

М. П. КУЗНЕЦОВ

W. H. Ingham

SL
398.2
บ149น
2512
ด.4 ด.1

สารบัญ

1. คนบุญญาไม่มี	นิทาน	จีน	1
2. นักรบไม้จิ้มฟัน	"	ญี่ปุ่น	5
3. ผจญผี	"	จีน	9
4. โฮอิจิ โบหุทาย	"	ญี่ปุ่น	13
5. จูผู้พิชิต	"	จีน	18
6. บำเหน็จของเจ้าหญิงมายุ	"	อินเดีย	24
7. ตำนานหมอนน้ำ	"	อินโดนีเซีย	32
8. ยุ่งเพราะเงิน	"	จีน	37
9. คนไม่เคยจับเงิน	"	อินเดีย	41
10. คนไม่เคยจับเงิน (ต่อ)	"	อินเดีย	47
11. เด็กลูกเต่า	"	จีน	53
12. กล้องความสุข	"	ญี่ปุ่น	59
13. ความฝัน ณ แคนใต้	"	จีน	65
14. ปัญญาหญิง	"	ไทยใหญ่	71
15. ปัญญาคนเลี้ยงแกะ	"	อินเดีย	75
16. สตรีผู้กล้าหาญ	"	ญี่ปุ่น	81
17. พระพรหมบันดัล (1)	"	อินโดนีเซีย	85
18. พระพรหมบันดัล (2)	"	อินโดนีเซีย	89
19. โลกมากลางหอย	"	จีน	93
20. พระบันดัล	"	อินโดนีเซีย	97
21. สองพี่น้อง	"	จีน	102
22. พี่น้องสองสาว	"	อินเดีย	106
23. พี่น้องสองสาว (ต่อ)	"	อินเดีย	111
24. นางกินปูเมืองลายคำ	"	ไทยใหญ่	116
25. แก้วเผือก	"	ทิเบต	121
26. นางงูเผือก	"	จีน	125

27. เจ้าหญิงห่อแก้ว	นิทาน	ลังกา	130
28. นางจูเฟือก	"	จีน	136
29. นางงุมังกร	"	ญี่ปุ่น	140
30. อิกันคฺยง	"	มลายู	143
31. นางเงือกแห่งอังกโกโน	"	ฟิลิปปินส์	148
32. ธิดาพระยามังกร	"	จีน	152
33. เจ้าหญิงจิ้น	"	ปากีสถาน	156
34. เต่าให้ลาภ	"	จีน	163
35. เจ้าหญิงฟูลมเค	"	ราชสถาน (อินเดีย)	167
36. ภาพในกระจก	"	ญี่ปุ่น	172
37. ชีเกียจไค้ลาภ	"	ราชสถาน (อินเดีย)	176
38. แหวนวิเศษ	"	ฟิลิปปินส์	179
39. นึกไม่ถึง	"	ลังกา	184
40. กากันนกกกระจิบ	"	พม่า	188
41. โง่ไม่น่าเชื่อ	"	ฟิลิปปินส์	192
42. อุบายให้เข้ากรง	"	ราชสถาน (อินเดีย)	196
43. ยอดมูสา	"	กะเหรี่ยง	200
44. เจ้าสาวไฟเคียว	"	ราชสถาน	206
45. หลอกผี	"	อินเดีย	210
46. พนันเอาดี	"	ฟิลิปปินส์	217
47. ราชสีห์กับเต่า	"	ลังกา	221
48. จระเข้กับจะกวค	"	ฟิลิปปินส์	224
49. รุกขเทวดาต้นสาละ	"	อินเดีย	227
50. ทำไมจระเข้จึงเกลียดคน	"	อินโดนีเซีย	231
51. ความยากับนกกระยาง	"	ฟิลิปปินส์	236
52. ไก่ทำไมจึงกินหนอน	"	จีน	239

คนปัญญาไม่มี

อันเรื่องที่เล่ากันเป็นนิทานนั้น มักเป็น เรื่องที่ไม่ค่อยจะเป็นธรรมดาสามัญ บุคคลใน เรื่องก็มักจะไม่ธรรมดาสามัญไปด้วย ถ้าไม่มี ปัญญาเลิศเลออย่างที่เราไปแล้ว ก็ต้องไร้ ปัญญาอย่างไม่น่าเชื่อ ดังที่จะเล่าต่อไปนี้ตาม ที่ลือลือ บอนเน็ค เล่าไว้ในเทพนิยายจีน

เรื่องเล่าถึงชายหนุ่มแซ่หวางคนหนึ่งซึ่งคงบ้าน เรือนอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งทางไกลจากความเจริญ ไม่มีพ่อค้าพานิช คนเดินทาง หรือขุนนางข้าราชการ ใดๆเคยผ่านไปถึง ทั้งนี้เพราะไม่มีถนนสำหรับ ขวดยานพาหนะผ่านเข้าออกได้ มีแต่หนทาง ทुरुกันดารจำเพาะคนเดินผ่านไปเท่านั้น คนที่อยู่ ในหมู่บ้านนั้นจึงเท่ากับตัดขาดจากโลกภายนอก หวางก็เป็นคนหนึ่งในงานวนรชาบ้านเหล่านั้น ซึ่ง ไม่ค่อยรู้อะไร หรือจะว่าไม่รู้อะไรเลยก็ได้

เราควรวันหนึ่งในฤดูร้อน ขณะที่ตนก้อยอยู่ (อบเชย) ถึงกลิ่นหอมคลอบไปทั่วบริเวณ หวางก็ ได้ออกมายืนอยู่หน้าบ้าน เตรียมจะหาบถ่านไปขาย ในเมือง การเดินทางไปในเมืองคราวนั้นนับเป็นครั้งแรกในชีวิตของหวาง หรือพูดก็จริงแล้วนับเป็น ครั้งแรกของคนในหมู่บ้านนี้ที่มีโอกาสไปพ้นหมู่บ้าน

รองคน ทั้งหวางและคนอื่นๆโดยเฉพาะภรรยาจึง ใจไม่ค่อยจะดี เมื่อหวางพยายามยกหาบถ่านอัน แขนหนักใส่บ่า และค่อยๆเหยาะย่างไปช้าๆเพียง ไม่กี่ก้าว ภรรยาก็วิ่งตามไปร้องบอกว่า

“ไปให้คินะ ให้ปลอตกภัยได้เงินมา ราคกลับ ข้อของมาฝากด้วยนะ”

ภรรยาของหวางสอวยมาก ฉะนั้นหวางก็จำต้อง สนใจถามว่านางอยากได้อะไร

“อยากได้หัวใหม่สักเล่มหนึ่ง” ภรรยาตอบ

“หัว” หวางถาม ทั้งที่ยังนึกไม่ออกในทันที นั้นว่าหัวที่ภรรยาพูดถึงนั้นรูปร่างหน้าตาเป็น อย่างไร ก็ยังอดคิดแต่ไม่ได้ด้วยเห็นเป็นเรื่อง สำคัญ

ในสมัยนั้น หัวที่เราใช้กันเป็นหัวไม้รูปโค้ง เมื่อภรรยาเห็นหวางทำหน้างงๆเพราะนึกไม่ออกว่า หัวรูปร่างเป็นอย่างไร นางก็ชี้ให้ดูพระจันทร์ค้างฟ้า ที่เห็นเป็นเสี้ยวจางๆในท้องฟ้า แล้วพูดว่า

“เหมือนอย่างนั้นแหละ” แล้วก็ออกวิ่ง

ละอายใจที่วิ่งตามสามีมาเช่นนั้นในที่มืดมด จึงไม่พูดอะไรอีก รีบเดินกลับบ้านปล่อยให้ หวางเดินทางต่อไป

๑.
ส่วนหวานนั้นมองดูพระจันทร์
ก็ภรรยารับให้ดูอย่างงงๆ แต่ก็ยัง
พยายามจะจดจำเอาไว้ ค่อยจาก
นั้นก็รีบเดินทางไปในเมือง ๑๓๓
ที่ทุกคนและคนในหมู่บ้านคนต่าง
ก็ยังไม่รู้จัก ด้วยเหตุที่หวานไม่
เคยจากหมู่บ้านของตนไปไหน
ไกลๆเลย จึงไม่จำเป็นต้องกล่าว
ก็ได้ว่าหวานตื่นตื่นกับสิ่งแปลกๆ
ใหม่ๆเพียงไร สิ่งสำคัญควรกล่าว
ก็คือ หวานได้ถึงที่หมายโดย
ปลอดภัย และขายถ่านที่หาบมา
หมดรวดเร็วภายในเวลาไม่กี่วัน
ทั้งยังรายได้ราคาเสียอีกด้วย
ฉะนั้นเมื่อหมดภาระเรื่องขายของ
แล้ว ตอนเย็นวันนั้นเอง หวาน
ก็ทำใจกล้าถือพวงอแปะออกเดิน
เบียดเสียดกับผู้คนตามถนนที่มี
ร้านขายของอยู่ทั้งสองฟาก เสีย
คนขายร้องเชิญชวนคนซื้อ เสีย
คนซื้อต่อตามราคา คุ้งข้างน้ำสนุก
ทนไถนั้นหวานก็นั่งรถได้ถึง
สิ่งที่ภรรยาดังมาให้ซื้อไปฝาก
แต่แล้วก็ต้องยืนงงอยู่ ณ ที่นั้น
แม้ใครจะเบียดเสียดผลักไล่
อย่างไรก็ไม่สนใจ หวานถาม
ตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า 'เฮอ
แล้วจะไปบอกเธอว่าอย่างไรละ'
(อ่านต่อหน้า 147)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุกวิธ - สวยงามมาก

สุไร - มั่งมีมาก

สุลกษัย - ได้มากโดยง่าย

“น้อย” ต้องการอักษร อ.พ.ท.ศ. ชื่อธิดาไว้กับ

คนเกิดวันพฤหัสบดีใดหรือไม่ แปลว่าอะไร

ชื่อธิดาไว้ได้ คิดว่าจะเป็นชื่อฝรั่งว่า Alice

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (หญิง)

อาวันทนา - ทำความเคารพ

อารจิต - ตระเตรียมแล้ว จัดแจงแล้ว

อวิดา - ที่ได้รับการคุ้มครองแล้ว □

คนปัญญาไม่มี - ต่อจากหน้า ๒๕

สิ่งที่เราต้องการชื่อนะ” ทั้งนี้เพราะหวังนึกไม่ออก
จริงๆว่าสิ่งที่ภรรยาอยากได้นั้นรูปร่างเป็นอย่างไร
จนกระทั่งในที่สุดนึกออกมาได้ลงพระจันทร์ที่ภรรยา
รักให้ดู หวังจึงถอนใจอย่างโล่งอก แหงนหน้าขึ้น
ดูพระจันทร์ แต่ว่าหลังคาร้านขายของบังเสียหมด
แม้ท้องฟ้าก็ยังเห็นเป็นเส้นนิตเดียว หวังจึงมองไป
ทางปลายถนน บังเอิญขณะนั้นเป็นเวลาพระจันทร์
กำลังขึ้นเต็มดวง จึงได้เห็นเป็นดวงกลมดุจดวง
ดวงอุทานออกมาว่า

“อ้อ เห็นจะเป็นอะไรกลมๆ” แต่เจ้าอะไร
กลมๆ นั้นก็ยังช่วยไม่ให้หวังนึกเห็นภาพได้นึก
หวังจึงได้แต่ยืนเกาหัวอยู่หน้าร้านขายของนั่นเอง
ขณะที่ยืนหมุนไปหมุนมาอยู่นั้น หวังก็เหลือบไป
เห็นของสิ่งหนึ่งมีลักษณะกลมๆ สุกใสอย่างกับ
พระจันทร์ที่ตนเห็นนั้น พอเห็นเช่นนั้น หวังก็
ถึงใจในใจ คิดว่า “นี่แหละใช่แน่แล้ว คงไม่มี
อะไรกลมกว่านี้อีกแล้วละ” รีบตรงเข้าไปถามราคา
และตกลงซื้อทันทีโดยไม่ต้องถกเถียงตามราคา
หวังฉวยของนั้นมาห่อผ้าแล้วรีบออกจากร้านไป
โดยหารู้ไม่ว่า สิ่งที่ตนซื้อมันคือกระจกส่องหน้า

ทั้งนี้เพราะหวังไม่เคยเห็นกระจกส่องหน้ามาก่อน
เลย คนอื่นๆในหมู่บ้านก็ไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยิน
เสียด้วยซ้ำว่ามีของอย่างนี้อยู่ในโลก

เทวดาอารักษ์คงจะคุ้มครองหวัง จึงทำให้
หวังเดินทางกลับถึงบ้านได้โดยปลอดภัยไม่เจ็บไม่
ไร ไม่ถูกทำร้าย ไม่ถูกปล้นสะดม รองผากภรรยา
ก็ยังอยู่ในสภาพเรียบร้อย ฉะนั้นเมื่อขึ้นของนั้นให้
ภรรยา ภรรยาของหวังจึงตื่นตื่นยินดีนัก ค่อยๆ
บรรจงแกะห่อผ้าออก แต่เมื่อเห็นว่าเป็นของสิ่งนั้นไม่
ไรหวังก็นางอยากได้ก็อดเสียใจไม่ได้ ยิ่งหยิบขึ้นมา
ดู แลเห็นภาพของตนเองเป็นผู้หญิงสาวสวยจึง
หน้าอยู่ ก็ยิ่งเศร้าโศกหนักขึ้น ร้องออกมาว่า

“ตายแล้ว นี่เราพาเมียใหม่สาวสวยมาด้วย
หรือนี่”

ความทุกข์ของหญิงสาวทอมน้ำตาจนอยู่ที่บ้าน
ต่อไปอีกไม่ได้ รีบวิ่งไปบ้านบิดามารดาของตนซึ่ง
อยู่ไม่ไกลกันนัก จึงไปร้องไห้ไป พอถึงบ้านก็ตรง
ไปทรุดแทบเท้ามารดา เอาให้ฟังว่า

“หวางเขาพาเมียใหม่มาบ้านจะแม่”

พูดแล้วก็ยืนกระจากบนานขึ้นให้แม่ดู แม่

ของหวานก็ไม่เคยเห็นกระเจดองหน้าเช่นเดียวกับลูกสาว ทอยก
ขึ้นต้อง แลเห็นหน้าตนเองอยู่ในนั้น นางก็พูดกับลูกสาวว่า

“อย่าเป็นทุกข์เป็นร้อนไปเลยลูกเอ๋ย ถ้าเราจะเอาเมียใหม่
มาบ้าน เราคงไม่เอาผู้หญิงแก่น่าเกลียดอย่างนั้นมาหรอก”

แม้กระนั้นลูกสาวก็ยังไม่วางใจเลย เพราะเมื่อตนเองดูก็ไร
เป็นเห็นเป็นหน้าหญิงสาวสวยอยู่ในนั้นทุกที เมื่อมีเหตุเช่นนี้
เธอก็จำต้องชวนให้นายบ้านให้ช่วยตัดสิน แต่นายบ้านก็เช่นเดียวกับ
ลูกบ้าน คือไม่เคยเห็นกระเจดองหน้ามาก่อนเลย เมื่อยกกระเจ
เจ้ากรรมนั้นขึ้นดู ก็แลเห็นภาพตัวเองปรากฏอยู่ในนั้น แต่นาย
บ้านหารู้ไม่ว่านั่นคือภาพของตัวเอง เมื่อเห็นคนแต่งตัวอย่างตนอยู่
ในกระเจดองบานนั้น นายบ้านอดบันดาลโทสะไม่ได้ ร้องควาควออก
มาว่า

“อ้ายคนทะลึ่ง นี่เจ้าถือสิทธิ์อะไรที่จะมาลบหลู่อำนาจกฎหมาย
อย่างนี้ ถึงได้บังอาจมาแต่งตัวทำท่าทางเหมือนเรา เจ้าจะมา
ล้อเลียนเราหรือ”

ยังไม่ทันที่ท้าวหรือภรรยาจะอธิบายเรื่องราวแต่อย่างใด นาย
บ้านก็สั่งให้โยมทั้งท้าวทั้งภรรยาและเมียชายของหวานด้วย ซึ่งก็
เป็นธรรมดาที่คนทั้งสามจะต้องขัดรี้น เพราะตนไม่ได้ทำดังกล่าวหา
นั้น ผู้หญิงสองคนทั้งร้องไห้ ทั้งคน ไม่ยอมให้ใครจับ คุ้นวากัน
ไปมากกระเจดองบานนั้นก็เลยแตกแตก เรื่องทั้งหลายก็เลยยุติอยู่เพียงนั้น

□

□

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ธนาคารกรุงเทพไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้มี

ศรีม่าย ทิพย์มณฑา
รองนางสาวไทย และ ขวัญใจ

ช่างภาพ พ.ศ. ๒๕๐๐

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง ออกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้ารอง

ผู้อำนวยการ เวกี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
เชื้อร้น ศรีชาภักดิ์

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนักดี สหิ์ เดือนมณฑิ
สมบูรณ์ สรรพพอกม นิกาย วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนะบรรณันท์

กนก สามเสน วิล

แพทยหญิงอรรณณ คุณวิศาล

อุบล กรรรมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณฑิ

แพทยหญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสวียน เผ่าทองศรี

จางง วังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๕ อาคารศิริกตภาพ

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๓๖

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ หันดูเลขา

นักรบไม้จิ้มฟัน

นิยายเกียจคร้านคงเป็นนิยายที่ไม่น่านิยมนับถือในหมู่ชาวญี่ปุ่น ยิ่งเป็นผู้หญิงมีนิสัยอย่างนี้ด้วยแล้ว คงจะยิ่งน่ารังเกียจยิ่งขึ้น จึงได้เกิดนิทานเรื่อง “นักรบไม้จิ้มฟัน” เล่ากันหลายสำนวน แต่ละสำนวนมีรายละเอียดต่างกันไป แต่สาระสำคัญนั้นตรงกันคือ มีหญิงสาวสวยผู้หนึ่งซึ่งแสนจะเกียจคร้าน และความเกียจคร้านของหญิงผู้นี้ ทำให้เกิดเรื่องนักรบไม้จิ้มฟันขึ้น

นิทานญี่ปุ่นสำหรับเด็กเล่มหนึ่งยกให้หญิงสาวนี้เป็นเจ้าหญิง แต่รองเทพาคิโอะ เซรัน กล่าวว่า เป็นหญิงสาวลูกเศรษฐี แต่จะเป็นเจ้าหญิงหรือเป็นลูกสาวเศรษฐีก็มีโอกาสเกียจคร้านได้เท่ากัน เพราะมีสาวใช้และข้าทาสบริวารมากมายคอยปรนนิบัติรับใช้ นับแต่เด็กมาจนถึงเป็นหญิงรุ่นสาว และด้วยเหตุที่เป็นสาวสวยน่ารักน่าเอ็นดู บรรดาสาวใช้จึงมิได้รังเกียจที่จะช่วยทำสิ่งที่ผู้หญิงทุกคนควรจะทำเอง เป็นต้นว่าสวมเสื้อ ถอดเสื้อ แต่งผม เมื่อไม่ต้องทำอะไรเสียจนชิน หญิงนั้นก็มิสนใจ ไม่อยากทำอะไร จนกระทั่งถึงเวลาแต่งงานไปอยู่บ้านสามี (สำนวนอื่นหญิงนี้อยู่กับบิดาไม่ได้แต่งงาน)

สามีของหญิงสาวผู้นี้เป็นนักรบ แต่คงจะไม่มั่งมีนัก จึงมีบ่าวไพร่เพียงไม่กี่คน ไม่พอจะมาช่วยรับใช้สาวน้อยผู้เป็นลูกสะใภ้ของบ้านได้ หญิงผู้นี้มีนิสัยเกียจคร้านคนนั้นต้องหัดแต่งตัวของตัวเอง ดูแล

เสื้อผ้าของตัวเอง ทั้งยังต้องบำรุงตัวให้เรียบร้อยสวยงาม เป็นที่ชื่นตาแก่สามีอีก ซึ่งนับว่าเป็นภาระยุ่งยากไม่น้อยสำหรับคนที่ไม่เคยทำอะไรเองมาก่อน แต่ก็นับว่าโชคที่สามีเป็นนักรบ ต้องจากบ้านไปทำศึกบ่อยๆ ทั้งพ่อแม่ผัวก็แก่แล้วและใจดีด้วย อุทิศใจกิจเกียจคร้านต่อไปได้ตามปรารถนา

ตามธรรมเนียมคนรักเกียจมักจะไม่สะอาดเรียบร้อย หญิงสาวสวยนั้นก็เช่นเดียวกัน ที่สำคัญก็คือ เมื่อไรไม้จิ้มฟันแล้ว แทนที่จะทิ้งไปให้พ้นๆ กลับสอดไม้จิ้มฟันลงไปตามซอกเสื้อ อันเสื้อนั้นเราถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบ้าน เพราะต้องนั่งคั่นนอนบนเสื้อนั้นตลอดเวลา ทุกคนจึงต้องรักษาเสื้อนั้นให้สะอาดที่สุด หากใครไปทำให้เสื้อนั้นสกปรกเสียหายแล้ว เราว่าเทพดาผู้พิทักษ์รักษาเสื้อและสิ่งสถิตอยู่ในเสื้อจะพิโรธโกรธกริ้ว อาจจะลงโทษต่างๆนานาได้ แม้จะรู้อย่างนั้น หญิงผู้นี้ก็มีได้สนใจ ยังคงประพฤติดัง

6
ชีวิต : วิศวกรของตนอยู่เรื่อยไป

จนกระทั่งอยู่มาคืนวันหนึ่ง
ขณะที่สามีของนางต้องจากบ้าน
ไปในกองทัพ หญิงนั้นต้องสะดุ้ง
ตื่นขึ้นมากลางดึก ด้วยได้ยินเสียง
ประหลาดดังอยู่ใกล้ๆ ที่นอนที่นาง
นอนอยู่ เมื่อพยายามให้หายงัวเงีย
มองไปดู แสงสลัวๆ จากโคม
กระดาดทำให้นางเห็นภาพที่
ประหลาดยิ่งกว่าเสียงที่ได้ยินเสีย
อีก ภาพนั้นทำให้นางตั้งกับ
ตกตะลึงร้องไม่ออก คือ มีคนตัว
เล็กๆ สูงแค่นั้นเดียว คงมากมาย
หลายร้อยมาเดินอยู่รอบๆ หมอน
ของนาง

คนตัวเล็กๆ พวกนั้นแต่งตัว
เหมือนนักรบ เสื้อที่ใส่เหมือน
เสื้อของสามีนางไม่มีผิด ผมนัก
เกล้าเป็นจุกไว้แน่น แต่ละคนถือ
ดาบสองมือ ขณะที่เดินอยู่รอบๆ
หมอนนั้น นักรบตัวจิ๋วจ้องมองดู
นาง พลังก็ร้องเพลงซ้ำไปซ้ำมา
แล้วก็หัวเราะกันเฮฮา เพลงที่คน
เหล่านั้นร้อง ที่จริงฟังดูก็สุภาพ
ไม่ได้หยาบคายอะไร เพราะมี
ความเพี้ยนว่า ขณะนี้ดึกแล้ว ขอ
เรียนนางผู้สูงศักดิ์นอนหลับให้
สบายเถิด แต่หญิงผู้นั้นกลับรู้สึก
(อ่านต่อหน้า 148)

นักรับไม้จันทน์ - ต่อจากหน้า ๒๔

ว่าเป็นเพลงทักคนเหล่านั้นร้องเพื่อล้อเลียนตน ทั้งยัง
ทำหน้าทำตาดำเกียยล้อหลอกตนเสียอีก

ความเคืองแค้นทำให้นางค่อยคลายกลัว ลูกธนู
มาตังท่าจะจับให้ได้สักคนหนึ่ง แต่ว่าคนตัวเล็กๆ
นั้นว่องไวกว่า กระโดดหลบหลีกไปมา จับไม่ได้
สักคน หม่อมขวัญเจ้าหญิงนั้นก็หาทางไล่คน
เหล่านั้นให้ออกไปพ้นห้อง แต่คนเหล่านั้นก็ไม่ยอม
ไป มีหน้าซำยังร้องเพลงซ้ำไปซ้ำมาอีก ไม่ยอมหยุด
ร้องแล้วก็หัวเราะไล่หน้าให้ เห็นเช่นนั้นหญิงผู้
เกียจกร้านก็นึกมาได้ว่า คนตัวเล็กๆ นั้นเห็นท่าจะ
เป็นเหตุความปรากฏกว้างให้เห็น นึกได้เท่านั้นก็
เกิดกลัวจนตัวสั่นร้องไม่ออกอีก รยัมเรยอนตัวก็
ไม่ได้อยู่จนกระทั่งเช้า คนเหล่านั้นก็หายตัวไปทันที

แม้จะเช้าแล้ว หญิงนั้นก็ยังไม่อาจจะเล่าบอก
เรื่องนั้นแก่ใครได้ เพราะคนเป็นภรรยานักรับ จะ
ไปบอกให้ใครล่วงรู้ได้อย่างไร ว่าตนตกใจเพียงไร
กลัวเพียงไร จำต้องเก็บความเคียดแค้นไว้แต่
ผู้เดียว มีหน้าซำวันต่อๆ มา คนตัวเล็กๆ ก็ยังมาอีก
แล้วก็มาร้องว่าทำเพลงเขาะเขี้ยล้อเลียนนางอย่าง
เร้นเคย งานนางไม่เป็นอันหลับอันนอน ไหนจะ
กลัว ไหนจะหนวกหู พอถึงเวลาที่ราวญี่ปุ่นเรียก
ว่า "ยามวิ" คือราวคธอง นักรับเหล่านั้นก็จะมาตาม
เวลาทุกคืนไป จนในที่สุดหญิงสาวผู้นั้นถึงกับล้มเจ็บ
เมื่อสามีกลับมาบ้าน มาเห็นภรรยาของตนเจ็บ

ถึงกับล้มหมอนนอนเสื่ออย่างนั้น ก็อดเป็นทุกข์
ไม่ได้ พยายามหาสาเหตุการป่วยไว้ของภรรยา
ตอนแรกๆ ภรรยาไม่ยอมบอก กลัวสามีโกรธ
คนจะหัวเราะเยาะเขา แต่สามีก็พยายามเฝ้าโลม
เอาใจและปลอบโยนถาม จนในที่สุดภรรยาจึง
ยอมบอก และเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทุกคืนให้ฟัง
สามีฟังแล้ว แทนที่จะหัวเราะเพเราะเห็นขัน

กลับทำหน้าตาครุ่นคิด ตามภรรยาว่า

"คนตัวเล็กๆ นั้นมาเวลาไหน"

"มาเวลายามวิทุกคืนเลย"

"คิด ถ้าอย่างนั้นฉันนั้นฉันจะคอยข่มขู่ อย่า
กลัวไปเลย"

คืนนั้นเอง นักรับผู้สามีก็เข้าไปซ่อนอยู่ในตู้
เสื้อผ้าในห้องนอน แล้วก็คอยแอบดูตามรอยบานตู้
นักรับนั้นคอยแกล้งคอยเล่า จนกระทั่งถึงเวลายามวิ
ก็ปรากฏว่าคนตัวเล็กๆ แดงตัวอย่างนักรับไม่สิ้น
มาตามชอกเคื่อ พอเห็นแล้วก็ร้องว่าทำเพลงอย่าง
เคย ทั้งเสื้อผ้าทำทางของคนตัวเล็กๆ เหล่านั้น
เหมือนคนตัวนิดๆ ทำท่าเลียนแบบนักรับจริงๆ เห็น
แล้วนักรับตัวจริงอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ทันใดนั้น
ก็เหลื้อมไปเห็นภรรยาหน้าซีด มีอาการกระหนก
ตกใจอย่างที่เคยเป็นทุกครั้งทุกเห็นคนเหล่านั้น นักรับ
ก็โกรธได้ว่า ผู้มีค่าญี่ปุ่นนั้นกลัวความ จึงรักความ
จึงหวาดพรวดออกมาจากตู้เสื้อผ้า เขาคายพันลงไป

ยังคนตัวเล็กๆ นั้น แต่ตามหาได้ถูกใครไม่ เพราะคนเหล่านั้นหาย
 กันไปเสียแล้ว คงเหลือแต่ไม้จิ้มฟันเกลื่อนอยู่บนโต๊ะ

เห็นไม้จิ้มฟันแล้ว ตามรู้ได้ทันทีว่าภรรยาของตนมันเสีย
 อย่างไร และทำอะไรผิดได้ จึงเป็นเหตุให้เทพยดาผู้พิทักษ์รักษาเพื่อ
 พิโรธ และหาทางลงโทษจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอด

อีกส่วนหนึ่ง ซึ่งกล่าวว่า หญิงสาวผู้นั้นยังไม่ได้แต่งงาน บิดา
 จึงมีหน้าที่ปราบคนตัวเล็กๆ นั้นแทน บิดาให้ลูกสาวไปนอนห้อง
 ของตน ส่วนคนมาซ่อนอยู่ในห้องลูกสาวแทน แต่แล้วปรากฏว่า
 ไม่มีใครปรากฏให้เห็นเลย เห็นแต่ไม้จิ้มฟันเกลื่อนห้อง เมื่อหยิบ
 ไม้จิ้มฟันมาดูก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นคือไม้จิ้มฟันแต่ละอันมีรอยถูกฟัน
 รอยเล็กๆ อยู่ทั่วแทบทุกอัน บิดาจึงเรียกลูกสาวมาดู อธิบายว่า
 นักรบตัวเล็กเหล่านั้นไม่มีตาบ เมื่อมาเห็นไม้จิ้มฟันเกลื่อนห้อง
 อย่างนั้น ก็เลยใช้ไม้จิ้มฟันนั้นต่างตามสู้รบกันจนกันไป เพราะเหตุ
 ที่ไม้จิ้มฟันแล้วไม่ทั้งมัน ใหญ่ๆ ไป คนเหล่านั้นจึงถือโอกาส
 มาใช้ประโยชน์ไม้จิ้มฟันนั้นทุกอัน แต่ในคืนที่บิดามาเฝ้าดูอยู่นั้น
 บรรดาผีที่มากในร่างคนก็กลัวตาบ จึงไม่ปรากฏร่างให้เห็น เรื่องกล้ง
 ท้ายด้วยสอนว่า ถ้าถวลัวตัวเล็กๆ จะมาพันตามกันให้ดูทุกคืนละก็
 ต้องทงไม้จิ้มฟันที่ไรแล้วให้ถูกที่ และอย่าทงไว้ตามเสื้อหรือซอก
 เสื้อเป็นอันขาด □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
 ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์รวมค่าอีก
 เล่มละ ๒.๕๐ บาท สมาชิกหรือเรีกไปรษณีย์ ระบุส่งจำนวนเงินที่ทำการ
 ไปรษณีย์ว่าค่าเงิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

เนครทราส ชลาธาร

รอนางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๐๐

สมเพียร จากเกตุ ถ่ายภาพ
 ปราโมทย์ ณ หนอง แดกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวกี เกียนประภาส
 บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พณีย์ วรรณประทีป ณ หนอง
 เชื้อจีน ศรีธำภี

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูนัก สี่ เดือนหงษ์ศรี
 สมบูรณ์ สวรรพุดม นิกขา วรท์เทียงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

ศุภภาพ วิเศษสรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนกัโสภ โรจนะบรรณัท

ทนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองศรี

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๓๔ อาคารศรีนครพิศ

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๖

นิทาน จีน

บรรณ หันดูเพ็ด

ผจญผี

ฉันเชื่อว่าคนกล้าแล้วเป็นไม่มีวันกลัวอะไร
คังซี้ (ผู้แสดงงิ้ว) ที่เลสลี บอนเน็ตเล่าไว้ใน
เทพนิยายจีน ไม่ว่าจะเป็นคน เป็นสัตว์ร้าย หรือ
แม้แต่ผีที่คนกลัวกันนักหนานั้น ซี้ก็ไม่กลัวเลย
เวลากลางคืนดึกๆ ขณะที่ใครๆพากันปิดประตู
นอนเงียบ ซี้ซี้ก็จะออกมาเดินเที่ยวเล่นอย่าง
สบายอารมณ์ แม้ว่าจะเป็นคืนเดือนมืด มืด
แสนมืดอย่างไรก็ตาม

คืนวันหนึ่ง เมืองเล็กแล้ว แทนที่ซี้จะกลับ
บ้าน กลับไปเดินเล่นตามถนนนอกเมือง หมอก
บางๆลอยจากทุ่งนาทางฝั่งปากถนนมารวมเป็นควัน
กลืนอยู่ตรงทางที่ซี้จะเดินผ่านไป ทันใดนั้นซี้ก็
เห็นผู้หญิงสาวผู้หนึ่งเดินตรงมาที่ตน การได้มาพบ
ผู้หญิงสาวสวยกลางดึกในที่เปลี่ยวปราศจากผู้คน
เช่นนั้น ย่อมเป็นที่น่าสังเกต จนซี้ขอหยุดทักถาม
ไม่ได้ว่านางเป็นใคร มาทางแถบนั้นทำไมในเวลา
ดึกคนอย่างนั้น

หญิงนั้นหาได้ตอบไม่ คงยืนนิ่งเฉยเหมือนหน้า
ไปเสียทางหนึ่ง ซี้จึงถามซ้ำอีกว่า

“ว่าอะไร ตามว่านางเป็นใคร มาทำไม
แฉะ”

“เป็นผีนะ” หญิงสาวนั้นตอบอย่างรำคาญใจ
ที่ถูกเข้าถาม

“ฮะ น้าต้นเต็นคิน” ซี้ร้องออกมา “เรา
ยิ่งอยากเจอผีอยู่แล้ว ถ้าอย่างนั้นก็อย่าเพ้อไป
ขอถามหน่อยเถอะว่าจริงไหมที่เขาเล่าว่า ผีนั้น
จำแลงร่างได้ต่างๆนานา”

“จริงซี้ ทำไมถึงจะไม่จริง” หญิงสาวตอบ
เบาๆ

“ถ้าจริงอย่างว่า ช่วยแสดงให้ดูหน่อยซี้”
ซี้ขอร้องหญิงสาวผู้อ้างตนว่าเป็นผี “ขอคุณหน่อย
เถอะว่านางจำแลงร่างเป็นอะไรได้บ้าง”

ได้ยินซี้พูดอย่างขอตกถ้อยอย่างนั้น นางผัด
คิดว่าจะต้องสั่งสอนให้รู้ฤทธิ์ผีเสียบ้าง จึงจำแลงร่าง
เป็นผีร้ายแก่หน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ผมเผ้า
สกปรกยาวรุงรังลงมาระพัน

พอเห็นนางผีจำแลงร่างไปเช่นนั้น ซี้ก็
หัวเราะว่า คบมือขอบอกขอบใจ ร้องว่า “ก็ไม่ได้
หรรษา แต่ว่ารบกวนเวลาที่เรานอนเวลาเราหลับงัวเป็น
ตัวแม่ที่พันนี้จะส่งภาณุหมึกว่านี่นะ”

ผีตาแก่นั้นอดโมโหไม่ได้ จึงจำแลงร่างกลับ
มาเป็นหญิงสาวสวยตามเดิม

“จริงนะ ข้าพเจ้าเชื่อว่า
นางทำได้ดีกว่านั้น” ชีชกล่าวซ้ำ
คราวนี้ นางฝึกจำแสงสว่าง
เป็นผู้หญิงแก่หน้าตามีแผลเต็ม
ไปหมด ดูน่าทึ่ง น่ากลัวยิ่ง
กว่าเก่า

“ฟิโ ซ่าได้แค่นั้นหรือ”
ชีชทำเสียงดุหมิ่น “เวลาเราเล่น
งอ เราเอาดีแต่งบ้ายหน้ากัน
หน่อยๆ เราทำให้ดูน่ากลัวน่า
ทึ่งได้มากกว่านั้นเสียอีก”

ชีชพูดยังไม่ทันขาดคำ ผู้
ชายแก่นั่นก็รีบจำแสงสว่างเป็น
ใจรักปรก พันแต่ละชีชทั้งยาว
ทั้งใหญ่ ชีชเห็นแล้วก็หัวเราะ
ออกมาอีก ร้องบอกลูกว่า

“เห็นจะไม่ไหวแล้วละมัง
ยิ่งแต่งให้ดูแทนที่จะดูน่ากลัว
เลวลง ถ้านางดำแดงฤทธิ์ให้เรา
กลัวไม่ได้ละก็ เราจะไม่คิดถึงฤทธิ์
ของนางอีกต่อไป ลองอีกสักครั้ง
เถอะนะ ทำอะไรก็ได้ให้มัน
น่ากลัวจริงๆ หน่อยเถอะ”

มาเจอคนจริงเข้าอย่างนี้
นางฉันทัญญา ถึงกับคอตก
ออกมาเสียงอ่อยๆว่า “หมด
ปัญญาแล้ว”

(อ่านต่อหน้า 147)

พิศคนาด - รื้อท้าวฤๅ

จารุพิศ - หน้างาม น่ารัก

จันทร์พัทธน์ - หน้างามเหมือนดวงจันทร์

“จิราพร” ขอจ. นำหน้า พ. ตามให้มีความหมายดี

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

จิราพร - อายุยืน

แก้คำผิด : สตรีสาร ๓๒ มกราคม ๒๕๓๒ รุ่งเรือง

จณินทรีย์ แก่เป็น จณินทรีย์ □

ผอญผี - ต่อจากหน้า ๒๕

“งั้นหรือ” ชีชถามอย่างร่าเริงใจ “เอ้า ถ้าอย่างนั้นคอยดูฝีมือเราบ้าง” ชีชไม่กลัวผมนเห็นจะเป็นเพราะเชื่อมั่นว่าจะกำราบผมนได้ ผมนั้นแล้วก็จัดการเอาแดรมมาเบ้า ก่อนเบ้าก็ตั้งแดรมนั้นจนยาวออกมาตั้งสองเท้า แคนนั้นยังไม่พอใจ ยังตั้งออกมาถึง ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง พอถึงครั้งที่สามแดรมนั้นก็ยาวเท่าตัวคน (คงจะเหมือนของขีเบด แต่ของขีเบดยาวกว่านั้นมาก) แล้วชีชก็ขอร้องนางผมนว่า “นางอย่ารีบไปไหนเลยนะ รอให้เราเบ้าแดรมเสียก่อน แล้วเราจะแสดงกลเม็ดของเราให้ดู” แต่พอเบ้าแดรมนั้นออกมาได้เบ้าเดียว หมอกก็กระจาย นางผมนั้นก็ตกใจไม่ได้สติสมประดี รีบหนีไปให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ซึ่งทำให้ชีชเสียค่ายโอกาสเป็นอย่างมาก เพราะหวังจะเป็นนักหนาว่าจะได้แสดงฝีมือให้ผมนดูอย่างสนุก เมื่อคอยๆไม่เห็นนางผมนกลับมา ชีชก็เลยต้องกลับบ้าน

ต่อจากนั้น ก็ให้ผมนเห็นชีชไม่ได้ออกจากบ้านไปเดินเที่ยวเล่นในที่เปลี่ยวเดียวหลายวัน พอออกไปในคืนวันหนึ่ง ก็ได้เจอกับนางผมนอีก คราวนี้นางผมนไม่ได้มาล้าพั้ง ชีชมองไปทางข้างหลังนางผมนได้เห็นมากมายมารุมรุมกันอยู่ นางผมนั้นก็เห็นว่า

“แหม หาดิวท่านอยู่หลายวัน นับแต่เจอกันครั้งแรกแล้ว เรากำลึงอยากจะประลองกำลึงกับท่านดูว่าใครจะเก่งกว่า แข็งกว่า”

ผมนก็ให้สัญญาแก่สมันผมนเองคน ซึ่งต่างก็ใจเขาใจเราทันที แล้วก็ระดมกันทุบตีชีชอย่างไม่ต้องปรานีกัน ชีชมาล้าพั้งคนเดียว ที่ไหนจะสู้เรี่ยวแรงผมนทั้งหลายได้ จึงได้แค่ตั้งเสียงร้องโอดโอยไปตามประสาคนถูกทุบตี แดย์ร้อง ก็ดูเหมือนจะยิ่งยู่ให้ผมนทุบตีหนักมากยิ่งขึ้นอีก จนชีชเห็นว่า ถ้ายอมอ่อนข้อให้ผมนแล้วเห็นท่าจะไม่เป็นการ จำต้องสู้อย่างไ้ฝีมือเดียวบ้าง ก็คิดดังนั้นแล้ว ชีชก็รวบรวมกำลังทุบตีผมนเหล่านั้นกลับไปบ้าง ชีชฟาดกำปั้นลงไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องหยุดดูหน้าว่าใครเป็นใคร และที่ไหน ฉะนั้นจึงมีผมนหลายครั้งที่กำปั้นของชีชฟาดลงไปกระทบดินเข้าอย่างเต็มรัก

มังเอิญสถานที่ที่คนกับผมนสู้กันอยู่เวลานั้น เป็นช่องซุ้ยเก่า ฉะนั้นสู้กันไปได้ไม่นาน ก็ปรากฏมีชายชราคนหนึ่งพรอดพรวดออกมาจากช่องซุ้ยนั้น ร้องถามว่า “เฮ้ย นั่นใครมาทำอะไรอะไรอะไรโครมครามอยู่ที่นี่”

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าชายชราจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากผู้เฒ่า
ของช่วงชุนั้น เมื่อเขาที่เฒ่าออกมาเช่นนั้น พวกคนที่กำลังสู้กับชช
ก็ไม่รือร้อ ต่างวิ่งอำหนักระเจิกกระเจิงไปคนละทิศละทาง ชชตั้งใจ
เหลือจะกล่าว ที่ชายชรามาขัดแข้งห่อ ทำให้นายทั้งหลายหนี
ไปหมดสิ้น และเมื่อรู้ว่าชายชราเป็นผู้เฒ่าของช่วงชุน ชชก็คุกเข่า
ลงทำความเคารพ และขอความคุ้มครองรักษาต่อไป

นับเป็นโชคชะตาของชชที่บังเอิญให้ชายชราผู้นั้นเป็นผู้ไม่มีญาติ
ไม่มีลูกชายหรือใครๆจะเช่นไหว้ให้ในวันซึ่งเหม็ง วิญญาณที่จะ
เดินทางไปสวรรค์จึงไปได้ช้าลง ทั้งยังยากลำบากยิ่งขึ้น เมื่อเห็นชช
ขอความคุ้มครองรักษาเช่นนั้น ชายชราจึงพูดว่า

“เมื่อเจ้าชชร้องเรา เราก็จะคุ้มครองดูแลเจ้าแต่เราก็อยากจะ
รอร้องเจ้าดังกล่าอย่างหนึ่ง คือ เราไม่มีลูกชายที่จะทำพิธีเช่นไหว้ให้
ตามประเพณีเลยสักคนเดียว เราจึงอยากจะให้เจ้ารับทำหน้าที่นี้
เพียงลูกชายจะทำให้พ่อแม่ แล้วเราจะคุ้มครองเจ้าไปจนตลอดชีวิต”

ชชรับคำ และรักษาคำพูดด้วย เมื่อถึงเวลาที่มีการเช่นไหว้
บรรพบุรุษ ชชไม่เคยลืมไปเช่นไหว้ก็ช่วงชุนชายชราผู้ปราศจากลูก
หลานนั้นเลย และ ผลก็คือ ชชเจริญรุ่งเรือง มีโชคมีลาภตลอด
อายุอันยืนยาวของเขา ซึ่งนับเป็นผลเนื่องมาแต่การไม่กลัวผี
กล้าผจญกับผีนั่นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สมัคร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาค่าหนังสือไปรษณีย์ ระบุด้วยเงิน ๕ บาท การ
ไปรษณีย์จะดำเนินการ ในนามบริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เป็นผู้รับ

แต่งเดือน เมษายน

นางสาวไทย พ.ศ. ๒๕๐๐

ปราโมทย์ ณ ระนอง ถ่ายภาพ
แม่พิมพ์ศิลปกรรม

หนังสือพิมพ์สมัคร

บริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรณะประทีป ณ ระนอง
เชื้อรณ ศรีธำภ

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริกา หนูหนัก สหิ์ เตือนแสงศรี

สมบูรณ์ สรรพพยอม นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ วิจารณ์บรรณรักษ์

กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศา

ยุบล กรรรมงคล อ.บ.

สมศรี สุขณนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์

เสงี่ยม เฝ้าทองศรี

จำนง วังถิลกุล ร.บ.

ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๓๕ อาคารศิริกมลเพช

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๖

โน้ตชน ญูปัน

บรรณ พันธ์ไพโรจน์

โฮอิจิ ใบหูหาย

ที่นายเควีส์เล่าไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่นว่า
ทำไมโฮอิจิจึงใบหูหายนั้น มีความสัจเจ้นซ์เกี่ยว
เนื่องกับประวัติศาสตร์ก่อนพวกไครากับมินา
โมโตะสู้รบกันในการรบทางทะเลครั้งใหญ่ พวก
ไคราแพ่ จักรพรรดิอันโคกุ เทนโน ผู้ยังเป็น
ทารกกับข้าราชการชั้นชีวิตในทะเล แม้ว่าเหตุ
จะเกิดมานานทั้งเจ็ดร้อยปีมาแล้วก็ตาม ก็ยัง
ปรากฏว่าปี่สาขของพวกไครามาถึงและหลอก
หลอนอยู่บริเวณทะเลแถบนั้นเนืองๆ บางทีมีไฟ
ลุกโพล่งอยู่บนคลื่นบ้าง บางทีก็มีเสียงสู้รบกันบ้าง
ฉะนั้นเพื่อให้วิญญาณของผู้ตายเหล่านั้นสงบ จึง
มีผู้สร้างวัดอะมิดะไว้ที่อากามางาเซกิ และสร้าง
สุสานไว้ใกล้ๆ มีดวงซุ่ยจารึกชื่อจักรพรรดิและ
ข้าราชการที่จมน้ำตาย ซึ่งพอจะทำให้วิญญาณ
เหล่านั้นสงบลงได้บ้าง แต่กระนั้นนานๆ ก็ยังมีเรื่อง
แปลกๆ เกิดขึ้นเสียอีกหนึ่ง ครั้งเรื่องของโฮอิจิใบหู
หายที่จะเล่าต่อไปนี้

ที่วัดอะมิดะนั้น ครั้งหนึ่งยังมีพระภิกษุ
คาบอดอยู่องค์หนึ่งชื่อโฮอิจิ พระองค์นี้มีชื่อเสียง
เลื่องลือในทางเล่าเรื่องต่างๆ กับเล่นมโหรี คือพิณ
& สาย ได้อย่างร่ำเรียนาญน่าอศจรรย และเรื่อง

ที่พระโฮอิจิชอบเล่าเสมอๆ เป็นพิเศษนั้นก็คือเรื่อง
สงครามอันยืดเยื้อระหว่างพวกไครากับมินาโมโตะ

คืนวันหนึ่งขณะที่พระโฮอิจิอยู่ในวัดแต่ผู้เดียว
และกำลังนั่งอยู่ที่เฉลียง เล่นพิณมโหรีอย่างเพลิดเพลิน
เพราะอากาศตอนค่านั้นอุ่นสบาย ทันใดนั้นก็ได้ยิน
เสียงใครคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ เสียงนั้นมาจาก
สวนเล็กๆ หลังวัด แล้วก็ได้ยินเสียงร้องเรียกมาจาก
ข้างล่างเฉลียงนั้นว่า "ท่านโฮอิจิ" เมื่อยังไม่ได
ยินเสียงขานรับก็เรียกอีกว่า "ท่านโฮอิจิ"

โฮอิจิได้ยินเสียงแปลกเรียกชื่อตนดังนั้น ก็
ออกจะตกใจ บอกไปว่าตนเองตามอด เพราะฉะนั้น
บอกมาให้รู้ว่าใครมาร้องเรียกในยามค่ำคืนอย่างนี้
ชายแปลกหน้าตอบว่า "เจ้านายของข้าพเจ้ามาที่
อากามางาเซกิพร้อมด้วยบริวารติดตามมามากมาย
หมายจะได้เห็นภาพสงครามคันโนฮุระ ท่านได้ยิน
ว่าท่านโฮอิจิเล่าเรื่องนี้ได้อย่างวิเศษ จึงให้ข้าพเจ้า
ให้มานิมนต์ท่านไป รอท่านได้โปรดนำพิณของ
ท่านไปด้วย เจ้านายของข้าพเจ้ากับคนอื่นๆ ที่ชุมนุม
กันกำลังคอยท่านอยู่แล้ว"

โฮอิจิจัดเอาเองว่าชายแปลกหน้าคงจะเป็น
พวกนักบวชมาโร จึงทำตามทันที จักการสวม

รองเท้า - แล้วก็ถือหินเดินตาม
 ราชันไป คนทั้งสองเดินจากรัน
 มาเพื่อให้ถึงที่หมายโดยรวดเร็ว
 โฮอิจิได้ยินเสียงเสือเกราะดังอยู่
 ข้างๆตัว แต่ก็ไม่สนใจ ไม่กลัว
 เกราะอะไรทั้งนั้น มุ่งอยู่แต่เกียรติ
 ที่จะได้รับในการแสดงความ
 สามารถต่อหน้าผู้ฟังอันมีเกียรติ
 ทั้งหลายนั้นเท่านั้น

พอคนทั้งสองมาถึงหน้าประตู
 ราชบัลลังก์หน้าก็ตะโกนว่า
 “โถมอง” ประตูก็เปิดออกทันที
 คนทั้งสองจึงผ่านเข้าไปภายในได้
 ขณะนั้นมีเสียงผู้เฒ่าคนหลายคน
 แสดงอาการเร่งรีบ แล้วก็มีเสียง
 เสียงดีเหมือนม่านกำลังเปิด มี
 คนช่วยจูงโฮอิจิให้ขึ้นบันไดไปจน
 ถึงชั้นสุดท้าย คนนั้นก็บอกให้
 ถอดรองเท้า แล้วผู้หญิงอีกคน
 หนึ่งมาจูงเดินไปจนกระทั่งถึงห้อง
 โถงใหญ่ที่ โฮอิจิจะอ่านบรรดาผู้มี
 เกียรติเหล่านั้นคงจะชุมนุมกันอยู่
 ในนั้น เพราะได้ยินเสียงทมิฬว่า
 ผู้พูดพยายามลดเสียงลงให้เบา
 แล้วก็เสียงขยับเสื้อผ้าแพรพรรณ
 พอหญิงนั้นจัดให้โฮอิจินั่งบน
 เบาะเรียบร้อยแล้ว ก็ขอให้เริ่ม
 เล่าเรื่องสงครามคันโนฮุระ

(อ่านต่อหน้า 147)

โฮอิจิ ใบหุทาย - ต่อจากหน้า ๒๔

โฮอิจิเล่าเป็นทำนองแล้วคิดพินคละไปด้วย คีตปะในการคิดพินของโฮอิจิสูงจริงอย่างคำเล่าลือ เพราะดูเหมือนว่าสายพินเพียง ๔ สายนั้นสามารถทำเสียงได้เหมือนเสียงพายุ เสียงเรือแตร เสียงคนตะโกนโวยวาย เสียงคลื่นโยนตัวขึ้นลง แล้วก็เสียงหัวือของลูกขนู โฮอิจิได้ยินเสียงผู้ฟังปรบมือเบาๆ แสดงความพึงพอใจในการแสดงอันมหัศจรรย์ของตน ยิ่งรู้สึกมีกำลังใจที่จะเล่าและเล่นพินให้ดียิ่งขึ้นไปอีก พอตอนสุดท้ายก็เล่ามาถึงตอนผู้หญิงและเด็กจมน้ำตาย และนิโธโนผู้อุ้มจักรพรรดิทารก ปลอบประโลมทารกก่อนจะจมน้ำไปกันทะเลด้วยกันเท่านั้นละ ผู้ฟังทั้งหมดกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ต่างร้องไห้กันระงม

ครั้นการแสดงสิ้นสุดลง หญิงผู้นำโฮอิจิเข้ามาในห้องโถงนำความมาบอกว่า เจ้านายของตนพึงพอใจการแสดงนี้เป็นที่สุด และอยากจะฟังต่อไป อย่างนี้อีกหกคืนติดต่อกัน หญิงนั้นย้าด้วยว่า "ขอท่านอย่าได้นำความเรื่องนี้ไปบอกผู้ใดเป็นอันขาด คืนพรุ่งนี้ตามเวลาเดียวกันนั้นคนของเราจะไปพาท่านมาจากวัดอย่างเคย เอ้า ท่านกลับวัดของท่านได้แล้ว"

แล้วหญิงนั้นก็พาโฮอิจิผ่านห้องโถงใหญ่มาจนถึงบันได ต่อจากนั้นชายแปลกหน้าคนเดิมก็พาโฮอิจิกลับวัด

คืนวันรุ่งขึ้น โฮอิจิก็กถูกพาตัวมาแสดง ณ ที่เดิมอีก และก็ได้รับผลสำเร็จเช่นเคย ส่วนทางวัด พระภิกษุผู้เป็นสหหายของโฮอิจิ เมื่อไม่เห็นโฮอิจิก็กอด

สงสัยได้ไม่ได้ ตามโฮอิจิว่าไปไหนมา โฮอิจิก็กอบเฉียงเฉียงๆ ไปทำธุระส่วนตัวข้างนอกวัด แต่ผู้ตามฟังแล้วยังไม่สู้จะเชื่อนัก เพราะเป็นห่วงเกรงว่าพระภิกษุคาบอดผู้นั้นจะถูกผู้มีอำนาจเข้าจับ ฉะนั้นพระภิกษุของคณันจึงสั่งคนให้คอยเฝ้าโฮอิจิไว้ตลอดเวลา ถ้าหากโฮอิจิจะออกจากวัดไปไหนในตอนกลางคืนก็จะให้ตามไป ดังนั้นเมื่อโฮอิจิออกจากวัดในตอนกลางคืน พวกที่รับคำสั่งจากพระจึงจู่โจมรบบตามไปโดยเร็ว แต่ถึงแม้จะเดินเร็วสักเพียงไรก็ตาม ทีมองซ้ายมองขวาทุกหนทุกแห่ง สอบถามใครต่อใครดูแล้วก็ตาม ก็ไม่แลเห็นตัวโฮอิจิ ทั้งยังไม่ได้เรื่องอีกด้วยว่าโฮอิจิไปไหน จนกระทั่งหมดปัญญาเข้าจึงต้องกลับวัด แต่ตอนรากลับนั้นเอง คนที่ติดตามพระโฮอิจิไปต่างตกใจอย่างสุดขีดที่ได้ยินเสียงพินดังมาจากสุสานของวัด และพอลงสุสานเข้าไปก็แลเห็นพระภิกษุคาบอดนั่งอยู่ตรงช่องหุ้ยของจักรพรรดิทารกอันโตกุ เดนโน กำลังคิดพินและเล่าเรื่องเป็นทำนองเหมือนร้องเพลงด้วยเสียงอันดังเต็มเสียง เป็นเรื่องสงครามคันโนฮุระ และรอบๆ ตัวพระโฮอิจินั้นมีแสงไฟเรืองๆ เหมือนคนจุดเทียนไร คนเหล่านั้นเห็นแล้วจึงร้องออกมาว่า

"ท่านโฮอิจิ หุคเลนเสียงเถอะ ท่านถูกผีหลอกเอาแล้วละ"

แต่โฮอิจิก็กยังเดินต่อไปๆ ไม่ผิดกับกำลังเคลิ้มฝัน คนเหล่านั้นต้องเข้าไปจับตัวเขย่า แล้วตะโกนทูลว่า "ท่านโฮอิจิ มากับเราเดี๋ยวนี้"

พอโฮอิจิได้ยินเสียงตะโกนอย่างนั้น ออกเคืองไม่ได้ เขาว่า "เจ้ามาขัดจังหวะเราทำไม เจ้าทำอย่างนั้นคนทั้งที่เป็นผู้ดื่มเกียรตินะทนไหวอย่างไร"

ไม่มีใครฟังถ้อยคำของโฮอิจิเข้าใจ ต่างคิดแต่จะพาตัวพระโฮอิจิลบที่อยู่ที่นั่น เมื่อไม่ยอมมาก็ต้องช่วยกันฉุด พะถึงวัดคนเหล่านั้นก็ช่วยกันฉุดเสื้อมาที่เบียดข่มออก แล้วก็หาอาหารเครื่องดื่มมาให้ พระภิกษุผู้สหายพระโฮอิจิเห็นโฮอิจิทำเช่นนั้นไม่ถูกใจเลย ต้องการรู้เหตุผลเป็นที่สุด จึงพูดกรู๊วว่า พระโฮอิจิ จนกระทั่งพระโฮอิจิต้องเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด พระภิกษุผู้สหายกล่าวว่า

"ท่านควรจะเข้าไปฟังเสียแต่แรก จะได้ช่วยกันแก้ไข ท่านรู้ไหมว่าท่านไปที่ไหนมา ที่ท่านอยู่เป็นบ้านขุนนางใหญ่ ไฉนนั้น แท้ที่จริงเป็นส่วยชัยของจักรพรรดิอันโดกุ โดนโนด่างหาก ความสามารถของท่านเป็นที่เรียกร้องของมีค่าพวกใดรา นี่แหละจะเป็นอันตราขายใหญ่หลวงแก่ท่าน เพราะมีค่าเหล่านั้นมีกับท่าน ทำให้ท่านยอมอยู่ได้อ่านา ไม่ช้าไม่นานมันคงจะมาท่านเสียหรอก บังเอิญคืนนี้ข้าพเจ้าจะไม่อยู่เสียด้วย มีคนนิมนต์ไปทำพิธี

เอาอย่างนั้นแหละก่อน ไปราพเจ้าจะให้คนของข้าพเจ้าเอาคัมภีร์ที่จารึกพระสูตรต่างๆ บัดไว้ตามตัวท่านให้หมด พวกมีค่าจะได้ไม่มากวนท่าน"

ฉะนั้นพออ่านคำตามตัวของพระโฮอิจิก็มีกระดาษที่เขียนพระสูตรอันเนียบขึ้นใจมีอยู่ทั่ว ไม่ว่าจะเป็นตรงอก หัว หลัง หน้า คอ ขา แขน เท้า แม้กระทั่งสันเท้าก็ไม่เว้น และพระภิกษุผู้สหายก็สั่งว่า

"ท่านโฮอิจิ ถ้ามีใครมาเรียกท่านอีกคนนั้นละก็เกลียดเถิดะ นิ่งนิ่งๆ แล้วก็ตั้งสมาธิให้แน่วแน่ ถ้าทำอย่างนี้แล้วคงไม่มีอันตราขายใดๆ เกิดแก่ท่านหรอก"

คืนวันนั้นขณะที่โฮอิจินั่งอยู่ตามลำพังที่เฉลียง นิ่งนิ่งแทบไม่กระตุกกระติกและหายใจแผ่วๆ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้า แล้วก็มีเสียงเรียก "ท่านโฮอิจิ" แต่พระภิกษุตามอดไม่ชวนรับ คงนั่งนิ่งด้วยความตกใจกลัว

มีเสียงเรียกชื่อโฮอิจิซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลายต่อหลายครั้ง แต่ก็ไม่ได้รับตอบ ในที่สุดชายแปลกหน้านั้นก็คำรามออกมาว่า "มันเรื่องอะไรนะ เรียก

“ข้อดี” ของ บรรจบ พันธุเมธา

พิมพ์รวมเล่มแล้ว ขนาด ๑๖ หน้ายก หนา ๖ ยก ปกสวยสะอาด

รวมข้อดีไว้กว่า ๑,๐๐๐ ข้อ

เหมาะสำหรับเป็นของขวัญ หรือกำนัลมิตรสหาย

ราคาเล่มละ ๕ บาท (รวมค่าส่งเสร็จ) สั่งซื้อได้ที่สำนักงานสตรีสาร

[ร้านขายหนังสือที่ต้องการรับไปจำหน่ายไปรษณีย์]

ไม่ราน ต้องไปให้รู้ตัวพระนั่นอกุโทโน" พุดแล้วชายนนั้นก็บ่น
 รนมาบนเตียงมายืนรืดพระไฮอิจิกำลังตระหนกตกใจในบัดดล
 "เอะ พินก้อยุดรนนันนา" ชายน้นพุด "แต่ตรงที่ทพระเคยนั่ง
 ไม่เห็นมีอะไร มีแค่หูสองหู อ้อ เข้าใจว่าทำไมเรียกแล้วถึง
 ไม่ราน แกไม่มีปากนี่เอง มีแต่ใบหูสองข้าง ถ้าอย่างนั้นเอาใบหู
 ทั้งสองนี้ไปถวายเจ้านายเราก้ได้วกัน"

ทันใดนั้นใบหูพระไฮอิจิก่ถูกกระชากออกจากอก และแม้จะ
 เจ็บปวดแสนสาหัส พระไฮอิจิก่ยังคงนั่งงีบเหมือนเป็นไม้ จน
 คนแปลกหน้าจากไปและเสียงฝีเท้าค่อยห่างหายไปเจียบสนิทแล้ว
 ไฮอิจิก่ได้ยินเสียงเลือดหยดเหมะๆลงบนพื้นเตียง และพระภิกษุ
 ผู้สหายกลับมาพบเข้าก็เห็นพระไฮอิจิก่ใบหูหายไปทั้งสองข้าง เลือด
 ไหลหยดลงมา พอเห็นเช่นนั้นพระภิกษุนั้นก็อุทานออกมาอย่าง
 เสียอกเสียใจว่า

"โอ้ ท่านไฮอิจิก่ ข้าพเจ้าผิดเอง ข้าพเจ้าได้ใจคนของข้าพเจ้า
 ให้มีตกระคายเขียนพระสูตรตามตัวท่านให้หมดทุกแห่ง แต่เราลืม
 บัดที่หูท่าน และก่อนไปข้าพเจ้าก็ไม่ทันได้ดูว่าเราทำเรียบร้อยแล้ว
 หรือไม่ แต่เอาเถอะ ท่านพ้นจากอำนาจมีค่าเหล่านั้นแล้ว
 ต่อไป"

นับแต่นั้นมาพระภิกษุตามอดนั้นจึงได้ฉายาว่ามิหมิ นารี ไฮอิจิก่
 คือไฮอิจิก่ใบหูหาย □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
 ใตทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาอีก
 เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคัดหรือเรียกไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
 ไปรษณีย์รค่าเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

น.ส. ไข่มุก ส.ท.ศ.
 อภินันท์ ประชานิธิ
 ประภัสสร พานิชกุล
 จิรนนท์ เสวคนันท์
 นงนที นันทวงศ์

แสง ทวีปประสาธน์ ถ่ายภาพ
 ปราโมทย์ ณ วรรณง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
 บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ
 พาณิ วรธนประทีป ณ วรรณง
 เรือจีน ศรียาภัก

กองธุรการ
 นวลศรี ประภาศิริ
 ปวีดา หนูหนัก สหิ เตือนแสงศรี
 สมบูรณ์ สรรพอุดม นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
 นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.บ.
 สุกทรา สิงห์ถละ ร.บ.

สถาป วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
 บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
 ม.ว.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์

ทนก ลามเสน วิล

แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศา

ชุลล กุศลมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เม้าทองศรี

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประเสริฐ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารศิริกตภาพ
 ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๔๓๓๖

โน้ต จิน

บรรณ พันธ์เมธ

จู ผู้พิชิต

คราวที่แล้ว เรื่องของชัชชังไม่กลัวผี สู้กับผี
ได้ ก็นับว่าเก่งพออยู่แล้ว แต่เรื่องของจูคราวนี้
ยิ่งเก่งกว่าขึ้นไปอีก เพราะขนาดสมุนพระยายม
หรือแม้พระยายมเอง จูก็ยังไม่วาย เล่นคลก
เสียจนหนีพ้นจากยมโลก กลับมายังโลกมนุษย์
ได้ ดังเลสล่ บอนเนตเล่าไว้ต่อไปนี้

จูผู้พิชิตนี้ปรกติเป็นคนเจ้าเล่ห์เจ้ากล เกียจ
คร้านงานการไม่ทำ วันหนึ่งขณะทำงานอย่างขี้เกียจๆ
อยู่ในกระท่อมๆ พังๆ คาก็เหลียวไปเห็นแสงแดด
อันแจ่มจ้าส่องเข้ามาในห้องตามรอยแตกข้างฝา
จุดขึ้นหัวอย่างขุ่นเคือง แล้วค่อยๆ เดินออกไปนอก
บ้านแหงนหน้าดูฟ้า แล้วร้องตะโกนว่า

"นี่แน่ะ พระอาทิตย์ ท่านมีสิทธิ์อะไรถึงได้เข้า
มาในบ้านข้าพเจ้าโดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้เชื้อเชิญ ทำ
อย่างนี้ข้าพเจ้าโกรธแล้วนะ คอยดูเถิด ข้าพเจ้าจะ
ไปฟ้องเทียนหวางเทพเจ้าบนสวรรค์"

ได้ยินจูพูดอย่างนี้ พระอาทิตย์ก็เกิดตระหนก
ตกใจ ถึงกับวิ่งวอนรอร้องว่า

"ได้โปรดเถิด ท่านผู้มีเกียรติ รอก่อนอย่าได้
ทำอย่างนั้นเลย เสด็จเถิด ข้าพเจ้าจะสมนาคุณท่าน
ให้ตามทีเถิด ครบหน้าบ้านอันงดงามของท่าน
นี่แหละ (ความรุ่มรวยเงินทอง แรกจะต้องยกย่อง

เจ้าของบ้าน ถึงบ้านผู้พิชิตก็ต้องว่างคาง) มีหม้อ
บรรจุเงินอยู่ใบหนึ่ง ท่านจงเอาไปเถิด หวังว่าคงจะ
พอใจ"

จูเหลียวกลับไปดู ก็ไม่เห็นหม้อบรรจุเงินเต็ม
จนถึงปาก ตั้งอยู่ที่หน้าบ้านของตนจริงๆ จึงรีบ
จัดการฉวยหม้อใบนั้นเข้าไปซ่อนไว้ในบ้าน

คืนวันนั้นเอง เป็นวันเพ็ญพระจันทร์เต็มดวง
ขณะนั้นจูยังไม่หลับ เพราะกำลังนอนคิดปลานปลัม
ถึงเงินคังหม้อที่ตนได้มาเมื่อตอนกลางคืน ประคึก
ยังไม่ได้มีด แต่แล้วจูก็บังเกิดความรำคาญใจก็เห็น
แสงจันทร์สาดส่องเข้ามาในห้องทางประตูบานนั้น
จึงลุกลุกวิ่งออกไปข้างนอก ร้องตะโกนไปทั่ววง
จันทร์อันราวนอนนั้นว่า

"เอ๊ะยังงั้นนี่ พระจันทร์ ท่านบังอาจอย่างไร
ถึงได้เข้ามาในบ้านข้าพเจ้าโดยไม่ได้เชื้อเชิญ
มันทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บแค้นเหลือเกินแล้วนะ
เห็นจะต้องฟ้องเทียนหวางเทพเจ้าบนสวรรค์เสีย
จริงๆ แล้ว"

พระจันทร์ได้ยินคำร้องของจู ยิ่งหวาดหวั่นยิ่งกว่า
พระอาทิตย์ อ้อนวอนว่า

"ขอเสียทีเถิดท่าน รอก่อนอย่าได้ทำอย่างนั้นเลย
นี่แน่ะเราจะบอกให้ว่า ครบหน้าบ้านอันหรูหราของ

ท่านนั้นมีหม้อทองคำอยู่ใบหนึ่ง
ท่านจงเอาไปเถอะ แล้วอย่ามา
เอาเรื่องกับเราเลย”

จึงอุ้มไปทางหลังบ้าน ก็
พบหม้อบรรจุทองอยู่เต็ม อยู่ตรง
หลังบ้านจริงอย่างพระจันทร์บอก
จึงไปยกขึ้นมากอดไว้อย่างรักใคร่
ชื่นชม แล้วก็นำไปเก็บไว้ข้างใน
ด้วยความปลื้มเปรม

โรคฉาภที่ได้มาด้วยการข่มขู่
ทั้งสองครั้งนี้ทำให้เกิดความหึง
ผของแตรยามใจถึงกับบังอาจ
เข้าไปในศาลเจ้าอันเป็นศาลของ
เจ้าแห่งโรคระบาด ด้วยทำทาง
อันปราศจากความคารวะ จูร้อง
ตะโกนโจมตีเจ้าแห่งโรคระบาดว่า

“นี่ท่านร่างเป็นเจ้าที่แก่ชรา
อะไรอย่างนี้ ทั้งยังขี้ควาย สกปรก
ด้วย ท่านเห็นจะเป็นเจ้าที่ไม่ค่อย
ดีนักหรอก ข้าพเจ้าจะต้องทุบ
เทียนหลวงเรื่องท่านให้ทรงทราบ
เสียบ้าง”

จูพูดแล้วก็ยกม้วน หวังว่า
คงจะได้รางวัลอะไรตอบแทน
อย่างที่เคยได้มาแล้ว แต่ว่าเจ้า
แห่งโรคระบาดเคยเห็นแต่ใครๆ
แสดงความคร้ามเกรง ไม่เคย

(อ่านต่อหน้า 145)

ความสุร ความเจริญก้าวหน้า และคล่องกับขอ
วราภรณ์

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

ภักดิ์มนัส - ใจงาม มีความสุ
พหิษฐา - พุดเพราะทศ
พหุภมณ - หญิงงามน่ารัก

“ครุณ” อักษรไม่จำกัด ขอให้ เป็นศรี เป็นเดช
และมีสิริมงคล เป็นที่สรรเสริญ จะมีพยางค์เดียว
หรือสองพยางค์ก็ได้

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ทนุยศ - ชื่อเสียงของตนเอง
ทศุศรี - มีชัยชนะ
เทพวิท - (ออกเสียงเทพะวิด) รุ้อย่างเทวดา

“อมร” ต้องการให้มีเดชและศรี คล่องกับขอ
รายว่า เศรษฐีวิญญ์และอิสรา ให้มีความหมายดี ๆ
เป็นชื่อต้นๆ แปลกๆ

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

อาชยนหรืออาชยัน - ชัยชนะ
อาคิษฐ์ - ความยิ่งใหญ่เหนือ
อาทิสักดิ์ - อำนาจคงเดิม

“อรรณ” ภาภิกรณ์ไว้ได้หรือไม่สำหรับคน
เกิดวันพฤหัสบดี
ไว้ไม่ได้

“อาภรณ์” ศัพท์ขมณณ์ ถูกแล้ว เขียนศัพท์ขมณณ์
ก็ได้ ศัพท์ขมณณ์ก็ได้แปลอย่างเดียวกัน □

อุปัธิษิต - ต่อจากหน้า ๒๔

เกรงกลัวผู้ใด ฉะนั้นเมื่อจุ๋งอุหน้าเทวรูปแทนองค์
เจ้าแห่งโรคระบาดเพื่อคอยคำตอบ จึงเห็นหน้านั้น
แยกแยะอยู่ตรงเพดานมิดสลัวๆ เห็นหน้าเจ้าแห่ง
โรคระบาดเช่นนั้น รอยยิ้มบนใบหน้าของจุ๋งค่อยๆ
หายไป กลายเป็นคันตระหนก และจุ๋งก็ไม่ได้ร้องรอ
หันหลังวิ่งออกจากศาลเจ้านั้นไป ล้มลุกคลุกคลาน
ไปตลอดทาง

พอจุ๋งออกไปพ้นแล้ว เจ้าแห่งโรคระบาดก็นำ
ความไปทูลเหยียนหลวง คือพระยายมแห่งยมโลก
เหยียนหลวงพิโรธเป็นที่สุด ตรัสสั่งให้มีคำจ้างมา
นำตัวจุ๋งไปยมโลกให้ได้ จะได้จัดการชำระความ

และลงโทษเสียให้เร็วหลาย
ร่างจุ๋งเมื่อพ้นศาลเจ้านั้นมาได้ ก็ค่อยมีสติ ทำ
ใจให้กล้าขึ้น พอถึงบ้านก็เตรียมรับสถานการณ์
หากจะเกิดเรื่องร้ายใดๆตามมา และไม่ช้าก็ได้เห็น
ผิงตัวหนึ่งมาบินวนไปเวียนมาทำเสียงหึ่งๆ ดูดหน้า
จะมาจับตน จุ๋งเห็นดังนั้นจึงไม่รอช้า รีบไปหา
กระต่ายมาประข้างฝาตามช่องคามรอยแตกที่มีอยู่
ทั่วไป เว้นไว้แห่งเดียว ซึ่งเป็นรูเล็กนิด ตรงนี้จุ๋ง
เปิดได้ แต่เขาถูกระเพาะมีดสาละหมุดติดไว้ข้างใน
แล้วรอคุณท ันโดนนั้นก็ได้ยินเสียงหึ่งๆ ดังที่หูหนึ่ง
มีเสียงพิมพ์าดังมาว่า “อ้าวเข้าไม่ได้” ค่อมมากัด

ท้อกรหนึ่ง คราวนี้มีเสียงแตรวงความยินดีว่า "เฮ
• ครวงนี้เข้าได้ แต่เอ๊ะ นี่อะไรล่ะ คุชิ ถูกเจ้านี้ตัก
จับเราได้เลยแล้ว"

เหยียนหวางคอยมีคำจูงนำตัวการมาอยู่ช้านาน ก็ไม่เห็นกลับมา ยิ่งพิโรธหนักขึ้นจึงส่งมีคำ
ราเดียวไป ให้พาตัวมาให้ได้ จูรู้ล่วงหน้าแล้วว่า
จะเกิดอะไรขึ้น จึงรีบจัดการเอาหนามมาสะดือเค็ม
ห้อย แล้วตัวเองก็เข้าไปนั่งอยู่หว่างกลางหนามนั้น
มีคำจูงนำตัวการมาถึงก็แอบดูตรงประตู เมื่อแลเห็น
จูจึงส่งเสียงข่มขู่ตอนรับอยู่เช่นนั้น ก็ถลันเข้าไป
หมายจะจับตัวให้ได้ แต่แล้วเสียงร้องอย่างดุคันของ
มีคำจูงนำตัวการก็กลายเป็นเสียงร้องโอดโอย เพราะ
ถูกหนามตำ จูจึงรวบตัวไว้ได้ แล้วมัดไว้ตรงมุม
ห้อง ใต้ถุนที่มีคำจูงนำตัวการไปติดอยู่

เหยียนหวางคอยมีคำจูงนำตัวการมาอยู่ช้านาน
ต้องขึ้นม้าพันธุ์เผด็จมาเอง มียมทูต ๒ คน ตามเผด็จ
มาด้วย คนหนึ่งมีหัวเป็นวัว อีกคนหนึ่งมีหน้าเป็น
ม้า และทุกคนรู้ว่า ถ้ายมทูตมากุมตัวผู้ใดแล้ว ไม่
มีใครจะรั้งขึ้นได้

ฝ่ายจูรู้ตัวคิดว่า อย่างไรเสียเหยียนหวาง

ต้องเผด็จมาเองแน่ จึงส่งภรรยาออกไปคอยรับเผด็จ
ภรรยาจูถวายคำนับเหยียนหวางอย่างงาม
แล้วก็เชิญไปเสวย พอเสร็จเรื่องอาหารและ
สนทนากันตามธรรมเนียมแล้ว จูก็ตรงไปยังคอก
สัตว์ เอาควายแก่มาตัวหนึ่ง และควายตัวนี้แหละที่
จูจะต้องไปตามเผด็จเหยียนหวางไปยังยมโลก ทั้งๆที่
เหยียนหวางทรงม้าพันธุ์(หมายความว่า เป็นม้าเผือก
ดี จึงไ้รวดเร็ว) แต่กระนั้นเมื่อออกเดินทาง ควาย
ของจูก็เผ่นเผ่นไปโดยรวดเร็ว แม้ม้าพันธุ์อันมี
ชื่อเสียงของเหยียนหวางยังตามไม่ทัน เหตุที่เป็นดังนี้
ก็เพราะจูสั่งภรรยาให้เอาธนูไฟไปผูกไว้ที่หางควาย
สองคอก เมื่อร้อนและปวดแสบปวดร้อนเช่นนั้น
ถึงไม่ใช่ควาย ก็ต้องวิ่งจนสุดฤทธิ์ แต่กระนั้นควายจึง
จนธนูไฟต้องคอกหลุดไปพันตัวแล้ว ควายนั้นก็ขยับ
นั่งราวกับบักหลัก ม้าพันธุ์ของเหยียนหวางจึงตามมา
ทัน เหยียนหวางอดทนเท่าที่พระทัยไม่ได้ ทรงอุทาน
ออกมาว่า "ช่างเป็นสัตว์ประหลาดมหัศจรรย์เสีย
จริง นี่มันควายอะไรกันนะถึงได้วิ่งเร็วยิ่งกว่าม้า
พันธุ์ที่เป็นม้าเผือกเร็วที่สุดในโลกเสียอีก"

"ควายพันธุ์หะกะ" จูตอบย้มนๆ

“ข้อดี” ของ บรรจบ พันธุเมธา

พิมพ์รวมเล่มแล้ว ขนาด ๑๖ หน้ายก หนา ๖ ยก ปกสวยสะอาด

รวมข้อดีไว้กว่า ๑,๐๐๐ ข้อ

เหมาะสำหรับเป็นของขวัญ หรือกำนัลมิตรสหาย

ราคาเล่มละ ๕ บาท (รวมค่าส่งเสร็จ) สั่งซื้อได้ที่สำนักงานสตรีสาร

[ร้านขายหนังสือที่ต้องการรับไปจำหน่ายโปรดติดต่อ]

“ให้เรารองชู้ก็เถอะนะ” เขียนหวาง ترد
“ไม่ได้พะยะค่ะ” จูร่งห้าม “มีแต่ข้าพระองค์
คนเดียวเท่านั้นที่เรารู้จักตัวคุณจริงจะยอมฉั่ง หากเป็น
คนอื่นละก็มันจะเพียงเดินเท่านั้น”

“ต้องจัดการให้ได้สินะ” เขียนหวาง ترد
ยั้งยั้ง จูร่งทำเป็นคิดแล้วพูดว่า

“ไม่ทราบว่ ถ้าพระองค์ทรงยอมเสียข้า
พระองค์แล้วเจ้าควายตัวนั้นมันจะจำได้หรือไม่”

ความคิดของจูเป็นที่สนใจของเขียนหวาง
ฉะนั้นจึงเกิดการแลกเปลี่ยนกันได้ จูยอมเครื่อง
ทรงอันหรูหราของเขียนหวาง นับบนหลังม้าพันธุ์
ดีของเขียนหวางทรงเสื่อผ้าเก่าๆราคาของจูประทับ
บนหลังควายพันธุ์ พอประทับเรียบร้อยแล้ว
เขียนหวางก็เอาแห้วควายให้เดิน แต่ว่าควาย
พันธุ์นั้นมันมักหลกันั้นไม่ผิดก่อนหิน ส่วนจูเพียงแต่
ไ้ร่เดินเท้ากระตุ่นเบาๆ ม้าพันธุ์ก็พุ่งปราดราวกับ
ควายหางไปสู่ยมโลก

เมื่อถึงที่หมาย และได้นั่งบนบัลลังก์ของ
เขียนหวางแล้ว จูก็เรียกบริวารของเขียนหวาง
มาตั้งว่า “นี่แน่เจ้า ถ้าเจ้ารู้คนเกรงกลัวตาม
เรามา มาถึงที่นี้แล้วละก็ โขยมนให้หนักก็เคย
นะ” ฉะนั้นต่อมาอีกนานเมื่อเขียนหวางองค์จริง
ก็พยายามรับเชิญควายพันธุ์ให้ค่อยๆเดินมา ทั้ง
เหนื่อยทั้งร้อนกว่าจะมาถึง มาถึงพระราชวัง ก็ถูก
กระซวกให้ลงจากหลังควาย แล้วก็ถูกโขยเสียอย่าง
เต็มแรงกำลัง ถ้ายมทูตหัวฉกกับหน้าม้ามาไม่ทัน
เขียนหวางก็คงถูกลงโทษอยู่อย่างนั้นต่อไปอีกนาน

จุหวาระของคตของแรง เมื่อคตเมรุพินากับ
เขียนหวาง และเห็นเขียนหวางฟกซ้ำคำเขย
ไปทั้งตัว แต่ว่าเขียนหวางมิได้ทรงถือเรื่องนั้นเป็น
เรื่องคลกถือเล่นสนุกๆอย่างจุคิด ฉะนั้นนอกจาก
พระพักตร์เขียนหวางจะบึ้งตึงแล้ว ก็ยังทรงเปล่ง
เสียงสนั่น ตั้งให้ลงอาญาอย่างหนักแก่ๆ นั่นก็
คือให้คตจุในหม้อที่มันนั่นเคือดๆ

ถึงตอนนั้นจุต้องคิดอย่างหนัก เพราะไม่ใช่เรื่อง
เล่นๆเสียแล้ว แต่ขณะที่มีคำเบ็ดเตล็ดผู้หม่นหน้า
คตเล่เรื่องหม้อเรื่อน้ำมัน ถ้าถึงคิดไฟคตหม้ออยู่นั้น
จุก็เกิดคิดอะไรออกมาอย่างหนึ่ง จึงถามมีคำ
เบ็ดเตล็ดเหล่านั้นว่า

“เออ ท่านทั้งหลาย ท่านอยากรวยไหม”
แม้ว่ามีคำเหล่านั้นจะกำลังสาละวนเท่านั้น

ลงไปในหม้อ ก็ยังอดทั้งไม่ได้ พูดว่า

“อยากซี แต่จะรวยได้อย่างไรละ”

“ของง่าย ๆ” จูอธิบาย “เขียนหวางท่าน
ออกจะเขลามากก็คิดว่าจะต้องใช้น้ำมันมากตั้งแค
ต้มคนตัวเล็กๆอย่างข้าพเจ้า ทำไมท่านไม่ชยักได้
บ้างละ ใส่น้ำมันแต่น้อยๆพอทำให้ตัวข้าพเจ้าสุก
ได้ แล้วเอาก็เหลือไปขาย ท่านก็พอทำให้รวยได้
แล้วไซ้ไหมละ”

“เออ จิงจิงนะ” มีคำเบ็ดเตล็ดเห็นด้วยกับ
ข้อเสนอนั้นของจู และทำตามด้วยความนิยมยินดี
ดังนั้นเมื่อน้ำมันกำลังเดือดพล่าน จำเป็นต้องหย่อน
ตัวจูลงไปในหม้อ มีคำทั้งหลายจึงค่อยๆหย่อน
ลงไปในหม้อด้วยความเสียดายที่ไม่น่าจะให้คน

ความนึกคิดทุกประการอย่างๆ ถูกต้องทุกอย่างเลย แต่ด้วยเหตุที่
 นามันในหม่อมมียุติเดียว จุกเลยช่วยตัวเองได้โดยเอาเท้ายัน
 หมอข้างหนึ่งไว้ แล้วเอาไหล่ยันหม้ออีกข้างหนึ่ง จึงเป็นอันไม่ถูก
 นามันทาล้างเค็ดพลาณอยู่บนรถจักรยานคนเดียว และแม่เหียนหวาง
 จะสั่งให้วิ่งไฟอย่างไร จุกก็ไม่เค็ดรอน ยิ่งคงคุ้ยกับมีค่าเหล่านั้น
 ได้อย่างสนุกสนานไปอีก

เหียนหวางหมดปัญญาจะจัดการกับจุก จึงต้องสั่งมีค่า
 เบ็ดเตล็ดเหล่านั้นว่า

“พวกเจ้าจงตากเท้าไปยังเหียนหวางแม่น้ำนรก แล้วปล่อยให้
 ให้มันหนาวตายอยู่ที่นั่นละ”

จุกพยายามทำให้เป็นปกติ แม้จะถูกปล่อยให้หนาวตายอยู่ที่
 เหียนหวาง ก็ยังพยายามร้องเพลงอย่างสบายใจ แต่ไม่ช้าอากาศ
 หนาวเย็นหนักขึ้น จุกร้องเสียงดังจนปลากะโหดตัวหนึ่งโผล่หัวขึ้น
 จากน้ำ และมองจุกอย่างสมเพชเวทนา

“พอปลากะโหดบอกข้าพเจ้าให้น้อยลงละ” จุกร้อง “ว่าจะ
 รำแม่น้ำกลับไปโลกมนุษย์ได้อย่างไร”

“ง่ายนิดเดียว” ปลากะโหดตอบ “ให้ตังเราไปสิ”

เมื่อมีผู้ช่วยเหลืออย่างนี้ ไม่ช้าจุกก็ไปเดินบ่ออยู่อย่างสบาย
 ในเมืองคน แต่คนเกเรอย่างๆ แทนที่จะยินดีมีความสุขที่เขาชนะ
 เหียนหวางจนเกล็ดอดกลับมาบ้านได้ กลับครุ่นคิดเคืองตัวเองว่า

‘ทำไมหนอ เราถึงไม่คิดจับปลากะโหดตัวนั้นมาเสียด้วย จะได้
 เอาไปขายซื้อเหล้ากิน’ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สคริตาร์

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๔๔.๐๐ บาท

สมาชิกนอกวันในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
 ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
 เดือนละ ๒.๕๐ บาท สมาชิกหรือเลิกไปรษณีย์ ระบบส่งชำระเงินที่ทำการ
 ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สคริตาร์ จำกัด เป็นอัน

ม.ร.ว. พรรณนภา ศักกล

วีระ เสริมปรุงสุข ถ่ายภาพ
 ปราโมทย์ ณ วัฒนา แอ๊คต

หนังสือพิมพ์สคริตาร์

บริษัทการพิมพ์สคริตาร์ จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวกี เทียนประภาส
 บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ
 พานี วรธนประทีป ณ วัฒนา
 เจ้าถิ่น - ศรียาภัส

กองบรรณาธิการ
 นวลศรี ประภาศิริ
 ปรีดา หนองก๊ก สหิ เต็มมงคลศรี
 สมบูรณ์ สวรรพอุดม นิกิตา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
 นันทกา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.ม.
 สุกิรา สิงหทะระ อ.บ.
 สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
 บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.
 ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ โรจนะบรรณพงศ์

กนก สามเสน วิธ
 แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศา
 อุดล กรรณมงคล อ.บ.
 สมศรี สุกุมลนันทน์
 แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์
 เสงี่ยม เม้าทองสุ
 จานง วังสิกุล อ.บ.
 ประพนธ์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๔ อาคารศรีวิชัย
 ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๓๖

นิทาน อื่นเคย

บรรณ พันธ์เพ็ด

บำเหน็จของเจ้าหญิงมายุ

คนที่รู้ภาษาศักดิ์สิทธิ์ที่เล่าไว้ในนิทานต่าง ๆ นั้น มักจะรู้ภาษาศักดิ์สิทธิ์ใหญ่ๆ เสียโดยมาก ขนาดเล็กก็แค่ภาษานกภาษาปลา ที่ซึ่งรู้ภาษาศักดิ์สิทธิ์ขนาดเล็กคนนั้น เห็นจะมีแต่เจ้าหญิงมายุ ที่สุมิน โหมสเล่าไว้ในนิยายชาวบ้านของอินเดีย เป็นรายแรก ผู้ถูกนิทานทำนองนี้คงจะมีเจตนาพิเศษที่ นอกจากจะให้เห็นแปลกและสนุกแล้ว ก็ยังชี้ให้เห็นความสำคัญของการรู้ภาษาแปลกๆ ที่ใครๆ เขาไม่รู้กัน เพราะผู้รู้ภาษาอย่างนี้ไม่ว่าในนิทานเรื่องไหน เป็นได้ประโยชน์ทุกรายไป ถ้าไม่ช่วยให้ได้ เจอะชุมทรมณ์มหาศาล ก็ให้ไต่รอดพ้นภัยอันตราย เจ้าหญิงมายุผู้รู้ภาษานานาศัพท์ก็เช่นเดียวกัน คงมีเรื่องราวต่อไปนี้

ยังมีพระราชผู้ราชองค์หนึ่ง ทรงพระนามว่า มนชิต ครองเมืองสรวาสตี (เรียกอย่างบาลี คงจะเป็นสาวัตถี) พระราชมนชิตนับว่าเป็นพระราชที่แปลกกว่าพระราชองค์ใด ๆ กล่าวคือเมื่อพระมหาดินพระชนม์มั่งเวลาชดาฝาแผดประสูติ พระราชมนชิตก็ไม่ได้มีมหาดินใดอีกเลย ทรงเฝ้าแต่พระมุนิอมชิตาฝาแผดด้วยความเอ็นดูรักใคร่ ชดาสั่งคือเจ้าหญิงมัทรี (เราออกเสียงว่ามัททรี) กับเจ้าหญิงมายุ แม้จะสวยงามน่ารัก รูปร่างหน้าตา

เหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยนก็จริง แต่ด้านนิสัยใจคอออกจะแตกต่างกันมาก

เจ้าหญิงมัทรีสนพระทัยแต่เรื่องโกสัจจๆ เวลาสนทนากับราชกุมารีผู้โกสัจจ เรื่องที่สนทนาก็เป็นเรื่องในพระราชวัง ไม่ค่อยมีที่จะเป็นเรื่องไกลๆ พ้นพระราชวังไปได้ ส่วนเจ้าหญิงมายนั้นเห็นจะเป็นเพราะได้เสด็จไปศึกษาต่างเมืองไกลถึงเมืองพาราณสี (ในสมัยนั้นต้องนับว่าไกลจริงๆ แม้ในปัจจุบันนี้รถไฟจากพาราณสีไปสาวัตถีก็ยังต้องเสียเวลาครึ่งหนึ่งถึงวันหนึ่งเต็มๆ) จึงมักจะไปรุดเล่าเรื่องการเดินทางบ้าง เรื่องความสนุกสนานของชีวิต นักศึกษาในพาราณสีบ้าง อันออกจะเป็นสิ่งที่ผิดปติธรรมดาดำหรับผู้หญิงอยู่ดึกหน่อย และสิ่งที่ผิดธรรมดา แม้สำหรับคนทั่วไปก็คือ เมื่อเจ้าหญิงมายุได้ไปศึกษาในสำนักกสิกาปาโมกข์แห่งหนึ่งในพาราณสีนั้น ความจงรักภักดีต่ออาจารย์ผู้ราญฉลาด ทำให้เจ้าหญิงมายุได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาศักดิ์ต่างๆ แม้ศัพท์เล็กน้อยขนาดมด เจ้าหญิงมายุก็สามารถฟังเข้าใจ เรื่องนี้นับเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับชาวสรวาสตี (น่าจะสำหรับคนทั้งโลกด้วย) ยังไม่มีใครเคยได้ยินมาก่อนเลย

นอกจากเจ้าหญิงมายุจะรู้อะไรแปลก ๆ แล้ว

ก็ยังชอบทำอะไรแปลกๆ ไม่เหมือนใครอีกด้วย ทุกเช้าเจ้าหญิงก็ต้ององค์จะต้องมาเฝ้าพระราชธวายเป็นคมแทบพระบาทแล้วถวายพระพร เจ้าหญิงมีทูลถวายพระพรว่า "ขอชัยชนะจะมีแก่พระราชราชนครแห่งตราวิเศษจงทรงพระเจริญ พระชนมายุยืนนาน" แต่เจ้าหญิงมาลากลับถวายพระพรเพียงว่า "สวัสดีค่ะเพคะ เสด็จพ่อ บำเหน็จของพระองค์"

ถ้อยคำนี้ไม่ถูกพระทัยพระราชราชนครอย่างยิ่ง ยังได้ยินทุกวัน ยิ่งทำให้พระราชกรณียกิจหาญกล้าของพระองค์คนมากขึ้น และวันหนึ่งถึงกับกริ้ว เมื่อตกพระทัยคนด้วยเสียงหัวเราะของเจ้าหญิงมาลา ขณะที่พระองค์กำลังบรรทมอย่างสำราญในตอนบ่าย พระราชตรัสถามอย่างระแคะระคายว่า "เกิดอะไรขึ้นล่ะ แม่สาวน้อย มาหัวเราะอะไรอยู่กัน" พระราชกรณียกิจว่าริดาหัวเราะเยาะพระองค์ "คนเราจะนอนกลางวันให้เป็นสุขไม่ได้หรือ จะกรนให้สบายๆ ก็ไม่ได้หรืออย่างไร"

(อ่านต่อหน้า 144)

บ้านหนองเจ้าหญิงม้ายา - ต่อจากหน้า ๒๕

26

“ลูกไม่ได้หัวเราะ เพราะเสียงกรนทรอกเพคะ” แน่ะ “เอาไว้หนอลองเล่ามาซิว่ามันคุยกันได้อย่างไร”
 “ถ้าอย่างนั้นหัวเราะเรื่องอะไรล่ะ” แต่แรกเจ้าหญิงมายาก็ทรงอดเขื่อนไม่ยอม
 “ลูกบังเอิญได้ยินมดสองตัวที่กลานอยู่ใต้ ทุล แต่เมื่อพระราชาทรงคาดกันจะให้เล่า จึงจำต้อง
 พระทักคุยกันเพคะ” ทุลว่า
 “เจ้าละคะจะรู้สารพัดนะ” ฐานกระทั้งภาษามค “เรื่องครอบครัวของมดสองตัวนั้นทรอกเพคะ-

คือมดทั้งต่อนั้นต่างก็มีลูกสาวที่เป็นสาวเต็มตัวอยู่
ทั้งหลายสาว แต่ยังหาคู่เหมาะๆ ให้ไม่ได้สักที มด
ตัวหนึ่งกล่าว เชื้อเถื่อนะว่า ถ้าพระราชาทรงจัดงาน
เลี้ยงใหญ่ฉลองการวิวาห์ของธิดาฝาแฝดคุณเมื่อไร
ละก็ บรรดาผัวจะต้องพากันมาชุมนุมในงานนี้หมด
บ้านหมดเมืองทีเดียว แล้วทีนี้เราจะเลือกคู่ให้ลูก
สาวเราให้พิเศษอย่างไรก็จะได้' มดอีกตัวหนึ่ง
ตอบว่า 'จริงสิ หวังไว้ก่อนก็แล้วกันว่าจะเป็น
อย่างนั้น แต่ว่าให้ตายสิเธอเอ๊ย พระราชาทำไมจึง
พระทัยเย็นอยู่ได้ คนมีลูกโตเป็นสาวเต็มที่แล้วยังไม่
ได้แต่งงานถึงสองคนอย่างนี้ ช่างนอนกรนอย่าง
เป็นสุรได้อะไรหนอ' อย่างนี้จะเพคะ ลูกถึงได้
หัวเราะ"

"เออ" พระราชาทรงพึมพำแล้วหลับพระเนตร
ลง แสร้งทำเป็นว่าจะบรรทมทอด ไม่อยากฟังธิดา
เล่าอะไรต่อไป แต่ในพระทัยนั้นทรงคิดอะไรต่ออะไร
ว่าอยู่นะ"

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อธิดาฝาแฝดมาถวายพระพร
แล้ว พระราชาก็โปรดให้มนตรีที่ปรึกษาคนสำคัญ
เข้ามาเฝ้า ตรัสปรึกษากันว่า

"ลูกหญิงมายนี่ เห็นจะมีอะไรผิดปกติแน่ๆ
ทีเดียว ถึงได้พูดอะไรร้ายๆ น่าจะถูกลงโทษเสียจริง"

'เรื่องรัก' มนตรีกล่าวแก่ตนเอง 'เรื่องรักนี้
แหละ บทจะร้าย ก็ร้ายนักทีเดียว'

"คิดอะไรก็พูดให้รู้กันบ้างสิ" พระราชาตรัส
"มานั่งจ้องหน้าเรายังกับคนไม่อย่างนี้ มีประโยชน์
อะไร"

๑๐
๒๓๕.๑
๒๓๕.๑
๒๓๕.๑
๒๓๕.๑

"เป็นเรื่องทูลถวายพระยุคละ"

"อ้าว ก็ท่านเป็นที่ปรึกษาของเรา ถ้าเราไม่
ปรึกษาเรื่องอย่างนี้กับท่าน จะไปปรึกษากับใครละ
ถึงจะยากลำบากอย่างไรก็ตามก็เถอะ"

"ถ้าพระมเหสียังทรงพระชนม์อยู่ พระองค์คง
จะทูลอธิบายเรื่องถวายพระยุคล์ได้"

"เออ" พระราชาทรงตรัส "ก็ท่านก็รู้แล้ว
ว่าพระมเหสีสิ้นพระชนม์ไปแล้วตั้งแต่ถูกมัทรีกับ
มายาประสูติ"

"นั่นแหละพระยุคละ นั่นละคำตอบละ พระ
ธิดาทั้งสองไม่ใช่เด็กแล้วพระยุคละ ขณะนั้นทรงเป็นสาว
แล้ว สัมควรจะเข้าพิธีวิวาห์เสียที"

"แต่งงานนะหรือ" พระราชาทรงอุทาน "พูด
นะมันง่ายกว่าทำ จะไปหาคู่ที่ไหนมาให้ได้"

มนตรีพึมพำด้วยความคิดว่า "พวกแม่สื่ออาชีพ
มีมากมาย แต่ละคนมีรายชื่อผู้ขายหนุ่มที่เหมาะสม
อยู่พอจะหาได้ไม่ยากนัก"

"เออ" พระราชาดึงกับถอนพระทัย "ใครเขา
จะยอมมาเป็นคู่เล่า ถ้าไม่มีเงินทอง (เงินที่ผู้หญิง
จะต้องให้ผู้ชายเวลาแต่งงาน) งามๆ ให้เขา แล้ว
ขณะนี้ท้องพระคลังของเราก็กำลังว่างเปล่า"

มนตรีได้แต่พึมพำต่อไปว่า "ถ้าอย่างนั้น
พวกคนจนเราหาให้ลูกเขาได้อย่างไร" แต่พูดยังไม่
ทันจบ พระราชาก็ตรัสขึ้นว่า "ไหนลองบอก
เราสิ ท่านที่ปรึกษาที่รู้สัพพัตร์ ว่าทำไมลูกมลายา
ถึงได้ประพฤติดกกับลูกมัทรี ทั้งที่เกิดพร้อมกัน
เวลาเดียวกัน หน้าตาเหมือนกันยังกับถั่วสองเม็ด"

ประกอบกันอยู่ในตัว”

“จิตใจจะต่างกันพะยะค่ะ อย่างถนัดมือ คนก็ยังต่างกัน เราพระองค์คิดว่าเจ้าหญิงม้ายางจะต้องการมีคู่พะยะค่ะ” และเมื่อพระราชินีตรัสอะไรขึ้นมา มนตรีจึงได้กล่าวต่อไปว่า “ผู้หญิงฉลาดหลักแหลมอย่างเจ้าหญิงม้ายางนั้นให้ใครแต่งงานเสีย แม้กับคนยากคนจนอย่างไร ก็ยังดีกว่าจะไม่ให้แต่งงานอย่างที่เป็นอยู่”

ถ้อยคำของมนตรีทำให้พระราชินีต้องทรงรำลึกความคิดอย่างหนัก ยิ่งคิดก็ยิ่งเห็นเจ้าหญิงม้ายางร้ายสมควรจะถูกลงโทษ พระราชินีทรงรำลึกอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งเช้า เมื่อเจ้าหญิงทั้งสองมาถวายพระพรอย่างเคย พระราชินีจึงตรัสแก่เจ้าหญิงม้ายางว่า

“ลูกม้ายา วันนี้แหละเจ้าจะได้มาเห็นจากพ่อละ พ่อตกลงใจแล้วว่าเราจะยกเจ้าให้แก่คนแปลกหน้าคนหนึ่งตอนตะวันตกดินวันนี้ เจ้าจะอย่างไร”

เจ้าหญิงม้ายาทรงตื่นเต้นแปลกพระทัยกับข่าวนี้เสียจนตรัสอะไรไม่ออก

“มีคนมาจากแคว้นอันติคนหนึ่งมาอยู่ในบริเวณเทวาลัย (ที่ไว้เทวรูป) ของเรา เป็นรอกทานที่แสนตะกตะกุด เป็นผู้ขายคนแรกที่พ่อเจอเมื่อเช้านี้ ตอนที่ฝนหน้าค้างออกไปดู ผู้ขายคนนั้นแหละที่จะเป็นคู่ของเจ้า และเมื่อแต่งงานเรียบร้อยแล้วเย็นวันนี้เจ้าจะต้องออกไปให้พ้นแคว้นของพ่อทันที”

นั่นแหละคือมาเห่นของเจ้าหญิงม้ายา ที่ใคร่หาพิริววิาทกับคนรอกทานที่ผอมแห้งเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ต้องอาศัยเทวาลัยเป็นที่คุ้มแดดคุ้มฝน

เจ้าหญิงม้ายาไม่มีเงินทองหรือข้าวของอันใดเป็นเงินทเหตุคิดตัวไปบ้านสามีเลย มีแค่เครื่องประดับบางอย่างที่ประดับกายอยู่ตอนแต่งงาน พืชแต่งงานโดยเฉพาะตอนมอบเจ้าสาวแก่เจ้าบ่าว มนตรีก็เป็นผู้ดำเนินการ พระราชินีไม่ได้ทรงเหลียวแลหรือมาร่วมพิธีเลย จนล่วงไปได้ ๒-๓ วัน พ่อคล้ายกร๊วลงไปแล้ว จึงได้ตรัสถามมนตรีที่ปรึกษาว่า

“เจ้าขอทานนั้นมันหวังเงินทเหตุก้อนใหญ่ๆ หรือเปล่า”

“เปล่าพะยะค่ะ”

“มันรู้ไหมว่าเราต้องการจะลงโทษลูกสาวเรามันพูดอะไรบ้าง”

“เราพูดพะยะค่ะ พูดว่า ข้าพเจ้าได้รับมาเห่นแล้ว ขอขอบพระทัยพระราชินี ค่อยไปนี้ข้าพเจ้าก็จะเดินทางอย่างผาสุกกับภรรยาของข้าพเจ้า” พูดจบก็ออกจากสรวัดดีไปทันทีกับเจ้าหญิงม้ายา

“เดี๋ยวก่อนท่านมนตรี” เจ้าหญิงมัทรีตรัสถาม “แต่วินิจฉัยว่าฉันจะอย่างไร เราเกิดร้อนอะไรไหม”

“ดูจากท่าทาง ก็คงจะเจ้าหญิงม้ายาทรงยินดีพะยะค่ะ” มนตรีตอบ

“แกล้งทำดีไปอย่างนั้นเองแหละ” พระราชินีทรงตรัส “เราไม่ได้ฟังปากหรือความอะไรดังลูกมัทรีหรือหรือ จะเป็นคำเตือนหรืออันใด”

มนตรีก็พึมพำพูดว่า “ข้อความนั้นไม่สมควรนำมากล่าวในที่นี้” ครั้นเมื่อถูกคาดคั้นหนักเข้า มนตรีก็จำต้องพูดว่า “เจ้าหญิงม้ายาทรงคิดว่าข้อความต่อไปนี้จะมีประโยชน์แก่เจ้าหญิงมัทรี หาก

ทองไว้ให้ชื่นใจ นั่นก็คือ ได้คู่เป็นขอราน ยังกดเสียกว่าอยู่อย่างไรคู่ในพระราชวัง” แล้วเสริมต่อไปอีกว่า “แต่เป็นเพียงถ้อยคำที่พูดกันเล่นๆ เท่านั้นเอง อย่าไปสนใจมันเลยจะดีกว่า”

“จริงด้วย” เจ้าหญิงมัทรวดี “คงเพราะไปเรียนที่พาราณสีก็เคย มายาถึงได้ทำอะไรงี้ๆ พกอย่างนี้”

“นั่นแหละ ไร้แล้ว” พระราชาตรัสเสริม “คอยดูกันว่าการไปร่ำเรียนถึงพาราณสีจะช่วยให้เราดำเนินชีวิตไปตลอดรอดฝั่งหรือไม่”

ฝ่ายขอรานที่ได้แต่งงานกับเจ้าหญิงมายานั้น แท้จริงหาใช่ขอรานเพราะยากจน และก่หาไร้คนจรรจัดเพราะไร้ที่อยู่ไม่ “ที่จริงต้องทยอยไปโยกย้ายไปจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ไปแห่งโน้นนั่น เป็นเพราะอดสูใจอายุตัวเอง” ชายนั้นเล่าให้เจ้าหญิงมายาฟัง

“อาयर” เจ้าหญิงมายาขอรานชัดขึ้น “อวยเรื่องอะไรกัน”

แม้จะอยู่กันถ้าพึ่งต้องต่อสู้อย่างนั้น ชายขอรานก็ยังไม่กล้าพูด จนกระทั่งเจ้าหญิงมายาต้องรีบเข้าไปจับมือไว้เพื่อให้ชายผู้สามีวางใจ แล้วตรัสว่า “เฮ้ กระซิบที่หูก็ได้ ว่าอะไรทำให้เธอ อายตัวเอง มีอะไรพอจะช่วยแบ่งเบาได้ ก็จะได้ช่วยกัน”

ที่ราชเจ้าอายุตัวเองก็เพราะเป็นโรคตะกละอย่างแก้ไม่หาย หมอไหนๆ มากรักษาไม่ได้ ราชเจ้ากินอาหารที่หนึ่งๆ เท่ากับคนอื่นๆ กินได้สิบคน แต่แม้กระนั้นราชเจ้าก็กลับผอมลงๆ จนเหลือแต่หนัง

หมักกระดูกอย่างนั้นแหละ”

“หมออะไรที่เธอหาการรักษา เป็นคนดีหรือเปล่า”

“ไม่ใช่หมอเดี๋ยวนี้ ไม่ว่าหมอไหนที่มีชื่อเสียงในอดีตแล้ว บิดาข้าพเจ้าเชิญมาตรวจรักษาทั้งนั้น แต่ไม่มีใครสักคนที่จะรู้ว่าเป็นโรคอะไร แก่ได้อย่างไร”

“แล้วเกะอะไรขึ้นล่ะ ถึงได้ต้องออกจากบ้านมา”

“เกิดมีหมอมือชื่อเสียงที่สุดคนหนึ่ง เมื่อได้เงินค่าตรวจไปอย่างแพงลิบลิ่วแล้ว ก็ลงความเห็นว่ารำพเจ้าคงจะไม่ใช้ลูกแท้ๆ ของบิดารำพเจ้า ลูกแท้ๆ คงจะถูกเปลี่ยนตัวเอาลูกขอรานมาแทน และรำพเจ้าคงจะเป็นลูกขอราน ถึงได้กินอย่างตะกละตะกตาม จนเท่าไรไม่รู้จักอ้ม แล้วก็ได้ประโยชน์แก่ร่างกายไม่คุ้มกันเลย วิธีกักคือ ต้องให้กลับไปเป็นขอราน แ่่งตัวรุ่งรังอย่างขอราน... ได้ยาอย่างนั้นรำพเจ้าก็เลยออกจากบ้านมาเลย”

“บิดาของเธอให้เธอออกจากบ้านหรือ”

“เปล่าหรือ บิดารำพเจ้าไล่หมอกคนนั้นออกจากบ้านแทบไม่ทัน ไม่รอให้พูดจบละ ราชเจ้าแอมหนีออกจากบ้านมาเอง ลงมาใช้ชีวิตอย่างขอรานดู เผื่อจะรักษาหายได้บ้าง”

“อาयरอันใจไปเลย ฉันจะหาวิธีรักษาเธอเอง ขอเวลาคิดสักสองสามวันก่อน”

จากเรื่องราวที่ชายขอรานผู้สามีเล่าให้ฟัง ทำให้เจ้าหญิงมายาสรุปเอาว่า ชายคนนั้นคงไม่ใช่ลูกขอรานมาดัดเปลี่ยนตัวแน่ๆ เพราะอาการที่ทน

อาหารมากมายอย่างคนละครึ่งนั้นเพิ่งมาเป็นเมื่อเริ่มเป็นหนุ่มนี้เอง ขณะที่ไปนอนหลับอยู่ข้างจอมปลวกใหญ่ในป่า ตอนไปล่าสัตว์กับบริวาร 'ถ้าอย่างนั้น' เจ้าหญิงมายาทรงไตร่ตรอง 'พ่อของเรายังคงเป็นคนมีพลัง - ถึงได้ปล่อยให้ลูกไปเที่ยวล่าสัตว์เล่นกับบริวารได้ ทั้งยังหาหมอแพะๆมารักษาลูก ถ้ามีร่องรอยเราคงจะมีพลังความจริงใจ เพราะกลัวว่าเราจะเข้ารีตให้เขาพาไปบ้านทั้งที่ยังรักษาโรคนี้ไม่หาย เขาอาจจะลองแก้ไขดู จะได้รู้กันว่าเกิดอะไรขึ้น'

เดินทางกันมาไกล คนทั้งสองก็มาถึงจอมปลวกใหญ่เข้าแห่งหนึ่งอยู่ริมทะเลสาบ เห็นจอมปลวกอย่างนี้ เจ้าหญิงมายาอดนึกไม่ได้ว่า 'ถ้ามีร่องรอยไปเกิดโรคนี้เข้าที่จอมปลวก ลุงพี่ที่จอมปลวกคนอื่นๆก็อาจจะนำ เมื่อจอมปลวกแห่งนี้จะรับเราแต่ละไรให้แก่เราได้บ้าง' ดังนั้นเจ้าหญิงมายาจึงขอให้หยุดพักตรงจอมปลวกนั้นได้คืนมะม่วง และตรัสว่า "เธอคงจะเหนื่อยมาก พักเสียให้สบายก่อนเถอะ ฉันจะไปหาซื้ออาหารมาให้เธอ เมื่ออยู่ไม่ไกลจากนั้นนัก ฉันจะเข้าไปดูว่าจะซื้ออะไรได้บ้าง"

"ไม่อยากให้ข้าพเจ้าไปด้วยหรือ" ราชันถาม

"ทำไมจะไม่อยากล่ะ แต่ว่าเธอเหนื่อยออกอย่างนั้น แล้วถ้าผู้หญิงควรจะไปทำธุระตามลำพัง เผลอจะขายหรือจำนำรองเท้าตัว เธอหลับเสียดีกว่าก่อน ฉันจะไปในเมืองขายกำไลเงินสักข้างหนึ่ง จะได้เอาเงินมาซื้ออาหาร"

"ถ้าอย่างนั้นก็รีบไปเถิด ข้าพเจ้าจะคอยอยู่ที่นี่"

แล้วเจ้าหญิงมายาก็รีบไป จัดธุระเสร็จเรียบร้อยแล้วก็รีบมายังที่ที่ตั้งให้สามีคอย ขณะนั้นราชันผู้เป็นสามีกำลังนอนหลับสนิท หันหน้าไปทางจอมปลวก ทันใดนั้นเจ้าหญิงก็ต้องตะลึงงันด้วยความแปลกประหลาด ที่เห็นหัวสัตว์อย่างหนึ่งโผล่ออกมาจากปากสามีเพื่อหาอากาศหายใจ สัตว์นั้นแต่แรกก็เล็กเท่าเส้นด้าย แต่แล้วร่างค่อยๆใหญ่ขึ้นๆจนเท่ากำมุ่นเห่าขนาดใหญ่ ไม่ช้าก็มุ่นเห่าอีกตัวหนึ่งโผล่ออกมาจากจอมปลวกเพื่อสูดอากาศเช่นเดียวกัน

เห็นเช่นนั้น เจ้าหญิงมายาถึงกับกลืนหายใจพยายามไม่ให้มีเสียงกระโตกกระตาก แล้วก็หลบอยู่หลังต้นไม้ และด้วยเหตุที่เจ้าหญิงทรงเข้าใจภาษาสัตว์ ไม่ว่าสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ จึงได้ยินและเข้าใจถ้อยคำที่พูดสองตัวคุยกันโดยตลอด

ผู้สองตัวแม่พื้พานรยบเข้าหากัน คาถาแคล้วคลาดความโกรธ รุ่เห่าตัวที่อยู่ที่จอมปลวกกล่าวบริภาษขึ้นว่า "เจ้าผู้ส่าสเลว เจ้ามึงอาจอย่างไรถึงได้มากอยุ่ทรมานเจ้าชายทั้งหนุ่มทั้งหล่อเหลา จนกลายเป็นรอกทาน เป็นโคกรงกระดูกเคินได้อย่างนี้ เจ้าน่ะคำซำเดียวยิ่งกว่าหนอนกว่าพายุเสียอีก คุณวิหอยทากนะตามันมีเมื่อไหร่ มันยังหาอะไรกินของมันได้ ส่วนเจ้าซำเสียจากกิน มากอยุ่แย่งอาหารเจ้าชายกิน นี่ถ้าเจ้าซำทำอยู่อย่างนี้ ไม่ช้าเจ้าชายก็จะต้องตายแน่ๆเลย เจ้าวายนร้าย"

"ก็หล่อ่นไม่ร้ายหรือ" รุ่ที่อยู่ในห้องราชันนั้นย้อน "หล่อ่นนะมันดีตัวมันดำ เอาทวิพิศมบัคักๆ มีค่ามาหมกฝังดินไว้ได้จอมปลวกนี้ แล้วได้ประโยชน์

แก่ใครบ้างละ นอกจากทำให้เรามีค่าในโลกตกปรกไปทุกวัน ๆ
 หล่อนเองก็กินไม่ได้ แล้วยังจะมาริชยาเรา”

“ริษยาศัตรูสารเลวอย่างเจ้านะหรือ” จูตัวที่อยู่จอมปลวก
 แหวออกมา “ແหม ช่างไม่มีใครคิดเอาเมื่อก่อนกาดักกำมือหนึ่ง
 มาใส่ปากเจ้าชาย เจ้าจะได้ตายให้มันรู้แล้วรูดไป”

“ก็หล่อนละ” จูเห่าตัวที่อยู่ในท้องยื่นเข้าให้อีก “ให้ใคร
 เราเอาน้ำดื่มร้อน ๆ มารดหน่อยไม่ได้ ทริบตาเดียวหล่อนก็จะ
 รักคันรักงอตายไปเท่านั้นเอง”

ได้ยินเพียงเท่านั้น ไม่ต้องเล่าก็ได้ว่า เจ้าหญิงมายุยาได้จัดการ
 ทำกิจจุเห่าทั้งสองนั้นอย่างสะดวกสบายเพียงไรตามวิธีที่ทั้งสองคิด
 ต่ำต้อแข่งกัน ฉะนั้นไม่เพียงแต่จะรักษาตัวมิให้หายจากโรคร้าย
 เจ้าหญิงมายุยาได้ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลในจอมปลวกนั้นเป็นเงิน
 ทหารไปหมู่บ้านสามอีกด้วย จึงนับเป็นมาเห่นจอนยิ่งใหญ่มากการ
 ที่รักษาตัว แต่มาเห่นยิ่งกว่านั้น ก็คือความจริงได้เปิดเผยว่า
 สามิรชกานของเจ้าหญิงที่แท้คือเจ้าชายรัชทายาทแห่งแคว้นอวันตี
 เจ้าหญิงมายุยาได้กลายเป็นชายารองเจ้าชายผู้งามสง่า ได้รับการ
 ต้อนรับอย่างชื่นชมสมเกียรติ เมื่ออย่างเหยียบดินแดนอวันตี
 เรื่องราวของเจ้าหญิงมายุยาจึงเล่าสืบกันต่อ ๆ มา แม้ถ้อยคำของ
 เจ้าหญิงที่ว่า “ปัญญากับความซื่อสัตย์ อาจทำลายได้แม้ศัตรูร้าย
 ในจอมปลวกหรืออยู่ในท้อง” ก็จดจำกันโดยไม่ลืม □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกนอกทวีปในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
 ใตทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
 เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเรียกไปรษณีย์ ระบบส่งชำระเงิน ณ ที่ทำการ
 ไปรษณีย์หรือชำระเงิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

อภินิหาร ประยุทธ์เสณย์

แต่ง ทิปประสาน ถ่ายภาพ
 ปราโมทย์ ณ วรรณง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
 บรรณาธิการ นิลวรรณ มีนทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรรณประทีป ณ วรรณง
 เชื้อชื่น ศรียาภัก

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ
 ปรีดา หนูนุกัถ สหิ์ เตือนประภาส
 สมบูรณ์ สรรพอุดม นิกขา วงศ์เทียนธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.บ.
 สุกัถวา สิงหทะ ร.บ.
 สุกัถา วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
 บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph.D.
 ม.ร.ว. สอนงค์โส ราชบุรณนท์
 ทนท สามเสน วิธ

แพทย์หญิงอรรพวง คุณวิศา

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกมณันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เหมทองสุข

จำนง วังสิกุล ร.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๓๔ อาคารศรีทศเทพ

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๐๔๐๖

โน้ต อินโชนีเขียน

บรรณ พันธ์ไพฑูริ

ตำนานหม้อน้ำ

หม้อน้ำที่กล่าวถึงนี้เป็นหม้อดินรูปร่างคล้ายคนโท กล่าวว่าเป็นคนเฒ่าชรา ในเกาะบอร์เนียว นับถือหม้อน้ำนี้มาก ถ้าบ้านไหนมีหม้อน้ำชนิดนี้ อยู่ในบ้านละก็ บ้านนั้นเป็นต้องมีโรคภัยอย่างมหัศจรรย์ โรคภัยไข้เจ็บหรือมีสิ่งสาหัสใดๆ ก็จะถูกขับออกไปพ้นบริเวณบ้านนั้นๆ แม้กระทั่งทุกวันนี้ การมีหม้อน้ำดังกล่าวอยู่ในบ้านก็ยังถือเป็นเรื่องสำคัญ เพราะนอกจากจะช่วยรักษาไข้และโรคไข้แล้ว ก็ยังจะช่วยให้ไข้หวัดปลาเค็มยังเต็มดวง และเป็นสิ่งมงคลสำหรับการแต่งงานอีกด้วย เพราะฉะนั้นใครจะซื้อหม้อน้ำใหม่มาใช้จึงต้องมีการฉลองถึงขนาดเลี้ยงกัน ๗ วัน ๗ คืน มีการร้องรำทำเพลง แล้วก็เลี้ยงลูกเต๋ากันและจากนั้นก็เลี้ยงหม้อหินไว้ตรงประตู ๗ ศิวด้วยกัน และจะทิ้งไว้เช่นนั้นถึง ๗ เดือน เพื่อให้คนที่ผ่านไปมาได้รู้ว่าบ้านนั้นซื้อหม้อน้ำใหม่

การที่คนเฒ่าชราเชื่อเช่นนั้น เพราะว่ารู้วามือว่าหม้อน้ำเหล่านี้ทำด้วยดินที่เหลืจากบันพระอาทิตย์กับพระจันทร์ ฉะนั้นจึงต้องศักดิ์สิทธิ์เป็นธรรมดา คำนายปนายเหตุของเรื่องนี้ มีดังที่จะแลดู เตะลิดเลาไว้ในเทศนิยายอินโชนีเขียน คือไปนี้ เรื่องเล่าว่า

ยังมีเจ้าชายองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นโอรสราชย์ ร้อง

อำนาจใหญ่ยิ่งที่สุดองค์หนึ่งในเกาะชวา ทรงนามว่า ราชูปิต วันหนึ่งราชูปิตทรงเสด็จและแพ้นั้นถึงกับสูญเสียทรัพย์สินตลอดจนเครื่องประดับอันล้ำค่าจนแล้วไปด้วยเงินทองและเพชรนิลจินดา ส่วนพระองค์ไปหมดสิ้น แม้กระนั้นก็ยังไร้หนไม่พอ ถึงต้องนำทรัพย์สินมรดกที่ได้รับตกทอดมาแต่บรรพบุรุษไปจำนำจำนองนำเงินมาให้หนี้

เมื่อจำนองทำเช่นนั้น ราชูปิตอดรนทนทุกข์ไม่ได้ เพราะทรัพย์สินมรดกเหล่านั้นส่วนมากเป็นของราชูปิตา หรือมันนั้นก็ทรงเกรงว่าพระราชจะทรงทราบ จะทุกข์เองก็ไม่กล้า ในที่สุด คืบวันหนึ่งราชูปิตจึงคิดสิ้นพระทัยหนีออกไปนอกอาณาจักร นำราชากับพระจิตาพระชนม์ ๒ พระราชไปด้วย ราชูปิตทรงนำราชาคำเนินไปเรื่อยๆ ไม่มีจุดหมาย จนกระทั่งต่างก็เหนื่อยอ่อนอดโรยทั้งพระบาทก็เจ็บระบม เมื่อเสด็จต่อไปไม่ได้จริงๆ แล้ว ราชูปิตก็ตกลงพระทัยที่จะพำนักอยู่ตรงไหนเขาเมอร์บาบู และก็ได้ทรงบำเพ็ญบะอยู่ ณ ที่นั้นเป็นเวลาหลายต่อหลายปี ทั้งสวดมนต์อธิษฐาน ทั้งอดอาหารจนกระทั่งพระพรหมทรงเมตตาส่งสาร

เย็นวันหนึ่งขณะที่ราชูปิตกับราชากับจิตา

ที่เจริญวัย ทรงนามว่า รุณนา
กำลังประทับอยู่หน้ากระท่อมที่พัก
ราชาปิตทรวงกัม พระพักตร์
สวมนครเบาๆ อย่างเคย ขณะที่
ราชาปิตทรวงหยุดสวดครุ่นหนึ่ง
ราชาก็ตรัสขึ้นว่า

“ทำไมไม่หยุดสักประเดี๋ยว
หนึ่ง สวดมากตั้งนานแล้ว พระ
พรหมท่านคงจะต้องไต่ยืนในไม้รั
้นแน่ๆ ที่เดียว”

แต่จ้าวราชาปิตมิได้เงย
พระพักตร์ขึ้นและหยุดสวดตามคำ
ของชายา ได้แต่สั่นเคี้ยวที่
พระเกศาขาวโพลนดัดกับผิวดำ
คล้ำ ดวงเนตรอันแจ่มใสนั้น
เท่านั้นที่ช่วยให้รู้ว่าราชาปิตยัง
ทรงหนุ่มแน่นอยู่ และจริงดังคำ
ของชายา พระพรหมทรงทราบ
เรื่องของคนทั้งปวงตลอดหมด
ทรงทราบดีว่า ราชาปิตมิใช่คน
เลวร้ายอะไร เพียงแต่พระทัย
อ่อน ยอมให้ผีพนันเข้าสิงชั่วคราว
คราวเท่านั้น และก็ได้รับทุก
เวทนาสาสมแล้ว ฉะนั้นจำเป็น
ต้องช่วยเหลือ กันไฉนนั้นบังเอิญ
ให้พระจันทร์ต้องแสงสว่างกระจ่าง
พระพรหมทรงเห็นเช่นนั้นจึงตรัส
เรียก กายาภา พระจันทร์เทพให้
เข้ามาเฝ้า (อ่านต่อหน้า 146)

ตรัสสั่งว่า "นี่นะ การชางกา จงหาอะไรไปให้
ราชาปิตทน้อยเถอะ เลือกลงสิ่งที่จะทำให้ราชา
ปิตทรวาย พอจะได้ทรัพย์สมบัติที่สูญหายไป
การพนันกลับคืนมาได้"

ความจริง การชางกาจันทรเทพไม่ทรงปรารถนา
จะช่วยมนุษย์บนพื้นพิภพนักหรอก หากแต่จัดโครงการ
พระพรหมไม่ได้ ดังนั้นในตอนเย็นวันรุ่งขึ้น เทพ
การชางกาก็ทรงชี้แสงจันทร์เป็นพาหนะเสด็จมายัง
มนุษย์โลก ณ เขาเมอว์บาย และตรงยอชเขาที่เทพ
การชางกาประทับอยู่นั้น มองแลเห็นกระท่อมไม้ไผ่
ของราชาปิตทได้ถนัด ครั้นแลถอยเข้าไปภายใน

กระท่อม ก็ทอดพระเนตรเห็นเทวีรูดานา ผู้น่ารัก
และงามเจิดจ้าไม่ผิดดวงอาทิตย์ พอเห็นเช่นนั้น
เทพการชางกาก็บังเกิดความปรารถนาจะได้นางได้
เป็นชายาทันที เมื่อปรารถนาอะไรแล้วต้องได้
เทพการชางกาก็จะทรงคิดเช่นนั้น เพราะฉะนั้นจึง
จำแลงร่างเป็นชายหนุ่มรูปงาม เสด็จเข้าไปใน
กระท่อม แล้วก็ทูลขอเทวีรูดานาจากราชปิตทใน
ทันทีนั้น

"ถึงเราจะยากไร้ต้องเนรเทศตัวเองออกมา"
ราชาปิตทตรัสอย่างไฉ่ "เราก็จะไม่ยอมยก
ลูกสาวเราให้แก่คนที่มิมีวรรณะต่ำกว่าเรา"

“เราทั้งหลายคนธรรมดาว่าท่านไม่หรวก” เทพการฆาตรวิธ “พระพรหมทรงใช้เรามา ให้เราหาอะไรมาให้ท่าน” ให้เลือกชนิดที่จะทำให้ท่านร่ำรวยจนได้ถอนทรัพย์สินสมบัติที่ไปจำนำจำองไว้ กลับคืนมาได้ แต่ว่าหนึ่ง” แล้วก็นม้มองเข้าไปใกล้ ตรัสต่อไปว่า “เมื่อครั้งสร้างพระอาทิตย์นั้น พระผู้สร้างทรงนำดินมาจนหมดแล้วกับเป็นพระอาทิตย์เสร็จแล้วยังมีดินเหลือ ก็เลยปั้นพระจันทร์ แต่บังเอิญตอนที่พระผู้สร้างทรงปั้นพระจันทร์อยู่นั้น เรายังไม่ได้คั้นน้ำทิพย์ ก็เลยเหลืออยู่คนเดียวที่ไม่ได้เป็นอมตะเทวดาผู้ไม่รู้จักตาย แต่ก็ได้ท่องเที่ยวไปมาในพื้นพิภพนี้ เราได้แอบเอาดินที่เหลือจากปั้นพระจันทร์มาฝังไว้ในเราเมอว์บาบ ที่ท่านพำนักอยู่นั้นแหละ ถ้าท่านยกลูกสาวท่านให้เราละก็ เราจะสอนศิลปะการปั้นหม้อให้”

“เราจะเรียนศิลปะอย่างนั้นไปทำไม” ราชาปิตติตรัสอย่างไม่ได้

“ก็จะรวยล่ะ” เทพการฆาตรวิธตอบอย่างเหลือจะอด “แล้วจะได้เอาเงินไปไถ่ของที่ไปจำนำไว้ออกมา เราจะสอนให้ท่านปั้นหม้อชนิดพิเศษที่สุด รูปร่างก็พิเศษไม่มีใครเหมือน และยังปั้นด้วยดินที่เหลือจากปั้นพระจันทร์ละก็ท่านเอ๊ย รับรองได้เถียวว่าต้องเป็นของมีราคาหาได้ยากทีเดียว”

ถ้อยคำของเทพการฆาตรวิธโน้มน้าวพระทัยของราชาปิตติให้คล้อยตามได้ จึงยอมยกเทวีธิดาธิดาให้แต่โดยดี และเทพการฆาตรวิธสอนศิลปะการปั้นหม้อให้เป็นการตอบแทน เทพการฆาตรวิธเห็นว่าควรจะปั้นหม้อน้ำใบใหญ่ๆ จะดีกว่า

เพราะดินนั้นมามากมาย ปั้นเท่าไรๆ ไม่มีวันหมด แล้วก็ยังขายอย่างประหลาดผิดกับดินธรรมดา ส่วนราชาปิตตินั้นก็ฉลาดสามารถเรียนรู้ได้รวดเร็ว เพียงคืนเดียวก็ทรงปั้นเป็น ดังนั้นเมื่อทรงต้ององค์ทรงช่วยกันปั้น ไม่ช้าก็ได้หม้อน้ำมากมายเรียงไว้บนยอดเขาเมอว์บาบเต็มไปหมด เมื่อยอดเขาเมอว์บาบเต็มแล้ว ก็ต้องระบายไปไว้บนยอดเขาอื่นๆ ลูกอื่นๆ ที่ใกล้กันนั้นต่อไปอีก

“โอ้โฮ หม้อน้ำเยอะแยะไปหมดแล้ว” เทพการฆาตรวิธอุทานขึ้นในวันหนึ่ง “เราควรจะตั้งทำไว้ล้อมยอดเขาเหล่านี้เสียแล้ว เพราะรู้ไม่ได้ อาจจะมีใครมาแต่เห็นหม้อน้ำสวยๆ เหล่านี้ แล้วขโมยเอาไปก็ได้ ถ้าเราปล่อยไว้อย่างนี้”

“ก็เหมือนกัน เริ่มเคียวกันเถอะ” ราชาปิตติตรัส

แล้วทั้งสององค์ก็ทรงทำรั้วไม้ไผ่ล้อมรอบยอดเขา ยังไม่ให้ใครแลเห็นหม้อน้ำทั้งหมดนั้น ผู้ที่จะเห็นได้ ก็มีแต่เทวดาที่จะมองลงมาจากสวรรค์เท่านั้น

ครั้นยอดเขาตามยอดก็มีหม้อเรียงอยู่ นมัวล้อมรอบเรียบร้อยแล้ว ทันใดนั้นก็เกิดพายุใหญ่พัดกระหน่ำมาที่ยอดเขาเมอว์บาบ ราชาปิตติตกพระทัยวางมือจากงานจึงกลับมายังกระท่อม ส่วนเทพการฆาตรวิธเหาะกลับไปยังดวงจันทร์ เมื่อพายุสงบดีแล้ว ข้างบนหม้อทั้งสองกลับมายังที่ทำงานค้างไว้ แต่แล้วก็ต้องตระหนกตกใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ปรากฏว่าหม้อที่เรียงไว้ตรงยอดเขาที่ยังไม่ได้ล้อมรั้วนั้นหายไปหมดไม่มีเหลือตกใบ ราชาปิตติทรง

เดาว่า "หม้อพอกนั้นเห็นจะกลิ้งฟ้าผ่า" เลยบินหนีไปหมด แต่ว่ามันจะไปอยู่ที่ไหนได้ในโลกนี้"

"ก็ไม่รู้เหมือนกัน" เทพกาซวงกาตรัส "แต่อาจจะเป็นเครื่องหมายจากพระพรหมก็ได้ ที่บอกให้เราว่า ถึงเวลาที่จะต้องเอาหม้อน้ำที่เหลือนี้ไปขายแล้วละ แล้วเราจะได้อะไรกลับไปสวรรค์เสียที เราจะเอาเทวีรavana ไปด้วย"

ตอนแรกราชาพิตักทรงบันออบิบ ไม่อยากให้อริดาจากไปไกลๆ เพราะพระองค์ทรงรักธิดานักหนา แต่เมื่อต่อมาขายหม้อน้ำอันสวยงามนั้นมากเข้า งานมีเงินมากพอจะไถ่ทรัพย์มรดกอันมีค่ากลับคืนได้ และเสด็จกลับคืนสู่อาณาจักรได้ แล้วความทุกข์โศกและอาลัยรักธิดาก็ค่อยลดน้อยลง เพราะถึงอย่างไรพระองค์ก็ทรงทราบดีว่า ธิดาทรงมีความสุขกับเทพกาซวงกา ที่ทรงทราบก็เพราะเมื่อพระจันทร์เต็มดวงคราวไร พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพระพักตร์ธิดาราวาเรียงคราบน้ำ

ส่วนหม้อที่ตกใจสายฟ้าแลบ และแผ่นหินกระเจิดกระเจิงไปนั้นไปตกอยู่ที่ไหน เขาว่าไปตกอยู่ในที่ไกลๆ ไกลถึงเกาะบอร์เนียวก็มี ถ้วนแต่จมน้ำอยู่ในป่าทึบ เรือกันดำคงไม่มีมนุษย์ไหนได้พบเห็น แต่แล้วก็มีงานได้ คนพวกนั้นก็คือชนเผ่าไคยัก และเมื่อคนเหล่านั้นรู้ว่าดินทบนหม้อนั้นเป็นดินเหลือจากบนพระอาทิตย์ พระจันทร์ จึงพากันถือว่า หม้อนั้นเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ บ้างก็นับบูชาและโรคมัยได้ ดังกล่าวแล้วข้างต้น □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกขอรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

พรหมมาลี มุตตามระ

โสวรินทร์ วิเศษสมบัติ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ หนอง แยกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ
พณีย์ วรรณประทีป ณ หนอง
เชอรีน ศรียาภัก

กองบรรณาธิการ
นวลศรี ประภาศิริ
ปริศนา หนองก๊ก สีห์ เตือนผลงค์
สมบูรณ์ สวรรพุดม นิตยา วงศ์ทองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
พันทก สประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สดงค์โสภ โรจนบรรณกิจ

กนก สามเสน วิด
แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศา

ยุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองศรี

จำนง วงศ์กุล ร.บ.
ประพัฒน์ รื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๒๖-๓๔ อาคารศิริกิตติเทพ
ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๔๐๓๖

โนทาน จีน

บรรณ พันธ์ุเมธา

ยุ่งเพราะเงิน

คนจีนกับคนอินเดียคิดเหมือนกันว่า ที่คนเราต้องยุ่งวุ่นวายอยู่ทุกวันนี้ เป็นเพราะเรื่องเงินเป็นใหญ่ จึงมีนิทานทำนองเดียวกันนี้เล่าให้ลูกหลานฟังสืบต่อกันมา นิทานของจีนที่เลสลีบอนเน็ต เล่าไว้ในเทพนิยายจีน มีความว่า

ยังมีชายคนหนึ่งชื่อ เฉินโปซัว เป็นพ่อค้าสำคัญอยู่ในชวอันโจ้ว ความสำคัญรองเฉินโปซัว นั้น นอกจากจะเป็นคนดี คนฉลาด แล้วยังมีเงินมหาศาล และด้วยเหตุที่เป็นพ่อค้า เป็นคนมีเงิน เฉินโปซัวจึงเป็นคนที่ธุรกิจอยู่ตลอดวัน นับตั้งแต่ลืมตาตื่นมา ตามธรรมเนียมจะต้องตื่นเช้ากว่าใครๆ ตอนเย็นใครๆเลิกงานไปพักผ่อนได้ แต่เฉินโปซัวเลิกไม่ได้ บางทีอาหารเย็นยังต้องล่าไปจนดึก ถึงเวลาอนาถนที่ระทมถึงหัวถึงท้ายก็กลับต้องคิดแก้ปัญหาต่างๆ ซึ่งมีทั้งเรื่องซื้อของ ขายของ เงินกู้ เงินลงทุน หนี้สิน และสุดท้ายก็คือเรื่องภาษีอากร ยังมีเงินมากเท่าไร ปัญหาต่างๆ ก็จะต้องดูแลรักษาเงินย่อมมีมากเท่านั้น กว่าเงินจะกลับตาลงได้ ก็ต่อเมื่อมีปัญหาค้างๆ ค่อยคลี่คลายออกไปบ้างแล้ว

ฝ่ายภรรยาของเฉินเห็นสามีต้องทำงานหนัก อย่างนั้นอดเป็นห่วงทุกครันไม่ได้ มักจะเคืองสามี

พร้อมทั้งขอร้องว่า

“ทำงานไม่มีเวลาพักผ่อนอย่างนั้นเห็นจะไม่ดีแน่ ทำไมไม่หยุดแล้วกลับไปเที่ยวให้สนุกสบายเสียบ้าง ถึงอย่างไรธุระการงานมันก็คงดำเนินไปได้เองนะแหละ”

แต่ภรรยาตามเฉินอย่างนั้นก็เหมือนกับตามคนหรือสัตว์เดรัจฉานจะลงจากหลังเสือสักประเดี๋ยวไม่ได้ หรือ และคำตอบก็จะได้เหมือนกันว่า “ถ้าลงเมื่อไหร่ เสือเป็นเล่นงานเมื่อนั้น” เฉินกลัวเรื่องเงินทองของตนจะยิ่งยุ่งหนักขึ้นไปอีก ถึงได้วางมือไม่ได้เสียเลย

ที่ร้างบ้านเฉินนั่นเอง ยังมีรายคนหนึ่งเป็นคนแซ่หลี่ เป็นกรรมกรหาเช้ากินค่ำ เฉินยังมีเท่าไรก็เหมือนหลี่จะยากจนเท่านั้น ทั้งที่หลี่เป็นคนไม่เลื่องงาน ไม่ว่าจะเป็นงานหนักชนิดใด งามทำถนนหรืองานในไร่ในนา แม้กระนั้นก็ยังหาเงินได้เพียงนิดๆ หน่อยๆ แต่หลี่กับภรรยาเป็นคนรู้จักพอ ถึงหาได้น้อยก็ไม่เดือดร้อนอะไร ตกเย็นลงเมื่อหัดทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยกลับมามีบ้านที่ร่มเย็นเงินทองมาให้ภรรยา เมื่อกินอาหารเย็นอย่างพริ้วๆ เรียบร้อยแล้ว ก็มักจะออกไปนั่งเล่นหน้าบ้าน ถ้าไม่ร้องเพลงเล่นก็เบ้ารลุ่มอย่างสบายอารมณ์

เสียงร่ำร้องของหล่อกังไปจนถึง
บ้านของเงิน ตัวเงินเองคงไม่ได้
ยิน เพราะมีวแต่ยุ่งด้วยธุระของ
ตน แต่ภรรยาเงินนั้นมิได้ยิน
ได้ยินแล้วออกจะรำคาญใจไม่น้อย
นางนึกในใจว่า "หล่orangมีความ
สุจริตจริง ทั้งๆที่งานแสนงานออก
อย่างนั้น ส่วนเงินของเราซึ่ง
รวบกว่า ฉลาดกว่า แต่หาความ
สุจริตไม่ได้ ไม่ยุติธรรมเลยนี้ ทำ
อย่างไรนะเราถึงจะได้ยินเงิน
ร้องเพลงหรือเป่าขลุ่ยเล่นอย่าง
คนอื่นเขาบ้าง" ในที่สุดก็ครน
ทนไม่ได้ ภรรยาเงินจึงพูดกับ
เงินดังที่คิดไว้ เงินยิ้ม รู้ดีพอใจ
ที่ภรรยาเป็นห่วงกังวลอยู่กับตน
ถึงกับยอมวางธุระที่ก่อกำถึงคิดเงิน
จำนวนมหาศาลอยู่ลง แล้วพูดว่า
"มีคำกล่าวไว้ว่า คนจนมี
เวลาว่างมาก ถ้านางอยากให้
หล่อกับร้องเพลงและเป่าขลุ่ยตอน
ค่ำๆละก็ เราลองมาทำอะไรกันดู
ก็ได้ แต่มันจะนำเวทนาย่อยสลาย
หน่อย"

"จะทำอะไรล่ะ" ภรรยา
เงินถามอย่างสนใจ

"ให้เงินสิ"

(อ่านต่อหน้า 148)

อรุษา - ที่มีอำนาจ แข็งแรง เค่น
ภัทธินิธิ - (ออกเสียงทัศนิก หรือทัศนิก)
ชุมแห่งโรคลาภ

“มยุรี” ร้องกรอมา ลงให้ตั้งนานแล้ว ฉบับวันก
๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๓ โปรดหา

ยุ่งเพราะเงิน - ต่อจากหน้า ๒๕

ไฉนสามีมุ่ดแปลกอย่างนี้ ภรรยาของเงิน
อดหัวเราะไม่ได้ ซึ่งนานๆที่จะไฉนเสียงหัวเราะ
ในบ้านนี้ “อะไรได้ เงินอาจทำให้หลิ่มีความสุขยิ่ง
กว่าเท่านั้น” นางแย้มสามิ

“คอยดูไปก็แล้วกัน” เงินตอบ “ถ้าพรุ่งนี้
นางไฉนหลิ่ร้องเพลงเบ้าขลุ่ยละก็ คอยมาว่าสิ”

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น เงินรีบส่งคนไปเชิญหลิ่ให้
มาบ้าน แ่นละ ถึงหลิ่จะแปลกใจอย่างไร ก็ไม่กล้า
ขัดคนมีมียอย่างเงินได้ รีบจัดแจงแต่งตัวไปพบเงิน
ทันที เงินลุกจากเก้าอี้มาต้อนรับหลิ่ด้วยความสุภาพ
แล้วกล่าวทักทายขึ้นว่า

“สวัสดี หลิ่ เราไม่ค่อยได้พบกันเลยนะ เป็น
อย่างไรบ้างตอนนี คิซหรือเลวลง”

ไฉนเงินพูดอย่างสนิทสนมเป็นกันเองอย่างนี้
หลิ่อดรู้สึกเก้อเขินไม่ได้ ตอบว่า “ท่านก็ทราบคืออยู่
แล้วว่า ชีวิตกรรมกรอย่างข้าพเจ้าเป็นอย่างไร งาน
มักจะหนักเสมอ แต่ได้ค่าแรงนิดเดียว แต่ว่าข้าพเจ้า
ก็มีความสุขดี ถ้าจะนึกถึงว่า ถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็ยัง
มีงานทำ มีภรรยาดี”

เงินยิ้มเศร้าๆ พูดว่า “ข้าพเจ้ากำลังคิดเรื่อง
นี้อยู่ คิดว่ากรรมกรอย่างหลิ่คงจะไม่ได้รับค่าแรง
เท่าที่ควรหรอก และด้วยเหตุที่เราเป็นเพื่อนบ้าน
กันมานานแล้ว และไม่เคยมิเรื่องผิดฟ้องหมอง
ใจกันเลย วันนี้ข้าพเจ้าจึงอยากจะให้อะไรเป็นของ

กานต์แก่หลิ่สักหน่อย เอา เอาเงินไปหาร้อยแท่ง
ไปลองคิดกันดูว่าจะเอาไปทำอะไรได้ เงินนี้คงจะ
ให้ผลออกเงยขึ้นมาได้”

หลิ่โค้งคำนับเสียงหัวเราะขอบคุณ คนต้นใน
ความมีใจดีของเงินเสียงเงินพูดอะไรไม่ออก ได้แต่
คิดกตัญญูรู้คุณอยู่ในใจ พอออกมาพ้นบ้านเงิน
หลิ่ก็ง่วงอย่างเต็มใจเอาเงินมาอดเมื่อย ตลอดวัน
นั้นเป็นอันหลิ่ไม่ได้ไปทำงาน เพราะมีว่แค่ปรึกษา
กันว่าทำอย่างไรจึงจะใช้เงินนั้นให้เป็นประโยชน์ที่
สุด สองคนมีว่เมื่อยคิดแล้วคิดเล่า พอคิดได้อย่างหนึ่ง
ก็ต้องได้เสียงกันไปดังอย่างอื่นอีกตั้ง ๒๐ อย่าง ถึง
ท้ายก็ตัดสินใจไม่ได้ว่าอย่างไรจะดีที่สุด พุ่กันไป
เสียงกันมาอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งถึงเวลากินข้าวก็ไม่
ได้กิน หลิ่ลืมหัวเอาเลย ครั้นถึงมือกิน หลิ่หารู้ไม่
ว่ากำลังกินอะไร เพราะใจมัวครุ่นคิดแต่เรื่องเงิน

ส่วนทางบ้านเงินนั้น นางเงินก็คอยฟังเสียง
ขลุ่ยเสียงร้องเพลงของหลิ่ตรงหน้าต่าง แต่ก็ไม่หาได้
ยินเสียงอันแสดงความสุขดังกล่าวนั้นไม่ นางจึง
เดินไปหาสามิกล่าวว่

“ที่ท่านพูดไว้ เห็นจะจริงเสียแล้ว”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ” เงินตอบ

ครั้นถึงเวลานอน หลิ่ก็นอน แต่นอนหาหลับ
ไม่ เฝ้าแต่ถอนใจแล้วก็พลิกตัวไปมาอยู่ตลอดคืน
พอรุ่งเช้าก็ลุกจากเตียงแต่เมื่อกี้ ทั้งๆที่ยังรู้สึกง่วงอยู่

ลงมายังที่ซ่อนเงินไว้ เพื่อให้แน่ใจว่าเงินยังอยู่ที่นั่นเรียบร้อย
 หลีกภัยภรรยาเป็นทุกข์กังวลเรื่องเงินที่ได้มา กับเรื่องหาทางใช้
 เงินนั้นน้อยกว่าต้องกินสามวัน จนกระทั่งกินวันสุดท้าย ขณะที่หลีกภัย
 นอนรื้อนรุ่มกระสับกระส่ายอยู่นั้น ก็บังเกิดให้เทวดามาเตือนว่า
 “หลเอ๋ย เงินมันทำให้ยุ่งนะ ถ้าเจ้าเข้าใจได้แล้วละก็ เจ้า
 ไม่ต้องกังวลเรื่องเงินเลยก็แล้ว”

ทันทีนั้นก็เกิดความรู้สึกสว่างขึ้นในใจของหลีก แล้วหลีกก็หลับ
 หลอยไปอย่างสบายอกสบายใจ เมื่อตื่นขึ้นตอนเช้าก็รีบไปหาเงิน
 ทันที เงินร้องทักว่า

“เอ๊ะ หลีก มาแต่เช้าเทียว เช้ามาสิ ตกถึงคึกคักหรือยังว่าจะ
 เอาเงินไปทำอะไร”

“คิดออกแล้วท่าน” หลีกตอบอย่างร่าเริง “คือข้าพเจ้าขอนำ
 เงินห้าร้อยแท่งนั้นมาคืนท่าน” พูดแล้วก็ส่งเงินให้แก่เงิน แล้ว
 กล่าวต่อไปว่า “ข้าพเจ้าขอขอบคุณในความกรุณาของท่านเป็น
 อย่างมาก” และไม่ว่าเงินจะตอบว่าอะไร หลีกก็รีบออกจากบ้าน
 ไปทำงานอย่างเคย

วันนั้นหลีกทำงานอย่างผาสุกและพึงพอใจ ตอนเย็นเดินกับ
 ภรรยาจึงได้ยินเสียงหลีกร้องเพลงและเป่าขลุ่ยเล่นอย่างที่เคยทำ
 ทุกวัน พอเสียงเพลงดังแว่วมา นางเดินก็หันไปมองสามีที่กำลัง
 กิดเจรยอยู่ตลอดเวลา มาคราวนี้เงินเงยหน้าขึ้นยิ้มกับภรรยา
 เป็นการแสดงให้เห็นว่าตนก็ไต่ยืนเหมือนกัน และถึงแม้เงินจะยิ้ม
 อย่างพอใจยินดี แต่ก็ยังต้องยุ่งกับตัวเธรเหล่านั้นต่อไป วางมือ
 ไม่ได้ เหตุเพราะมีเงินนั้นเทียว □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สมัคร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกกับอยู่ในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
 ไปทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
 เล่มละ ๒.๕๐ บาท สมาชิกหรือเลิกไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
 ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เป็นผู้รับ

วาริน ธีรพันธุ์

สมเพียร จากโลก ถ่ายภาพ
 แม่พิมพ์ศิลปกรรม

หนังสือพิมพ์สมัคร

บริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
 บรรณาธิการ นิลาวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ
 พาณี วรชนะประทีป ณ ระนอง
 เรือจีน ศรีอาภัย

กองบรรณาธิการ
 นวลศรี ประภาศิริ
 ปรีดา หนูหนักดี สหิ์ เสือหมงคล
 สมบูรณ์ สรรพอุดม นิกอ วรศักดิ์ธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
 นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.บ.
 สุภัตรา สิงหนกะ ร.บ.
 สุภาพ วิเศษสุรการ ร.บ. M.A.
 บรรจบ พันธุเมธา ร.บ. Ph.D.
 ม.ร.ว. สว่างไสว โรจนะบรรณ
 กนก สามเสน วิล

แพทย์หญิงอรรพณ กุมวิภา
 อุดม กรุณมงคล ร.บ.
 สมศรี สุขมณีนันท์
 แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์
 เสวิณ เป้าทองศรี
 จ้าง วังสุกุล ร.บ.
 ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ ร.บ.

สำนักงาน ๔๔/๒๖-๒๔ อาคารศิริกตเทศ
 ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๔๔๐๖

โน้ต อื่นเคียว

บรรณ พันธุเพ็ด

คนไม่เคยจับเงิน

คนมีเงินมากแล้วอยู่ คังเงินในเรื่องอยู่ เพราะเงินที่เล่าไปแล้ว คนมีเงินน้อยอย่างหลีกกลับสุขสบายดี แต่ว่าคนที่ไม่มีเงินเลยอย่างโลกุทที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้จะว่าสบายก็สบาย จะว่าอยู่ก็อยู่ เรื่องของโลกุทมีดังนี้ โหมเดเล่าไว้ดังนี้

โลกุทคนนั้นหากินทางเป็นกุดอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลเมืองพาราณสีนัก แต่ทั้งๆที่พาราณสีอยู่แค่นั้น โลกุทก็ไม่เคยคิดแม้แต่สักครั้งเดียวว่าจะเดินทางจากหมู่บ้านที่ตนอยู่ไปเที่ยวไหว้พระและชมเมือง พวกเพื่อนกุดด้วยกันพากันคิดว่า เป็นเพราะโลกุทไม่ได้ค่าแรงมากพอ จนรั้นรั้งจะไปเที่ยวดูความสนุกสนานของเมืองใกล้ๆ ก็ยังไม่คิด แล้วจึงพูดออกมาดังๆว่า “นี่นางงานไม่จ่ายเงินค่าแรงให้โลกุทเต็มทีหรืออย่างไรนะ โลกุทถึงได้ไปเที่ยวในเมืองเพียงรั้งครั้งรั้งคราวก็ไม่ได้ ดูออกจะผิดธรรมดาพิกล”

นางงานได้ยินเข้าจึงพูดว่า “ไม่ใช่ความผิดของเรานะ โลกุทเราไม่ยอมรับค่าแรงงานเป็นเงินเองต่างหาก เราขอให้อย่างเราเป็นรั้งบ้างเสียบ้าง ซึ่งก็เพียงพอสำหรับตัวเราและครอบครัว หากเมื่อไรเราอยากได้อะไรเป็นพิเศษ เราก็หาขอมา

แลกเปลี่ยน” นับเป็นเรื่องแปลกสำหรับคนอื่นๆที่โลกุทไม่ยอมรับค่าจ้างเป็นเงินตรา ทั้งๆที่ระบบเงินตราได้มีใช้กันในโลกมานานพออยู่แล้ว นางงานพูดต่อไปว่า “เพราะฉะนั้นโลกุทจะไปเที่ยวในเมืองอย่างไรได้ ในเมื่อคนในเมืองเราใช้เงินกันทั้งนั้น และโลกุทไม่เคยจับเงินเลยในชีวิต เราต้องของเราไว้เสมอว่า สมบัติย่อมมีติดอย่างนี้แล้ว เราจะไปบังคับเราให้คิดให้ทำอย่างอื่นได้อย่างไร”

“แต่ว่านายควรจะหาทางช่วยเราให้ได้ไปหาความเพ็ดเพ็ดบ้างสิ” กุดเหล่านั้นยืนยันความคิดของตน “ขณะนี้เขายังหนุ่มแน่นแข็งแรงอยู่ก็จริง แต่ถ้าไม่ให้เขาหยุดงานไปเที่ยวเตร่เสียเลย ไม่รู้จักต้องทรุดโทรม”

นางงานเห็นคนเหล่านั้นพูดจาจริงจัง จึงเรียกโลกุทไปบอกว่า

“โลกุท หยุดงานเสียสักวันสิ เอ้า เอาเงินไปสิรับ”

“เอ๊ะ นายคิดอย่างไรนะ” โลกุตร้องเอะอะอย่างโกรธเคือง “ข้าพเจ้ายังแข็งแรงและปกติอยู่นี่นา แล้วจะมาให้หยุดงาน จะถือโอกาสตัดรายได้ข้าพเจ้าหรือ”

“เดี๋ยวก่อน โลกุท” นางงานพูด “เราไม่ได้

ก็จะได้รายได้อะไรหรือ
เห็นทำงานหนักขยันแรง ก็
อยากให้รางวัลเท่านั้นเอง เงิน
สิบรูปีกับเงินค่าแรงอีกเต็มวัน
นี่ล่ะ แล้วพรุ่งนี้ไม่ต้องมาทำงาน
นะ ฉันมาพอกุลถึงกองเล่งงานเรา
แน่”

“แล้วข้าพเจ้าจะทำอะไรล่ะ
ตลอดทั้งวัน แล้วจะเอาเงินสิบรูปี
นี้ไปทำอะไร”

“ก็ไปในเมืองซี โกลด์ ไป
หาซื้ออะไรให้เมีย ประเด็นเดียว
เงินสิบรูปีก็หมด”

พูดถึงเมีย โกลด์ค่อยได้คิด
อดขอบคุณนางงานไม่ได้ พอทำ
งานเสร็จเย็นวันนั้นแล้ว โกลด์ก็
รับเอาเงินสิบรูปีไปออกคกงคาเมีย
รองคน พูดว่า “นี่คกงคา สมบัติ
ของเธอ” คกงคาก็เหมือนกับโกลด์
คือไม่เคยได้มีโอกาสจับเงินเลย
เมื่อเห็นเหรียญมีราวเป็นเงา
อยู่ตรงหน้า ก็อดคิดแต่ใจ
ไม่ได้ ลูกๆ ก็พากันดีอกดีใจไป
ด้วย และยังคิดแต่ยังฝันเมื่อ
โกลด์พูดว่า

“ต่อไปนี้เราต้องมาก็คว่าจะ
เอาเงินนี้ไปใช้อย่างไรดี พรุ่งนี้
นายเราให้หยุดงานได้วันหนึ่ง
(อ่านต่อหน้า 145)

พสุณิก - นำมาซึ่งทักษ์
ทฤษฏี - (ออกเสียงทวิน) ทำให้แข็งแรง
มั่นคง

“เอมอร” คือการอักษร จ.ศ.อ. ขอให้มีความ
หมายเป็นมงคล ไม่เป็นรองใคร

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สัทกมา - คัทสุด มีคุณธรรมที่สุด เป็นที่
น่านับถือ

อนุกตรา - (ออกเสียงอะนุกตรา) ไม่มีใคร
เหนือกว่า เป็นหัวหน้า ค้ำเขม
คัทสุด

อาทยา - (ออกเสียงอาททะยา) เป็นคนแรก
เป็นผู้นำเริ่มแรก ไม่มีใครทำมา
ก่อน

โปรดทราบ

43

๑. ท่านที่ต้องการได้คำตอบ ขอได้โปรดทำ
ตามกติกา คืออย่าลืมตอบบัตรขอรับมาด้วย และขอ
อย่าได้ส่งของและแถมมาให้ตอบส่วนใด เพราะ
ไม่อาจทำได้

๒. เมื่อส่งบัตรขอรับมาแล้วราว ๒-๓ สัปดาห์
โปรดตรวจดูในหนังสือสัปดาห์ ว่าชื่อที่ต้องการนั้น
ลงแล้วหรือยัง ทั้งนี้เพื่อไม่ต้องเสียเวลาส่งบัตรขอ
มาใหม่ ด้วยสำคัญว่าบัตรเก่าส่งไม่ถึง หรือไม่ได้
หาชื่อให้ด้วยเหตุประการใดประการหนึ่ง

๓. เมื่อยกชื่อใดชื่อหนึ่ง ตามมาว่า ไร้ได้หรือ
ไม่กับวันเกิด และถ้าชื่อนั้นไร้ได้ ความธรรมดา
ไม่ได้หาชื่ออื่นให้ ด้วยเห็นว่าชื่อนั้นๆถูกคืออยู่แล้ว
หากผู้ถามยังต้องการชื่อน้อก ก็บอก
มาด้วย □

คนไม่เลอจ๊เงิน - ต่อจากหน้า ๒๔

คงคาแก่งไม่ว่าอะไรนะ ถ้าหากข้าจะไปในเมือง
พาราณสีสักหน่อย ไปหาซื้ออะไรมาฝากแกกับ
ลูกๆ แก่อยากได้อะไรบ้างล่ะ”

คงคาคิดคำนวนในใจอย่างรวดเร็ว ผลลัพธ์ก็
คือเงินหนึ่งในสี่จะต้องเอาไปให้แก่บ่าวบริวารผู้ดูแลโบสถ์
สิริขนาด ส่วนที่เหลือซื้อของฝาก

“อยากได้อะไรล่ะ” โคกุตถามซ้ำ “บอกมา
เลย เมืองพาราณสีมีทั้งนั้นแหละ จะซื้ออะไรก็ได้
ช้างเอราวัณ ม้าเอราวัณ หรือจะเอาต้นไม้สารพัดนึกก็ได้”
โคกุตคุยคุ้ยๆทั้งๆที่ตนเองก็ยังไม่เคยเห็นเมือง

พาราณสีสักที

“ก็วิเศษนะซี” คงคาอุทานออกมาอย่างคั่นคั่น
“ข้าอยากจะได้อาหารียกทองสักผืนหนึ่ง เอารนาถ
ยาวสิบหกลาเทียจะ พาราณสีมีชื่อเรื่องสำหรับ
นั้นก็”

“ของลูกเอาม้ากับตามนะพ่อ” ก็คือลูกชายบอก

โคกุต

“ขอผ้าเช็ดหน้าสีแดงกับรองเท้าแตะบักทอง
สักคู่หนึ่งให้ลูกด้วยนะจ๊ะพ่อ”

“ตกลง พรุ่งนี้เย็นทุกคนจะต้องได้ของที่ ▶

ต้องการทุกอย่าง” โคกุดย่นย่น

แม้ว่าพารานต์จะอยู่ไกลขนาดเดินสองชั่วโมงก็ถึง แต่โคกุดก็ยังรีบคืนแต่เช้า สวดมนต์ไหว้พระเรียบร้อยแล้ว ก็ถือไม้กระบองอันใหญ่เดินออกจากบ้านไป

พอเข้าเขตเมือง โคกุดก็เดินตรงถึงที่เห็นยอดโดมยอดหอคอยระยิบระยับ พระราชวังแต่ละแห่งก็ใหญ่โตราวกับไม่ได้สร้างด้วยแรงคน ยัมนโคกุดน้ำริมแม่น้ำคงคาอีกที เป็นบันไดหินใหญ่แข็งแรง ขาวตลอดฝั่งซ้ายของแม่น้ำ โคกุดเดินไปตามถนนแคบๆ มีเฉลียงตึกยื่นออกมาทั้งสองข้าง ถนนวกไปวกมาจนโคกุดถึงกับหลงทาง แต่เดินไปๆ ในที่สุดโคกุดก็มาถึงประตูโบสถ์วัดขนาดใหญ่ โคกุดย่นย่นอยู่ครู่หนึ่งอย่างเกรงๆ แต่แล้วก็ยกเท้าตามชายแอกที่กำลังอ่านคัมภีร์อยู่แถวประตูว่าจะเข้าไปสวดมนต์อธิษฐานในโบสถ์ได้หรือไม่ ชายแอกนั้นตอบว่า

“เข้ามาสิลูก แล้วก็เอาเงินไปทำบุญทำทาน เพราะมีเขียนไว้ในคัมภีร์ว่า การอธิษฐานจะทำให้คนเดินทางไปสู่สวรรค์ แต่การสละเงินทำบุญนั้นทำให้ไปไม่ถึงประตูสวรรค์ทีเดียวแหละ และประตูสวรรค์จะเปิดรับเฉพาะคนใจบุญเท่านั้น ฉะนั้นเดินเข้าไปสิลูก ไปอธิษฐานแล้วก็บริจาคเงินบูชาพระเอาไว้อด้วย”

โคกุดก็เข้าไปในโบสถ์สวดมนต์อธิษฐานและบริจาคเงินได้ ๓ รูปี เป็นอันเหลือเงิน ๗ รูปีอยู่ในกระเป๋ารองโคกุด โคกุดก็คิดว่าจะไปซื้อผ้าหรีให้คงคาเสียก่อน จึงเดินไปในตลาดผ้าซึ่งแออัดไป

44
ด้วยผู้คน ทั้งคนซื้อคนขาย พวกกูย ขอลาน คนชนของ โคกุดถูกเบียดไปเบียดมา จนโคกุดคิดว่าไม่ควรมาเสียเวลาทั้งวันในที่อย่างนี้เลย ขณะที่กำลังยืนเก้งก้างๆ คนชนของที่กำลังชนรอนหนักๆ มากขึ้น โครมเข้าให้จนเกือบจะหกหล่นจมน้ำลงไปในที่สุดโคกุดเห็นว่ามีท่าเรือให้เสร็จเร็วๆ แล้วกลับบ้านจะคิดว่า คิดดังนั้นแล้วก็เลยตรงไปยังร้านผ้าหรีแห่งหนึ่ง ซึ่งมีผ้าหรีไหมแพรแฉวนไร้วัดมากมาย และคนขายผ้าอวดมอญโคกุดอย่างแปลกใจไม่ได้เมื่อเห็นโคกุดเดินเข้ามาในร้านซื้อผ้าหรี ใจนึกประมาณว่า ‘คนบ้านนอกแต่งตัวยังกับกู้อย่างนี้จะมีเงินซื้อหรือ จะเสียเวลาหยิบให้ดูละมัง’ แต่ว่าเจ้าของร้านกระซิบยังกับรู้ใจคนของตัวว่า “เราอาจจะเป็นชาวเนารวยๆ ก็ได้ละ รีบหยิบเอาอย่างดีๆ หน่อยสิลูก” เพราะฉะนั้นคนขายจึงกล้าให้โคกุดดูชิ้นแล้วชิ้นเล่า จนโคกุดถามหาไม้ว่าจะเลือกผืนไหน ในที่สุดไปเลือกได้ผืนหนึ่งเป็นสีส้มขลิบทอง และขายสำหรับที่เข็นทอง โคกุดจัดแจงพับผ้าเตรียมจะถือไป แต่แล้ววันก็ขึ้นได้จึงถามขึ้นว่า “ราคาเท่าไรล่ะ”

ตอนนั้นเจ้าของร้านได้พยายามใช้ศิลปะการพูดให้เห็นว่าของของตนเป็นของดี เนื้อผ้าก็อย่างดีไหมทองก็ทองแท้ ผืนมีลวดลายเยี่ยม และเพื่อว่าโคกุดจะได้เป็นเจ้าจำนำกันต่อไป จึงจะลดให้บ้าง ที่จริงสำหรับผืนนี้ราคา ๖,๐๐๐ รูปี แต่เพื่อเห็นแก่ลูกค้าใหม่ทีสุดต่ำที่สุดหนุ่่นจึงจะลดให้ ราคาสลดตัวจึงคิดเพียง ๕,๐๐๐ รูปีเท่านั้น

ได้ยินว่า ๕,๐๐๐ รูปี โคกุดถึงกับอ้าปากค้าง

หยิบเอาเงินรูปีขึ้นมา ๒-๓ อัน ตามเจ้าของร้านว่า

“อะไรคงห้าพันรูปี ท่านผูกมัดไปละมัง ท่าน
หมายดังรูปีอย่างนี้ไหม”

“ใช่แล้วท่าน”

“อนิจจา คงคา” โกลธรำพึง แล้วก็พูดกับ
เจ้าของร้านว่า “นี่แน่ท่าน ข้าพเจ้าขอบอกท่าน
จริงๆว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าทำงานมาแต่เด็กจนบัดนี้
ข้าพเจ้ายังไม่เคยจับเงินเลย เพิ่งจะเมื่อวานนี้เองที่
นายงานเขายัดเยียดเงินมาให้สิบรูปี มาถึงโบสถ์
ก็วนดักทำบุญไปแล้วสามรูปี เหลืออีกเจ็ดรูปี
ข้าพเจ้าก็ตั้งใจว่าจะซื้อผ้าให้เมื่อสักครู่หนึ่ง มา
ตัวหนึ่งกับคาบเลมหนึ่งให้ลูกชาย ผ้าเช็ดหน้าสีแดง
กับรองเท้าแตะทองคำหนึ่งให้ลูกสาว ก็เมื่อท่านบอก
ราคาห้าพันรูปี ข้าพเจ้าจะเอาที่ไหนมาซื้อละ ขอ
แล้วจะเอาเงินที่ไหนซื้อของอันอื่นๆละ”

พอได้ยิน โกลธบอกจำนวนเงินที่ตนมีอยู่
เจ้าของร้านดังกับเอ็ดตะโรลั่นว่า

“ออกไป ออกไปให้พ้นร้าน เสียเวลาพูดกับ
คนบ้าๆ อย่างนี้ ไปซื้อขนมให้ลูกกินเถอะไป”

“ร่างไม่มีใครสอนก็เรียนมารยาทพวกพ่อค้า
อย่างนี้เสียบ้าง” โกลธบ่นกับตัวเอง “เดชะนะ
คนขายมักจะมีกริยาดีกว่านี้หรอก”

แล้วโกลธก็หาทางไปยังตลาดน้ำ ซึ่งมีมาร้อย
พันแปดชนิดให้เลือก แต่โกลธก็เลือกไม่ได้ถูกใจ
สักตัว ตัวดีก็แพง เจ้าของก็บอก “ถ้าอากาศ
ร้อนๆละก็ยิ่งดีนัก แต่พออากาศเย็นเข้า เป็นอัน
นิ่งอยู่กับราพิการนี้แหละ” ส่วนตัวดีชาวนั้น
เจ้าของก็บอกว่ามันกัดเก่ง คนเลี้ยงมันยังกัดคนด้วย

ไปเลย ในที่สุดเมื่อโกลธบอกว่ามากจนต้องการ
เอาไปให้ลูกชาย เจ้าของม้างพูดว่า

“ถ้าอย่างนั้นเอาลูกมาดูก่อน ญาติของข้าพเจ้า
มีอยู่ตัวหนึ่ง เขารักของเขามาก คอยเคียว เคียว
ข้าพเจ้าจะไปเอามาให้ดู”

คอยอยู่ครู่ใหญ่ๆ ราชันก็นำลูกมาตีเท้า
ท่าทางคล่องแคล่วมาให้โกลธดู โกลธเห็นแล้วออก
จะผิดหวัง แต่ก็อยากรู้อากา ชายเจ้าของม้างพูดว่า

“ถ้าเป็นคนอื่น ญาติข้าพเจ้าคงไม่ยอมขาย
ของที่เรารักต่ำกว่าสองร้อยรูปีหรอก แต่ท่านเป็น
เพื่อนข้าพเจ้า เราเลยยอมลดให้เหลือร้อยเก้าสิบ
รูปี”

โกลธได้ยืมราคาแล้วก็อ้าปากค้างอีก และเมื่อ
บอกคนขายม้างว่าตนมีเงินเพียงเจ็ดรูปี ก็ถูกไล่เบียด
ออกมาไม่ทัน ทั้งยังถูกสาปแช่ง ถูกเรียกขำขำๆ

บัตรขอ ชื่อ นาม สตรีสาร			
วันเกิด	จันทร์ ☐	พฤหัสบดี ☐	
	อังคาร ☐	ศุกร์ ☐	
(ไปออก / ในช่อง) พุธ ☐	เสาร์ ☐		
	(เวลา.....น.)	อาทิตย์ ☐	
เพศ หญิง ☐	ชาย ☐		
อักษรที่ขอการให้มียอยู่ในชื่อ คือ.....			
ความหมายขอการ.....			
รายละเอียดอื่น ๆ.....			
ลงชื่อผู้ขอ.....			
วันที่...../...../.....			
[โปรดกรอกฉบับจริง บรรจุซองส่งไปที่ "สตรีสาร"]			

ต่างๆนาๆ ทำให้โคกุดเจ็บใจยิ่งกว่าเก่า ครั้นไปถึงร้านขายรองเท้า โคกุดก็ถูกเจ้าของร้านเอ็ดตะโรเอาเชือกมัดมือมัดเท้า หักหนทางจะซื้อ รองเท้าคู่มือและลูกโคด้วยเงินเจ็ดรูบั้น โคกุดจึงต้องกลับบ้าน ตอน ที่เดินทางเมืองออกมานั้นเอง โคกุดก็ได้ยินรถทหารวิ่งถ่าคันร้องขึ้น ว่า "ท่ามบูทาทานเจ้าข้า ใครทำทานแก่คนยากคนจนก็เท่ากับเอา เงินให้พระเป็นเจ้าขี้ม แล้วพระองค์จะประทานคืนให้ดังพันเท่า" ถ้อยคำของรถทหารนี้ถูกใจโคกุดยิ่งนัก ถึงกับพูดกับรถทหารว่า

"นี่แน่เพื่อน เห็นจะมีเพื่อนคนเดียวในพาราณสีที่เราจะ เกี่ยวข้องด้วยได้ เอา เงินเจ็ดรูบที่เรามีอยู่ เอาไปซื้อ เอาไปให้ พระเป็นเจ้าขี้ม แล้วเราจะได้อีกพันเท่า เราจะได้อาเงินไปซื้อ รองเท้าให้ลูกให้เมีย"

เมื่อเห็นรถทหารทำอย่างนี้ โคกุดก็เลยเล่าเรื่องของตนไม่เคย จีบเงินมาก่อนเลยให้รถทหารฟัง รถทหารรีบรับเงินไป แล้วสัญญาว่า จะสวดมนต์อธิษฐานให้ ทั้งยังย้ำว่า "พระเป็นเจ้าต้องคืนให้แน่ๆ พันเท่า ไม่ว่าอะไรที่บริจาคในนามของพระองค์"

เป็นอันเงินสิบรูบไม่ได้ให้ประโยชน์ โทศผลแก่โคกุดและลูก เมียเลย เพราะโคกุดไม่ได้มีอะไรคิดม้อกลับไปบ้านแม่แต่ถึงเคียว แคโคกุดก็ได้มีใจที่ได้ออมเงินถวายพระเป็นเจ้า และก็หวังอย่าง ชนบานว่า จะต้องได้อีกพันเท่า ทั้งนี้ใครก็ไม่รู้ว่าการที่โคกุดให้ เงินรถทหารมากดังเท่านั้น จะเป็นผลดีหรือผลร้ายแก่โคกุดอย่างไร บ้างในโอกาสข้างหน้า (ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกกับฉบับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ไปทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก เล่มละ ๒.๕๐ บาท สมาชิกหรือเจ้ไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ปรีชา ศรีวิชัย

สาวเผ่ามัว อายุ ๑๕ ปี คุ้นประภทได้
ตำแหน่งรองนางสาวเชียงใหม่ พ.ศ. ๒๕๐๒

อนันต์ โธธาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เกื้อนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พณีย์ วรธนประทีป ณ ระนอง
เชื้อรณ ศรีชาภ

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปรีชา หนองก๊ก สหิ์ เดือนมกราคม
สมบุญ สวรรพทอน นิตยา วงศ์เทืองธรรม

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พันทก สุประภาคนันท์ ส.น.ร.บ.

สัทธา สิงหทะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภ วิจารณ์บรรณคดี

ทนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรรพณ คุณวิศา

อุบล กรรรมงคล อ.บ.

สมศรี สุขมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง วังสิบล อ.บ.

ประพัฒน์ ชื่นประสิทธิ์ อ.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๕ อาคารศรีวิชัยเทพ

ถนนประชาธิปไตย โทร. ๔๔๔๐๖

หน้า ๔๗ ๑ มี. ๑. ๒๕/๔
นิทาน อื่นเคย

บรรณ พันธ์เมธ

คนไม่เคยจับเงิน (ต่อ)

เมื่อโลกกลับไปถึงบ้านในคืนวันนั้น ก็ได้เห็นทุกคนคอยของฝักอย่างใจจ้องจ้อง แม้ว่าเวลาออกจะคึกแล้วก็ตาม สีสุดามหล่อ

“ไหนละม้า คามที่พ่อสัญญาว่าจะซื้อมาให้ละ อยู่ที่ไหน”

ส่วนมินาสูกสาวก็ทวงน้ำเร็ดหน้าสีแดง กับรองเท้าแตะทอง โกลดได้แต่หันหัว ไม่พูดว่าอะไร

มีแต่คงคำผู้เคยทูลรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นแก่สามี จึงรีบไล่ลูกสองคนให้ไปนอน ทั้งอธิบายให้ลูกฟังว่า

“ร้านขายรองเท้าในเมืองนะ ไม่เหมือนร้านแถวบ้านเรา ที่ใครซื้ออะไรแล้วต้องถือมาเอง นี่เราไม่ต้องถือมาเองหรอก เรามีคนเอามาส่งให้ถึงบ้าน คอยไปก่อนเถอะ ไม่ช้าเราก็จะเอามา เอาอะไรๆ ที่ลูกอยากได้ มาส่งให้ถึงบ้าน ไป ไปนอนเสียลูก”

เมื่อลูกๆ ไปนอนกันแล้ว คงคาก็ปลอบตามสามีถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเมือง โกลดก็เล่าให้ฟังโดยตลอด จนกระทั่งสุดท้ายก็ได้มาพบรอกทาน คงคาก็รู้กันว่า

“หวังว่าคงไม่ได้ให้เงินรอกทานไปหรอกนะ”

“ให้สิ” โกลดตอบ “โอ้ รอกทานคนนี้เป็นคนเคยทูลกับข้าด้วย และเป็นคนที่ซื่อที่สุดเท่าที่ได้พบมา แล้วก็ไม่ได้อะไรเลยนี่ เราสัญญาว่าพระเป็น

เจ้าจะคืนให้ดังพันเท่า แล้วจะเอาอะไรกันอีกละ”

“โอ๊ย จะเป็นบ้าตายแล้ว” คงคากูทานออกมา แล้วก็ร้องไห้โฮเสียงดังขึ้นยิ่งกว่าผู้หญิงไหนๆ ในโลก พอลงบันร่าพันว่า “คนอะไรก็ไม่รู้ ทำอะไรไม่ได้เรื่องเสียเลย มีอย่างหรือใครเขาจะจ่ายค่าแรงให้เป็นเงินก็ไม่เอา เอาเป็นข้าวเป็นผ้า พอถึงเวลาเราต้องการรองเท้าอื่นๆ ขึ้นมา ก็ต้องวิ่งเอาข้าวเอาผ้าไปแลกกับเขา ทำอย่างนั้นนะ มันเรื่องง่ายๆ อยู่หรือ ถ้าเห็นว่าง่ายก็ลองมาทำดู ข้าจะไปได้ทำงานในท้องไร่ท้องนาแทน ให้ตายสิ นี่ข้าทำมาบทำการอะไรได้นะ ถึงมาได้มืออย่างแถม แล้วแกฟังเรื่องคลกไม่เป็นหรือ”

โกลดหันหัวไม่เข้าใจว่าคงคาหมายถึงอะไร

“มีใครหรือที่จะซื้อผ้าหรือยกของได้ในราคาสิบรูปี แล้วก็นำอีก ร้านนั้นกว่าแกจะซื้อผ้าไหมหรือคานกระดาดรองเดินมาให้ก็สิ รองเท้าให้มินาแล้วก็จะอะไรเล็กๆ น้อยๆ มาใช้ในบ้าน อะไร ข้างไม่มีสมองคิดเสียบ้างเลยว่าข้าพูดเล่นหรือจริงอย่างไร”

“อ้าว แล้วแกบอกให้ข้าซื้อผ้าหรือราคาขายดังสิบหลาทำไมละ”

พูดอย่างนั้นแล้วก็ไม่เข้าใจ คงคาก็เหลืออดขึ้นมา ต้องวิ่งไปฟ้องนายงานเรื่องผิดของคนในตอน

กลางคึกคัก

เช้าวันรุ่งขึ้นนางงานมอบ
งานใหม่ให้โคกุดทำ งานนั้นคือ
ซุบ่อน้ำไถ่ๆ กับบ่อเก่าที่ไม่ได้
ใช้มานานแล้ว นางงานพูดกับ
โคกุดว่า

“เฮ้ ซุบ่อน้ำนั้นเคยให้
เสร็จนะ บางทีงานนี้อาจจะทำให้
คนฉลาดขึ้นมาก็ได้ ทั้งจริงในชีวิต
คนเรานี้ มันควรจะมีโอกาสแสดง
ความฉลาดให้คนเห็นบ้าง เฮ้อ
เราส่งสารคงค้างจริงๆ แล้ว”

โคกุดไม่ปริปากบ่นว่าอะไร
พยายามทำงานอย่างตั้งใจ
อย่างเคย บ่อน้ำนั้นจึงเสร็จเร็ว
กว่าที่นางงานกะ ผลก็คือโคกุด
ได้เงินรางวัลพิเศษและได้หยุดงาน
อีกวันหนึ่ง ซึ่งนางงานได้บอก
โคกุดเป็นเชิงแนะนำว่า

“ไปเที่ยวเมืองพาราณสี
เสียสิ”

“แต่ก็...” โคกุดถาม
อย่างเกรงๆ “ก่อนหินรูปตัวที่
ข้าพเจ้าพบในไหใหญ่คอนซุบ่อ
น้ำนั้นอะไร นาย ข้าพเจ้าจะเอาไป
ทำอะไรดี”

“ไม่รู้จะเอาไปทำอะไร ก็
(อ่านต่อหน้า 145)

“พร” อักษรไม่จำกัด แต่อย่าให้มีสระและอย่า
ขาดมาก โหม้ความหมายว่ามีปัญญาเป็นคนที่
สามารถ เป็นสิริมงคล

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

สัณฐาน (ออกเสียงดีตระกูล) มีความร

ทักษิณะ” (ออกเสียงดีตระกูล) ส่วนวรรคและ
ออกเสียง “ร” านาญ

ภักวีรณ (ออกเสียงดีตระกูล) คนดีเป็นมิ่ง
มงคล

คนไม่เลยจับเงิน - คยจากหน้า ๒๔

กินเข้าไป” นายงานรักว่ากาญจนาตอบอย่างโกรธๆ
ประศกโลก “ถ้ากินไม่ได้ก็เอาไปขาย ไร้มอง
เฉยบ้างสิ โลกดูเฉย”

คำพูดของนายงานทำให้โคกุดเจ็บใจอยู่ไม่น้อย
แต่ก็ดำใจว่านายงานพูดจริง จึงต้องเอาก้อนหินใส่
ปากขบคู้ ถึงอย่างไรธรรมชาติก็สอนโคกุดอยู่บ้าง
ว่าของอะไรกินได้ ของอะไรกินไม่ได้ เมื่อเห็นเป็น
ของกินไม่ได้จริง โกกุดก็นึกถึงคำนายงานที่บอก
ให้เอาไปขาย ทันใดนั้นโคกุดก็นึกออกมา เมื่อวัน
ที่เข้าไปในเมืองได้แต่เห็นก้อนหินอย่างนั้นเรียงอยู่ใน
คูน้ำของร้านแห่งหนึ่ง ฉะนั้นเมื่อได้โอกาสไปเมือง
พาราณสีอีก โกกุดจึงตรงไปยังร้านดังกล่าวนั้น และ
ถามเจ้าของร้านว่า

“ท่านจะรับซื้อก้อนหินรูปต่างๆที่ท่านเรียง
ไว้ให้คนดูนั้นอีกไหม”

“รับสิ” ชายเจ้าของร้านตอบ “จะให้ราคา
อย่างงามด้วย มีดักกก่อนละ”

“คงเกวียนหนึ่งแน่” โกกุดบอก “แต่เราไม่
ต้องการอะไรมาหรอก อยากแลกกับม้าไม้สัก
ตัวหนึ่งกับรองเท้าแตะเด็กผู้หญิงสักคู่หนึ่งเท่านั้น
แหละ”

“อะไรกัน ของตู่เกวียนจะเอามาแลกกับรอง
เท้านั้นเองหรือ พูดเป็นเล่นไปนะ โทษเอามาก
หน่อยซิว่าขนาดแค่นี้”

โคกุดก็ควักก้อนหินรูปต่างๆออกมาจากกระเป๋
ตั้งกำมือ ซึ่งทำให้เจ้าของร้านเพรศพลอยแปลกใจ
จนถึงกับนั่งงงไปครู่หนึ่ง พร้อมกับนึกหน้าซัดคึก
ว่าโคกุดอาจจะเป็นผู้ร้าย ที่ไปปล้นสะดมได้หับ
มหาสมบัติที่ไหนมา ดังนั้นเจ้าของร้านจึงพูดอ้อม
แอ้มขึ้นว่า “เชิญท่านคอยประเดี๋ยวเถอะ ครัวเดียว
ข้าพเจ้าจะกลับมา” พูดแล้วก็ออกจากร้านรีบไปบอก
ตำรวจ เมื่อเจ้าของร้านกลับมาจึงมีนายตำรวจและ
พลตำรวจพร้อมด้วยอาชญากรมาด้วยหลายคน พร้อม
ทั้งคนอีกกลุ่มใหญ่ที่ติดตามมาตามเหตุการณ์อยู่
นอกร้าน

“คนคนนี้อาจจะเป็นผู้ร้ายที่หลบหนีมา และ
ทางการกำลังต้องการตัวอยู่ก็เป็นได้” เจ้าของร้าน
บอกตำรวจพลางชี้ไปที่โคกุด

เมื่อเหตุการณ์กลับกลายเป็นอย่างนั้น โกกุดก็
ได้แต่ยืนงง ไม่รู้จะพูดอะไรออกมา ทันใดนั้นก็ยิ่ง
แปลกใจหนักขึ้นเมื่อได้เห็นรถทนายผู้ฉ้อฉล ซึ่งเคย
รถทนายในนามพระเป็นเจ้า รถทนายนั้นแหวกคนมา

ยื่นตรงหน้าเรา แล้วร้องประกาศว่า “ใช่แล้ว คน
นี้จะทำให้เงินรอกทานที่ละคัมมือ” เป็นอันโลก
ทำคุณบูชาโทษ แทนที่การให้ทานที่ละคัมมือ
เป็นบุญกุศล กลับทำให้คนที่ออกกันอยู่หน้าร้าน
สำคัญว่าโลกุตเป็นมูร่ายจริง จึงร้องตะโกนออก
มาว่า

“ประหารชีวิตมันเสียเถอะ มันเป็นผู้ร้ายที่ฆ่า
พวกจาริกแสวงบุญเสียตั้งหลายคน คุณพระเฝ้ามัน
คงเรียบ คงมีแค่เงินแค่ทองทั้งนั้น”

ยังไม่ทันที่โลกุตจะมีโอกาสได้อธิบายเรื่องราว
แต่อย่างใด ก็ถูกตำรวจจับกุมอันไม่กระบองที่ถือมา
หลุดจากมือ แล้วตำรวจก็ได้ตรวนพาตัวไปหาเจ้า
เมือง บอกเจ้าเมืองว่าโลกุตคือนักโทษประหารที่
หลบหนีที่คุมขังมา

“เชษฐี พ้อจอมโจร” เจ้าเมืองทุดประรด
“เชิญกลับไปยังคุกของพ่อเถอะ ที่จริงก็ออกจะน่า
เลื่อมใสอยู่มากนะที่ให้เงินรอกทานที่ละคัมมือ ทำใจ
บุญใจกว้างอย่างนี้เองแหละที่ทำให้ใคร ๆ เราสงสัย
แต่ก็ทำให้อึดตามหาตัวได้ง่ายเรา ตอนนั้นคงจะ
ไม่คิดหนีหรือกะ”

“ข้าพเจ้าทำผิดอะไร ถึงได้ถูกจับมาคุมขังอย่าง
นี้” โลกุตถามอย่างงงๆ

“ยังจะมีหน้ามาถามอีก พ้อจอมโจร ก็ที่ปล้น
เรา ฆ่าเราตาย มันไม่ใช่หรือถึงได้ถูกลงโทษประหาร
ชีวิต ถ้าไม่หลบหนีที่คุมขังไป ก็คงถูกประหารไป
เฉียนานแล้ว” เจ้าเมืองอธิบาย “ที่นี้รอกทานหน้อย
เถอะ อยากรู้ก็ถามมันเรื่องอะไรจะเอาหินมีค่าตั้ง
เกวียนมาแลกกับผ้าไหมรองเส้นและรองเท้าแค่เพียง
คู่เดียว”

“ข้าพเจ้าจะเอาไปให้ศิษย์กับภินาตุกรของข้าพเจ้า”
โลกุตตอบ แล้วก็เลยเล่าเรื่องเงินสิบรูปี กับเรื่อง
มาฆะรองที่พรวณสีครั้งแรกที่แล้วให้เจ้าเมืองฟังโดย
ตลอด เจ้าเมืองฟังแล้วออกจะอัศจรรย์ใจ เพราะเรื่อง
ที่โลกุตเล่า ก็เป็นเรื่องจริง แต่ว่าคนที่แกล้งซ่อนอยู่
พากันยืนยันว่าโลกุตเป็นนักโทษประหารที่หลบหนี
ที่คุมขังไปตั้งนานแล้ว ถ้าอย่างนั้นจะทำอย่างไรดี
ในที่สุดเมื่อไม่อาจจะลงความเห็นได้เด็ดขาด เจ้า
เมืองก็เห็นสมควรให้ตั้งเรื่องถวายพระราชาได้
พิจารณาถึงความเห็นเอง

เมื่อโลกุตถูกนำตัวมาเฝ้าพระราชานั้น พระ

“ข้อดี” ของ บรรจบ พันธุเมธา

พิมพ์รวมเล่มแล้ว ขนาด ๑๖ หน้ายก หนา ๖ ยก ปกสวยสะอาด

รวมข้อดีไว้กว่า ๑,๐๐๐ ข้อ

เหมาะสำหรับเป็นของขวัญ หรือกำนัลมิตรสหาย

ราคาเล่มละ ๕ บาท (รวมค่าส่งเสร็จ) สั่งซื้อได้ที่สำนักงานสตรีสาร และที่

ร้านขายหนังสือทั่วไป หรือตรงไป ร้านสกลไส วังบูรพา

รารากำลังประทับอยู่กับบุโรหิตผู้ใหญ่ และไม่ว่าใคร
ในที่นั่ง รวมทั้งโคกลองเอง ต่างก็แปลกใจไปตามๆกัน
เมื่อเห็นพระรารากับบุโรหิตผู้สูงชันทันที พึมพำว่า
“นั่นละ เขาละ คนนี้จะเป็นคนที่เรากำลังหาตัวอยู่”
แล้วบุโรหิตก็เอาแขนโอบรอบคอโคกลองไว้ พูดว่า
“ลูกเอ๋ย เจ้าไปหลบซ่อนอยู่ที่ไหนมาในระหว่างนี้”

พระราราเองก็ทรงกอดโคกลองไว้ แล้วไปรื้อให้
มหาเด็กลำนำคัมภีร์มาอย่างฉับพลันหนึ่งมาห่มให้โคกลอง
และให้จกอาหารอย่างคึกคักเลย ขณะโคกลองกำลัง
งมยิ่งกว่าไก่คาแตกอยู่นั้น บุโรหิตก็กล่าวขึ้นว่า

“ทั้งพระราราทั้งเราฉันอย่างเดียวกันมาตั้ง
หลายต่อหลายคืนแล้ว ในคืนนั้น เราฉันเห็นเจ้า
กำลังทำงานอยู่ในท้องนา รุกบ่อน้ำ แล้วเดินไป
รอบๆหมู่บ้าน ปากก็สวดมนตร์อธิษฐาน เราได้ยิน
เสียงบอกแก่เราว่า พระเป็นเจ้าต้องการให้เราช่วย
ผู้ที่ถูกกดขี่พระองค์ หรือโคกลอง ทำงานเป็นทาส แต่เจ้า
ได้บอกไม่ว่า ที่อยู่ของเจ้าอยู่ที่ไหน”

โคกลองไม่รู้จักตอบว่าอย่างไรอีก ได้แต่ยืนนิ่ง
อันเหมือนเป็นไม้ พระราราจึงตรัสขึ้นว่า “เราเอง
ก็ฉันเห็นเต็มๆเต็มตาว่า เจ้าอยากจะทำอะไรสักอย่าง
ของให้เมียสักคนหนึ่ง ซ้อมมาตัวหนึ่งกับตามเดิมหนึ่ง
ให้ลูกชาย แล้วก็นำเร็ดหน้าดีแดงกับรองเท้าแตะ
ทองสำหรับลูกสาว ของเหล่านี้เราตั้งให้เจ้าจัด
เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้งของขวัญอื่นๆ อีก
ไหนบอกมาสิว่าเจ้าอยู่ที่ไหน เราจะจัดส่งให้คนเอา
ของเหล่านี้ไปให้เจ้าไว้ที่บ้าน”

โคกลองบอกคำลที่อยู่ที่นั่นแล้วก็พูดว่า

“ไม่มี ความกระดากก็พอหะยะคะ รองเท้าแตะ
ก็เอาอย่างธรรมดาๆ ก็แล้วกัน แค้นนี้ก็พอเหมาะ
พอควรแล้วแก่คนอย่างข้าพระองค์”

“ไม่ได้ ไม่ได้” พระราราตรัสแย้ง “เราจะทำ
อะไรให้ผิดไปจากที่พระเป็นเจ้ามีโครงการไว้ในฝัน
ไม่ได้” บุโรหิตก็เสริมว่า “มันก็ต้องเป็นความจริง
จะเป็นมาไม่ไม่ได้ รองเท้าแตะก็ต้องเป็นทอง จะเป็น
รองเท้าธรรมดาไม่ได้ ไม่เช่นนั้นเราจะผิดโครงการ
พระเป็นเจ้า”

“มีอีกอย่างหนึ่ง” พระราราตรัส “คือเรา
เสียใจเหลือเกินที่คนเหล่านั้นทำให้เจ้าได้รับความ
ลำบาก เพราะฉะนั้นอะไรที่เราเลือกไว้ให้เมียของ
เจ้าแล้วละก็ อย่าคิดค้านนะ”

เมื่อพระราราตรัสอย่างสนิทสนมเช่นนั้น โคกลอง
ก็ยิ้มสติ เป็นตัวของตัวเองขึ้นมาบ้าง จึงทูลถาม
พระราราว่า

“ได้โปรดเอะหะยะคะ ข้าพระองค์อยาก
เหลือเกินว่าทำไมเจ้าของร้านเพชรพลอยนั้น ถึงได้
ทำเรื่องยุ่งๆจนวายเป็นหมด เมื่อเห็นกันเห็นรูปตัว
ของข้าพระองค์” พูดแล้วก็กวักกอนหินเหล่านั้นขึ้น
มาดู “มันก็ก้อนหินเรียบๆเกลี้ยงๆนี่เอง แล้วมัน
เสียหายอะไร ข้าพเจ้าถึงได้มีได้ไม่ได้”

“นั่นมันเป็นรัตนะถ้าคำเกียวนะ”

คำบอกเล่านี้ แทนที่จะทำให้โคกลองค้นคืนยินดี
กลับรู้สึกอึดใจ ทุกกับตนเองว่า “แล้วจะ
เอาไปทำอะไรกัน” คิดไปคิดมาโคกลองจึงทูลพระรารา
ว่า

“ข้าพระองค์รอดตายรัตนะเหล่านี้นี้แต่พระองค์ก็แล้วกัน เป็น
การตอบแทนข่าวของทพระองค์ประทานให้ รัตนะทั้งเกวียนนี้
ข้าพระองค์ขอไว้เพียงส่วนเดียวจะเอาไปถวายไว้ที่ ไม่ผิดคือนาน ส่วน
อีกตามส่วนถวายพระองค์ทั้งหมด รัตนะเหล่านี้น่าจะความสุมาให้
จำเพาะแก่คนที่รู้จักใช้มันเท่านั้น ข้าพระองค์นั้นไม่รู้จักใช้มัน
หรือก มาตราข้าพระองค์เคยสอนไว้ว่า คนที่มีความสุคักคนที่มี
งานทำ อย่าได้ไปเที่ยวแสดงหาความสุอย่างอื่นอีกเลย รัตน
ข้าพระองค์มีงานทำแล้ว และข้าพระองค์ก็รักงานอย่างนี้ เพราะฉะนั้น
จะเอารัตนไปทำอะไร”

เสด็จแล้ว โกลูกก็ถูกลาพระราชากลับบ้าน พอเข้า
เข้าบ้าน ก็ได้เห็นของประทานของพระราชาตั้งวางอยู่เรียบร้อยแล้ว

“ขอบพระทัยพระเป็นเจ้า” เสียงคนจากท่านออกมา ขณะกำลัง
ออกมาจับ “ขอบพระทัยพระองค์เหลือเกินที่ทำให้ผิข้าถูกลาพระราชา
ถูกต้องทุกอย่าง เรื่องอะไรที่เกิดขึ้นในเมืองทวารวดีนั้น ข้ารู้เรื่อง
คิหมคแล้ว”

“ท่านคงเหยียดให้พอดีกับผ้าห่มนี้ คงทำอะไรต้องให้
สมบูรณ์แล้ว เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องธรรมดา ใครก็รู้ไม่ไรหรือ”

ฉะนั้นถึงโกลูกจะทำอะไรเหมือนคนฉลาดสติวิญญูแต่คน
พอลงท้ายก็ไม่มีโอกาสแสดงความวิญญูให้คนเห็น ตรงที่รู้จักตัว
ของตัวเองไม่เห็นเงินเห็นทองมีค่าสำคัญแก่ชีวิตนั่นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สมัคร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๔.๐๐ บาท

สมาชิกฉบับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ไปทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเรียกไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์หรือร้านค้าในนามบริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เป็นผู้รับ

นวนิพนธ์ วิชิตเนติศาสตร์

อนันต์ โธราประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ฌ. ระนอง ออกสี

หนังสือพิมพ์สมัคร

บริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด - เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พณีย์ วรธนประทีป ฌ. ระนอง
สีห์ เตือนแหลมศรี เรือชน ศรีภักษ์
นิเทศา วังค์เทืองธรรม โกลูก กระจำงรัก

กองบรรณาธิการ

นวนครี ประภาศิริ
ปริศา หนองภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพาคม
ประทุม พัทธมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พันเอก สุประภาคนันท์ ร.ม.ว.ม.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.ม.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ ร.ม. M.A.

มรรยา พนมมร ร.ม. Ph.D.

ม.ร.ว. สอนงค์โสภณ ไร่นาบรรณทั
กนก สามเสน วิด

แพทย์หญิงอรพรรณ กุลวิศาล

อุบล ธรรมมงคล ร.ม.

สมศรี สุกมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริวานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองศรี

จำนง วังสิกุล ร.ม.

สำนักงาน ๘๓/๒๖-๘ อาคารศิริกิตติพิทย

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๘๐๖

V2 / ๑๖ มิ.ย. ๑๖ ๒๕/๖

โน้ตจีน

บรรณ พันธ์เมธ

เด็กลูกเต่า

ชาวจีนที่ได้หัวนั้นนับถือเต่าว่าเป็นสัตว์อวดทนและอายุยืน เวลามีนงานพิธีหมั้นการเช่นไหว้ เขามักจะทำขนมเต่าทาสีแดง ตัวใหญ่ขนาดเท่าเต่าจริงๆ ใส่กระดิ่งไปเช่นตามศาลเจ้า จะเนื่องด้วยเหตุนี้หรือเหตุอื่นใดอีกไม่ทราบแน่ จึงได้มีนิทานเกี่ยวกับเต่าเล่าสู่กันฟัง ดังที่เลสลีย์ บอนเน็ตเล่าไว้ในเทพนิยายจีนดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีเต่าตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในสระน้ำเล็กๆ ในสวนบ้านขุนนางผู้หนึ่ง วันหนึ่งเต่าตัวนั้นแลเห็นลูกสาวขุนนางเดินเที่ยวเล่นอยู่ในสวน ก็นึกรัก จึงคิดว่า 'ถึงเราจะเป็นเต่า เราก็เป็นเต่าที่จำแลงร่างเป็นอะไรก็ได้ แล้วทำไมเราถึงจะไม่ลองจำแลงร่างเป็นชายหนุ่มมาขอแต่งงานกับหญิงสาวที่งามน่าคิดใจผู้หนึ่งบ้างเล่า'

คิดดังนั้นแล้วเต่าก็จำแลงร่างเป็นชายหนุ่มและจัดการมาสู่ขอลูกสาวขุนนางผู้นั้นสมความที่คิดไว้ทุกประการ และคงจะเป็นด้วยชายหนุ่มผู้จำแลงร่างจากเต่าเป็นหนุ่มรูปงามที่สุด ทำทางใจดีและโอบอ้อมอารี จึงเป็นที่ต้องตาต้องใจคนทุกคน นับแต่หญิงสาว ตลอดจนบิดามารดา การสู่ขอและแต่งงานจึงเป็นอันตกลงกันได้ด้วยความพอใจยินดีของคนทั้งสามนี้ ทั้งนี้จะมีใครรู้หรือไม่ว่า กำเนิดที่แท้จริงของชายหนุ่มนี้เป็นเต่า

ที่จริงก็คงไม่มีใครสนใจใคร่รู้ว่าชายหนุ่มผู้นั้นเป็นอะไร มาจากไหน ถ้าไม่มีเหตุการณ์ผิดธรรมดาเกิดขึ้น เหตุนี้ก็คือชายหนุ่มผู้เป็นลูกเขยขุนนางผู้นี้มักจะหายไปตั้งแต่ตอนเช้ามีทุกวัน และกว่าจะกลับมาถึงบ้านก็เย็นค่ำ ตัวเขาเองเองไม่ได้ถือเป็นเรื่องสำคัญถึงเดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใดเลย คิดเสียว่าลูกเขยคนคงจะมีธุระการงานสำคัญ โดยเฉพาะคงเป็นงานในพระราชวัง จึงต้องรีบไปแต่เช้ามืด และธุระคงยุ่งวุ่นวาย กว่าจะได้กลับมาจึงตกเวลาเย็นค่ำ ส่วนหญิงสาวผู้ภรรยาที่หาได้กังวลใจหรือซนเคืองใจประการใดไม่ ถือเสียว่าสามีเขาจะไปทำธุระการงานใดๆ หาใช้ธุระของตนไม่ มีก็แค่ภรรยาขุนนางนั้นแต่ผู้เดียวที่ยังอคติข้องใจและแปลกใจไม่ได้ว่า ลูกเขยคนหายไปไหนทั้งวันๆ แต่เช้าจึกคำ

หญิงนี้ไม่ได้แปลกใจอยู่หนึ่งๆ แต่ได้พยายามหาทางสืบให้ได้ว่าลูกเขยไปไหน จึงได้ชักชวนลูกสาวให้เอาค้ายแดงผูกไว้ที่แขนของสามีตอนนอนหลับ ลูกสาวก็ทำตามที่มีมารดาแนะนำ

เช้าวันรุ่งขึ้น หญิงสาวภรรยาขุนนางมาตบประคุดห้องนอนลูกสาว ถามอย่างร้อนรนว่า

"เขาไปแล้วหรือ"

"เขาไปแล้วละจ๊ะ"

พอได้ยินลูกสาวตอบเช่นนั้น มารดาก็มาค้ายแดง

ว่าดูกลากไปทางไหน ก็ปรากฏว่า
ค้ายแดงเส้นนั้นพาดอยู่ที่หน้าคาง
หญิงชรากระซิบบอกลูกสาวอย่าง
ตื่นเต็นว่า

“ไปดูกันเถอะว่าเขาไปทาง
ไหน” ว่าแล้วก็ลากมือลูกสาวพาวิ่ง
เข้าไปในสวน

แทนที่ค้ายแดงจะไปทางประตู
หน้าบ้านอย่างที่คนทั้งสองคาดไว้
ค้ายแดงนั้นกลับพาดไปยังสระน้ำ
ที่ยังทอดลงไปใต้น้ำอันสงบนิ่งนั้น
เสียอีก คุณาประหลาดยิ่งนัก

“เห็นจะต้องให้พ่อเจ้าเขามา
ช่วยเสียแล้วละลูก” มารดาบอก
ลูกสาว แล้วเรียกคนใช้ให้ไปปลุก
ขุนนางผู้เป็นนายมาที่สระน้ำ

พอขุนนางมาถึง ได้ฟังเรื่อง
ราวจากภรรยาแล้วอดหนักใจไม่ได้
เพราะถึงอย่างไรตนเองก็ยังรู้สึก
ภูมิใจในตัวลูกเขยผู้น้อยจึงพูดขึ้นว่า
“อะไรล่ะจะลงไปอยู่ในสระ
นี้ได้ เห็นมีแค่เต่าเท่านั้น และ
คงเป็นเต่าตัวที่พ่อของเราเอามา
ปล่อยไว้ด้วย”

ต่อจากนั้นขุนนางก็ร้องเรียก
คนใช้ให้มาช่วยกันวิดน้ำนั้นทันที
พอวิดน้ำแห้งหมดแล้ว ทุกคน
(อ่านต่อหน้า 145)

ข้อดี - ต่อจากหน้า ๒๕

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)
 ปัญจกาน์ - ชื่อพระกามเทพ
 ปณัตว์ - คำ รากา
 บัทมเนตร์ - คางามดังดอกบัว

“ประขงก์” ต้องการอักษร ป.ย.ญ. มีความหมายอย่างเดียวกับคนพี่

ป. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)
 ชยุน - รัชมี พระอาทิตย์
 เขาวนิน - ที่เยาววัย
 ขชดา - (ออกเสียงยดชะดา) ที่มีค่าควรบูชา
 พระจันทร์

“ประขงก์” ต้องการอักษร ป.ย.ญ. มีความหมายว่า
 มีอำนาจ ฉลาด สวยงามสง่า

ป. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)
 สุขตมา - ความสุข ความยินดี

โชรวีร์ - นักรบ วีรบุรุษ
 ขชญ์ธร - (ออกเสียงยดชะทอน) ชื่อพระ
 กฤษณะ

“ประขงก์” ต้องการอักษร ป.ย.ญ. มีความหมายว่า
 ฉลาด มีทรัพย์ งามสง่า เก่ง

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)
 ปุณัตถ์ - บริบูรณ์ด้วยผลประโยชน์ ความ
 รุ่งเรืองงอกงาม

วิชญานิน - (ออกเสียงยดชะยานิน) ที่มีปัญญา
 ความรู้ ฉลาด ชำนาญ

ปัญญวীর - อำนาจและปัญญา

“จินตมา” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้แก้
 และทันสมัย

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)
 จรณัตถ์ - ความประพฤดี
 นฤจักษ์ - เผ่าคุณแล นำและแนะนำคนทั้งปวง
 นฤตม์หรือ นฤตม-แข็งแรงที่สุด สมชายที่สุด

□

□

เด็กลูกเต่า - ต่อจากหน้า ๒๕

ก็แลเห็นเต่าตัวหนึ่งนอนจมอยู่ในโคลน มีด้ายแดงผูก
 อยู่ที่ขาข้างหนึ่ง เมื่อเห็นชัดแจ้งอย่างนั้น ชุนนางร้อง
 ออกมาด้วยความเสียใจและบันดาลโทสะ แล้วโดดเข้าไป
 ตัดหัวเต่านั้นขาดกระเด็น พอจัดการให้คนใช้เอา
 ร่างเต่าไปทิ้งแล้ว ชุนนางก็กลับเข้าบ้าน ส่วนลูกสาว

ชุนนางภรรยาเต่านั้น เมื่อสูญเสียสามีไปอย่างกะทันหัน
 เช่นนั้นก็เศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง หากไม่เกิดถึงลูก
 น้อยที่เกิดจากสามีผู้ถูกประหารนั้นแล้ว คงจะต้อง
 ล้มเจ็บและหมกมุ่นที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก ลูกชาย
 ผู้สวยงามน่ารักช่วยให้นางช่วยข้ามขั้นขึ้นบันได

วันหนึ่งขณะที่หญิงนั้นเดินอยู่ในสวนอย่างเคย ก็ได้ไปพบซากเต่าที่คนใช้นำมาโยนทิ้งไว้ตั้งแต่ครั้งนั้น เบื้องผู้เหลือแต่กระดูก เห็นแล้วหญิงนั้นก็คิดว่า

“เออ ถึงจะเป็นเต่าหรือเป็นอะไร เขาก็ยังเป็น สามีของเราที่เราควรจะเคารพนับถือ และวิธีเดียวที่จะ แสดงให้เห็นได้ก็คือเก็บซากที่ยังเหลืออยู่ของเขาเอาไว้ ในที่อันควร”

คิดแล้วก็จัดการเก็บกระดูกเต่า ๒-๓ ชิ้นรวบรวม ใส่ในถุงแพรใบหนึ่ง แขนวไว้ตรงหัวเตียง และคิดอยู่เสมอว่า ‘สักวันหนึ่งเถอะ เราคงจะมีโอกาสสร้างที่ บรรจงให้เหมาะสม’

ส่วนเด็กลูกชายเต่าเติบโตขึ้นเป็นเด็กคล่องแคล่ว ร่าเริง และถึงแม้จะอายุถึง ๔ ขวบแล้วก็ยังไม่ได้ศึกษา เล่าเรียนอะไร ชอบแต่จะวิ่งไปตามถนน เล่นอะไรที่ ผจญภัยสนุกๆ แบบเด็กผู้ชายอยู่ตลอดเวลา ขณะนั้น ชุนนางวายชนม์ไปแล้ว ภรรยาที่สิ้นชีวิตตามไปด้วย ไล่ๆ กัน ทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายก็หมดสิ้นลงไปพร้อมกัน ด้วย คงเหลือแต่เงินเพียงเล็กน้อยตกเป็นสมบัติของ ลูกสาว หญิงนั้นจึงจำเป็นต้องยึดเอาการทอผ้าเลี้ยงชีพ และถึงแม้จะไม่เดือดร้อนเรื่องเงินทองมากนัก แต่หญิง

นั้นก็ยังมีความทุกข์ร้อนอีกหลายเรื่อง เรื่องอนาคตของ ลูกชายก็เรื่องหนึ่งละ เพราะความหัวแข็งทำอะไรตาม ชอบใจตน ทำให้มารดาไม่อาจจะให้ลูกชายนึกถึงการ ทำมาหากินในกาลข้างหน้าได้ แต่แล้วในที่สุดนางก็ ปลอบใจตนเองว่า

‘จะไปเดือดร้อนด้วยเรื่องอย่างนั้นทำไมกันนะ ลูก ก็เพิ่งอายุได้ ๔ ขวบเท่านั้น ยังมีเวลาแก้ไขให้ดีขึ้นอีก ตามเดไป’

เรื่องที่ทุกข์ร้อนกังวลใจยิ่งกว่านั้นอีกเรื่องหนึ่งก็คือ เรื่องกระดูกเต่าผู้สามีที่ยังคงบรรจุอยู่ในถุงแพร เพราะใครๆ ก็รู้ว่าการสร้างที่บรรจงให้เหมาะสมมีความ สำคัญอย่างยิ่งที่สุดที่จะทำให้วิญญาณเป็นสุขสงบ อยู่ในโลกอื่น ยิ่งกว่านั้นเป็นประเพณีเชื่อดีกกันว่า สรวงชัยที่ลูกหลานทำให้บิดามารดาหรือปู่ย่าตายายของตน ยิ่งทำดีเพียงไร ยิ่งจะเป็นผลดีแก่ตนเพียงนั้น ฉะนั้นหญิงนั้นจึงอยากจะหาทางสร้างที่บรรจงกระดูกสามี ให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ คิดซัดแต่เพียงยังไม่มียังพอ เท่านั้น

วันหนึ่ง มีชายผู้หนึ่งซึ่งมีอาชีพทางหาที่สร้าง สรวงชัย ไปเจอที่เช่าแห่งหนึ่งซึ่งชายนั้นรู้สึกว่าจะเหมาะสม

“ชีวิต” ของ บรรจบ พันธุเมธา

พิมพ์รวมเล่มแล้ว ขนาด ๑๖ หน้ายก หนา ๖ ยก ปกสวยสะอาด

รวมชุดไว้กว่า ๑,๐๐๐ ชุด

เหมาะสำหรับเป็นของขวัญ หรือกานัลมิตรสหาย

ราคาเล่มละ ๕ บาท (รวมค่าส่งเสร็จ) สั่งซื้อได้ที่สำนักงานสตรีสาร และที่

ร้านขายหนังสือทั่วไป หรือตรงไป ร้านสตรี วิบูลย์

อนึ่ง ที่ตรงนั้นอยู่กลางแม่น้ำใหญ่ที่ไหลผ่านเมือง
ในแม่น้ำนั้นทั้งลวกทั้งไหลเชี่ยว แล้วยังมีน้ำวนอยู่
ตรงหลายต่อหลายแห่ง และเป็นเพราะกระแสน้ำวน
นั้นนั่นเอง ที่กลางแม่น้ำเหนือเมืองขึ้นไป จึงได้เกิด
สันดอนขึ้นกลางน้ำ ครั้นน้ำพาโคลนมาทับถมที่สันดอน
นั้นมากเข้า สันดอนนั้นก็เลยมีรูปเหมือนมังกร ซึ่งนับ
เป็นชัยภูมิอุดมมงคลอย่างที่สุด และจะไม่มีอะไรเป็น
วังมฤคยิ่งกว่านี้อีก เพราะสันดอนรูปมังกรนั้น มีหัว มี
งาไหล่ออกมา มีหางขมวดงอ หัวหันทวนน้ำ
ไปทางต้นน้ำ

เมื่อได้เห็นทิวเขาดังกล่าวแล้วนี้ ชายนั้นก็ตรง
ไปหาเศรษฐีหนึ่งซึ่งกำลังต้องการหาที่ที่เหมาะสมบรรจุ
กระดูกของตน พอได้ฟังลักษณะที่ดินตามที่ชายผู้นั้น
อธิบายก็ตกลงทันที เพราะถ้าได้ที่ดีๆ เช่นนั้นเป็นที่
บรรจุกระดูกบรรพบุรุษละก็ เชื่อแน่เหลือเกินว่าลูก
หลานจะต้องเจริญรุ่งเรืองอย่างยิ่ง ความลำบากมีอยู่
อย่างเดียวคือเกาะมังกรนั้นอยู่กลางแม่น้ำ ทั้งเศรษฐี
และผู้หาที่สร้างขวงชัยต่างก็ไม่ทราบจะหาใครที่จะข้าม
แม่น้ำไปให้ถึงเกาะมังกรนั้นได้ เพราะน้ำในแม่น้ำเชี่ยว
เหลือเกิน แม้มีเรือก็ยังข้ามไปไม่ได้ เมื่อไม่มีทางจะ
ทำอย่างไรได้ ชายนั้นจึงแนะเศรษฐีว่า

“ท่านไปปิดประกาศหาผู้อาสาข้ามแม่น้ำไปบรรจุ
กระดูกลงในตัวมังกรนั้นดีไหม เมื่อจะมีคนล่าสัตว์
แข็งแรงรับอาสาบ้าง”

ถึงแม้ว่าจะไม่มีผู้หวังนัก เศรษฐีก็จำต้องทำ ใน
ใบประกาศนั้นเศรษฐีสัญญาไว้ด้วยว่าถ้าหากใคร
สามารถนำหีบกระดูกของตนไปบรรจุที่ตัวมังกรสันดอน

กลางแม่น้ำได้ละก็ จะให้รางวัลทองพันแท่งเงินพัน
แท่ง แล้วส่งให้คนเฝ้าประกาศนั้นไว้ ไม่ว่าใครมาเห็น
ประกาศนั้นแล้วอดขบขันไม่ได้ ตามกันว่า “เงินพันแท่ง
กับทองพันแท่งจะมีประโยชน์อะไรแก่คนจนหน้าตาย”
เด็กที่มีพ่อเป็นเต้ากำลังเล่นอยู่แถวนั้นได้ยินเขาหัวเราะ
และโจษจันกันก็เข้าไปฟังใกล้ๆ และถามคนขายขนม
ว่า “เขาพูดอะไรกัน” คนขายขนมนั้นก็ตอบว่า “ก็มัน
รู้อะไรของเจ้าด้วยละ เจ้าหนู” ครั้นเด็กนั้นเข้า
หน้าเข้า คนขายขนมจึงอ่านประกาศให้ฟัง พอเข้าใจ
เรื่องแล้ว เด็กน้อยก็ร้องว่า

“เราอยากได้เงินพันแท่งทองพันแท่ง”

คนที่ยืนอยู่แถวนั้นก็พากันหัวเราะ และยิ่งฮาหนัก
ขึ้นเมื่อเห็นเด็กนั้นเอื้อมมือไปฉีกประกาศ คนเฝ้า
ประกาศเกือบจะหวดเข้าให้แล้ว ด้วยคิดว่าเด็กนั้นทำไป
ด้วยความซน พอที่เด็กฉีกประกาศร้องขึ้นว่า “เรา
ว่ายาเป็น เราว่ายาเป็น”

คนเฝ้าประกาศนั้นคำรามออกมาว่า “อะไรกัน
เจ้านะหรือ อายุสักแปดขวบหรือจะไม่ถึงก็ไม่ว่าจะว่า
ยาเป็นหรือ”

“ถ้าทำไม่ได้เราจะฉีกประกาศทิ้งหรือ” เมื่อได้
รับคำยืนยันเช่นนั้น คนเฝ้าประกาศก็จำต้อง
พาเด็กนั้นไปหาเศรษฐี ทั้งเศรษฐีกับชายผู้อาสาหาที่
สร้างขวงชัยต่างก็ติดตามเด็กนั้นอยู่เนืองนิตย์ เมื่อเห็นเด็ก
เชื่อมั่นในตนเองยิ่งนัก จึงตกลงใจให้ลองดู แต่
ก่อนอื่น เด็กผู้อาสาขอกลับไปบอกมารดาของตนเสีย
ก่อน ตอนแรกมารดาก็คิดจะห้าม แต่ภายหลังก็คิดขึ้น
ได้ ‘ลูกเราเป็นลูกเต้า คงต้องว่ายาเป็นงั้น’ จึงไม่

วาระไร ทั้งมาถึงเรื่องกระดูกของสามี ถ้าหากได้บรรจุในสันทอนรูปมังกรกลางน้ำก็จะนับว่าเหมาะที่สุด จึงบอกลูกชายให้คอยก่อน แล้วรีบเข้าไปในบ้านหยิบเอามาส่งให้ลูก พูควา

“โอ้ เอนี่ไปด้วยลูก กระดูกของพ่อเจ้า พอถึงสันทอนนั้นเมื่อไรละก็ เอาถุงนี้ใส่ไว้ในปากมังกรนะลูก”

ลูกชายรับคำแล้วก็รีบกลับไปหาเศรษฐี รับหีบใส่กระดูกปู่ของเศรษฐีนั้นมาแล้วก็คำหายไปในการแสนอันไหลเวียนนั้น ด้วยความคล่องแคล่วชำนาญชาญเยี่ยงเตา เด็กน้อยผู้ลูกชายเตาได้คำลึกลงไปๆ และไม่ไพล่ขึ้นมาเหนือน้ำเลยจนกระทั่งมาถึงสันทอน สันทอนนั้นรูปเหมือนมังกรจริงๆ และในน้ำที่ปั่นปั่นไปมา ดูเหมือนว่าปากมังกรนั้นจะอ้าและหุบได้ เด็กนั้นจึงคอยจังหวะ พอเห็นปากมังกรอ้าออก ก็รีบคันทันกระดูกบิดาลงไปในปากมังกร และเผ่าดูขณะที่ปากมังกรหุบลง และดูเหมือนจะกลืนกระดูกนั้นลงไปในคอ ต่อจากนั้นก็เอาหีบกระดูกของปู่เศรษฐีผูกแขวนไว้ที่เขามังกร เสริจระแล้วก็รีบว่ายน้ำกลับมา

เศรษฐีพึงพอใจอย่างยิ่งที่ฐานะเสร็จลงเรียบร้อยและรวดเร็ว รับนับเงินพันแห่งและทองพันแห่งจ่ายให้แก่เด็กน้อยนั้นทันที และคงจะจริงตามที่เขาเชื่อกันว่า ถ้าหากเลือกที่บรรจุกระดูกบรรพบุรุษได้ถูกต้องและเหมาะแล้ว ลูกหลานจะต้องเจริญรุ่งเรือง เด็กลูกชายเตาและเศรษฐีนั้นก็เช่นเดียวกัน เพราะปรากฏว่าเด็กนั้นเมื่อเติบโตขึ้น เป็นคนสง่างามและมีสติปัญญาฉลาดหลักแหลมยิ่งกว่าใคร จนถึงได้เป็นจักรพรรดิในที่สุด ส่วนลูกชายเศรษฐีนั้นได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ของจักรพรรดิ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๙๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๑๘๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๓๖๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา ๒.๕๐ บาท ขนาดตัวหรือเล็กไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชการในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นคูปอง

จรินทร จันทร

รองนางสาวลำปาง พ.ศ. ๒๕๑๒

ต้นเพชร จาคีเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แฉกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิถรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรธนประทีป ณ ระนอง

สัทธ เทียนประภาส เชื้อชื่น ศรียานิช
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำจรน

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาส

ปรีดา หนูณภักดี สมบูรณ์ สรรพคุณ
ประทุม ทวีตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทา สุประภาคณินท์ ส.บ.บ.

สุกัธรา สิงห์ถณะ ส.บ.

สถาพร วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. ทองคำโตม โรจนะบรรณ

กนก ตามเสน วิถ

แพทย์หญิงอรรณ กุณวิสา

ชุต กรธมก อ.บ.

สมศรี สุกมณีนท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เหมทองสุข

จาง รังสิกุล ส.บ.

สำนักงาน ๘๓/๑๖-๑๘ อาคารศรีวิชัย

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๘๑๖

๗๒/ ๔๙ ๔๓๕.๖, ๒๕/๕

โน้ต ญีปุ่น

บรรณ พันธ์เพ็ด

กล่อมความสงบ

เรื่องที่เกิดขึ้นเนื่องด้วยเต่า ซึ่งชาวญี่ปุ่นเขาก็นับถือเหมือนกันว่าเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ของเทพมังกรเจ้าทะเล เป็นสัตว์อายุยืนอยู่ได้เป็นพันปี บ้างว่าอยู่ได้ถึงหมื่นปีด้วยซ้ำไป ฉะนั้นใครไปฆ่าเต่าเข้า จึงนับเป็นบาปหนัก อราชิมา ทาโร ในเรื่องนี้จึงไม่กล้าทำ อันตรายเต่าที่หลงมากินเบ็ด ซึ่งก็ได้ผลตอบแทนดังที่แลฟคาดีโอ เอ็นเลาไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่นต่อไปนี้

อราชิมา ทาโรผู้ที่กล่าวถึงข้างต้นนั้น เขาว่าเป็นคนเกิดในสมัยก่อน ราว ๑,๔๐๐ ปีล่วงมาแล้ว อราชิมาเป็นเด็กหนุ่มชาวประมงอยู่ที่ลุมิโนเยะ วันหนึ่งขณะที่ลอยเรือตกปลาอยู่ที่ชายทะเลนั้น เด็กหนุ่มอดแปลกใจไม่ได้ที่ไม่ได้ปลาเลยสักตัว เมื่อลองตกดูใหม่ คอยอีกนานจึงรู้สึกว่ามีอะไรมาคิดเบ็ดแล้ว พอลากสายเบ็ดมาใกล้ ยกขึ้นดู ก็เห็นว่าเบ็ดของคนหาได้เกี่ยวปลาไม่ กลายเป็นเต่าไป เมื่อเห็นเต่ามาคิดเบ็ดเช่นนั้น อราชิมา รีบปลดเบ็ดปล่อยเต่านั้นไป แล้วก็สวดมนต์อธิษฐานแก่เทพเจ้า เหมือนหนึ่งจะเป็นการลูบะโทษที่ไปล่วงเกินสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เข้า

ครั้นปล่อยเต่าไปแล้ว อราชิมาก็ตกอะไรไม่ได้อีกเลย อากาศวันนั้นอุ่นสบาย ทะเลก็สงบ ทุกแห่งเงียบสงัด อราชิมา รู้สึกว่าง่วงนอนจนทนอยู่ไม่ได้ ต้องทอดตัวลงนอนในเรือที่ปล่อยให้ลอยเหิงเดิงอยู่ อราชิมานอน

หลับสนิทและรู้สึกว่าตนเองฝันเห็นหญิงสาวสวยผู้หนึ่งสวมเสื้อสีแดงกับน้ำเงิน ตามแบบธิดาเจ้านายในสมัยนั้น ผุดขึ้นมาจากท้องทะเล อราชิมา รู้สึกเหมือนว่าหญิงนั้นลอยเลื่อนมาตามน้ำ แต่แผ่วเบาเหมือนสายลม ผมนี้อาสายยาวลงไปจดเท้า หญิงสาวสวยนั้นมายืนตรงที่อราชิมา ทาโรนอนหลับอยู่ในเรือ เมื่อเอื้อมมือมาแตะเบาๆ ปลูกให้อราชิมาตื่นขึ้น แล้วก็พูดขึ้นว่า

“อย่าแปลกใจไปเลยท่าน ที่ข้าพเจ้ามานี้ก็เพราะพระยามังกรแห่งท้องทะเล บิดาของข้าพเจ้าส่งข้าพเจ้ามา ทั้งนี้ก็เพราะเห็นว่าท่านเป็นคนใจดีมีเมตตา ปลอ่ยเต่าของเราไปวันนี้ เราจะพากันไปยังวังของบิดาข้าพเจ้า ซึ่งอยู่ที่เกาะอันดรูอันไม่รู้จักสิ้น ถ้าท่านต้องการข้าพเจ้าก็ยินดีจะเป็นภรรยาของท่าน แล้วเราจะอยู่กันที่นี่อย่างมีความสุขไปจนชั่วกัลปาวสานดี”

ได้ยินหญิงสาวสวยพูดเช่นนั้น อราชิมาถึงกับมองหน้าหล่นด้วยความแปลกใจ ยิ่งมองก็ยิ่งทึ่งที่เห็นหญิงสาวนั้นสวยยิ่งกว่ามนุษย์ใดๆ ที่เคยเห็นมา เช่นนั้นแล้วอราชิมาจะไปทำอะไรได้นอกจากจกหล่น และพร้อมที่จะรับหล่นเป็นภรรยาด้วยความเต็มใจและยินดี

หญิงสาวธิดาพระยามังกรนั่งลงกรรเชียงข้างหนึ่ง คู่ทั้งสองกรรเชียงเบาๆ แต่เรือก็พุ่งปราดไปอย่างรวดเร็วเหนือพื้นน้ำสีเงินอันราวเรียบ ออกจากฝั่งตะวันตกมุ่ง

ตรงไปทางใต้ จนกระทั่งมาถึงเกาะ
ที่ฤดูร้อนไม่รู้จักสิ้น อันเป็นที่ตั้งวัง
พระยามังกร เมื่ออุราษิมากับเจ้าสาว
มาถึงวัง ก็ได้มีข้าราชการสำนักแต่งตัว
ตามประเพณีของสัตว์ทะเลมาต้อนรับ
และทักทายก็พากันสนทนารำเริง
แสดงความยินดีแก่คู่บ่าวสาวนั้น

อุราษิมมาได้อยู่ที่เกาะนั้นด้วย
ความตื่นเต้นยินดีกับสิ่งแปลกใหม่
ทุกวัน สิ่งแปลก ๆ นั้นขนาดเล็ก
พระยามังกรไปหามาจากทะเลเล็ก ๆ
มาให้อุราษิมาดูชื่นชม นับเป็น
ความเพลิดเพลินของดินแดนอันฤดู
ร้อนไม่รู้จักสิ้น

เวลาล่วงไปได้ ๓ ปี แม้ว่า
อุราษิม่าจะเพลิดเพลินกับสิ่งแปลก ๆ
ใหม่ๆ คงกล่าวแล้วก็ตาม ก็ยังอดหนัก
ใจไม่ได้ เมื่อนึกถึงว่าบิดามารดา
จะเฝ้าคอยคนอยู่ เมื่ออดรนทนอยู่
ไม่ได้ อุราษิม่าจึงพูดแก่ภรรยาว่า
“ข้าพเจ้าอยากกลับไปเยี่ยมบ้าน
สักพักหนึ่งขอให้ ได้พบบิดามารดา
พูดจากันแม้สักคำเดียวก็ยังดี เสร็จ
ธุระแล้วก็จะรีบกลับมา ”

พอได้ยินสามีพูดเช่นนั้น
ภรรยาอุราษิม่าก็ร้องไห้ แล้วก็ร้อง
อยู่อย่างนั้นต่อไปอีกนาน จึงพูดแก่
สามีว่า

(อ่านต่อหน้า 148)

กล่องความลับ — ต่อจากหน้า ๒๕

“เมื่อท่านอยากรจะไป ท่านก็ต้องไปให้ได้ ข้าพเจ้ากลัวเหลือเกิน กลัวว่าท่าน ไปคราวนี้แล้วจะ ไม่ได้กลับมา แล้วเราจะไม่ได้เห็นกันอีก แต่เอาเถอะถ้าท่านจะ ไปจริง ๆ ข้าพเจ้าก็จะให้กล่องเล็ก ๆ แก่ท่านไปใบหนึ่ง ถ้าท่านทำตามที่ข้าพเจ้าบอกแล้ว ท่านคงจะได้กลับมาหา ข้าพเจ้าอีก อย่าลืมนะท่าน ท่านอย่าได้เปิดกล่องใบนี้ เป็นอันขาด ไม่ว่าจะได้เกิดอะไรขึ้นก็ตาม ถ้าท่านเปิด กล่องขึ้นเมื่อไร ท่านจะไม่ได้กลับมา และจะไม่ได้เห็น ข้าพเจ้าอีก”

พูดแล้วก็ส่งกล่องเงินเล็กๆ ใบหนึ่งมีไหมผูกไว้ให้ แก่ อราซิมา อราซิมาพยายามปลอมโยนกรรยาและ ให้สัญญาอย่างมั่นคงว่าจะไม่ยอมแกะไหมที่ผูกกล่องใบนี้ เพื่อเปิดออกเป็นอันขาด แล้วก็ตั้งต้นเดินทางจากเกาะ อันดรูรอนไม่รู้จักสิ้นมา เมื่ออราซิมาหันหลังกลับไปดู เกาะนั้นอีกครั้งหนึ่ง ก็แลเห็นค่ายร้างเลือนไปไม่ติดกับ จาวาณพื้น ครั้นหันหน้ากลับ ก็แลเห็นภูเขาน้ำแข็งเกาะอยู่ป็น ทะมึนอยู่เบื้องหน้า ตัดกับท้องฟ้าสีขาวสว่างทางด้าน เหนือ

ในที่สุดเรือของอราซิมาก็ได้ลอยเลื่อนมาถึงฝั่ง บ้านเกิดเมืองนอนอีกครั้งหนึ่งและอราซิมาก็ได้มาเหยียบ หินแผ่นดินถิ่นกำเนิดของตนดังปรารถนา แต่ว่าเมื่อมอง ไปรอบ ๆ อราซิมาก็ถึงกับงงัน เพราะที่ตรงนั้นแม้จะ เป็นที่เดิม แต่ก็ไม่มีอะไรเหมือนเดิม กระทั่งของปูย่า ตาหวดหายไป ที่ตรงนั้นมีหมู่บ้านอยู่หมู่บ้านหนึ่ง แต่ว่า รูปร่างบ้านเหล่านั้นแปลกไปหมด ต้นไม้ก็แปลก หุ่นาก็ แปลก หน้าตาผู้คนก็แปลก เครื่องที่กำหนดหมายสถานที่ พอให้จำได้ ก็หายไปเกือบไม่มีเหลือ ศาลเจ้าชินโต ยิ่งมีอยู่ก็จริงแต่ก็ไต่ย้ายมาปลูกสร้างในที่ใหม่ บ้าไม่

หายไป ได้ยินแต่เสียงน้ำในลำธารเล็กๆ ไหลริน เหลือ อยู่ก็แต่ภูเขาที่ยังคงรูปร่างอยู่อย่างเก่า อะไร ๆ คุ้นใหม่ และแปลกตา อราซิมาพยายามค้นหาที่อยู่ของบิดา มารดาจนอ่อนใจ แต่ก็ไม่พบ พวกชาวประมงต่างก็ จ้องมองอราซิมาอย่างสนใจ อราซิมาเองก็นึกไม่ออก ว่าเคยเห็นหน้าคนเหล่านั้นมาก่อนหรือเปล่า

ทันใดนั้นมีชายชราคนหนึ่งถือไม้เท้าเดินผ่านมา อราซิมาจึงตรงเข้าไปถามถึงบ้านของอราซิมา ทาโรว่า อยู่ตรงไหน ไปทางไหน ชายชรานั้นมองอราซิมาอย่าง แปลกใจอีก ปลอ่ยให้อราซิมาถามซ้ำ ๆ อยู่ดังหลายครั้ง จึงได้ร้องออกมาว่า

“อราซิมา ทาโรหรือ นี่ท่านมาจากไหนกันถึง ไม่รู้เรื่องของอราซิมา ทาโร บ้างเลย อราซิมา ทาโร นั้นน่าจะม้วยชีพมาตั้งแต่ร้อยปีมาแล้ว เขายังสร้าง อนุสาวรีย์ไว้ให้ที่สุสานนั้นเลย ขวัญชัยของคนในสกุล เขาอยู่ในสุสานนั้นทั้งนั้น เป็นสุสานเก่าและร้างมาตั้ง นานแล้ว ท่านนี่ช่างเป็นกระไรเลย ถึงได้มาถามว่าบ้าน อราซิมาอยู่ที่ไหน” พูดแล้วชายชรานั้นก็หัวเราะเยาะให้ แล้วก็เดินโซกโซกต่อไป

อราซิมายืนงงอยู่พักหนึ่ง แล้วก็เลยเดิน ไปยัง สุสานของหมู่บ้านนั้น เป็นสุสานเก่าร้างดังที่ชายชรา บอก ที่สุสานนั้นเอง อราซิมาก็ได้แลเห็นป้ายของ ขวัญชัยของตนกับของบิดามารดาและญาติพี่น้อง ตลอดจนของ คนอื่นๆ ที่ตนเคยรู้จัก ป้ายเหล่านั้นถึงแม้จะเป็นหิน แตกเก่ามีตะไคร้จับอยู่เต็มจนเหลือจะอ่านชื่อที่จารึกไว้ ออก เห็นดังนั้นแล้ว อราซิมาก็รู้ว่าตนได้ตกอยู่ใน อำนาจแห่งมายาประหลาดมานานนับเป็นร้อย ๆ ปี จึง ออกเดินจากสุสานมายังชายทะเล เมื่อถึงก็กล่องเงินที่

ธิดาพระยามังกรมอบให้มา เมื่อคิดถึงมายาลวงตานั้นแล้ว อูราชิมายังเกิด
ความอยากรู้ว่า มายานั้นเป็นอะไรจะเกี่ยวข้องกับกล่องนั้นอย่างไร จะ
เป็นไปได้ไหมที่กล่องนี้เป็นต้นเหตุแห่งมายา

ความสงสัยมีอำนาจเหนือความมั่นใจ เมื่อเกิดสงสัยเช่นนั้น อูรา
ชิมาก็ล้มสติปัญญาที่ให้ไว้แก่ภรรยาเสียสิ้น รีบแก้ไหมที่ผูกกล่องนั้น แล้วก็
เปิดออก ทันใดนั้นก็ได้มีไอสีชาวย่นซัดหลังขึ้นมาจากกล่องนั้นเหมือน
เมฆในฤดูร้อน แล้วก็ลอยอย่างรวดเร็วเหนือทะเลอันเงียบสงบไปสู่ทาง
ใต้ ทุกอย่างเป็นอันสิ้นสุดลงเพียงนั้นเพราะในกล่องนั้นไม่มีอะไร
เหลืออยู่เลย อูราชิมารู้ได้ทันทีที่เดียวว่า กล่องนั้นเป็นกล่องความสุข
และตนเองได้ทำลายความสุขของตนเองเสียแล้ว เพราะต่อไปตนจะไม่มี
โอกาสได้กลับไปหาภรรยาผู้เป็นที่รักได้อีก คิดแล้วอูราชิมาก็ร้องไห้
ออกมาอย่างระทมขมขื่น

แต่อูราชิมาร้องไห้อยู่ได้เพียงครู่เดียว พอครุฑอมาร่างของอูราชิมาก็
ก็เปลี่ยนไป คือหน้ากลายเป็นเหี่ยวแห้ง พันกัหลว่วง ผมหงอกไป
ทั้งหัว ขาแขนก็เหี่ยวลีบ เลือดในกายเย็นแข็ง เป็นอันสิ้นเรี่ยวสิ้นแรง
อูราชิมาก็ล้มลงสิ้นชีวิตบนพื้นทราย ที่ลมหนาวพามาที่บมบิแล้วไปแล้ว
ถึง ๔๐๐ ครั้ง แต่เรื่องราวของอูราชิมายังคงเล่าสืบต่อกันมา เขาว่า
กล่องความสุขนั้นก็ยังคงอยู่ในศาลเจ้ากานาคาวาที่ตั้งอยู่ตรงชายทะเล
จนกระทั่งทุกวันนี้ และข้าวของต่างๆของอูราชิมารวมทั้งเบ็ดและเพชร
พลอยแปลกๆที่อูราชิมามาได้จากอาณาจักรพระยามังกรก็ยังคงอยู่ที่นั่น มี
พระภิกษุที่อยู่ประจำศาลเจ้าเป็นผู้ดูแลอยู่ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดหน้าหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

บุษบง สัตยานุรักษ์

สมเพียร จาคีเขตต์ สถาปนิก
ปราโมทย์ ณ วรรณ แขนกล

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลาวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรชนะประทีป ณ วรรณ
สำร เรืองแสงศรี เชื้อชนะ ศรียาภ
นิคชา วงศ์เที่ยงธรรม ไกสม กระจำวงศ์

กองตรวจ

นางศรี ประภาส
ปริดา หนูนภักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะนะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

บัณฑิตา สุประภาสณันท์ ธ.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ข.บ.
สุภาพ วิเศษสุกร อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.
น.ร.ว. สอนงค์ โสมโรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิด
แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล
ชุตติ กรธมมงคล อ.บ.
สมศรี สุกุลนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ ธีรยานนท์
เสงี่ยม เก้าทองสุข
จำนง รังสีกุล ข.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๘๑๕๑๑๖

เรื่อง / ฉบับที่ 308.1.2512

นิพนธ์ จิน

บรรณ พันธ์เลิศ

ความฝัน ณ แดนใต้

เรื่องราวอันเกิดขึ้นเนื่องด้วยภาษาดังกล่าวแล้ว หรือด้วยความฝัน ดังจะกล่าวต่อไป ผู้ด้านวรรณคดี จินกล่าวว่า ความคิดอย่างนั้นได้มาจากทางอาหรับและอินเดีย และเรื่องความฝัน ณ แดนใต้ ที่หลักๆ จะ แต่งขึ้นเมื่อต้นทศวรรษมาแล้ว ดังที่เล่าสืบต่อๆ กันมา ก็มีส่วนคล้ายคลึงกับเรื่องบางเรื่องในอาหรับราตรี ผู้ที่ฝันเป็นแรงบันดาลใจ ใน ความฝัน ณ แดนใต้ นี้อีก ชื่นหิวนั้น คนเมืองตุงผิง

ชื่นหิวนั้น เป็นนักรบผู้กล้าหาญไม่มีที่ติ และ ด้วยความกล้า ความชำนาญในการเผชิญสถานการณ์ เฉพาะหน้า ชื่นหิวนั้นก็ได้เลื่อนขึ้นมาเป็นรอง แม่ทัพในกองทัพไหวหนาน แต่ข้อเสียชื่นหิวนั้นมีอยู่ อย่างเดียวที่ทำให้ถึงกับถูกปลดจากตำแหน่งในที่สุด นั่นก็คือ ชื่นหิวนั้นชอบดื่มเหล้าเสียเหลือเกิน ทรัพย์สิน สมบัติที่เป็นมรดกตกทอดมา ก็นำมาใช้เลี้ยงเหล้าเพื่อนฝูง เป็นประจำ ทางด้านใต้ของบ้านชื่นหิวนั้น ที่อยู่ห่าง เมืองกวางหลิงไปทางตะวันออก ๑๐ ไมล์นั้น มีดินไร่ ใหญ่เก่าแก่นับร้อยๆ ปีอยู่ต้นหนึ่ง เรียกดินไหว (อาจ เป็นคันสีเสียด) ดินไหวนี้ทั้งบ้านสาขานำไปกว้างใหญ่ ทำให้ร่มรื่น ชื่นหิวนั้นชอบชวนเพื่อนมาดื่มเหล้ากันที่ ใต้ดินไหวทุกวัน

วันหนึ่งในเดือนเก่า ปีที่ ๗ ด้านับตามศักราช เงินหยวน เขาว่าตรงกับ พ.ศ. ๑๓๓๔ ชื่นหิวนั้นดื่ม เหล้ากับเพื่อนใต้ดินไหวอย่างเช่นเคย วันนั้นชื่นหิวนั้น ดื่มเหล้าเสียเมาจนทรงตัวไว้ไม่อยู่ เพื่อนๆ จึงต้องหาม พาไปนอนบนเตียงในห้องด้านตะวันออก และบอก

เพื่อนว่า “นอนให้สบายเถอะ เราจะไปหาหนุ่ยให้มา ก็ แล้วล้างเท้าก่อน รอนกว่าเพื่อนหายเมาเมื่อไหร่แล้ว เราถึงจะกลับ”

ชื่นหิวนั้นดื่มนมจนเมาออกแล้วก็ล้มตัวลงนอน พอ หัวถึงหมอนก็หลับสนิท แล้วก็ฝันเห็นคนสองคนสวม เสื้อสีม่วง ทำท่าเหมือนราชทูต มาคุกเข่าพูดกับตนว่า

“ไหวถ่านหวาง คือ กษัตริย์อาณาจักรไหวอัน เจียบสงบ โปรดให้ข้าพเจ้าทั้งสองมาเรียนท่านว่า พระองค์กำลังคอยท่านอยู่ในราชอาณาจักรแล้ว”

ได้ยินดังนั้นชื่นหิวนั้นก็รีบลุกขึ้นทันทีที่ยังไม่ตื่น จัด เสื้อผ้าให้เรียบร้อยแล้ว ก็ตามคนทั้งสองออกประตู ไป ที่หน้าประตูนั้นมีรถเทียมม้าห้าสิ่ขบวนจอดคอยอยู่ บริหารที่เรียงรายอยู่ข้างรถข้างละ ๗ คน ก็ได้ช่วยให้ ฝันนั้นจบรถ เรียบร้อยแล้วก็ขับออกจากบ้านไปยัง ประตูสวน และแทนที่จะออกไปทางประตู รถนั้นก็กลับ แล่นลงไปในโพรงใต้ดินไหวใหญ่ นั้น ชื่นหิวนั้นทั้ง แปลกใจงงทั้งกลัวจนไม่กล้าถามกล้าพูดอะไรออกมา รถแล่นผ่านภูเขา แม่น้ำ มองดูสิ่งต่างๆ ทั้งดินไม้ใบหญ้า

ถนนหนทางที่ผ่านมาช่างแปลก
ประหลาด ผิดกับที่เคยเห็นเสียจริง
รถแล่นมาได้ราว ๑๐ ไมล์ ก็ถึงเมือง
อันใหญ่โตโอฬาร มีกำแพงเมือง
และป้อมปราการเห็นเด่นอยู่ข้างหน้า
ถนนจากกำแพงชั้นนอกเข้าไปสู่
กำแพงเมืองชั้นในนั้น ช่างเนือง
แน่นไปด้วยผู้คนและขบวน
พาหนะ คนขี่รถต้องคอยควาด
ไม้ไผ่หยุดย่อนให้หลีกทาง

ไม่ช้ารถก็มาถึงประตูเมือง
ใหญ่ ทาสีแดง มีป้อมสองชั้น ตรง
ประตูมีหนังสือตัวทองเขียนไว้ว่า
“ราชธานีแห่งไหวออัน” ยามประตู
ทำความเคารพและมาแวดล้อมแขก
เกียรติยศ ครู่หนึ่งทหารม้าผู้หนึ่งมา
ประกาศว่า “ไหวออันหวาง กษัตริย์
แห่งไหวออัน โปรดให้ราชบุตรเขย
พักผ่อนในห้องด้านตะวันออกก่อน”
แล้วก็ชี้ทางนำไป ไม่ช้าประตูนั้นก็
เปิดออก และเดินลงจากรถเข้าไป
ในห้องที่ไหวออันหวางเตรียมไว้
ต้อนรับ ชันหิ้วไฟเห็นห้องนั้น
แล้วก็ตะลึงลาน เพราะประดับ
ประดาอย่างสวยงามแปลกตาด้วย
ดอกไม้ผลไม้ แล้วก็ยังมีโต๊ะเรียง
รายไปด้วยสุราอาหารมากมายเหลือ
เฟือ (อ่านต่อหน้า 144)

ความฝัน และ ความจริง

ขณะที่ซุนหิวเดินกำลังจะถึงอยู่นั้น ก็มีเสียง "กับข้าพเจ้าไม่ได้เรื่องอย่างนั้นหรือ" ฝนถาม
ประกาศว่า จิ้งหรีด (ขุนนางผู้ใหญ่เทียบนายกรัชมณเฑียร) "ข้าพเจ้าไม่กลัวเลยจะได้รับเกียรติดังเพียงนี้"
มา ซุนหิวเดินจึงลุกขึ้นไปต้อนรับ เมื่อทักทายกันตาม คือจากนั้นคนทั้งสองก็พากันเดินไปยังห้องพระโรง
ธรรมเนียมแล้ว จิ้งหรีดได้กล่าวว่า ผ่านทวารที่ตั้งแถวรับอยู่ ในหม่อมทวารนั้นฝนได้แลเห็น
"โหว้อ่านหวาง กษัตริย์ของเราพาท่านมาที่นี่ ก็ เพื่อนเก่าที่ร่วมวงเหล้ากันคนหนึ่ง ชื่อ โจ้วเปี่ยน ถึงแม้
เพื่อจะยกพระธิดาให้เสกสมรสกับท่าน" จะแปลกใจ และยินดีที่ได้มาพบเพื่อนเก่าในที่นั้น แต่

เผ่นก็ไม่กล้าพูดด้วย ได้แต่เดินตามจิ้งหรีดไป และก็ได้อาบน้ำในอ่าง กษัตริย์แห่งอาณาจักรไหวอาน กษัตริย์แห่งไหวอานทรงฉลององค์สีขาวเป็นแรมวัน ทรงมาลีแดง ชันหิวเผ่นตื่นตระหนกจนไม่กล้าเงยหน้าขึ้นดู จนกระทั่งบริวารที่แวดล้อมอยู่ต้องเตือนให้โค้งโหว คือคุกเข่าเอาหน้าจกดพื้น ถวายความเคารพ ไหวอานหลวง ไหวอานหลวงตรัสขึ้นว่า

“บิดาของเจ้าไม่ได้ดูว่าอาณาจักรของเราเล็กน้อย ได้สัญญาว่าจะให้เจ้าแต่งงานกับลูกสาวของเรา”

ได้ยินเช่นนั้นแล้วเผ่นก็ไม่อาจจะกล่าวอะไรออกมาได้ ได้แต่โค้งโหวอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งมีคนมาหาไปยังที่พัก เผ่นก็ได้แต่คิดว่าน้อยว่า “พ่อของเราจะไปรบอยู่พรมแดนด้านเหนือแล้วก็ถูกจับเป็นเชลย จะเป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่ได้รู้ แล้วจะไปสัญญากับไหวอานหลวงได้อย่างไร หรือจะไปสัญญากับที่แดนไกลโพ้นนั้นละมัง”

พิธีเสกสมรสจัดขึ้นในคืนวันนั้นเอง นอกจากจะจัดตามประเพณีทุกประการแล้ว ก็ยังมีการฉลองอย่างครึกครื้นมโหฬาร มีหญิงเชลยเล่นดนตรีเป่าขลุ่ยคิดพิณให้ความบันเทิงแก่แขกที่กล่าวถึงกันเสียง มีหญิงสาวแต่งตัวหรูหราสวยงามอีกเป็นอันมากคอยรับรองแขก แล้วก็ยังมีผู้มาแสดงการเล่นเต้นรำ ตลอดจนทำตลกต่างๆ ให้เกิดความสนุกสนานแก่แขกและเจ้าบ่าว หญิงสาวตระกูลสูงมากมายมาพูดจาเล่นหัวกับขันหิวเผ่น ซึ่งเผ่นจนปัญญาจะตอบโต้ได้ หญิงสาวผู้หนึ่งกล่าวแก่ความว่า

“ท่านจำได้ไหมว่าเรื่อนี้ๆ ขณะที่มันจวนฉลองฤดูใบไม้ผลิ พวกเราไปที่ศาลเจ้าแห่งหนึ่งกับท่านผู้หญิงหลิงจี้ ตอนที่เรากำลังนั่งดูอวยเหินเต้นรำถวายเจ้าแบบ

พราหมณ์ ข้าพเจ้านั่งตรงหน้าต่าง ท่านมากับพวกหนุ่มๆ กลุ่มใหญ่ และพยายามหาโอกาสเข้ามาพูดจาหยอกล้อกับข้าพเจ้า ท่านจำไม่ได้หรือว่าข้าพเจ้าเอาผ้าเช็ดหน้าแดงผูกไว้กับไม้ไม้” หญิงนั้นพูดต่อไปอีกว่า “แล้วก็อีกคนหนึ่งข้าพเจ้าได้อุทิศกับหนีบผมทองสองอันกับกลองทำด้วยเขาควายถวายแก่ศาลเจ้า ท่านมาขอพระภิกษุ แล้วชมเชยของนั้น พลังพูดว่า ทั้งของ ทั้งคน อุทิศต้องไม่ได้อยู่บนพื้นพิภพแน่นอน ท่านอยากรู้ชื่อข้าพเจ้า อยากรู้ที่อยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมบอก ท่านกลับมามองข้าพเจ้าอย่างรักใคร่อาลัยอาวรณ์ ท่านลืมเสียแล้วหรือ”

ขันหิวเผ่นก็ได้แต่ตอบว่า “ข้าพเจ้าจะลืมได้อย่างไร เรื่องที่ข้าพเจ้าเก็บไว้ในล้นลึกของหัวใจ”

“จริง ๆ นะ เราไม่เคยนึกฝันเลยว่าจะได้มาเกี่ยวข้องกับท่านฉันญาติในวินนี้” หญิงสาวอื่นๆ ที่รายล้อมอยู่ก็พากันออกมา

ทันใดนั้นก็ได้มีชาย ๓ คน มาคำนับขันหิวเผ่น แล้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทั้งสามได้รับแต่งตั้งจากพระเจ้าแผ่นดินมาให้รับใช้ท่าน” เมื่อเผ่นมองหน้าคนทั้งสามแล้ว ก็จำได้ว่าคนหนึ่งนั้นเคยเป็นเพื่อนเก่าแก่กันมา จึงถามว่า

“นั่น เทียนจู้วแห่งเผิงอู่ใช่หรือเปล่าละ”

เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งรับคำ เผ่นก็ตรงเข้ามาจับมืออย่างปีติยินดี พลังถามถึงเรื่องเก่าๆ เผ่นถามเทียนว่า มาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร เทียนตอบว่า

“ข้าพเจ้าคุ้นเคยกับจิ้งหรีดแห่งอาณาจักรนี้ จิ้งหรีดชักชวนให้ข้าพเจ้ามาอยู่ที่นี่”

“เออ โจ้วเบี่ยนละ” เผ่นถามถึงเพื่อนอีกคนหนึ่ง

“อยู่ที่นั่นด้วยหรือเปล่า”

“อยู่” เทียนตอบ “เขาเป็นคนที่สำคัญคนหนึ่งทีเดียว มีตำแหน่งสูง มีอิทธิพลมาก ข้าพเจ้ายังได้ฟังเขาคงหลายครั้ง”

ขณะที่คนทั้งสองกำลังสนทนากันนั้น ก็มีผู้มาบอกว่า ถึงเวลาจะส่งตัวแล้ว เทียนกับคนอื่นสองคนจึงช่วยเฟิ่นแต่งตัว พร้อมทั้งยืนตามกับเข็มขัดให้ เทียนกล่าวว่า “ไม่นึกเลยว่าเพื่อนจะได้มาแต่งงานอย่างมโหฬารอย่างนี้ แล้วอย่าลืมเพื่อนเก่าเสียล่ะ” ต่อจากนั้นก็มิมหาเดเล็กถือคัมโป่นำกระบวนไปตามถนน เข้าสู่พระราชฐานชั้นใน ส่วนเฟิ่นนั่งเกี่ยวไปมีท่าทางกระดากๆ และกระวนกระวายอยู่ตลอดเวลา เทียนต้องพูดจายั่วเย้าให้รำเริงสบายใจ

พิธีตอนนั้นทำเหมือนอย่างที่คนในโลกมนุษย์ทำกันทุกประการ จนถึงสุดท้ายเมื่อเปิดม่านออก เจ้าบ่าวจึงได้เห็นเจ้าสาวอายุราว ๑๔-๑๕ หน้าตาสวย ท่าทางสง่าอย่างไม่มีที่เปรียบ เป็นอันว่างานเสกสมรสได้เสร็จสิ้นลง และเฟิ่นก็ได้มีชีวิตอย่างหรูหราและรุ่งเรืองสมศักดิ์เจ้านาย เมื่อพระเจ้าแผ่นดินจะเสด็จไปล่าสัตว์กับขุนนางข้าราชการที่ภูเขาหลังเต่า ทางตะวันตกของอาณาจักรไหอาน ก็มักเชิญเฟิ่นไปด้วยเสมอ

วันหนึ่งขณะที่กลับจากล่าสัตว์ เฟิ่นได้ทูลไหอานหวังว่า

“เมื่อวันแต่งงาน พระองค์ตรัสว่า บิดาข้าพระองค์ประสงค์ให้ข้าพระองค์ได้แต่งงานกับราชธิดา แต่ว่าบิดาข้าพระองค์พ่ายศึกที่พรมแดน ข้าพระองค์ไม่ได้ชั่วคราวมา ๑๗ ปี แล้ว หากพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของบิดาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ใคร่ทูลลาไปเยี่ยมสักหน่อย”

“พ่อของเจ้าน่ะยังรับราชการอยู่ที่นั่น ส่งจดหมายไปก็ได้ เจ้าไม่ต้องไปเองหรอก”

เฟิ่นจึงมาเขียนจดหมาย พร้อมทั้งส่งข่าวของไปให้บิดาค้วย ไม่ช้าก็ได้รับคำตอบ บิดาเฟิ่นถามเรื่องค่างๆ มากมาย เกี่ยวกับญาติพี่น้องบ้าง เกี่ยวกับตัวของเฟิ่นเองบ้าง ลงท้ายพูดเป็นเชิงว่าเฟิ่นไม่ต้องไปหา ถึงปีวัวแดงคงจะได้พบกัน อ่านจดหมายแล้วเฟิ่นอดเศร้าใจไม่ได้

เวลาล่วงไปอีกนาน วันหนึ่งราชธิดาถามเฟิ่นว่าเฟิ่นอยากจะรับราชการบ้างหรือไม่ เฟิ่นก็ตอบว่า คนไม่มีความรู้ความชำนาญในกิจการบ้านเมือง แต่ราชธิดาทรงรับจะทูลไหอานหวังให้ ค้วยเหตุนั้นวันหนึ่ง ไหวอานหวังจึงโปรดแต่งตั้งให้ชั้นหยิวเฟิ่นไปครองหนานเค่อคินแดนภาคใต้ ซึ่งเจ้าเมืองคนเดิมแก่มากจนใช้ไม่ได้เรื่องแล้ว เฟิ่นก็ไคว่ไคว่คุกเข่าคำนับรับสั่งพลางปลานปล้มในโชควาสนาของตน แต่ก่อนจะเดินทางไปรับตำแหน่ง เฟิ่นได้ทูลไหอานหวังว่า

“ข้าพระองค์ไม่สู้จะแน่ใจในอำนาจของตัวเองนัก การไปครั้งนี้จึงใคร่จะทูลขอเทียนจู่ช่วยกับโจวเปียนไปช่วยราชการด้วย คนหนึ่งช่วยทางฝ่ายตุลาการ อีกคนหนึ่งช่วยทางการคลัง”

ไหอานหวังก็โปรดให้ตามประสงค์ ทั้งยังทรงแนะนำตักเตือนว่า

“ดินแดนอันกว้างใหญ่ทางภาคใต้นั้น อุดมสมบูรณ์ ผู้คนก็มั่งคั่ง ถ้าไม่ปกครองด้วยความระมัดระวังแล้ว น่าจะรักษาตำแหน่งไว้ไม่ได้ เทียนกับเปียนก็เช่นเดียวกัน เจ้าจงทำให้ดีที่สุดเพื่อเกียรติภูมิอาณาจักรของเรา”

ส่วนราชินีแห่งไหวอันก็ได้ทรงสั่งสอนธิดาว่า
“ถึงสามีของลูกจะไม่ค่อยเรียบร้อยนัก เหมือนเพชรยัง
ไม่ได้เจียรไน แต่หน้าที่ของลูกในฐานะภรรยา จะต้อง
อ่อนโยนมีเมตตา และอยู่ในถ้อยคำของสามี ถ้าลูก
ปฏิบัติต่อสามีได้ดีย่างนั้นแล้ว แม้ทั้งหมดทั้งที่จริง
หนานเค่อจะไม่ไกลกับที่นี่นัก เดินทางวันเดียวก็ถึง แต่
ถึงอย่างนั้นพอลูกจะจากไปจริงแม้เกิดน้ำตาไหลไม่ได้”
แล้วชั้นหิวเผ่นกับภรรยาก็หลาออกเดินทางไป และ
ก็ถึงหนานเค่อแดนใต้ ในเย็นวันเดียวกันนั่นเอง

ครั้นไปถึงที่หมายและรับงานเรียบร้อยแล้ว เผ่น
ก็ได้พยายามปรับตัวให้คุ้นกับกิริยามารยาทและชน
ประเพณีของคนที่นี่ และได้ช่วยปลดปล่อยความทุกข์
ยากให้ ส่วนโจ้วเบียนกับเทียนจู้ว ชื่นหวีเผ่นก็ได้
มอบความไว้วางใจให้ในเรื่องการบริหารบ้านเมือง
ภายในเวลา ๒๐ ปี หนานเค่อแดนใต้ก็เรียบร้อยขึ้น
ผู้คนพลเมืองก็เจริญขึ้นสูงสุด และคนเหล่านั้นต่างพา
กันสรรเสริญคุณงามความดีของชั้นหิวเผ่นจนถึงกับ
สร้างอนุสาวรีย์ให้ พระเจ้าแผ่นดินเองก็ทรงพอพระทัยใน
ผลงานของเผ่น ทรงยกฐานะอากรของดินแดนหนานเค่อ
ให้ ทั้งยังทรงแต่งตั้งเผ่นให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ส่วน
เทียนจู้วกับโจ้วเบียนก็ได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น ลูกชาย
ลูกสาวของเผ่นได้รับรางวัลตามบิดาไปด้วย คือลูกชาย
สองคนได้ตำแหน่งหน้าที่ราชการ ลูกสาวสองคนได้
แต่งงานกับเจ้านายในราชตระกูล ความใหญ่ยิ่งและ
ชื่อเสียงของเผ่นขึ้นสูงสุดในยุคนั้น

วาสนาที่ชนสูงสุดแล้วก็ต้องมีวันตกต่ำลง แคว้น
ฉานหลัวหรือ ไผ่จันทน์เถาได้ยกทัพมารุกรานดินแดน
หนานเค่อ พระเจ้าแผ่นดินแห่งไหวอันโปรดให้

โจ้วเบียนคุมพลสามหมื่นออกไปจับไล่ข้าศึก โจ้วเบียน
ประมาทหมิ่นกำลังข้าศึก จึงถูกตีท้ายแพ้ยับเยิน
โจ้วเบียนหนีรอดมาได้อย่างหวุดหวิด ปล่อยให้ข้าศึก
เก็บอาวุธยุทธภัณฑ์ไปได้ไม่น้อย แล้วข้าศึกก็ถอยกลับ
ไป เผ่นจำต้องจับโจ้วเบียนเข้าคุกและตนเองก็ขอรับ
พระราชทานโทษ แต่พระเจ้าแผ่นดินไม่ทรงถือโทษ
ยกโทษให้ทั้งสองคน แต่โจ้วเบียนก็ได้ถึงแก่กรรมใน
เดือนเดียวกันนั้นแล้ว และสองสามวันต่อมาเจ้าหญิง
ราชธิดาภรรยาเผ่นก็ได้ล้มเจ็บและสิ้นชีวิตลง เผ่น
เศร้าโศกเสียใจยิ่งนัก ถึงกับขอลาออกจากราชการมา
กับขบวนศพภรรยามายังเมืองหลวง เทียนได้รับแต่งตั้ง
ให้ครองดินแดนหนานเค่อแทน

เมื่อบรรจศพไว้ที่ช่วงชั้ว ณ ภูเขามังกรคดแล้ว เผ่น
ก็ยังคงพำนักอยู่ในเมืองหลวงต่อไป และถึงแม้เผ่นจะ
ไปปกครองบ้านเมืองห่างไกลเมืองหลวง แต่ก็ยังมีมิตร
สหายในเมืองหลวงมากมาย และไม่มีบ้านผู้ดี บ้านผู้มี
อิทธิพลบ้านไหนที่เผ่นจะ ไม่ได้รับการต้อนรับอย่าง
สมเกียรติ เมื่อเผ่นมาอยู่ในเมืองหลวงตลอดไปเช่นนั้น
เพื่อนฝูงก็ไปมาหาสู่เข้าๆออกๆบ้านเผ่นอยู่เสมอ นับวัน
ทรัพย์สินเงินทองและอำนาจของเผ่นยิ่งเพิ่มขึ้น นี่เอง
เป็นเหตุให้ไหวอันหวางไม่ลื้มจะไว้วางพระทัยเผ่นนัก
มีหน้าชาววันหนึ่งพวกราษฎรยิ่งมาถวายหนังสือซึ่งมีข้อ
ความเขียนเป็นคำทำนายว่า

“มีลางไม่ดีบังเกิดขึ้นเป็นการเตือนพวกเรา ว่า
เหตุร้ายจะนำหายนะมาสู่อาณาจักรของเรา บ้านเรือน
ผู้คนจะถูกพัดพาไปสิ้น ราชตระกูลก็จะล่มจม เหตุแห่ง
หายนะนั้นเป็นเพราะมีคนต่างพันธุ์มาถืออิทธิพลอยู่ในราช
สำนักนั่นเอง”

เป็นที่รู้กันว่าคนต่างพันธุ์นั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเผ่า นั้นเผ่าจึงถูกจำกัดเขต ไปไหนไม่ได้ ตามชอบใจ บริหารและองค์กรก็ไม่มี เห็นเช่นนั้น เผ่าอดรู้สึกเสียใจและเศร้าใจไม่ได้ ในเมื่อคนได้รับ ราชการอย่างซื่อสัตย์สุจริตและปกครองดินแดนหนาน เก๋มมาอย่างไม่มีตำพริ้วตลอดเวลา ๒๐ ปี ไหว้อาน หวางทรงสังเกตเห็นจึงตรัสว่า

“เราได้สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับมากกว่าสิบปี บังเอิญ เเคราะห์ร้ายลูกสาวเราก็ดูตายเสีย ไม่ได้อยู่กับเจ้าไป จนแก่เฒ่า ขณะนี้พระราชินีได้รับดูแลลูกของเจ้าให้ เจ้าเองก็จากบ้านมานาน กลับไปเยี่ยมบ้านเยี่ยมเพื่อนฝูง เสียทีสิ ลูกเจ้าไม่ต้องห่วงหรอก อีกสามปีก็จะได้กลับมา พบกันอีก”

“เอ๊ะ ที่นี้ไม่ใช่บ้านข้าพระองค์หรือพะย่ะค่ะ แล้วจะให้กลับไปไหนอีก” เผ่าทูล

“ไม่ใช่หรอก เจ้าเป็นคน เจ้าไม่ได้อยู่ที่นี้” พระเจ้าแผ่นดินตรัสพลางทรงพระสรวล

ได้ยินเช่นนั้น เผ่าก็มีอาการเหมือนเป็นลม ไม่ได้สติไปครู่หนึ่ง แล้วก็กลับคืนสติจึงระลึกนึกถึงอดีต คิด แล้วก็ตาไหลปราก จึงทูลลาไหว้อานหวางเดินทาง กลับบ้านเกิดของตน

ออกมาพ้นพระราชวัง เผ่าก็ได้พบราชทูตทั้งสอง สวมเสื้อสีม่วงที่เคยนำทางพามาเมื่อหลายปีมาแล้ว พาหนะก็ยังอยู่ที่นั่น แต่คราวนี้ไม่ใช่รถเทียมม้า กลายเป็นเกวียนเทียมวัว ถนนหนทางและลำธารป่าเขาก็ยังคง อยู่เหมือนเดิม แต่ราชทูตทั้งสองไม่ค่อยสนใจโยติเผ่า เลย ตามว้ายังอีกไกลแค่ไหนกว่าจะถึงบ้าน ก็ผิวปาก เจยเสีย ในที่สุดก็มาถึงโพรงตันไห่ ทางที่ลงมาใน

ตอนแรก พอพ้นโพรงนั้นมาเผ่าก็จำได้ทันทีว่าเป็นบ้าน ที่อยู่ของตน แลดูทุกอย่างก็ยังอยู่อย่างเดิมเหมือนเมื่อ ตอนที่ตนจากไป

ราชทูตทั้งสองจัดการให้เผ่าลงมาจากเกวียน พอ เผ่าก้าวขึ้นบันได ก็ได้เห็นร่างของตนนอนอยู่อย่าง สบายในห้องทางตะวันออก เห็นแล้วเผ่าก็ตกใจตัวสั่น ก้าวขาไม่ออก ราชทูตทั้งสองต้องเรียกชื่อเผ่าดังๆ ดังหลายครั้ง เผ่าจึงลืมตาตกใจตื่น และก็แลเห็นทุก อย่างเหมือนเดิม คนใช้คนหนึ่งกำลังกวาดลานบ้าน ส่วนเพื่อนสองคนกำลังล้างเท้า ตะวันที่บ่ายไปแล้วยังไม่กลับไปพ้นกำแพงด้านตะวันตก เป็นอันว่าชีวิตใน ความฝัน ณ หนานเก๋มแดนใต้ นั้นแม้จะเป็นเวลาดังกล่าว ๒๐ ปี แต่เป็นเวลาในโลกมนุษย์เพียงชั่วครู่เท่านั้นเอง (ผิดกับของอูริมา ที่เวลา ๓ ปีในวังพระยามังกรเป็น เวลาดังกล่าว ๔๐๐ ปีในโลกมนุษย์)

เมื่อนึกถึงความฝัน เผ่าก็เรียกเพื่อนทั้งสองให้ ตามไปยังตันไห่ และชี้ให้ดูโพรงตันไห่ที่ตนนั่งรถ ผ่านลงไปยังอาณาจักรไหว้อาน แล้วคนทั้งสองก็ช่วย กันเอาขวานฟันค้ำข้างในโพรงนั้น ก็แลเห็นมีมุนดินกอง อยู่ที่รากต้นไม้ มีรูปคล้ายเมือง และในเมืองนั้นมีมุนดิน อยู่ยวบไปหมด เห็นจะนี่เองแหละที่เป็นราชธานีของ อาณาจักรไหว้อาน เนินดินตรงกลางที่มีมุนดินระวระว อยู่นั้นเห็นจะเป็นพระราชวัง มีมุนดินหว่าน ๒ ตัว แต่ละตัวยาวถึง ๓ นิ้ว ไกลออกไปราว ๒๐ ฟุตมีกระดอง เต่าเก่าแก่เปื้อนฝุ่นมีหูและตะไคร้จับอยู่หนา นี่คงจะเป็นภูเขาลงใต้ที่เคยไปล่าสัตว์ อีกทางหนึ่งซ่อนไป ทางใต้ นั้นเห็นจะเป็นหนานเก๋มที่เผ่าไปปกครองอยู่ แล้วก็ยังมีมุนดินเล็กๆ ที่มรากตันไห่เก่าแก่ถมวดเป็นรู

เหมือนทางมังกรอยู่รอบๆ นี่คงจะเป็นที่ฝังศพภรรยาแผ่นดิน ภูเขามังกรคด
เห็นเมืองมดแล้ว แผ่นก่หวนกลับไปถึงชีวิตในความฝัน ณ แดนใต้
ที่ตนได้ไปอยู่มา สถานที่นั้นกับเมืองมดที่เห็นอยู่นี้ช่างตรงกันทุกอย่าง
แผ่นจึงขอให้เพื่อนทั้งสองช่วยกันตกแต่งโพรงนั้นให้เหมือนดังเก่า
เลิกพันอีกต่อไป แต่ว่าในคืนนั้นเอง ได้เกิดพายุใหญ่ ฝนก็ตกหนัก แผ่น
รีบไปดูที่โพรงดินไหนแน่เข้า ก็ได้เห็นว่ามดในเมืองมดหายไปหมดไม่
มีเหลือ ไม่มีใครรู้ด้วยว่าหายไปไหน ซึ่งก็สมจริงดังคำทำนายทุกประการ
แผ่นก็อยากรู้ต่อไปอีกถึงแคว้นถานหลว ที่หมายว่าไม้จันทน์ถานนั้นจะ
อยู่ที่ไหน จึงชวนเพื่อนลองกันหา และพบว่าห่างบ้านไปทางตะวันออก
ราวไมล์หนึ่ง บนฝั่งแม่น้ำที่แห้งไม่มีน้ำ มีต้นจันทน์เก่าแก่อยู่ต้นหนึ่ง มี
เถาวัลย์และไม้เลื้อยพันอยู่หนาแน่นจนแสงอาทิตย์ส่องไม่ถูกยอด และ
โพรงเล็กๆ ในต้นจันทน์นั้นมีมดอยู่เต็ม นี่เองแหละบ้านเมืองของพวก
ถานหลวที่ยกมาคืบนานแล้ว

ในระหว่างนี้แผ่นไม่ได้พบเห็นจู้ซัวกับโจ้วเบียนมา ๑๐ วัน จึง
ให้คนใช้ไปเชิญ ก็ปรากฏว่าโจ้วเบียนเป็นโรคปัจจุบันตายไปแล้ว ส่วน
เทียนนั้นเจ็บหนักลุกไม่ขึ้น เมื่อนึกถึงความยิ่งใหญ่ของคนทั้งสองใน
เมืองมด ณ แดนใต้ แผ่นก็เห็นชีวิตของคนสั้นเพียงอดีตเดียวเท่านั้น ตั้งแต่
นั้นมา แผ่นก็ละเล้าและโลกียสุขเข้าวัดไปเลย อยู่ต่อมาได้อีก ๓ ปี แผ่น
ก็ตาย อายุได้ ๔๘ ปี เป็นอันได้กลับไปหาลูกของตนตามที่ไหว้อ่านหว่าน
สัญญาไว้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกขอรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ค่าอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

นฤมล สุริยมณี

นางสาวลำปาง พ.ศ. ๒๕๑๒

อนันต์ โขชาประเสริฐ ถิ่นกาฬ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประกาศ
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
ศัพท์ เสือแหลงศรี เชื้อขัน ศรีอาภัย
นิคชา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังรัตน์

กองธุรการ

นวลศรี ประกาศวิ
ปรีดา หนูนกคิ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาชนะนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุกักรา สังหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิด
แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิสา
ยุบล กรุขมงคล อ.บ.
สมศรี สุกุมตน์นันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริขันธ์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๘๐๘๐๖

นิทาน ไทยใหญ่

๖๖๕, ๖/๖-๖-๖๕-๖

บรรณ พันธ์บุณ

ปัญญาหญิง

หญิงผู้มีปัญญาในเรื่องนี้คือนางสุนันตะวี ซึ่งท่านกอดาสละ เมืองไทย เขียนเล่าไว้ใน นิทานไทยใหญ่ ๑๔ เรื่องว่าเป็นลูกสาวคนเดียวของ สหวาระจิง อำมาตย์ผู้ใหญ่แห่งเมืองมันตะเรกอันมี ชุนหอคำอะสะกะวงศาครอบครองอยู่ นางสุนันตะวี เป็นผู้หญิงที่นอกจากจะสวยแล้วยังมีปัญญาหลักแหลมยิ่งนัก เพราะอำมาตย์สหวาระจิงได้มอบให้เรียนกับเจ้ายะเซ (ฤๅ) ๔ คนตั้งแต่เล็กจนอายุได้ ๑๘ ปี เจ้ายะเซแต่ละคนได้สอนวิชาความรู้ให้แต่ละอย่างต่าง ๆ กันไป

ชุนหอคำอะสะกะวงศาผู้ปกครองนั้นกล่าวกันว่าใจห้าวคือดุร้ายยิ่งนัก ไม่ยอมให้ใครมองดูหน้าตาได้แม้แต่ครั้งเดียว วันหนึ่งอำมาตย์สหวาระจิงเกิดล้มตัว ขณะที่กระบวน มารับเจ้าสาวที่เป็นลูกสาวเศรษฐีในเมืองนั้น ผ่านมา หน้าหอคือวังของชุนหอคำ อำมาตย์สหวาระจิงผุดลุกขึ้น ทำท่าว่าจะลุกกระบวนแน่ แต่บังเอิญเวลาที่หงอนหน้าขึ้น ดู ไปเจอหน้าชุนหอคำเข้าพอดี ชุนหอคำจึงตรัสว่า “อำมาตย์สหวาระจิง เจ้าได้เห็นหน้าเราแล้ว ฉะนั้นเจ้าต้องเอาเนื้อของเจ้าข้างหนึ่ง มือของเจ้าข้างหนึ่งกับตาข้างหนึ่งมาให้เรา”

ได้ยินชุนหอคำตรัสเช่นนั้น อำมาตย์สหวาระจิง คิดว่า ชุนหอคำจะลงโทษตนจึงตามที่ตรัสนั้น จึงอด เสวโรศทุกขว้อนไม่ได้ รีบลงจากหอกลับไปบ้านทันที

เมื่ออำมาตย์สหวาระจิงมาถึงบ้าน ลูกสาวที่ออกมา รับแลเห็นบิดาหน้าตาไม่ดีเป็นทุกข์เป็นร้อนกลับมา เช่นนั้นจึงถามเรื่องราวดู บิดากเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด นางสุนันตะวีฟังแล้วก็รับรู้ได้ทันทีว่าชุนหอคำถูกพระทัย ใครได้ตน จึงบอกแก่บิดาว่า

“เรื่องนี้ไม่ต้องเดือดเนื้อร้อนใจไปหรอกจะพ่อ เอาลูกไปถวายชุนหอคำท่านก็แล้วกัน แล้วเรื่องราวทั้งหมดก็จะยุติลงอย่างเรียบร้อยทันที”

และก็จริงตามคำของนางสุนันตะวี คือเมื่ออำมาตย์ สหวาระจิงนำลูกสาวไปถวายชุนหอคำแล้ว เรื่องที่กล่าว จะถูกลงโทษก็เป็นอันสิ้นสุดลง ช่ายังได้รับคำสรรเสริญ ยกย่องจากชุนหอคำเสียอีกด้วยว่า ช่างรู้แจ้งแสงบ่องก็รู้ทะลุเข้าไปถึงในใจของชุนหอคำว่าประสงค์อะไร ส่วน นางสุนันตะวีนั้นก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นนางมหาเทวีเหนือ มเหสีองค์อื่น ๆ

อยู่มาวันหนึ่ง บรรดาขุนทั้งหลายพากันมาเฝ้า ชุนหอคำ นางมหาเทวีสุนันตะวีก็ลอบมองดูหน้าคน เหล่านั้นทีละคน ๆ ชุนหอคำบังเอิญเหลือบมาเห็นเข้า ก็พิโรธเป็นที่สุด ตรัสออกมาว่า “ใครมาลอบมองดูหน้า เรา เราก็ไม่ถูกใจ ยิ่งเมื่อเราไปลอบมองดูหน้าคนอื่น เรายังไม่ถูกใจใหญ่” ตรัสแล้วก็เสด็จจากที่นั่นเข้าไปยัง หองบรรทม เห็นเช่นนั้นแทนที่นางสุนันตะวีจะตกใจ

นางกลับถือโอกาสนั้นเล่าเรื่องเป็น
เชิงอุปมาเปรียบเทียบกับขุนทั้งหลาย
เหล่านั้นฟังว่า

“เมื่อก่อนนานมาแล้ว ยังมี
ขุนหอคำองค์หนึ่ง มีมเหสีสององค์ด้วย
กัน แต่ก็ยังไม่ได้แต่งตั้งผู้ใดให้เป็น
อัครมเหสี จนกระทั่งวันหนึ่ง
ขุนหอคำใคร่จะทดลองปัญญาของ
มเหสีแต่ละองค์ จึงตรัสว่า “เสียง
อะไรร้องอยู่ใต้โศโหลมึงกะลา
(บันไดมวงคลคือบันไดใหญ่หน้าหอ)
ลองไปดูกันทีซี”

มเหสีองค์ใหญ่ก็ลงไปดูแล้ว
กลับมาทูลว่า “เสียงนั้นเป็นเสียง
หมาแม่ลูกอ่อนออกกลูก” ครั้น
ขุนหอคำตรัสถามต่อไปว่าเป็นหมา
อะไร มีลูกกี่ตัว ก็ตอบไม่ได้ มเหสี
องค์รองก็ลงไปดู กลับมาทูลว่า
“มีลูกหมาห้าตัว” แต่จะเป็นตัวผู้
เท่าไรตัวเมียเท่าไรตอบไม่ได้ก็อีก
มเหสีองค์ที่สามลงไปดูบ้าง แต่ก็
ทูลได้เพียงว่า “เป็นหมาตัวผู้สอง
ตัว หมาตัวเมียสามตัว” รายละเอียด
นอกจากนั้นไม่ได้ดูมา มเหสีองค์ที่
สี่เป็นผู้ทูลได้โดยตลอดว่า หมานั้น
ขนดำขนเทา หางสั้นหางยาว หูดับ
หูตั้ง จึงนับว่าเป็นผู้ฉลาดรอบคอบ
กว่าคนอื่น ๆ

(อ่านต่อหน้า 147)

ชาพนัย - ทำให้มีชีวิตจิตใจ น้ำ

“ประกาศ” อักษรไม่จำกัด ขอให้เป็นสรีรมงคล มีความหมายว่า สุข สมหวังเจริญก้าวหน้า (ประกาศแปลว่าอะไร)

มีแค่ ประกาศ แปลว่าแสงสว่าง

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ช่อ)

สุชนนที - (ออกเสียงสุชนะน) ยินดีมีสุข
สิทธิเดช - เป็นใหญ่เหนือความสำเร็จ
สาทชนต์ - สำเร็จเรียบร้อยแต่ต้นจนปลาย

“มุกดา” อักษรไม่จำกัด ขอให้มีความหมายเป็นเกียรติ แก่สกุล เป็นศรีแก่ตัว และคล้องกับชื่อบิดามารดา (บิดา ชื่อ เสรี)

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

สุกฤษยา - หญิงมีคุณธรรม เป็นที่น่านับถือ สืบจากสกุลดี
สุรดา - เชื้อวงศ์เทวดา
สาริน - ที่มีสาระ มีอำนาจ ความมั่นคงเข้มแข็ง

“ดาว” และ “ศิริ” สอดคล้องกันในชื่อเดียวกัน
ชื่อนามสกุล สงสัยว่านามสกุลเดียวกัน หรือคนละนามสกุล ที่จริงรายการนี้เป็นรายการชื่อดี ทำให้แต่ชื่อ หากมีชื่อนามสกุลมา มักมีเหตุผลอันสมควร ถ้าสกุลเดิมทั้งเก้ ทั้งสิ้น ความหมายก็อยู่แล้ว ไม่ทราบจะเปลี่ยนเสียทำไม ฉะนั้นถ้าแจ้งมาให้ชัดเจนได้อีกครั้งก็จะดี

□

□

ปัญหาหญิง—ต่อจากหน้า ๒๕

ต่อมาวันหนึ่ง เกิดมีโจรจำนวน ๔๐๐ ยกเข้ามาบุกรุกดินแดนขุนหอคำนั้น ขุนหอคำต้องยกทัพออกไปปราบปรามจนกระทั่งราบคาบลงได้ เมื่อชนะพวกโจรเรียบร้อยแล้ว ขุนหอคำก็นำทัพมาพักอยู่ที่แห่งหนึ่ง แล้วก็โปรดให้หาผู้ชายมาคนหนึ่ง เลือกคนที่ไม่เคยเข้าไปในหอเลย ทรงสั่งให้ชายคนนั้นนำเพชรนิลจินดาไปขายมเหสีทั้งสองคนนั้น เมื่อขุนหอคำเสด็จกลับเข้าบ้านเข้าเมืองมาถึงหอ มเหสีแต่ละองค์นำเพชรที่ซื้อได้จากชายคนนั้นมาให้ขุนหอคำทอดพระเนตร ขุนหอคำทอดพระเนตรเพชรทั้งหมดนั้นแล้ว ก็ทรงกลั้งทำพิโรธ ครัสว่า

“เพชรนี้ะหรือที่นางว่าซื้อมา นางแอบคบชู้และชู้ให้มาต่างหาก ถ้าหากนางไม่หาพยานหลักฐานมาอ้างอิงให้แน่ชัดลงไปแล้วละก็ เราจะต้องลงโทษนางแน่ ๆ ที่เดียว”

ได้ยินขุนหอคำตรัสเช่นนั้น มเหสีทั้งสองต่างตกใจกลัวอย่างยิ่ง มเหสีองค์ใหญ่จะลาละลักทูลว่า “ไม่จริงเลยเพคะ พวกเราไม่เคยได้คบชู้ผู้ชายที่ไหนเลย เพชรนี้ซื้อจริง ๆ มีผู้ชายคนหนึ่งนำมาขายให้ ผู้ชายคนนั้นเป็นคนผิวดำ ๆ อยู่สักหน่อย” แต่มเหสีองค์รองทูลแย้งว่า “คนขายนั้นเป็นคนสูง ๆ” มเหสีองค์ที่สามทูลว่า “ข้าเจ้าว่าผู้ชายที่มาขายเพชรเป็นคนอ้วน ๆ” ▶

เป็นอันมเหลื้ทั้งสามทูลไม่ได้ชี้ว่าคนชายเพชรนั้นรูปร่างหน้าตาเป็น
อย่างไรแน่ มาถึงมเหลื้องค์ที่สี่ผู้คนละเอียดถ้ถ้วนกว่าคนอื่น ทูลว่า

“เพชรนั้น ข้าเจ้าชื้อมาจากผู้ขายรูปร่างสูงใหญ่ มีหนวคนิดหนอย
พ่นซี่โคๆ คากโค ขนดาค่า จมกยาวน่าเกลียด ใบหูใหญ่ คอสั้นๆ (อย่าง
คนเริ่มเป็นคอกพอก) พ่นบนโหว่ไปซี่หนึ่ง แขนคอกไปซี่หนึ่ง เวลา
หุดจาเสียงดัง จะมองใครก็มักเบิกคาลิมโผลงทีเดียว ส่วนเสื้อผ้าที่สวม
นั้นนุ่งกางเกงสีน้ำเงินเสื่อขาว เคียนหัวด้วยผ้าดำ เห็นที่ไหนข้าเจ้าเป็น
จำได้แน่ๆเทียว เพชรที่ชื้อนั้นมราคาย้อยหนึ่ง (ร้อยจ้ด)”

เมื่อนางทูลจบ ขุนหอคำฮานออกมาว่า “เออ นางคอะไรคูละเอียด
ถ้ถ้วนดีแท้ ความจำก้แม่นย้า คุณชายเพชรก็ดูรูปร่างลักษณะจนจำได้ถูก
ต้องเป็นอย่างย้ง เราจะได้แต่งตั้งนางให้เป็นอัครมเหลื้มหาเทวี เป็นใหญ่
เหนือมเหลื้องค์อื่นๆต่อไป”

เพราะเหตุนี้แหละ การจะให้รู้ว่าใครเป็นคนตำแหน่งสูงตำแหน่ง
ต่ำ จำต้องมองคูนหัว ที่มองคูนหัวท่านทั้งหลายก็เพื่อให้ได้รู้ได้เห็นถ้องแท้
ไม่มีอะไรในโลกนี้ที่จะไม่นำร้หน้าเห็น ฉะนั้นโปรดคคิดให้ดีๆถะว่า
การที่เรามองคูนหัวท่านทั้งหลายนั้นมิใช่โผผิตข้อโหน ขอท่านจงนำความ
ชื้อนไปทูลถามขุนหอคำด้วยเถิด”

แต่บรรดาขุนเหล่านั้นไม่จำต้องมาทูลขุนหอคำตามคำของนางมหาเทวี
ลุนันตะวี เพราะขุนหอคำทรงทราบเรื่องราวที่นางเล่าอุปมาเปรียบเทียบ
โดยตลอดแล้ว ทั้งพอพระทัยและชื่นชมยินดีในความมีปัญญาของมเหลื้
จนลื้มความช้งโกรธได้หมดสิ้น □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด ตำนกงานจะตั้ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมคาคอก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดคหรือเช็กไปรษณีย์ ระบุตั้งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชค่านัน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

อินทรา วงศ์วิสุทธิ

สมเพียร จาคเกิด ถ่ายภาพ
ปราวโมทย์ ณ ระนอง แยกถ้

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประกาศ
บรรณาธิการ นิถรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรรณะประทีป ณ ระนอง
ถ้ เตือแสงศรี เชื้อชั้น ศรียากษ์
นิตยา วงศ์เทืองธรรม โกสม กระจ่างรัตน

กองธุรการ

นวลศรี ประกาศรี
ปริดา หนูนภคิ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ท้วตะนะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประกาศะนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุกัตรา สิงหทะนะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันชเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอังกัโสม โรจนะบุรานถ้
กนก ตามเสน วิถ
แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศาล
ชุต ธรรมงกถ อ.บ.
สมศรี สุกุมถนันถ้
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานถ้
เตืองอม เค้าทองสุข
จ่านง รังถักถ ร.บ.

ตำนกงาน ๘๓/๑๖-๓๘ อาคารค้วคเทศเท ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๘๐๕๑๑๖

๗๒, ๗๒๗/๐๖ 13/๗.๖.๒๕๖๑

โน้ต อินเดียน

บรรณ พันธุเวช

ปัญญาคนเลี้ยงแกะ

เหตุที่ทำให้คนเลี้ยงแกะได้มีโอกาสแสดง
ปัญญาของคนนั้น ลูเชียร์ เทอร์บูล เล่าไว้ใน
เทพนิยายอินเดียว่า เป็นเพราะมูจินท์ พญา
งูเห่า ดังมีเรื่องราวต่อไปนี้

อันพญางูเห่ามูจินท์นั้นมีสิทธิพิเศษที่จะอาศัยอยู่
ในบริเวณรกเรือแห่งหนึ่งในพระราชอุทยาน เช่นเดียวกับ
ที่ป่าคาทวดของพญามูจินท์เคยอยู่มาล้นนับเป็น
เวลาตั้งร้อยปี จนที่ตรงนั้นเรียกกันว่า นาคสถาน และ
ไม่ว่าจะเป็นพญามูจินท์เองหรือลูกเมียจะเลื้อยไปที่ไหน
ก็ได้โดยไม่มีใครกล้าทำอันตราย ทั้งนี้ก็เพราะเขาคือ
กันว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หากใครไปทำร้ายงูเห่าเข้า บาป
และเคราะห์จะตกอยู่แก่คนนั้น

วันหนึ่งขณะที่พญามูจินท์ค่อยๆคลายขนด และ
เลื้อยปราดออกมาจากโพรง ทั้งลูกทั้ง ๗ กับนางพญา
งูเห่าให้นอนหลับอยู่นั้น เกิดความคิดว่า น่าจะได้ไป
สูดอากาศอันสดชื่นในตอนค่ำเล่นบ้าง จึงเลื้อยไปตาม
พื้นหญ้าที่แสงจันทร์จับขาวนวลเพื่อไปยังน้ำพุที่อยู่กลาง
สระลึกใกล้พระราชวัง

ที่วังมูจินท์ก็อยากจะนอนซดให้เหมือนกำไลเงิน
ท่ามกลางแสงจันทร์อยู่ข้างสระนั้น เพราะกลิ่นบัวใน
สระนั้นช่างหอมνάดมเสียจริงๆ แต่บังเอิญมีเสียงดนตรี
ทั้งขลุ่ยทั้งพิณดังออกมาจากห้องพระโรงในพระราชวัง

พอได้ยินเสียงดนตรี มูจินท์ก็รู้สึกหงุดหงิดพรวดพราดและ
สั่นด้วยความตื่นเต้น ทั้งนี้ก็เพราะมูจินท์รักเสียงดนตรี
ยิ่งกว่าสิ่งใด เมื่อมูจินท์รู้ว่าตนได้รับการคุ้มครองใน
ฐานะที่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีใครกล้ามาทำร้ายได้ มูจินท์
เลยไม่กลัวใคร เลื้อยตรงไปยังพระราชวัง แล้วก็เลื้อย
ขึ้นบันไดหินอ่อนเข้าไปในห้องพระโรง

สุดท้ายห้องพระโรงมีกลิ่นอายด้วยผ้าไหมทอง พระ
ราชาประทับบนนั้นพร้อมด้วยเจ้านายและอำมาตย์ผู้ใหญ่
ต่างแต่งกายกันหรูหรา ผ้าโพกหัวของแต่ละคนล้วนแต่
ประดับเพชรบุปผาไปหมด ส่วนพวกเจ้านายฝ่ายในก็
ประทับ ณ ที่นั้นด้วย ต่างสวยสะดุดตาไม่ผิดกับผีเสื้อที่
เป็นลวดลายในสำหรับแพรหรือผ้าไปรุ่ง แต่ที่สวยที่สุดนั้น
ได้แก่ชายาของเจ้าชาย แม้ว่าจะมีโอรสถึง ๔ องค์แล้ว
ก็ตาม บรรดานักดนตรีแห่งราชสำนักที่เป็นสืบกันมา
หลายชั่วคนต้องนั่งต่ำลงมาตามศักดิ์ของตน

ส่วนมูจินท์นั้นด้วยเหตุที่สืบเชื้อสายมาจากพญา
งูเห่าจึงสนุกกับเสียงเพลง และก็อยากจะได้เข้าไปตาม
ทำนองเพลงนั้นด้วย ตอนที่มูจินท์เลื้อยเข้ามาในห้อง
พระโรงไม่ก็ไม่มีใครเห็น ทั้งๆที่ตะเกียงเล็กๆตั้งพันดวง
ส่องแสงสว่างไปทั่วห้อง จนกระทั่งมูจินท์ยัดตัว
เกือบเต็มที และแผ่พองพองออก จึงได้มีเสียงหวีดร้องดัง
มาจากชายาของเจ้าชายว่า

“งู งู มันตรงมาทันแล้ว มัน
จะฉกแล้ว โอ๊ย มันจะฉกแล้ว”

เสียงของชายาเจ้าชายทำให้
ทุกคนในที่นั้นเจ็บใจด้วยความ
ตระหนกตกใจ แต่มุลินท์ไม่ได้
สนใจอะไรเลย มัวแต่เพลินเดินตาม
เสียงดนตรี ยิ่งเดินก็ยิ่งเข้าไปใกล้
ผู้หญิงที่กุดค้อยด้วยความตกใจกลัว
พอเห็นเช่นนั้นพวกนักดนตรีก็ปล่อย
เครื่องดนตรีและฟุบนั่งลง ชั่วราช
ล่านักกล่าหาดาบ แต่ก็หาใช้ดาบได้
ไม่ มีแต่พระราชาองค์เดียวที่ทรง
คุมสติได้ ตรัสสั่งว่า

“ปล่อยงูเห่าไว้อย่างนั้น อย่า
ไปทำอะไรนะ งูเห่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ใครทำอะไรไม่ได้”

และยังกับเชื่อมั่นในโองการ
ของพระราชา มุลินท์ยังเขิบเข้า
ไปใกล้ชายาเจ้าชายยิ่งขึ้นทุกที

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย” ชายา
เจ้าชายทรงวอนสวามี และเจ้าชาย
สวามีทั้งตกพระทัยทั้งพิโรธ จึงชัก
ดาบออกมาฟันมุลินท์ที่กำลังเดิน
เพลินอยู่ขาดกระเด็นตายอยู่ที่พื้น
ห้องนั่นเอง

ทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น
พระราชาก็ตรัสว่า

(อ่านต่อหน้า 145)

พิทบูล - สายฟ้าแลบ ส่องแสงสว่าง

สุภาสันต์ - สวยงามดี

“คอยดูไปก็แล้วกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น ที่จริงข้าก็
จิตใจเหมือนกันที่ไม่ใช่เจ้าชาย”

เมื่อได้รับความจริงเช่นนั้น นางพญาก็แอบเลื้อย
เข้าไปยังพระราชวัง วันนั้นผ่านไปและโอรสหลวงก็กลับ
ไปแล้ว กล่าวจะไปดูดาว เพื่อตรวจดูว่าจะมีทางช่วยเหลือ
เจ้าชายให้พ้นเคราะห์ได้หรือไม่อย่างไร ผู้ที่ไม่เคียดแค้น
ร้อนใจอะไรเลยเห็นจะได้แก่เจ้าชาย เพราะพระองค์
ถือว่า เมื่อชายายอดรักร้องเรียกให้ช่วย พระองค์ก็จำ
ต้องฆ่าเพื่อช่วยชายา เรื่องก็เท่านั้นเอง และใครก็ไม่รู้
ว่าวันนั้นเข้ามาในท้องพระโรงทำไม มีแค่เจ้าชายองค์
น้อยโอรสของเจ้าชายเท่านั้น ที่ทรงแอบคืบอยู่หลังม่าน
ลুকบัด อุทานออกมาว่า

“งูตัวใหญ่ นั่นเด่นระบาค้วย”

แต่ว่าไม่มีใครสนใจเรื่องนั้นเลย บัดนี้ต่างก็มา
สนใจอยู่ที่การฆ่าเป็นสิ่งอัปมงคล และคอยดูว่าจะมี
เหตุร้ายสิ่งใดเกิดขึ้น และก็เกิดขึ้นจริงๆ นางพญารอ
อยู่ทั้งวัน จนกระทั่งค่ำ แล้วก็ต้องรอดูไปอีกจนกว่าผู้คน
จะนอนหลับกันหมด ขณะที่เวลาค่อยๆ ล่วงไปอย่าง
เชื่องช้า นางพญาก็ตั้งสัจย์ปฏิญาณกับตนเองว่า ‘ถ้า
เจ้าชายทำให้เราเป็นหม้าย เราจะต้องทำให้ชายา
เจ้าชายเป็นหม้ายด้วย’

ครั้นคิดสัจ ในตอนที่ใครๆ นอนหลับสนิทอยู่นั้น
นางพญาก็เลื้อยเข้าไปในห้องบรรทมเจ้าชาย เมื่อถึง
พระแท่นที่บรรทม นางพญาก็ตรงเข้าพันพระคอเจ้าชาย
ไว้ เจ้าชายทรงสะดุ้งตื่นก็ตกพระทัยที่มีงูมาพันพระคอ
แต่จะขยับเขยื้อนก็ไม่ได้ จึงได้แต่บรรทมนิ่งอยู่เช่นนั้น
จนกระทั่งสว่าง

ในตอนเช้าเมื่อพระราชนิ พระมารดาเจ้าชายไม่

ทรงเห็นเจ้าชายเสด็จออกจากห้องบรรทมก็แปลกพระทัย
ถึงต้องเสด็จไปดู เสียงพระราชนิหวัตร้องทำให้พระราช
าต้องรีบเสด็จมาดู พร้อมด้วยข้าราชการบริพาร ตอนแรกต่างก็
ตะลึงงัน คิดไม่ออกว่าควรจะทำอย่างไร นางพญาก็วิ่ง
พระคอเจ้าชายกระชับเข้าอีกนิดหนึ่ง แล้วก็เผ่าดุกิริยา
อาการของแต่ละคนในห้องนั้น ในที่สุดพระราชอาศรัย
ออกมาว่า

“ไปเรียกนักแม่นธนูมา คนพวกนั้นมือแม่นมาก
อาจจะยิงให้ถูกตัวงูได้โดยที่เจ้าชายจะไม่นับเป็นอันตราย
เลย”

ไม่ช้านักแม่นธนูก็มาตามบัญชา ถึงหกคน แต่ละคน
ก็เตรียมธนูเรียบร้อยพร้อมที่จะยิง ทันใดนั้นนางพญาก็ก
ก็ทูลร้องขอพระราชอา

“ข้าแต่พระราชา ขอได้โปรดประทานความ
ยุติธรรมให้ข้าพระองค์ด้วยเถิด ขอได้โปรดเคารพ
กฎหมาย ชีวิตคือชีวิต เมื่อใครฆ่าใคร ผู้นั้นต้องตายตก
ไปตามกันมิใช่หรือเพคะ”

“ใช่” พระราชาตรัสรับคำ “คนที่ฆ่าเขาตายจะ
ต้องถูกลงโทษประหารชีวิตตามกฎหมาย”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพระองค์ก็ต้องทำให้ชายาของ
เจ้าชายเป็นหม้ายเช่นเดียวกัน อย่างนี้ยุติธรรมดีแล้ว
ไม่ใช่หรือเพคะ”

ถ้อยคำของนางพญากทำให้พระราชอาศรัยพระทัย
มิใช่น้อย แต่ในฐานะผู้ประทานกฎหมายแก่บ้านเมือง
พระองค์ต้องยอมรับว่านางพญากทำถูกต้องแล้ว ในที่สุด
ก็ตรัสออกมาว่า

“ก็ดูกละชื่อนั่นนะ แต่ว่าเราจะมาตัดสินกันเอง
โดยไม่ถือผลการใดอย่างใด เราต้องปรึกษาเขาก่อน เขา

ว่าอย่างไรจึงควรจะรับคำตัดสินของเขา”

“เรื่องนั้นข้าพระองค์ไม่ขัดข้อง แต่ข้าพระองค์จะต้องอยู่ที่หอเจ้าชายอย่างนี้เรื่อยไปจนกว่าจะตัดสินเสร็จ”

พระราชาไม่มีทางจะจัดการอย่างไรได้ ต้องรับส่งคนไปหาตุลาการให้ปรึกษาตัวรับคำร่ำหาทางตัดสินเรื่องนี้ แต่ท่านนักปราชญ์ราชบัณฑิตเหล่านั้นยังไม่เคยตัดสินคดีอย่างนี้มาก่อน จึงต้องยอมสารภาพว่างานบุญญาไม่ทราบจะตัดสินอย่างไร พระราชทรงอุทานออกมาอย่างสิ้นหวังว่า

“นี่ไม่มีใครในอาณาจักรของเราเลยหรือว่าจะทำให้งูไปพันคอลูกเราได้อย่างไร”

ยังเคราะห์ดีที่มีคนคนหนึ่งเป็นคนท่องเที่ยวมากเลยได้รู้เห็นมาก ได้ทูลพระราชาว่า

“พวกคนเลี้ยงแกะตามภูเขานะพะย่ะค่ะ เวลาเขามีเรื่องโต้แย้งกัน ไม่ว่าเรื่องใด เขาเป็นตัดสินกันได้ง่ายๆ แล้วรวดเร็วด้วย”

“ถ้าอย่างนั้น เราลองไปหาคนเลี้ยงแกะกันเถอะ” พระราชาตรัสแล้ว ก็โปรดให้ข้าราชการบริวารเตรียมตัวตามเสด็จ พร้อมด้วยเจ้าชายที่มีนางพญางูพันอยู่รอบพระคอ

“เจ้าต้องรับปากเรานะ ว่าเจ้าจะไม่แก้ลูกเราจนกว่าจะตัดสินเสร็จแล้ว” พระราชาตรัส และนางพญาก็ก้มหน้าเป็นอันดี

เมื่อพระราชากับคณะขึ้นเขาลงห้วยมา จนกระทั่งถึงแหล่งที่มีคนเลี้ยงแกะอยู่ ก็ทอดพระเนตรเห็นคนเลี้ยงแกะกำลังนั่งล้อมกองไฟอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์ แต่แรกคนเหล่านั้นตกใจอยู่ไม่น้อย สำคัญว่าตนคงไปทำอะไรให้พระราชาไม่พอพระทัย จึงได้เสด็จมาด้วยพระองค์เอง แต่เมื่อพระราชาตรัสเล่าเรื่องให้ฟังจึงได้เข้าใจ

“นี่แน่ ท่านเมฆบาลทั้งหลาย” พระราชาตรัส “เราได้ยินเขาถือกันถึงสติปัญญาของพวกท่าน ว่าท่านจัดการตัดสินเรื่องต่างๆ ได้โดยไม่ต้องพึ่งตุลาการหลงเลย ตอนนี้มีเรื่องที่เกิดตุลาการหลงคนไหนก็ตัดสินไม่ได้ มาขอให้พวกท่านช่วยตัดสินให้ดู นั้นซิ พวกท่านเห็นแล้วไม่ใช่หรือว่าที่คอลูกชายเรามีงูน่ากลัวพันอยู่ เหตุก็เพราะลูกชายเราไปฆ่าผู้ฆาตกรนั้น ทำให้นางงูนี้เป็นหม้าย เพราะฉะนั้นเจ้าหญิงชายาเจ้าชายก็จะต้องเป็นหม้ายด้วย ท่านเห็นเป็นอย่างไร ท่านผู้ทรงปัญญา”

“ก็ถูกต้องแล้วพะย่ะค่ะ” คนเลี้ยงแกะคนหนึ่งทูล “ถ้าใครทำให้ภรรยาข้าพระองค์เป็นหม้าย ข้าพระองค์ก็ต้องทำให้ภรรยาเขาเป็นหม้ายด้วย”

“ก็เมื่อตายไปแล้ว จะไปทำให้เมียเขาเป็นหม้ายได้อย่างไร” พระราชาตรัสถามด้วยความสงสัย

คนเลี้ยงแกะอีกคนหนึ่งทูลว่า “ถ้าเจ้าชายทรงประหารงูตัวนั้น งูตัวนั้นก็มิสิทธิ์ที่จะฆ่าเจ้าชายได้”

“งูตายไปแล้วจะมาฆ่าเจ้าชายได้อย่างไร” ข้าราชการสำนักคนหนึ่งแย้ง

คนเลี้ยงแกะคนที่สามที่สักระทำให้ความเห็นต่างๆ จนพระราชาทรงรำคาญพระทัยไปหมด ในที่สุดคนเลี้ยงแกะคนที่ห้า ซึ่งเป็นชายชราหนวดขาวยาวก้าวออกมาถวายคำนับพระราชา แล้วทูลว่า

“ข้าแต่พระราชา ข้าพระองค์ใคร่ทูลถามปัญหาสองข้อ”

“เชิญตามสบาย”

“ข้อหนึ่ง ข้าพระองค์ต้องถามว่า ชายาเจ้าชายมีโอรสกี่องค์”

“สององค์” พระราชาตรัส

“ข้อสองคือ นางงูนั้นมีลูกตัว”

“เจ็ดตัว” นางพญางตอบอย่างภาคภูมิใจ

“ถ้าอย่างนั้น” คนเลี้ยงแกะชวากล่าว “นางจะฆ่าเจ้าชายได้ก็ต่อเมื่อพระราชมโอรสอีกสามองค์รวมเป็นเจ็ดองค์แล้ว จึงจะถูกต้องและยุติธรรม”

ทุกคนได้ฟังคำตัดสินของชายชวาคคนเลี้ยงแกะนั้นแล้ว ต่างอ้าปากค้างเพราะมันช่างง่ายแสนง่าย นางพญางนั้นรักษาคำพูดเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้ยินคำตัดสินเช่นนั้น ก็คลายตัวออกจากพระศอเจ้าชาย แต่ก่อนจะเลื้อยไป นางพญางกล่าวแก่ทุกคนในที่นั้นว่า

“ใครเลยจะคิดว่าตาคนเลี้ยงแกะแก่ๆ แขนจะธรรมดาๆ นั้น แกละฉลาดกว่าเรา แคว่คำตัดสินของนักยุติธรรมดีทีเดียว ข้าพระองค์ขอทูลลาพะคะ เชื่อแน่ว่าถ้าชายาเจ้าชายทรงมีโอรสครบเจ็ดองค์เมื่อไรละก็ พระองค์จะโปรดให้ข้าพระองค์ทราบ และเมื่อนั้นข้าพระองค์จะมาจัดการตามคำตัดสิน ถึงคราวนั้นจะได้มีแม่หม้ายรวมเป็นสอง แทนที่จะมีแต่ลำพังข้าพระองค์อย่างปัจจุบันนี้”

ว่าแล้วนางพญางก็เลื้อยจากไป และคนเลี้ยงแกะผู้ทรงปัญญานั้นก็ได้รับรางวัลจากพระราชา ในฐานะที่ตัดสินได้อย่างดีพิเศษ

คืนวันนั้นเอง เจ้าชายก็ได้คืนสแก่ชวาว่า “เรามีลูกชายสี่คนก็มีความสุขดีแล้ว เห็นจะพอเสียทีละ”

“จริงด้วยพะคะ” ชายารับคำ “สักพอแล้ว”

จึงเป็นอันนางพญางไม่มีโอกาสได้กลับมาทำให้ชายาเจ้าชายเป็นหม้ายได้ตามคำตัดสินของคนเลี้ยงแกะ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมล์ธรรมดาคือเล่มละ ๒.๕๐ บาท หมดเขตหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ลาวณัยฉวี สิริสิงห์

อนันต์ โสชาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ฌ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิตวรรณ ปันทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ฌ ระนอง
สัทธ เตือแหลงศรี เซอซัน ศรีชาอ
นิตชา วงศ์เทียงธรรม โกศุม กระจำรังคัน

กองธุรการ

นวลศรี ประภาส
ปริดา หนองกคิ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวคะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ข.บ.ร.ม.
ศกักร สึงหลกะ ข.บ.
ศุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.
น.ร.ว. สอองคัสมะ โรจนะบุรานนท์
กนก ตามแสน วิถ
แพทย์หญิงอรรวรรณ คุณวิศา
อุบล กรุชมงคล อ.บ.
สมศรี สุกมณันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริขานนท์
เต็งชม เผ่าทองสุข
จางง รังสิกุล ข.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีทศเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๘๐๕๓๖

โงทอน ญี่ปุ่น

Page 22 ฉบับที่ 1 / 2014-0-2511

บรรณ พันธ์เพ็ญ

สตรีผู้กล้าหาญ

เรื่องที่เคยเล่ามาแล้ว มีเรื่องหนึ่งเล่าถึง
วีรกรรมของบุรุษผู้สามารถปราบตะขาบยักษ์
ได้ คราวนี้จะเล่าถึงวีรกรรมของสตรีญี่ปุ่นบ้าง
ญี่ปุ่นเป็นประเทศอยู่บนเกาะ เพราะฉะนั้นเรื่องสัตว์ร้าย
ในทะเลจึงมีมากเป็นธรรมดา แต่บางทีก็ไม่แท้จริง อย่าง
เรื่องที่เล่าเป็นถึงเจ้ามังกรย้งปราบตะขาบยักษ์ไม่ได้
ต้องอาศัยมนุษย์ไปปราบให้ เรื่องนี้ก็เช่นกันขนาดผู้หญิง
ก็สามารถปราบได้ เรื่องที่นายเควิสเล่าไว้ในเทพนิยาย
ญี่ปุ่น มีดังนี้คือ

ในสมัยโฮโจ ตากาโตกิ เป็นเจ้าผู้ครองนั้น ได้
เนรเทศโอริเบ ซิม่า ไปอยู่ที่เกาะกะมิซิม่า ซึ่งเป็นเกาะ
หนึ่งในหมู่เกาะโอกิ ในฐานะที่มีความเห็นขัดแย้งกับตน
การที่โอริเบ ซิม่าถูกเนรเทศนั้น จำเป็นต้องทิ้งลูกสาวสวย
แสนรักที่ชื่อโตโกโยไว้ตามลำพัง โตโกโยเองทนดู
ทอดทิ้งเช่นนั้นต่อไปไม่ได้ จึงตกลงใจออกเดินทางเพื่อ
ค้นหาที่อยู่ของบิดา

โตโกโยเดินทางไกลมาจนถึงอากาศกิ ในเขตของ
โฮกิ และจากเมืองชายทะเลนี้ มองตรงไปข้างหน้า
วันไหนอากาศดี ก็อาจแลเห็นหมู่เกาะโอกิได้ โตโกโย
พยายามหาชาวประมงเป็นอันมากให้ช่วยกระเชียงเรือพา
ตนไปยังที่หมาย แต่คนเหล่านั้นกลับหัวเราะเยาะ ขี้ให้
นางล้มเลิกแผนการอันเหลวไหลนี้ แล้วก็กลับไปบ้านเสีย

แต่โตโกโยผู้มีใจอันเด็ดเดี่ยวไม่วันพังก่อนเหล่านั้น
ชาวประมงเหล่านั้นไม่ยอมไปก็แล้วไป พอตกลงกลางคืน
โตโกโยไปหาเรือขนาดเบาที่สุดมาได้ลำหนึ่ง และอาศัย
ได้ลมดีกับโตโกโยกระเชียงเรืออยู่เรื่อยไม่ยอมหยุด ใน
ที่สุดโตโกโยก็มาถึงฝั่งแห่งหนึ่งของหมู่เกาะโอกิจนได้

คืนนั้นโตโกโยนอนหลับอย่างผาสุก พอรุ่งเช้าก็
แบ่งอาหารที่มีอยู่มากิน พอกินอาหารเสร็จ ก็ไปเที่ยว
ถามชาวประมงว่า รู้จักโอริเบ ซิม่า ผู้ถูกเนรเทศไหม และ
รู้ไหมว่าอยู่ที่ไหน ชาวประมงตอบว่า “ไม่เคยได้ยินชื่อ
นี้เลย และถ้าเป็นคนถูกเนรเทศจริงละก็หยุดค้นหาตัวเขา
เสียเถอะ แม่หนู ดีไม่ดีจะตายด้วยกันทั้งพ่อทั้งลูกนะนา”

โตโกโยได้ยินแล้วอดเสียใจไม่ได้ คืนวันนั้นเลย
นอนอยู่ที่ปูชนียสถานสำหรับพุทธศาสนาแห่งหนึ่ง นอน
หลับไปได้ไม่ช้าก็ตกใจตื่น ด้วยได้ยินเสียงคมมีด พอเงย
หน้าขึ้นดู ก็แลเห็นหญิงสาวคนหนึ่งแต่งเครื่องชาวกำลัง
ยืนร้องไห้อยู่ มีพระองค์หนึ่งยืนอยู่ข้างๆ ขณะที่พระนั้น
กำลังจะผลักหญิงสาวที่ขึ้นไปยืนบนก้อนหินลงไปในทะเล
ที่กำลังปั่นป่วน โตโกโยก็รีบโดดลงขึ้นไปยึดแขนหญิง
สาวนั้นไว้

พระอธิบายว่า คืนวันนั้นเป็นคืนวันที่ ๑๓ เดือน
มิถุนายน เป็นวันที่รู้กันว่า นาคเทพ ดังที่เรียกโยฟูเน
นุชิ ต้องการหญิงสาวเป็นเครื่องเซ่น หากไม่นำหญิงสาว

มาเช่นประจำมีเช่นนี้ละก็ นาคเทพ
จะพิโรธ และทำให้เกิดพายุร้าย
ทำลายบ้านช่องผู้คน

โตโกโยได้ยินดังนั้น จึงกล่าว
ว่า “ถ้าเช่นนั้น ได้โปรดเตือนท่าน
อย่าเอาหญิงนี้ไปเลย ข้าพเจ้ายินดี
เสียสละชีวิตของข้าพเจ้าแทน ข้าพเจ้า
จะลงไปเอง เพราะขณะนี้ข้าพเจ้าหา
บิดาเท่าไรก็ไม่พบ ข้าพเจ้าไม่รู้อะไร
อยู่ไปทำไม หากบังเอิญท่านได้พบ
บิดาข้าพเจ้า ขอได้โปรดยื่นจดหมาย
ฉบับนี้ให้แก่ท่านด้วย แล้วก็ฝาก
ความรักและคำอำลาไปยังท่านด้วย
ก็แล้วกัน”

พูดแล้ว โตโกโยก็ให้หญิงสาว
ถือคติโมโนสีขาวมาให้คนสวม เมื่อ
แต่งตัวรัดกุมดีแล้ว โตโกโยก็สวด
มนต์ไหว้พระ แล้วเอากิริชอันเล็ก
ออกมาคาบไว้ ก่อนจะกระโดดลงไป
ในทะเลที่กำลังมีพายุร้ายที่สุด

อาศัยแสงจันทร์นำทาง โตโกโย
ดำดิ่งลึกลงไป ๆ จนกระทั่งมาถึงถ้ำ
ใหญ่แห่งหนึ่ง ในถ้ำนี้โตโกโยเห็น
มีรูปสลักของโฮโจ คาเกโตกิ เจ้าผู้
ครองผู้เนรเทศบิดาของนาง เห็น
อย่างนั้น โตโกโยก็คิดจะเอารูปนี้
ขึ้นมาให้ได้ แต่ขณะที่กำลังจะเอา
รูปผูกติดกับหลังนั่นเอง ก็ปรากฏมี
(อ่านต่อหน้า 147)

อย่างไรก็ได้ หวังยังไม่เข้ากับใครด้วย

“บุญ” ต้องการอักษร ดคทรณษสพพช ประกอบ
กันเข้าโดยไม่ต้องใช้สระ ถ้าขัดข้องจะใช้ฎฐทณ
ช่วยบ้างก็ได้ ความหมายไม่จำกัด (เกิดวันพุธกลางวัน)

เจ้าของชื่อน่าจะลองประกอบอักษรตนเองก่อน พอ
ให้ฟังเป็นชื่อได้แล้ว จึงค่อยนำมาพิจารณาใหม่

“ณวนิต” ต้องการอักษร ส. มีความหมายว่า มีบุญ
มีวาสนา มีความสุขสบาย เป็นชื่อ ๓ พยางค์

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ศิวปริยา - เป็นที่รักของศิวะ หรือความสุข ความ
มีโชคและสิริมงคล

สุธกา - ที่เป็นประโยชน์ เหมาะสม ได้มาง่าย

ศรีสวัสดิ์ - ดอกมะลิชนิดหนึ่ง

“พิจิตร” ต้องการอักษร พ. เป็นชื่อเก๋เรียกง่าย มี ๒
พยางค์ พินิต ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันจันทร์
ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

พจัส - พุดเพราะ ฉลาด

พัตสร - ปี่ ชื่อพระวิษณุ

พนนพ - (ออกเสียงพะนะนบ) ที่เป็นเจ้าของ

“อรุณ” ชื่อนี้ ณ ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันเสาร์ จะ
เปลี่ยน ณ เป็น น ได้หรือไม่ แปลว่า อะไร

ไม่น่าจะมีอะไรขัดข้อง ถึงจะแปลไม่ได้ ไม่มี
ความหมาย ก็คงไม่เป็นไร

“มาลัย” ต้องการ ศ.ส.ช. ถ้าได้ทั้งหน้าชื่อหลังชื่อ ยิงดี
ให้มีความหมายว่า ก้าวหน้า สำเร็จ ความดี

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

ศรียศ - ความรุ่งเรือง เรื่องรอง งดงาม

สิทเชศ - เจ้าแห่งความสำเร็จ

สุธาวรรษ - ฝนทิพย์

“รุ่งฤดี” อักษรไม่จำกัด ให้มีความหมายว่า ตางาม
เป็นชื่อเก๋เขียนง่าย

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

จารุณันท์
รุจย์โลจน์ หรือ รุชยโลจน์
สุขมนตร

ตางาม

สตรีผู้กล้าหาญ—ต่อจากหน้า ๒๕

งูทะเลเผือกตัวใหญ่เลื้อยปราดออกมาจากถ้ำ นัยน์ตาลุก เหมาะก็แหงเข้าไปตรงลูกคาชวาของงูเผือก งูเผือกถูก
วาวแสดงความแค้นเคือง โตโกโยรู้ได้ทันทีว่านี่เองคง แหงตาเช่นนั้นหมดทางทำอะไรได้ ได้แต่ถอยเข้าไป
ไม่ใช่ใครอื่น คงเป็นโยฟูเน นุชิ ที่เรียกกันว่านาคเทพ หลบในถ้ำ โตโกโยผู้ห้าวหาญก็ไม่ลดละ ติดตามเข้าไป
นั่นเอง แต่โตโกโยก็ไม่กลัว ชักกริชออกมา พอได้จังหวะ แหงเข้า คราวนี้ถูกหัวใจงูเผือกพอดี งูเผือกส่งเสียงออก

มาได้ทีเดียว แล้วก็ขาดใจตายอยู่ที่หน้าตัวเอง เป็นอันโยนศพ นู๋
นาคเทพ ผู้เรืองอำนาจมาช้านานต้องมาสิ้นชื่อเพราะฝีมือผู้หญิงนี่เอง

ในขณะที่โตโกโยโดดหายลงไปในทะเลนั้น ทั้งพระและหญิงสาว
เผ่าที่อยู่ด้วยความเบ้หน้า ต่างก็สวดมนต์อธิษฐานขอให้วิญญาณของ
โตโกโยลุลงบ แต่ขณะที่คนทั้งสองสวดมนต์และจ้องมองไปในทะเล
นั้นเอง ก็แลเห็นโตโกโยค่อยๆ โผล่ขึ้นมาเหนือผิวน้ำ ลากเอารูปสลัก
กับลักร้ายตัวใหญ่โตขึ้นมาด้วย พระรีบวิ่งมาช่วยลากโตโกโยเข้าฝั่ง
แล้วเอารูปสลักตั้งลงบนก้อนหิน ส่วนร่างรูปทะเลเผือกที่เชื่อกันว่าเป็น
นาคเทพ ก็ปล่อยให้กลิ้งอยู่บนหาดทราย

ไม่ช้าเรื่อนักก็ไปถึงคาเมโยชิ เจ้าผู้ครองเกาะนั้น ซึ่งก็ต้องรายงาน
ให้โฮโจ คากาโดกิทราบ ก่อนหน้านั้นโฮโจเจ็บไข้อยู่ตลอดเวลา ไม่
ว่าจะเป็นหมอเก่งวิเศษอย่างไรก็ไม่อาจรักษาให้หายได้ แต่น่าแปลกพอ
รูปสลักของโฮโจที่พวกคุณเนรเทศสาปแช่งไว้แล้วดิ่งลงทะเลไปได้คืนมา
เท่านั้น อาการเจ็บไข้ของโฮโจก็หายเป็นปลิดทิ้ง ครั้นโฮโจได้ทราบว่า
โตโกโยหญิงผู้กล้าหาญผู้พิชิตงูเผือกและนำรูปสลักนั้นขึ้นมาได้จากทะเล
เป็นลูกสาวของโอริเบ จิมา ผู้ถูกเนรเทศ เจ้าผู้ครองโฮโจก็รีบส่งคนไป
ปล่อยตัวโอริเบ และนำกลับมาบ้านอย่างเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ โตโกโย
จึงมีโอกาสได้พบบิดาและอยู่กับบิดาอย่างมีความสุขสงบเหมือนดังแต่ก่อน
หญิงนักด้วยความกล้าหาญอย่างมหัศจรรย์ของนางนั่นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกขอรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ไปทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท สมาชิกขอรับเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นหัว

วิเศษตา แสงบุญเรือง

รอนางสาวเซียงใหม่ ๒๕๑๒

อนันต์ โชชาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แลกซ์

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประกาศ
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
ตี๋ เต็มแสงศรี เชื้อขัน ศรีภักย์
นิศาวงศ์เที่ยงธรรม โกสุม กระจำรัตน์

กองธุรการ

นวลศรี ประกาศิต
ปริดา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ช.บ.ร.ม.

สุกัทธิ สิงห์กละ ช.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอาดโสม โรจนะบรรณรักษ์

กนก ตามเสน วัด

แพทยหญิงอรุณวรรณ คุณวิศาล

ยุบล กรรณมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

แสงยม โสฬาทองสุข

จันทน์ รังสิตกุล ช.บ.

สำนักงาน ๘๓/๑๖-๑๘ อาคารตรีศรเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๕๐๑๖

22 ม.ค. 2512

โสม อินโคนีเซีย

บรรณ หันดูเพ็ด

พระพรหมบันดาล (๑)

ในคืนแค้นขว้างมีคนอื่นอีกไม่น้อยที่นับถือ ศาสนาฮินดูและเป็นชนฮินดูที่นับถือพระพรหม เขาถือว่าพระพรหมเป็นพระผู้สร้าง เพราะฉะนั้น ถ้าเขากราบไหว้บูชาพระพรหมด้วยความเคารพนับถือ อย่างจริงใจแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไร มักจะได้สมปรารถนาเสมอ ดังมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับการที่พรหม บันดาลให้สมประสงค์หลายเรื่องด้วยกัน เรื่องที่ อะแดล เดอลิว เล่าไว้ต่อไปนี้เป็นเรื่องหนึ่งซึ่งเล่าว่า

ยังมีชนฮินดูสองผิวเมียสกุลเกสุมา ตั้งบ้านเรือน อยู่ที่บ้านวัดทะเลทรายใหญ่ เชิงเขาโบโรโม คนทั้งสองคือ ไกกับ โน (ตายาย) เกสุมา ถึงแม้จะไม่ร่ำรวย แต่ก็มีความสุขสันโดษ พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ทุกประการ จะขาด อยู่ก็เพียงสิ่งเดียว สิ่งนั้นคือลูก และด้วยเหตุที่คนทั้งสอง อายุมากแล้ว จึงออกจะสั่นหวั่นที่จะได้ลูกชายไว้สืบสกุล สักคนหนึ่ง ทั้งๆ ที่ตนก็ได้กราบไหว้พระพรหมและ อธิษฐานขอลูกจากท่านมาเป็นเวลาหลายต่อหลายปีแล้ว

คืนวันหนึ่ง เกือบจะเที่ยงคืนอยู่แล้ว ตายาย เกสุมา ได้ยินเสียงเคาะประตูบ้านเบาๆ คาเกสุมาลุกขึ้น ไปเปิดประตู แลเห็นคนที่มาเคาะประตูเป็นคนชรา ทำทางยากจน เสื้อผ้าเก่าชอมช่อ ชายนั้นพูดว่า

“ขอข้าวกินสักหน่อยเถิดเจ้าประคุณ และถ้าจะ กรุณาละก็ขออาศัยพักนอนสักคืนหนึ่งด้วย ข้าเดินทาง

มาไกล ทั้งเหนื่อยทั้งหิว”

คาเกสุมายายให้ออกมา แล้วคนทั้งสองก็มาเชิญแขก เข้าไปข้างใน หยิบเสื่อผืนใหม่มาปูให้แขกนอนแล้ว ตาก็พูดขึ้นว่า

“เชิญท่านนอนพักที่นี่ และจะพักอยู่นานเท่าไร ก็แล้วแต่จะพอใจเถิด”

ไม่ช้า ยายก็นำกาแฟกับอาหารออกมาเลี้ยง แล้ว กล่าวเชื้อเชิญอย่างเป็นกันเองว่า

“เชิญท่านรับประทานอาหารเสียให้อิ่ม แล้วก็ พักผ่อนนอนหลับให้สบาย ให้สมกับที่เดินทางมาไกล”

ชายชรานั้นกินอาหารที่เจ้าของบ้านจัดหามาเลี้ยง เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ล้มตัวลงนอนบนเสื่อหลับไป ครั้น เมื่อตายายตื่นขึ้นในตอนเช้า มองไปยังที่ที่ชายชรา นอน แทนที่จะเห็นเป็นชายชราหลังโกงนอนอยู่ กลับเห็นเป็นชายหนุ่มร่างงามสง่ายืนอยู่บนเสื่อ มีวัคมี่ เปล่งออกท้าวาง เห็นเช่นนั้นคนทั้งสองก็รู้ได้ว่าชาย ชรานั้นเห็นจะเป็นเทวดา หากใช้คนธรรมดาสามัญไม่ หันไค้นนั้นเทวดาก็ตรัสแก่คนทั้งสองว่า

“พระพรหมทรงทราบเรื่องที่ท่านทั้งสองอธิษฐาน ขอแล้ว จึงส่งเรามา ให้มาแจ้งแก่ท่านว่า ท่านจะได้ ลูกชายคนหนึ่ง เมื่อใดที่ลูกชายของท่านเป็นหนุ่มเต็ม ตัวแล้ว เมื่อนั้นเราจะกลับมาบอกท่านอีกครั้งหนึ่งว่า

พระพรหมทรงมีพระประสงค์อะไร
เราเชื่อแน่ว่าท่านทั้งสองคงจะมีใจ
ภักดีต่อพระองค์ และกล้าหาญพร้อม
ที่จะทำตามที่พระพรหมทรงขอร้อง
ให้ทำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยากง่าย
เพียงใด”

ตายายกับหวัลงจตพิน น้อม
คำนับรับคำเทศา และแสดงว่า
จะทำตามความประสงค์ของพระ
พรหมโดยไม่ปริปากบั่น ครั้นเมื่อ
คนทั้งสองเงยหน้าขึ้น ก็ปรากฏว่า
เทวดาองค์นั้นหายวับไปเสียแล้ว

ปีหนึ่งต่อมา ยายตายเกสุมมา
ก็ได้ลูกชายสมจริงตามคำของเทวดา
เป็นเด็กสวยงามน่ารัก ยิ่งโตก็ยิ่ง
งามสง่า ครั้นโตเป็นหนุ่มเต็มตัว ก็
เป็นชายหนุ่มที่ล่ำสันแข็งแรง กล้า
หาญ ชัยชนะแข็ง ทำงานไม่รู้จัก
เหน็ดเหนื่อย ทั้งพ่อและแม่ต่าง
ภาคภูมิใจที่ได้ลูกชายดี ๆ อย่างนี้ไว้
ช่วยเหลือการงานเมื่อยามแก่ชรา แต่
เมื่อเห็นลูกชายยิ่งเติบโตขึ้นเพียงไร
พ่อและแม่ก็ยิ่งอดเป็นห่วงไม่ได้ว่า
เวลาที่เทวดาบอกไว้จะต้องมาถึง
และต่อจากนั้นไม่ช้า เวลานั้นก็ได้
มาถึงจริง ๆ คือ มีเสียงเคาะประตู
เบา ๆ กลางดึกคืนวันนั้น เมื่อเปิด
ประตูออกไป ก็ได้เห็นเทวดาองค์นั้น

(อ่านต่อหน้า 147)

บ๊องคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

- ฤกษ์ - (ออกเสียง ริก ริก หรือ เริก) การสรรเสริญ
 นฤก - (ออกเสียง นริก) ชื่อกษัตริย์ในสมัยโบราณ
 อนุกร์ - สุนัข อ่อนโยน

“วันฤก” ขอนามสกุล ให้มีส่วนของนามสกุลเดิมอยู่ด้วย

- เกาตบุตร - ความเป็นบุตรในสกุลที่ดี
 เกาตศุภา - ชื่อวัดนะอันมีชื่อเสียง ได้มาจากการ

กวนเกษียรสมุทร ติดอยู่ที่พระ
 วิษณุ

“เอิบว” ต้องการอักษร อ.ร.ฟ.ว. และ รุ มีความหมายเป็นมงคล ใจกว้าง มีความรู้ รุ่งเรือง

บ๊องคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

- อภิบุรดี - ที่สำเร็จสมบูรณ์
 อวิษฐ หรือ อวิษฐา - รับไว้ด้วยความยินดีเป็นที่สุด
 อูราน - เพิ่ม ขยาย ทำให้กว้างออก □

พระพรหมบันดาล - ต่อจากหน้า ๒๕

มาปรากฏร่างอยู่ พระพักตร์เทวตาหม่นหมอง พระ
 สุธเสียงที่ศรีสักระว่า เทวตาคร่ำว่า

“ท่านผู้กล้าหาญ ก็นพรงนี้เป็นคั่นชั้นค้ำหนึ่ง
 ขอให้ท่านกับลูกชายจงได้ภูเขาไฟโบรโมขึ้นไปจนถึง
 ปากปล่องภูเขาไฟ แล้วในคั่นนั้นละที่พระพรหมท่าน
 จะทรงขอให้ท่านถวายลูกชายของท่านแก่พระองค์ ท่าน
 ต้องถวายพระองค์โดยไม่ปริปากบ่น หรือตีโพยตีพาย
 ไม่ว่าพระองค์จะมีพระประสงค์อย่างไรก็ตาม”

“พระพรหมจะต้องได้ดังประสงค์” คนทั้งสอง
 กล่าวแล้วก็ก้มหัวคำนับจนจดพื้น และในวันรุ่งขึ้นนั้น
 เอง ค่ายาย กับบุตรชายก็พากันเดินทางไปยังภูเขาไฟ
 โบรโม ซึ่งกว่าจะมาถึงที่ที่จะต้องนำชีวิตลูกชายมาถวาย
 พระพรหม ก็ไกลมิใช่น้อย มิน่าซ้ำยังจะต้องปีนขึ้นไป
 จนถึงปากปล่องภูเขาไฟอีกด้วย เมื่อถึงที่หมาย
 คนทั้งสามก็คุกเข่าลง ถวายสวคตธิษฐานพระพรหม
 แล้วกล่าวว่า

“ข้าแต่พระพรหมผู้เรืองอำนาจ ลูกชายของข้าเจ้า

ทั้งสองอยู่นี้แล้ว ลูกชายที่พระองค์ทรงขอให้ข้าเจ้านำ
 มาถวายเป็นเครื่องเซ่น ลูกของข้าเจ้าทั้งสองได้เป็นที่พึง
 ของพ่อแม่ในยามแก่ชรา หากพระองค์มีพระประสงค์
 จะนำลูกชายของข้าเจ้าไป ก็ขอได้โปรดให้ข้าเจ้าทั้งสอง
 ได้ไปกับลูกด้วยเถิด ข้าเจ้าแก่แล้ว เรี่ยวแรงก็ไม่มี ถ้า
 ไม่มีลูกชายแล้วข้าเจ้าจะทำอย่างไร ใครจะช่วยค้ำข้า
 ท่านา คุณแลพะพะคะ”

กล่าวแล้วก็ก้มหัวจดพื้น กอຍพั่งว่าพระพรหม
 จะคร่ำว่าอย่างไร ทันใดนั้นคนทั้งสามก็ได้ยินพระ
 สุธเสียงของพระพรหมดังแว่วมาว่า

“โอ กับ ใน เกสุมา เราจะไม่เอาลูกของเจ้าไป
 หรอก ให้มันอยู่ช่วยเหลือดูแลเจ้าตลอดไปจนชั่วชีวิตเจ้า
 เราจะสองใจเจ้าดูเท่านั้นว่า เจ้าจะภักดีต่อเราจริงหรือไม่
 และเจ้าก็ได้พิสูจน์ให้เห็นความภักดีของเจ้าแล้ว ที่ยอม
 ให้เราได้แม้ชีวิตลูกชายคนเดียวของเจ้าในเมื่อเราต้อง
 การ จงกลับไปบ้านของเจ้าและอยู่กับลูกของเจ้าอย่าง
 สุขสบายต่อไปเถิด”

“เป็นพระกรุณาอย่างมีวิสัยทัศน์ พระพรหมผู้เรืองอำนาจ” คายาย
อูทานออกมาด้วยความปีติยินดี “เราจะระลึกนึกถึงพระองค์ด้วยความรัก
และภักดีอย่างลึกซึ้งอยู่เสมอไม่ขาด และเราก็จะจดจำวันนี้ไว้ตลอดไป
เมื่อถึงวันนั้นเราจะหาสิ่งที่ดีที่สุดที่จะหาได้ในไว้นาและฝูงสัตว์ของเรามา
ถวายพระองค์ทุกปี”

ทูลแล้ว คนทั้งสองก็รีบชวนลูกชายกลับบ้าน เลือกได้แพะตัววัน
ที่สุดตัวหนึ่ง กับรวงข้าวรวงงามๆ เกี่ยวมาจากท้องนา รีบนำมาเช่น
พระพรหมที่ภูเขาไฟโบโรโมนั้น

ครั้นมาถึงปากปล่องภูเขาไฟ ลูกชายของคายายเกสุมากได้ฆ่าและ
โยนเนื้อแพะกับรวงข้าวลงไปในปล่องภูเขาไฟ พลาญทูลว่า

“ข้าแต่พระพรหมผู้เรืองอำนาจ ข้าเจ้านำเครื่องเซ่นอย่างดีที่สุด
เท่าที่จะหาได้มาถวายพระองค์แล้ว เพื่อเป็นการระลึกถึงพระกรุณาที่
พระองค์มีต่อข้าเจ้ากับบิดามารดา ขอเครื่องเซ่นนี้จงเป็นที่พอพระทัย
ของพระองค์ด้วยเถิด และถึงปี พวกเราจะนำเครื่องเซ่นอย่างนี้มาถวาย
พระองค์อีกทุกปีไป”

นับแต่นั้นมา สนธิคุณที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ภูเขาเตงเกอร์ ก็ได้นำเครื่อง
เซ่นไปถวายพระพรหมในวันดังกล่าวนั้นเรื่อยมาไม่ได้ขาด นับเป็น
การฉลองภูเขาไฟโบโรโมไปพร้อมกันด้วย ดันเหตุที่จะเกิดมีงานพิธีเลี้ยง
ฉลองภูเขาไฟโบโรโม ก็ว่าเนื่องจากเรื่องดังกล่าวข้างต้นนั่นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด ตามงานจะส่ง

ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ค่าอีก

เล่มละ ๒.๕๐ บาท สมาชิกหรือผู้ชื้อไปรษณีย์ ระบบตั้งจ่ายเงิน ๗ ที่ทำการ

ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นวัน

สัญญา คณิศเรศชัย

อนันต์ ไซยาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง ออกตี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประกาศ
บรรณาธิการ นิถาวรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พณีย์ วรรณะประทีป ณ ระนอง
สัท เทียมแสงศรี เชื้อชื่น ศรีชาติ
นิธยวงศ์เทืองธรรม ไก่สม กระเจ่างรัตน

กองธุรการ

นวกศรี ประกาศวิ
ปรีดา ทุนภักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นิเทศา สุประภาครณันท์ ร.บ.ร.ม.

ศกทรา สิงหตะ ร.บ.

ศกาท วิเศษศิริการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธมธ อ.บ. Ph. D.

น.ร.ว. สอนกัสม - โรจนะบรรณทั

กนก ตามเสน วิท

แพทยหญิงอรวรรณ กุณวิศา

อุบล ภิรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกุมตน์นันทน์

แพทยหญิงอนงค์ ศรีธามน

อังคม เกาทองสง

จาง รังษิณี อ.บ.

สำนักงาน ๘๓/๘๖-๘๘ อาคารศรีศกตเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพมหานคร

โทร. ๘๐๘๐๖

๖๕๕ ๘๗๖ ๓ ๔ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

โน้ต อินโคนีเซีย

๒๕๕๖ พันธ์ุเมธา

พระพรหมบันดาล (๒)

ผู้ขึ้นบิณฑบาตและภักดีต่อพระพรหม และพระพรหมก็ทรงปกปักรักษาคุ้มครอง บันดาลให้สำเร็จผลต่าง ๆ นั้น นอกจากที่เล่ามาแล้ว ก็ยังมีคาบสกวิตชกสนะอีกผู้หนึ่งซึ่งจะแลดู เดอลิวเล่าไว้ในประวัติต้นวารวิจิตร (ต้นวารุหอม) ชาวชวาบิณฑบาตไ้ว้วรุนี้มาก เมื่อจะทำค้ำหมอก ต้องใช้ไ้ว้วรุทำ ทั้งนี้เพราะเขาถือว่า ไ้ว้วรุเป็นไม้ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าใช้ไ้ว้วรุทำค้ำหมอกแล้ว ไ้ว้วรุจะอยู่กับใคร เป็นอาชนะชาติก็ศัตรูได้อย่างง่ายดายเสมอ เหตุที่เขาถือว่าไ้ว้วรุเป็นไม้ศักดิ์สิทธิ์นั้นมีเรื่องเนื่องกันกับคาบสกวิตชกสนะดังเรื่องเล่าว่า

ที่ภูเขาลูกหนึ่งในชวา อันเป็นที่ที่ต้นวารุขึ้นอยู่นั้น แต่เดิมไม่มีต้นไ้ว้วรุขึ้นเลยสักต้น เป็นภูเขาลำโพงมีแต่หินก้อนโตอยู่ทั่วไป ตามไหล่เขาหินแตกแยกออกเป็นหุบเหวก็มี เป็นโพรงเป็นถ้ำก็มี และตามถ้ำต่าง ๆ เหล่านี้ มีคาบสมาพันธ์อยู่มากมาย ใครๆเลยเรียกภูเขานี้ว่า ภูเขานักบุญ

ในบรรดาคาบสเหล่านั้น มีอยู่ผู้หนึ่ง เป็นคาบสชราแต่ว่ารอบรู้หลักแหลมและปฏิบัติตนเยี่ยงนักบวชอย่างเคร่งครัด ทั้งยังนับถือพระพรหมอย่างแน่นแฟ้นอีกด้วย จึงได้สมญาว่า กวิตชกสนะ ซึ่งหมายความว่า คาบสผู้เป็นบัณฑิต ชื่อเสียงของคาบสกวิตชกสนะเป็นที่ลือเลื่องจนคนพากันมาจากที่ไกลๆ มาฟังคาบสผู้นี้สั่งสอน บ้างก็มา

ขอคำปรึกษาแนะนำ และมักได้คำแนะนำดี ๆ กลับไปเสมอ

แต่ว่าภูเขาลูกนั้นอยู่ห่างไกลหมู่บ้านเป็นอันมาก การพำนักอยู่ที่ภูเขานั้นจึงออกจะลำบากยากเย็น แต่คาบสกวิตชกสนะนั้นแล่นเร็วกว่าผู้อื่น ถึงกับต้องใช้เปลือกไม้ทำเครื่องนั่งห่ม อาหารก็มีแต่ผลไม้จากไม้เถาที่จะหาได้ในป่าและบนภูเขา คราวใดหาอาหารไม่ได้ก็ต้องอดบางทีก็อด ๒ วัน บางทีก็ ๓ วัน ถึง ๔ วันก็มี จนกระทั่งซูบผอม เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก แม้กระนั้นคาบสกวิตชกสนะก็ไม่ท้อถอย ยังคงอยู่อย่างคาบส และประพฤติอย่างคาบสต่อไป วันหนึ่งคาบสกวิตชกสนะจะไม่พูดจากับคาบสคนไหนเลย จะพูดก็แต่กับคนที่มาปรึกษาและขอคำแนะนำ หรือไม่ก็สวดมนต์อธิษฐานพระพรหมเท่านั้น

ความร้นแค้นของคาบสกวิตชกสนะไม่ได้เกิดเพราะอาหารอดคิดแต่อย่างเดียว แต่คาบสอื่น ๆ ยังช่วยให้ชีวิตคับแค้นยิ่งขึ้น กล่าวคือ มีคาบสมากมายที่ไม่ได้ประพฤติตนเยี่ยงคาบส เมื่อเห็นคนเป็นอันมากไปหาคาบสกวิตชกสนะแทนที่จะมาหาพวกตน ก็เกิดริษยาและความริษยาอย่างไวเหตุผลทำให้คาบสเหล่านั้นหาทางก่อแค้นคาบสกวิตชกสนะด้วยวิธีร้ายกาจนานาประการ จนท้ายที่สุดถึงกับเอาก้อนหินขว้างปาคาบส

กวิตชักสนะ เวลาออกมาจากถ้ำ
คาบสกวิตชักสนะจึงไม่ค่อยกล้อออก
มาจากถ้ำไปหาอาหารกิน

เหตุการณ์เช่นนี้ดำเนินต่อไป
อีกช้านาน แต่คาบสกวิตชักสนะก็
มิได้บ่นหรือขัดขวางคาบสผู้ทำให้
ชีวิตของตนลำบากยากแค้น ทั้งมิได้
วอนไหว้เทพยดาองค์ไหนให้ช่วยเลย
แม้จะขอพระพรหมก็ไม่เคยขอ

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อคาบสกวิต
ชักสนะอดอาหารอยู่ถึง ๒ วันแล้ว
ทนหิวไม่ไหว จึงออกมาจากถ้ำเพื่อ
หาอะไรกิน ขณะที่ได้เดินอย่างอดโรย
มาตามซอกเขา ตรงที่ที่เคยซุกหา
รากไม้เอาไปกิน พอดีคาบสเหล่านั้น
แลเห็นเข้า พอคาบสที่ร้ายที่สุดให้
สัญญาณ คาบสอื่นๆก็กรูเข้ามา
กลุ้มรวมคาบสกวิตชักสนะ และลาก
พาตัวไปตรงริมหน้าผา เพื่อจะจับตัว
โยนลงไปข้างล่าง ที่มีหินตะปุ่มตะป่ำ
ทั้งแหลมทั้งคมอยู่เต็มไปหมด

คาบสกวิตชักสนะรู้ว่า ศัตรู
ต้องการจะฆ่าตน และถ้าตนถูกโยน
ลงไปข้างล่างจริงๆก็เห็นที่จะตายแน่
ฉะนั้นทั้งๆที่ไม่เคยอธิษฐานขอให้
พระพรหมช่วยเรื่องใดๆเลย มา
คราวนี้คาบสกวิตชักสนะจำต้อง
วอนไหว้พระพรหม (ต่อหน้า 147)

เห็นงูนั้นค่อยๆกลายเป็นต้นไม้ไปค่อนหน้าคอคบ หั่วที่แผ่พังพานกลายเป็น
กิ่งมากมายหลายกิ่ง พืชที่หยดมาแต่ละหยดก็ได้กลายเป็นใบไม้คดหนา
เต็มต้น ภาพที่เห็นทำให้คาบสในที่นั้นแจ้งแก่ใจได้คือว่า เป็นไปด้วยฤทธิ์
อำนาจของคาบสกวิตชกสนะ จึงต่างน้อมคำนับคารวะคาบสกวิตชกสนะ
โดยทั่วกัน คาบสหนึ่งลุกไปตัดกิ่งไม้หนึ่งมาหักหนึ่ง แฉ่งให้เป็นรูปค้ำ
หอก แล้วก็มอบให้แก่คาบสกวิตชกสนะกล่าวว่า

“ขอให้หอกที่มีไม้เป็นค้ำจงประหารเราเสียให้หมดเถิด ถ้าหาก
เราละเลย ไม่ได้ยกย่องให้เกียรติท่านในฐานะที่เป็นคาบสผู้กล้าหาญที่สุด
ฉลาดหลักแหลมที่สุดและมีฤทธิ์อำนาจมากที่สุดในบรรดาคาบสทั้งปวง”

ขณะที่คาบสนั้นกล่าวด้วยคำข้างต้น ก็ได้เกิดเหตุมหัศจรรย์ขึ้นอีก
วาระหนึ่ง นั่นก็คือ พอดีคาบสกวิตชกสนะจับไม้ที่ค้ำใจจะเป็นค้ำหอก
ก็ปรากฏมีใบหอกติดอยู่ที่ปลายค้ำเรียบร้อยเลยทีเดียว คาบสอื่นๆ จึง
ยังคำนับน้อมลงยิ่งกว่าเก่า แล้วต่างร้องขึ้นว่า

“พวกเราเห็นแล้วว่า ท่านสูงส่ง สูงเหนือพวกเราจริง ๆ ท่านเป็น
บุคคลที่พระพรหมทรงสรรมาแล้วจริง ๆ”

นับแต่นั้นมา ชาวชาวก็พากันใช้ไม้ยาวทำค้ำหอก ต่างกล่าวกันว่า
ไม้ยาวเป็นไม้วิเศษศักดิ์สิทธิ์ โดยเฉพาะเมื่อเวลาออกศึก ไม่ว่าใครที่
ใช้หอกมีค้ำเป็นไม้ยาวแล้ว เป็นต้องชนะข้าศึกศัตรูได้แน่ๆ ทั้งนี้เพราะ
ต้นยาวรูปร่างเดิมกลายมาจากร่างงูที่พระพรหมทรงส่งให้มาช่วยชีวิตคาบส
กวิตชกสนะ ผู้ก่อก่อพระองค์ แม้กระทั่งทุกวันนี้คนก็ยังนับถือไม้ยาวอยู่
และเมื่อใดที่เห็นต้นยาวงอกขึ้นมาใหม่บนภูเขานักบุญ ผู้คนก็จะพากัน
ต้อนรับด้วยความว่าเรงยินดีเมื่อนั้นทุกครั้งไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๙๐ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๑๘๐ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๓๖๐ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเบ็ดเสร็จรวมคอก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท หมายคือหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นหับ

อภิศ อินทรทศ

ผู้อำนวยการสำนักงาน

ของ INNOXA

สมเพ็ชร จาคีเดช ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แสตต์

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิตยวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
ศัพท์ เต็มแหล่งศรี เชื้อขัน ศรีชาติ
นิตยา วงศ์ทองธรรม โกศล กระจำรัตน์

กองธุรการ

นวลศรี ประกาศิต
ปริศา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน ร.บ.ร.บ.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
น.ร.ว. สอนกัสม โรจนะบุรานนท์
กนก ตามเสน วิท
แพทย์หญิงอรพรรณ กุณวิศาล
อุบล กรรณภักดิ์ อ.บ.
สมศรี สุภณณนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ นิธิยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๑๖-๑๘ อาคารวิเทศเทป ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๘๐๘๐๖

Page 11 of 12
 โฉนด จัน

บรรณ พันธ์ไพฑูริ

โลภมากลาภหาย

ตามกลของจัน กนใดมีความเบตตากรุณา
 แม้ไม่ได้กราบไหว้บูชาเทพเจ้าองค์ใดๆเลย เทพเจ้า
 ก็ยอมรับเห็น และช่วยเหลือ ดังที่เลสลี บอนเน็ตเล่า
 ไว้ในเทพนิยายจันว่า

ยังมีชายคนหนึ่งเป็นคนมีเงินทองอยู่ในหมู่บ้าน
 แห่งหนึ่งใกล้เจ็ดผู้คนพากันว่าลือกล่าวขวัญถึงเศรษฐี
 ผู้นั้นว่า เป็นคนมีใจเมตตากรุณายิ่งนัก ไม่ว่าใครที่
 ยากจนมาขอความช่วยเหลือ เศรษฐีใจดีนั้นเป็นต้องช่วย
 ด้วยความยินดีและเต็มใจ ทั้งยังไม่ได้หวังจะให้ใครมา
 ขอบบุญขอบคุณอีกด้วย ชื่อเสียงของเศรษฐีระบือไปไกล
 แม้กระทั่งเขียนในสรวงสวรรค์ก็ยังได้ยินเรื่องการ
 ช่วยเหลือคนยากจนนานาประการของท่านเศรษฐี

วันหนึ่งเขียน ๒ องค์ในบรรดาเขียนทั้งแปด เกิด
 อยากจะลองใจเศรษฐีดูว่าจะมีใจเมตตากรุณาจริงดังคำ
 ว่าลือหรือไม่ เขียนทั้งสองนั้นองค์หนึ่งเห็นจะได้แก่
 ช่างมู่เพราะมีไม้ยันทัวขณะที่เดินโซซัดเซอกมายังหมู่บ้าน
 ที่เศรษฐีอยู่ ส่วนอีกองค์หนึ่งนั้นต้องเป็นช่างมู่เพราะ
 ชีล่อสีชาวม้า ขณะที่เขียนทั้งสองมาใกล้บ้านเศรษฐี
 ต่างก็ได้จำแลงร่างให้ดูเป็นขอทานสกปรก ช่างมู่เดินไป
 พลาจ ใช้ไม้เท้ายันตัวไปพลาจ ส่วนช่างมู่ยืนพับล่อ
 ขาวใส่กระเป๋อย่างเรียบร้อย ไม่ผิดกับเป็นเศษกระดาษ
 ชิ้นหนึ่ง

ครั้นขอทานเขียนทั้งสองมาถึงบ้านเศรษฐี ต่างก็
 แกล้งทำเป็นทะเลาะโต้เถียงกันอยู่ตรงหน้าประตูบ้าน
 นั้นเอง ทั้งช่างมู่และช่างมู่ต่างสรรคาคำหาบายๆ มาคำ
 กัน ครั้นหมดคำจะคำทอกันแล้ว ก็เลยสู้กัน ช่างมู่ทั้ง
 ที่ซาะทะเลก ก็ยังเอาไม้ยันทัวหวดจ่างกวดได้ดังหลายที่
 ส่วนช่างมู่ก็จับหวดช่างมู่กระซอกโดยแรง เสียงทะเลาะ
 กันสู้กันดังเอะอะเช่นนั้น ทำให้เศรษฐีต้องส่งคนใช้
 มาดูที่ประจักษ์เกิดอะไรขึ้น พอรู้เรื่องแล้วท่านเศรษฐีก็
 ออกมานอกถนนด้วยตัวเอง และแทนที่จะส่งเสียง
 เอ็ดตะโรไล่คนทั้งสองให้ไปตีกันที่อื่น ท่านเศรษฐีกลับ
 เชื่อเชียวด้วยท่าทางอันสิ้นสมยนิคเป็นที่สุดให้ขอทาน
 เขียนทั้งสองเข้าไปในบ้านฐานแรก ขอทานทั้งสองจึง
 เลิกตีกัน และเข้าไปในบ้านเศรษฐีตามคำเชิญ

พอเข้าไปถึง เศรษฐีก็จัดหาเสื้อผ้าใหม่ให้สวม
 ทารองเท้าดีๆ ให้ใส่แทนรองเท้าฟางที่ซื่อโคลนเปรอะ
 เส็จแล้วคนทั้งสองก็มานั่งโต๊ะกินอาหารกับเศรษฐี
 เจ้าของบ้าน และคงจะไม่มีแขกคนไหนที่ไม่ระวังกิริยา
 มารยาทเวลากินโต๊ะกับเจ้าของบ้านอย่างขอทานทั้งสองนี้
 พออาหารจานใหม่มาถึง ต่างก็ไม่รอให้เจ้าของบ้าน
 เชื้อเชิญ แต่ละคนเอื้อมมือไปจนสุดแขน จยอาหาร
 ใดแล้วก็รีบชยอกลงไปไม่ผิดกับสัตว์ขมำอาหาร เจ้าของ
 บ้านเลยแทบจะไม่ได้กินอะไร แม้กระนั้นเศรษฐีนั้นก็

ไม่ได้ปริปากว่ากล่าวประการใด
กลับทำท่าเหมือนว่าชื่นชมยินดีเสีย
ด้วยซ้ำ

ครั้นขอทานทั้งสองกินอาหาร
เสร็จ ก็ควรจะตักกลับไป แต่
ขอทานนั้นกลับนั่งทิ่มทิ่ม เหม่อมอง
ไปไม่มีจุดหมาย ทำท่าเหมือนว่า
บ้านนั้นเป็นบ้านของตัวเอง เศรษฐี
พยายามชวนพูดชวนคุยเพื่อเอาใจ
แขก แต่ขอทานก็มีได้โต้ตอบ กลับ
ทำเฉยๆ เสีย ซึ่งถ้าเป็นคนอื่น ไม่ใช่
เศรษฐีใจดีนี้แล้ว เป็นได้เรียกคนใช้
มาข้อมขอทานเขี่ยนั่นเสียนาน
แล้ว

คนทั้งสองนั่งอยู่อย่างนั้นจน
กระทั่งค่ำมืด ขอทานคนหนึ่งจึงพูด
ขึ้นว่า

“นี่แน่ะ นายท่าน ดอนนั้นมัน
ก็มีค้ำแล้ว เราเห็นจะเดินทางต่อไป
ไม่ได้หรอก ขอพักนอนที่นี่สักคืน
หนึ่งเถอะ”

เศรษฐีก็ยินดียอมให้พัก แต่
แล้วก็อดรู้สึกงงเง้งไม่ได้ที่ได้เห็น
แขกของตนทำอะไรต่ออะไรอย่าง
วุ่นวายไปหมด เป็นต้นว่าบ่นว่า
หนาว แล้วก็เลยเอาเสื้อแสนสกปรก
สวมทับเสื้อใหม่ที่เศรษฐีหามาให้
(อ่านต่อหน้า 147)

(บิดาชื่อสุวรรณ มารดาชื่อ สุริยา) ชื่อสันติวัฒน์ ใช้ได้หรือไม่ หรือชื่ออื่นใดที่เป็นมงคลและเชยแก่เด็ก

สันติวัฒน์ ใช้ไม่ได้ อาจแก้ให้เป็น สันติวรรณ ได้ ออกเสียงและแปลอย่างเดียวกัน หรือจะเป็นสันตยาภักดิ์ หมายความว่า ที่ให้ด้วยความมีใจกว้าง มีใจเมตตา

“สุนทร” ต้องการอักษร ส.ว.น. ให้ชื่อเป็นศรีและมงคล (บิดาชื่อสรวุฒิ มารดาชื่อสนธิ์) วินดา ใช้ได้หรือไม่ แปลว่าอะไร

วินดาใช้ไม่ได้ อาจแก้ให้เป็นพินดาได้ แปลว่า ผู้นำ ผู้ฝึก ผู้สอน □

โลกนาถาภาย — ต่อจากหน้า ๒๕

แล้วก็ขึ้นเตียงนอนทั้งที่สวมรองเท้าฟางเประซี่โคลนอย่างนั้น เท่านั้นยังไม่พอใจ ยังร้องเพลงกันดังลั่นตลอดทั้งคืน

พอเช้าขึ้นเมื่อกินอาหารเช้าอย่างดีร่วมกับเจ้าของบ้านแล้ว ขอทานทั้งสองก็ทำหน้าที่ออกจากบ้านเศรษฐีไป จะขอบคุณสักคำก็ไม่มี ส่วนเศรษฐีจะยินดีที่เห็นคนทั้งสองไปจากบ้านคนเสียได้หรือไม่ก็ตาม ก็หาได้แสดงกิริยาอาการอย่างใดให้เห็นไม่ มีหน้าซำยังอุตสาห์เดินไปส่งคนทั้งสองจนถึงประตูบ้านเสียอีก เศรษฐีปฏิบัติอย่างสุภาพนอบน้อมไม่ผิดกับที่ปฏิบัติต่อแขกผู้มีเกียรติเลย เมื่อแขกไปพ้นบ้านแล้ว เศรษฐีให้คนใช้จัดแจงทำสิ่งที่ขอทานเขียนทำไว้ละอะๆเทอะๆ ให้สะอาดเรียบร้อย โดยมีได้ปรึกษาบ่นว่าแ้วแต่คำเดียว

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่เศรษฐีนั้นกำลังอยู่ในสวนสาวใช้คนหนึ่งตักน้ำจากบ่อเดินผ่านหน้าไป เศรษฐีอยากจะพูดเล่นกับสาวใช้บ้างในตอนที่กำลังแจ่มใสเช่นนั้น จึงพูดขึ้นว่า

“น่าเสียดายนะ ที่น้ำในบ่อไม่ยกเป็นเหล้า”

สาวใช้หัวเราะ แล้วก็ก้มลงตักน้ำที่หน้าอยู่เปี่ยมชอบ ทันใดนั้นนางสาวใช้ก็ร้องออกมาดังลั่น เพราะน้ำในถังนั้นกลายเป็นน้ำเหลือง และมีกลิ่นเป็นเหล้าอย่าง

เหล้าโรงจริงจวบ และไม้แค่น้ำในถังเท่านั้นที่กลายเป็นเหล้า น้ำในบ่อทั้งบ่อก็กลายเป็นน้ำที่มีค่าไปด้วยทั้งหมด เศรษฐีจึงคิดมาขายได้อย่างสบาย ขายให้ถูกกว่าพ่อค้าอื่นๆอย่างไรก็ได้ เพราะได้มาเปล่าๆ และด้วยเหล้าดังบ่อนี้เอง ทำให้เศรษฐีร่ำรวยยิ่งขึ้นกว่าเก่า

วันหนึ่งมีคนซื้อเหล้ามาตามหาเหล้าอย่างดี เศรษฐีก็ตอบว่า “เออ เสียดายจริง เราไม่มีเหล้าอย่างดีขาย” คนซื้อนั้นออกจะไม่ถูกใจจึงร้องว่า “ทุเรศจริง ขายเหล้าอะไรมีแต่เหล้าโรงไม่มีเหล้าดีๆขาย เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น”

เศรษฐีได้ยินแล้วอดเจ็บใจไม่ได้ เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่สาวใช้ตักเหล้าจากบ่อเดินผ่านเศรษฐีไป เศรษฐีจึงกล่าวว่า “อยากให้เหล้าในถังนั้นกลายเป็นเหล้าอย่างดีเหลือเกิน” พอพูดขาดคำ เหล้าในถังก็กลายเป็นเหล้าอย่างดี เศรษฐีเลยได้ขายสบายไป คราวนี้ได้เงินมากกว่าเก่าเสียอีก เศรษฐีก็เลยร่ำรวยหนักขึ้นกว่าเดิม

ต่อมาไม่นาน มีชายคนหนึ่งมาตามหาซื้อเหล้า เศรษฐีก็ว่า “เสียดายจริง ไม่มีขายหรอก” คนซื้อก็ว่า “หาเหล้าขาย มันก็ต้องมีสาเหล้า นี่ไม่ยกมีสาเหล้าขายสิลิกแท้ ไม่เคยได้ยินเลย”

“เสียดายจริงนะ ที่ไม่มีสาเหล้าขาย” เศรษฐีว่าฟัง

กับตนเอง “ถ้ามีสำเหล้าขายก็จะดีหรอก” ทันใดนั้นความคิดของเศรษฐีก็สะดุดหยุดตก เมื่อแลเห็นชอทานสกปรกเดินออกมาจากสวนมายังที่คนยืนอยู่

ซึ่งมียืนทรงตัวด้วยขาข้างเดียว และเอาไม้ยันตัวขึ้นหน้าเศรษฐี พู่วา

“ท่านเป็นคนใจดี ใจบุญก็จริง แต่ท่านก็ยังไม่โลกมาก ได้เหล้าโรงแล้วยังอยากได้เหล้าอย่างดี ได้เหล้าอย่างดีแล้วยังอยากได้สำเหล้าต่อไปนี่เถอะ จะไม่มีทั้งเหล้าโรง เหล้าอย่างดี สำเหล้าก็ไม่มี”

จางกัวยืนฟังสหายพูดพลางก็พยักหน้าไปพลาง พอซึ่งมียุดจบชอทานสกปรกก็หายไป กลายเป็นเขียนสององค์ยืนอยู่ ซึ่งมียืนไปรอบๆ ไม่พูดอะไรสักคำ ได้แต่เอาไม้ยันตัวเดินไปยังประตูบ้าน จางกัวยืนมองดูเศรษฐีอย่างเห็นใจชั่วครู่หนึ่งแล้วก็รีบตามสหายไป เศรษฐีเดินตามไปแล้วยืนคอยอยู่ตรงประตูอย่างตั้งอกตั้งใจ ซึ่งมียืนผู้พิการรีบเดินไปตามถนน ส่วนจางกัวยืนครุ่นคิดแล้วหยิบกระดาดออกมาจากกระเป๋า พอเปิดกระดาดนั้น กระดาดนั้นก็กลายเป็นล่อลึงขาว จางกัวยืนขึ้นไปนั่งบนหลัง แล้วให้ล่อลึงคอยเหยาะย่างตามหลังซึ่งมียืนไป แต่ขณะที่เศรษฐีเฝ้าอยู่ นั้น เขียนทั้งสองคงจะเบียดเดินทางซ้ำแบบนั้น พอดีมีเมฆผ่านมา ก็เลยโผล่ขึ้นไปบนเมฆ ให้เมฆพัดพาไปทางสวรรค์อย่างรวดเร็ว

ครั้นเศรษฐีหันกลับมาดูน้ำในถังและในบ่อ ก็ปรากฏว่าน้ำนั้นกลายเป็นน้ำขรรคดาเหมือนอย่างครั้งก่อน หาใช่เหล้าโรงหรือเหล้าอย่างดีไม่ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด ตำแหน่งงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดครึ่งหรือครึ่งไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราคาแน่นอน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ใจทิพย์ ศรีสมบัติ

สาวเล่าเล่า เชื้อธรรมา เข้าพาร้องเพลง
ในรายการโทรทัศน์ช่อง ๘ เพื่อ ๘ เพ.ธ.
หาทุนโดยเสด็จพระราชกุศลช่วยเหลือ
และดำรงชีวิตคน

สมเพียร จาคิเกตุ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แสงสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประกาศ
บรรณาธิการ นิตวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พณีย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
สีห์ เต็มแห่งศรี เชื้อธรรมา ศรีธำชัย
นิตชาวงศ์ทองธรรม โกศล กระจำวัน

กองธุรการ

นวลศรี ประกาศิต
ปริดา หนูนิกิต สมบูรณ์ ตระพุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.บ.
สุกักรา สิงห์ทอง ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สดงกัโสม โรจนะบุรานนท์
กนก ตามเสน วิท
แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล
อุบล คุรุสมงกต อ.บ.
สมศรี สุขมณีนทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เม้าทองสุข
จาง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๘๘๐๑๑๖

โน้ต อินโคนีเซีย

บรรณ พันธ์เลิศ

พระบันดาล

เรื่องซึ่งเกิดขึ้นภายหลังที่ศาสนาอิสลามแผ่เข้าไปถึงดินแดนชวาแล้ว ฉะนั้นแทนที่จะวอนไหว้พระพรหมให้บันดาลผลประโยชน์ให้สมปรารถนา โดยเฉพาะในการทำไร่ไถนา เขากลับไหว้พระอะลาห์แทน เมื่อเกิดเหตุอุปมงคลอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้น ก็มักเชื่อว่าเป็นเพราะพระอะลาห์ลงโทษ ดังที่อะแคล เดอลิวเล่าไว้ในเทพนิยายอินโคนีเซียว่า

ยังมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อ คงโซ คงโซเป็นเด็กยากจนเที่ยวรับจ้างเขาทำงานตามท้องไร่ท้องนาเรื่อยไป ครั้งหนึ่งคงโซไปรับจ้างแม่หม้ายผู้มั่งคั่งคนหนึ่งทำงาน แม่หม้ายผู้นั้นรู้กันทั่วว่า เป็นเจ้าของไร่นาที่มีผลผลิตดีที่สุดในท้องที่ แต่พอคงโซมาทำงานด้วยเท่านั้น ผลที่ได้จากการเก็บเกี่ยวกลับมีนิดๆ หน่อยๆ จนแม้คงโซกินคนเดียวก็ยังไม่พอเสียอีก ที่เป็นเช่นนั้นไม่ใช่คนเดียว เป็นถึงสองคน ที่จริงแม่หม้ายเจ้าของนาทั้งสองเห็นได้ว่า คงโซได้ทำงานอย่างตั้งอกตั้งใจเพียงไรในการเตรียมที่ือก หว่าน และปักเมล็ดลงในกระถางข้าวออกเป็นต้น แต่ครั้นต้นข้าวโตขึ้นจนกระทั่งออกรวง และรวงข้าวแก่จัดแล้ว ถึงได้เห็นว่ารวงข้าวนั้นมีแต่รวงเปล่าๆ หมายมีเมล็ดข้าวไม่

ถึงฤดูเก็บเกี่ยวคราวต่อมา ผลที่ได้ก็คงเป็นอย่างเดิมอีก คนในหมู่บ้านนั้นเลยพากันซุบซิบว่า คงโซเห็นจะเป็นผู้ร้ายอะไรสักอย่างหนึ่ง บางทีอาจจะเป็นผู้

ร้ายที่พระอะลาห์ทรงส่งลงมาให้ลงโทษแม่หม้ายนั้นก็ได้ ในฐานะที่ขี้เหนียวนัก เช่นไหว้พระภูมิหมู่บ้าน และพระภูมินาคด้วยเครื่องเซ่นนิดๆ หน่อยๆ พอได้ยินคนซุบซิบว่า เหตุที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะคนขี้เหนียว แม่หม้ายนั้นย่อมต้องเป็นเดือดเป็นแค้นเป็นขรรคมดา เลยพาลไล่คงโซออกจากงานไป เงินค่าแรงก็ไม่ให้

คงโซเที่ยวตระเวนหางานทำเรื่อยไป จากหมู่บ้านนี้ไปหมู่บ้านโน้น แต่ใครรู้เรื่องเขาก็ไม่กล้ารับคงโซเข้าไว้ทำงาน กลัวจะเกิดเหตุเช่นนั้นขึ้นอีก คงโซต้องตระเวนต่อไปอีก จนกระทั่งมาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งในตอนเย็นวันหนึ่ง คงโซอดิโรยทั้งเหนื่อยทั้งหิว จึงตรงเข้าไปเคาะประตูบ้านแรกที่แลเห็น ทั่วๆ ที่บ้านนั้นก็เป็นกระท่อมเล็กๆ อยู่กลางนา เจ้าของบ้านเป็นหญิงชรา ยากจนซื้อวันดา เคอร์มา พอได้ยินเสียงเคาะประตู ไม่เผ่าเคอร์มาก็ลุกมาเปิด พอประตูเปิด คงโซก็ล้มพบบนตรงธรณีประตูนั่นเอง คงโซพูดเสียงแผ่วๆ ว่า

“ได้โปรดเปิดเจ้าประตูคน ขอข้าสลักกำมือเถาะ ข้าอดข้าวจนจะตายอยู่แล้ว”

“โอ เจ้าก็ยังหน่อแน่นแข็งแรงอยู่นะ ทำไมถึงต้องมาขอข้าเขากิน” แม่เผ่าถาม “ทำไมไม่ทำมาหากิน เลี้ยงปากเลี้ยงท้องของตัวเองเล่า”

คำว่าแม่เผ่าเป็นคนใจดี ถึงจะสนทนาก็ถามไป

อย่างนั้นเอง ไม่ทันรอให้คงโชตอบ
แกก็ดึงตัวคงโชเข้าไปในบ้าน แล้ว
ก็ไปหาข้าวหาคาแฟมาให้กิน แก
พูดว่า

“เฮ้ย กินข้าวกินกาแฟเสียก่อน
ลูกเอ๊ย กินแล้วค่อยเล่าให้ฟังว่า
ทำไมเจ้าถึงไม่ทำงานทำ มาเที่ยว
รอกานเขากิน”

คงโชก็นั่งก้มหน้าก้มตา กิน ไม่ได้
พูดอะไรออกมาสักคำเดียว พยายาม
กินให้คุ้มกับที่อดอยากหิวโหยมาเป็น
เวลาหลาย ๆ วัน จนกระทั่งอิ่ม
เรียบร้อยแล้ว จึงเล่าให้แม่เฒ่าเจ้า
ของบ้านฟังถึงเรื่องราวของตน

“ที่จริงข้าก็ทำอย่างดีที่สุดแล้ว”
คงโชกล่าว “ตลอดเวลาที่ทำงานใน
นาของแม่หม้ายคนนั้น ข้าได้ทำงาน
อย่างเต็มที่ทีเดียว แต่เมื่อผลมันออก
มา ปรากฏว่าต้นข้าวมีแต่รวงเปล่าๆ
ไม่มีเมล็ดข้าวอย่างนี้ จะให้ข้าทำ
อย่างไร มันไม่ใช่ความผิดของข้า
นี่” คงโชนั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดต่อ
ไปว่า

“ที่นั่นเช่นนั้น เป็นเพราะเจ้า
ของนาแกไม่ได้เช่น ไหว้พระภูมิที่
คุ้มของคุณา ท่านเลยลงโทษเจ้าให้
แล้วตัวข้าเองจะไปบังคับข้าวให้มีข้าว
เต็มรวงได้อย่างไร” (ต่อหน้า 146)

พระบันดาล — ต่อจากหน้า ๒๕

“จริงซี เจ้าทำอย่างนั้นไม่ได้แน่” แม่เฒ่าเห็นด้วย
“แต่เจ้าจะอยู่กับข้าไหมล่ะ ถ้าอยู่กับข้าทำงานให้ข้า
ข้าจะแบ่งผลที่ได้ให้เจ้าหนึ่งในห้า จะลำบากอยู่หน่อย
ก็ตรงที่ข้าไม่มีควายจะไถนา แต่น้าของข้ามันก็ไม่ใหญ่
โตอะไร”

“ไม่เป็นไรหรอก” ดงโซตอบ รู้สึกในบุญคุณที่
แม่เฒ่าออกปากชวนให้ทำงานในนาของแก

เช้ารุ่งขึ้นดงโซตื่นแต่ตรูออกไปทำงานในนา ดงโซ
ใช้จอบอันเดียวเท่าที่มีอยู่ขุดดินและพินดินเป็นอย่างดี
ราวกับว่าใช้โดใช้ควายก็ไม่ปาน ครั้นถึงเวลาหัวน
ดงโซก็ทำอย่างรวดเร็วขำขันขำนาฏ พอข้างอกเป็นคัน
แล้ว ดงโซก็ต้องอดใจรอจนกว่าคันข้าวจะออกรวง และ
รวงนั้นสุก แก่พอจะเก็บเกี่ยวได้ ดงโซอดกระหน้มใจ
ไม่ได้ เมื่อนึกถึงว่า ข้าวที่ตนพยายามปลูกนั้นคงจะ

ต้องออกรวงเป็นอย่างดี และการเก็บเกี่ยวก็จะได้ผลเต็ม
ที่ และดูเหมือนว่าความปรารถนาของดงโซเกือบจะเป็น
จริงขึ้นมาแล้ว เพราะปรากฏว่าคันข้าวทุกคันทะลิ่งสูง
คันอวบคร่ง และออกรวงเป็นสีทองอร่ามไปทั่วทุ่ง

แต่แล้วเรื่องร้ายก็เกิดขึ้นอีกจนได้ เหมือนกับเมื่อ
ครั้งที่ดงโซทำงานกับแม่หม้ายเจ้าของนาอันไม่มีผล คือ
รวงข้าวอันเหลืองอร่ามเหมือนทองนั้น แท้ที่จริงมีแต่
รวงแต่หามี่เม็ดข้าวอยู่ข้างในแม่แต่เม็ดเดียวไม่ ดงโซ
เห็นแล้วต้องถามตัวเองด้วยความสั่นหวังว่า

“นี่เป็นเพราะแม่เฒ่าแกไม่ได้เซ่นไหว้พระภูมิ
นะมัง หรือว่าเป็นเพราะเราเองที่เป็นตัวผีร้าย นำแต่
โซคร้ายมาให้ใครๆเขา”

เห็นผลเช่นนั้นแล้ว ดงโซไม่อาจเล่าให้แม่เฒ่าฟัง
ได้ว่า เกิดเรื่องเดือดร้อนอะไรขึ้นแก่ตน “ไม่ช้าแคง

ได้เห็นเองหรือในตอนที่เขี้ยวข้าว” ดงโซคิด แต่ถึงจะคิดเช่นนั้นดงโซก็หาได้สบายใจขึ้นไม่ ยิ่งวันเก็บเกี่ยวใกล้เข้ามา ดงโซยิ่งมีอาการเศร้าสร้อยหนักขึ้น นอนก็ไม่หลับแม้แต่สักريب ได้แต่เอนพริกไปพลิกมาอยู่บนเสื่อ คิดถึงแต่รวงข้าวที่ไม่มีเม็ดข้าว คิดถึงแม่เผ่าว่าจะทุกข์เวทนาสักเพียงไร ถ้าได้เห็นรวงข้าวที่ไม่มีเม็ดข้าวเช่นนั้น ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณจะทนเห็นความผิดหวังของแม่เผ่านั้นไม่ได้ ในที่สุดดงโซจึงตัดสินใจว่า

“พรุ่งนี้เช้าเถอะ เราจะหนีไปแต่มืด ตั้งแต่แสงเงินแสงทองยังไม่ขึ้นที่เดียว แล้วก็ไปเที่ยวหางานทำต่อไปใหม่”

ในเช้าวันรุ่งขึ้นนั่นเอง ดงโซก็แอบหนีออกไปจากกระท่อมอย่างเงียบกริบ แต่ก่อนที่จะไปหันหมู่บ้านนั้น ดงโซคิดว่าตนควรจะต้องไปดูนาแปลงน้อยที่ตนออกส่าห้ทะนุบำรุงมาช้านานด้วยความตั้งใจอีกครึ่งหนึ่งก่อน คิดดังนั้นแล้ว ดงโซก็ค่อยๆ เดินลัดเลาะไปหว่างคันข้าวที่ชูต้นสูงอยู่นั้น ดงโซมองดูรวงข้าวสีเหลืองแต่ไม่มีเม็ดข้าวอีกครั้งหนึ่งด้วยความรู้สึกเศร้าใจยิ่งนัก คุณแล้วก็อดไม่ได้ จึงเด็ดรวงข้าวมารวงหนึ่งแล้วก็แหวกดูข้างใน คิดว่าถึงอย่างไรคงไม่มีเม็ดข้าวอย่างที่เห็นครั้งที่แล้วอีกนะแหละ

แต่ทันใดนั้นดงโซก็อ้าปากค้างด้วยความตื่นตะลึงมองดูรวงข้าวที่นั่นแล้วข้าวเหล่านั้นไม่เชื่อสายตาตนเองในรวงข้าวนี้ ไม่มีเม็ดข้าวอยู่เลยจริง แต่หาใช่รวงข้าวเปล่าๆ ไม่ กลับมีเม็ดทอง ทองแท้ๆ เหลืองอร่ามอยู่แทนที่เม็ดข้าว ดงโซยืนงงด้วยความแปลกประหลาดใจ คิดอยู่ตลอดเวลาว่า “มันไปไม่ได้นี่ มันจะเป็นไปได้อย่างไร หรือว่า...” ดงโซคิดต่อไป “หรือจะมีทองอยู่ในรวงข้าวนี้รวงเดียวเท่านั้น” คิดแล้วดงโซก็เอื้อม

มือไปเด็ดรวงข้าวมาอีกรวงหนึ่ง ก็ปรากฏว่ารวงนี้ก็มีทองอยู่ข้างในอีก ดงโซเด็ดรวงแล้วรวงเล่า แต่รวงรวงก็มีทองเต็มไปทั้งนั้น

คราวนี้ดงโซไม่คิดจะหนีไปไหนอีกแล้ว รีบวิ่งกลับบ้าน เห็นแม่เผ่าเดี๋ยวมากำลังทอดผ้าขี้ริ้วอยู่ แดเจยหน้ามองดูดงโซด้วยความแปลกใจถามว่า

“ดีใจอะไรหรือดงโซ คุณหน้าเบิกบานแจ่มใส”

ตอนแรกดงโซคิดจะบอกแม่เผ่า แต่แล้วกลับคิดว่า ให้แม่เผ่าไปเห็นสิ่งอันน่าตื่นตะลึงด้วยตนเองดีกว่า ดงโซอยากให้นำแม่เผ่าเดี๋ยวมาให้เห็นเม็ดทองในรวงข้าวอย่างที่คุณเห็นมาเองแล้ว จึงพูดว่า

“ก็วันนี้เราจะจัดงานเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยวอย่างมโหฬารไม่ใช่หรือจะ แม่เผ่า”

แม่เผ่าเดี๋ยวมาทำหน้าเศร้าๆ พลางถอนใจ กล่าวว่า “ไม่ได้หรอก ดงโซ เราทำใหญ่โตอย่างนั้นไม่ได้หรอก เราทำได้แต่เครื่องเซ่นนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นแหละ เพราะเงินที่มีอยู่ก็จ่ายซื้อเครื่องเซ่นพระภูมิหมู่บ้านกับพระภูมินาไปจนหมดแล้ว หวังว่าคงจะได้ผลเต็มที่ตอนเก็บเกี่ยว”

“ได้ผลเต็มที่จริง ๆ” ดงโซร้องตะโกนออกมา “เดี๋ยวเถอะ เดี่ยวแม่เผ่าจะได้เห็นว่าพระภูมิท่านได้อำนวยพรให้เราได้ผลอย่างวิเศษ”

พูดแล้ว ดงโซก็คว้าซอมือแม่เผ่าพาไปยังท้องนา แม่เผ่าลื้มลูกกลูกกลานกว่าจะมาถึงที่ที่ดงโซจะขอตั้งมหาสังกรยนั้น ดงโซเด็ดรวงข้าวมารวงหนึ่ง ส่งให้แม่เผ่าแล้วพูดว่า “มองดูข้างในซิแม่” ดงโซจึงตาแทบไม่กะพริบขณะที่แม่เผ่าแหวกรวงข้าวออกดู และดงโซก็อดหัวเราะไม่ได้เมื่อเห็นแม่เผ่าร้องออกมาดังลั่นด้วยความปิติยินดีว่า “แม่บอกเจ้าแล้วไงล่ะ”

แต่แล้วแม่เฒ่าก็พยายามระงับความคึกคักนั้น แล้วกล่าวว่า “พระคุณพระ
อะลัทธเจ้า ข้าขอสรรเสริญคุณพระองค์ ท่าน” แม่เฒ่าก้มหัวลงน้อมคำนับ
แล้วกล่าวต่อไปว่า “นาน้อยๆของข้าพระองค์ให้พืชผลมากมายกว่านาใหญ่
ครึ่งร้อยแปลง นี่ก็เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ทีเดียว”

แม่เฒ่าเคอร์ม่ายกผลประโยชน์ที่ได้จากนาผืนน้อยนั้นให้คงโชหนึ่ง
ในห้าตามที่เคยสัญญาไว้ คงโชจึงกลายเป็นคนมั่งมีขึ้นมา สามารถซื้อนา
เป็นของตัวเองได้ จะซื้อควายก็ตัวๆก็ได้ตามต้องการ แต่คงโชก็หาได้ซื้อนา
หรือซื้อควายแค่สักตัวไม่ คงโชยังคงอยู่ช่วยแม่เฒ่าเคอร์มาดูแลนาอีก
มากมายหลายแปลงที่แม่เฒ่าซื้อเพิ่มเติมขึ้นอีก คงโชทำงานด้วยความตั้งใจ
ตั้งใจเช่นเดียวกับเมื่อทำงานในนาผืนน้อยนั้น และเมื่อมีผู้ใดมาช่วย
ทำงานในนา คงโชก็แบ่งผลประโยชน์ให้หนึ่งในห้าอย่างที่เคยแม่เฒ่าเคย
ทำมา และต่างก็ถือกันตามนั้นเรื่อยมาจนทุกวันนี้ว่าคนที่มาช่วยทำงาน
ในนาจะได้ส่วนแบ่งหนึ่งในห้า นับแต่นั้นมาหมู่บ้านที่แม่เฒ่าเคอร์มา
กับคงโชอยู่ ก็กลายเป็นหมู่บ้านสุขสงบและอุดมสมบูรณ์ ไม่มีผู้ใดคอยยาก
ยากจนเลย

ต่อจากนั้น หมู่บ้านนั้นก็ได้อธิษฐานขอพรมาตามชื่อแม่เฒ่า และ
ชาวชาวไม่ยอมเชื่อว่าความอยู่ดีกินดีของคนใน หมู่บ้านนั้นเกิดจากความ
อุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ แต่เขาเชื่อกันว่าเป็นเพราะโบสถ์เล็กๆที่คงโช
สร้างขึ้นนั้นต่างหาก โบสถ์นี้คงโชสร้างขึ้นตรงที่ที่เคยเป็นนาผืนน้อย
ดั้งเดิมของแม่เฒ่าเคอร์มาเพื่อเป็นที่ระลึกถึงแม่เฒ่าเคอร์มาผู้อุปการะ
ของตน □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคัดหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุตั้งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นคู่รับ

รวีวรรณ วีระกุล

สมเพียร จาคะเดช อำนวยการ
ปราโมทย์ ฌ วรรณ แลก

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิธวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาณ วรณะประทีป ฌ วรรณ
สีห์ เต็มทองศรี เชื้อจันทร์ ศรีชาภ
นิธชา วงศ์ทองธรรม โกศล กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาส
ปวิดา หนองก๊ก สมบูรณ์ สรรพคุณ
ประทุม พัวคระมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. ต่อศักดิ์ โธม บัณฑิต
กนก สามเสน วิถ
แพทย์หญิงอรวรรณ คุณวิศา
อุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สุขุมณีนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริธานนท์
เสงี่ยม เหมทองสุข
จันทน์ รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๔๓/๑๖-๑๕ อาคารศรีวิชัย ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร: ๔๐๕๐๑๖

Y 22 ขฉว/๑๖ ๒๕๗-๓-๒๕/๒

โน้ต จิน

บรรณ พันธ์เพียร

สองพี่น้อง

เรื่องนี้เป็นเรื่องเหวตาวุ่นวายโศกกลางให้อีก อย่างเรื่องก่อนๆที่เล่าไปแล้ว ทั้งๆที่ในเรื่องไม่ได้บ่งไว้โดยชัดแจ้งว่าประกอบคุณงามความดีอะไร เลสลี บอนเน็ต เล่าเรื่องนี้ไว้ว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่ง เป็นคนมั่งคั่งอย่างที่ไม่ต้องการอะไรก็เป็นที่ได้ตั้งปรารถนา ชายคนนี้มีบ้านสวยงามอยู่สบาย มีนาอันยาวเหยียด มีเมียสวย มีข้าทาสบริวารมากมาย และนอกเหนือสิ่งดังกล่าว ชายนั้นก็ยังมีลูกชายอีก ๒ คน นับว่าเป็นสุขสมบูรณ์จนไม่มีใครในบ้านรู้สึกว่าเขาอยากได้อะไรต่ออะไรอยู่ แต่ว่าความสุขสมบูรณ์นั้นมิได้จีรังอยู่นาน เพราะต่อมารบรยาของชายนั้นก็ตาย และไปช้าไม่นาน ชายนั้นก็ตายตามภรรยาไปอีกคน เหลือทรัพย์สินสมบัติและที่ดินไว้ให้ลูกชายสองคนแบ่งกัน

ลูกชายสองคนมีรูปร่างผิวก้นไกลลิบ นิสัยใจคอก็ผิดกัน คือ ลูกชายคนโตรูปร่างผอมสูง ออกจะละโมภโลภมาก ส่วนลูกชายคนเล็กเป็นคนอ้วนเตี้ย เป็นคนสนุกสนานร่าเริง และไม่ค่อยคิดถึงเรื่องการงานสักเท่าใดนัก ยิ่งเมื่อแบ่งทรัพย์สินมรดกกันแล้ว พี่ชายได้แต่ของดีที่มีค่า ส่วนน้องชายได้แต่ที่ดินที่มีหินปลูกอะไรก็ไม่ขึ้น ก็เลยปล่อยควัตามสบายยิ่งขึ้น

นับวันพี่ชายยิ่งร่ำรวย ดูเหมือนจะรวยยิ่งกว่าพ่อ

ของตนด้วยซ้ำไป ส่วนน้องชายยิ่งนานวันก็ยิ่งจนลงๆจนแทบจะไม่มีกิน ตอนแรกก็ยังพอจะจำน้าที่นาเล็กๆของตน พอได้เงินมาใช้ได้บ้าง แต่พอเงินหมด ที่นาก็หมด ก็เลยไม่มีใครให้ยืมเงินอีก ชีวิตของชายผู้น้องจึงลำบากยากแค้นลงไปทุกวัน ร่างกายที่เคยอ้วนท้วนสมบูรณ์ก็กลับซูบผอม หน้าตาก็เหี่ยวแห้ง เพราะความอดอยากยากจน ไม่ได้กินข้าวเลยตั้งหลายวันก็มี

เมื่อตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ น้องชายก็จำต้องไปหาพี่ชายเพื่อขอความช่วยเหลือ ซึ่งก็คงไม่มากมายอะไร ในเมื่อพี่ชายมีทรัพย์สินสมบัติมหาศาล แต่เป็นธรรมชาติคนยิ่งรวยก็ยิ่งขี้เหนียว เพราะฉะนั้นเมื่อน้องชายมาขอพี่ชายจึงไม่ยอมให้แม้แต่ข้าวสักเม็ดเดียว ถึงตอนนี้น้องชายผู้ทนความยากลำบากมาอย่างร่าเริง ถึงกับลงนั่งร้องไห้ตรงข้างๆทางไกลๆกับบ้านพี่ชายนั่นเอง

เขาว่า เสียงสะอื้นของคนชื่อคนร่าเริงมักไม่พ้นพระกรรณเทียนหวาง จักรพรรดิแห่งสรวงสวรรค์ ยิ่งนึกถึงความร้ายกาจของพี่ชาย นึกถึงเสียผ้าดี ข้าวปลาอาหารอันเอร็ดอร่อย ชายผู้น้องก็ยิ่งร้องไห้ดังขึ้น ซึ่งเทียนหวางทรงทนฟังอีกต่อไปไม่ได้ จึงโปรดให้คำเงินคืออำมาตย์คนหนึ่งเข้ามาเฝ้า แล้วตรัสว่า

“มีเสียงคนร้องไห้โฮอยู่ในเมืองมนุษย์ ลงไปดูที่ชื่อว่าเกิดอะไรขึ้น เราเกรงว่าจะมีเรื่องร้ายๆ”

ค่าเงินผู้นั้นออกจะมีฐานะ
เพราะเป็นบุคคลสำคัญผู้นั่งอยู่ใน
สวรรค์ จึงทูลแนะขึ้นว่า

“เชิญดูค่าเงินพระภูมิเจ้าที่มา
ลองถามเรื่องราวดูก่อนไม่ดีหรือ
หะยะกะ”

เทียนหวางทรงเห็นด้วย จึง
โปรดให้เป็นไปตามนั้น คือส่งทูต
ถือสาส์นไปเชิญดูค่าเงินมาเผ้า ไม่ช้า
ดูค่าเงินพระภูมิเจ้าที่ที่ทรงคุ้มครอง
ดูแลดินแดนแถบที่พื้นท้องทั้งสองอยู่
ก็ขมิ้นมาเผ้าเทียนหวาง ทูลเรื่องราว
ให้ทรงทราบโดยตลอด

เทียนหวางทรงสงสารชายนัน
เป็นอย่างยิ่ง ครั้นว่า

“เจ้าคนคณีนันคงจะเดือดร้อน
เหลือเกิน เราจะช่วยมันอย่างไร
ดีละ” เทียนหวางทรงนั่งคิดอยู่ครู่
หนึ่ง จึงตรัสต่อไปว่า

“ส่งดอกไม้ที่เรียกว่าฉ่วยเซียน
หว่า (เข่า) คือดอกนาร์ซิสซัส)
ลงไปให้ดีกว่า ให้ปลูกดอกไม้
อย่างนี้ชายบ้าง ชายหัวของมันบ้าง
คงจะได้กำไรที่อยู่หอ”

“แต่ว่า” ค่าเงินทูลแย้ง “ใครๆ
มาได้เห็น ดอกไม้สวยๆ อย่างนี้แล้ว
ก็จะไปปลูกแข่งบ้าง แล้วชายคนนั้น
จะได้กำไรมาจากไหนละหะยะกะ”

(อ่านต่อหน้า 147)

“พิทักษ์” อักษรไม่จำกัด ขอให้เป็นชื่อที่ฟังดูเก๋ ไม่ซ้ำแบบใคร

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางวัน (หญิง)

พันทิลา - ได้รับคำสรรเสริญแล้ว มีชื่อเสียงแล้ว

วรวิศ - ทรัพย์สินสมบัติ

นิรพนธ์ - หยคน้ำ

“ดรุณี” ชื่อจักรกฤษ ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี และคนเกิดวันอังคารจะใช้ชื่อเรศให้คล้องกับชื่อพี่ข้างต้นได้หรือไม่

ธ. ใช้ไม่ได้สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี, อิศเรศใช้ได้

สองพี่น้อง — ต่อจากหน้า ๒๕

“เออ เจ้ายังไม่รู้อะไร” เทียนหวางตรัส “ดอกกล้วยเซียนหวานจะขึ้นจำเพาะในดินที่เป็นหินเป็นทราย อย่างที่ดินของเจ้าคนนั้นเท่านั้น”

“ก็จริงอยู่ละพะยะค่ะ” ต้าเจินทูล “แต่ก็คงจะมีคนอื่นอีกมากมายที่ที่ดินเป็นหินเป็นทราย”

เทียนหวางถึงกับทรงหงุดหงิดไปขณะหนึ่ง แล้วก็ตอบพระหัตถ์ ทรงพระสรวลว่า ตรัสว่า

“ถ้าอย่างนั้น เรารู้แล้วว่าจัดการอย่างไร เราจะไม่เสกดอกกล้วยเซียนหวานเสียก่อนว่า ถึงคนจะซื้อหัวไปปลูกที่ไหนก็ตาม ให้มีดอกเพียงหนเดียว พันจากนั้นจะไม่มีดอกอีก ใครอยากได้อีกก็ต้องมาซื้อหัวไปปลูกใหม่ เช่นนี้แล้วชาวนันท์ก็จะต้องขายได้เรื่อยไปทุกปี แผ่นของเราอย่างนี้ดีไหมละ”

“นับเป็นแผนที่ฉลาด สมควรที่จะกำหนดจดจำอย่างยิ่งพะยะค่ะ” ต้าเจินทูลตามวิสัยคนที่เคยเป็นอำมาตย์มานาน

“วิเศษพะยะค่ะ” ถูตเจินทูลขึ้นบ้าง เทียนหวางจึงโปรดมอบหัวดอกกล้วยเซียนหวานให้ถูตเจินมาให้แก่ชายผู้น้อง

ถูตเจินทรงจำแลงร่างเป็นชายชรา ตรงเข้าไปหาชายผู้น้องที่กำลังนั่งร้องไห้อยู่ ชายชราเอามือวางบนบ่า

ชายนั้น พลาญพูดว่า

“นี่เสียเถอะเจ้า ไม่ใช่สวรรค์จะได้ยินเสียงร้องไห้ของคนที่กำลังได้รับทุกข์เวทนา เอ้า นี่นะ หัวดอกกล้วยเซียนหวาน เทียนหวางท่านประทานมาให้เจ้า เอาไปปลูกในที่ดินผืนน้อยของเจ้า ไม่ช้าคนก็จะพากันมาซื้อหัวดอกไว้ชนิดนี้เอาไปปลูกบ้าง แล้วเจ้าก็จะร่ำรวยขึ้นมา”

แม้จะได้ยินว่าจักรพรรดิแห่งสวรรค์โปรดคนเช่นนั้น ชายนั้นก็ยังไม่สบายใจนัก พูดว่า

“ชายหัวดอกไม้จะรวยขึ้นมาได้อย่างไรนะ เพราะพอปลูกจนมีดอกแล้ว คนเขาก็จะพากันมาซื้อหัวไปปลูกบ้าง พอเขามีของเขาเองแล้ว ใครเขาจะมาซื้อของข้าพเจ้าอีกต่อไปละ”

“เถอะนะ เขาคิดกันไว้เรียบร้อยแล้ว” ถูตเจินตรัส “ดอกไม้นี้จะปลูกมีดอกก็จำเพาะแต่ในที่ของเจ้าเท่านั้นละ เทียนหวางท่านเสกมาให้แล้ว ฉะนั้นจะเอาไปปลูกที่ไหนๆ อย่างไรก็ไม่มีดอก”

“โอ้อเฮอ เทียนหวางท่านถึงกับต้องมาทำอะไรต่ออะไรให้ลำบาก เพื่อช่วยคนที่ไม่มี ความหมายอะไร อย่างข้าพเจ้าที่ยาวหรือ”

ยังไม่ทันจะได้คำตอบ ชายชราผู้นั้นก็ได้หายวับ

ไปเสียแล้ว ชายนั่นจึงรู้ได้ทันทีว่า ผู้ที่คนกำลังหุดด้วยนั้นเป็นเทวดา เมื่อแน่ใจว่าเทวดาทรงเมตตาช่วยเหลือเช่นนั้นแล้ว ชายผู้นั้นก็ไม่รีรอ รีบเอาดอกกล้วยเขียนหัวลงปลูกในที่ดินอันแห้งแล้งของตนทันที ไม่ช้าก็งอกเป็นต้น แล้วก็แห้วแยกขยายออกไปทั่วบริเวณ คนไม่ได้เห็นด้วยตาตนเองแล้วก็แทบจะไม่เชื่อ

ครั้นถึงปีใหม่ สวนกล้วยเขียนหัวของชายนั่นก็มีดอกกล้วยเขียนหัว ชูดอกสะอาดบริสุทธิ์ ไคลมอ่อนๆเต็มสวนไปหมด กลิ่นอันหอมพึงเชิฐชวนให้คนมาซื้อไม่แพ้รูปและสีอันสวยงามของดอกไม้ชนิดนี้เลย ใครที่เห็นและได้กลิ่นดอกกล้วยเขียนหัวแล้วต่างก็อยากได้หัวไปปลูกในที่ของตนบ้าง จึงพากันมาซื้อเนื่องแน่นจนไม่พอจะขาย เงินก็ไหลมาเทมา และก็ได้หายุดยั้งเพียงนั้น เพราะจริงดังที่เขียนหาว่าทรงจัดแจงมา คือไม่ว่าใครที่ซื้อหัวดอกกล้วยเขียนหัวไปแล้ว ต้องกลับมาซื้ออีกในปีต่อไป เพราะหัวดอกกล้วยเขียนหัวจะออกดอกในครั้งแรกนั้นเท่านั้น แล้วต่อจากนั้นก็ไม่ออกดอกอีก มีแต่ของเจ้าของสวนที่ออกดอกอยู่เรื่อยทุกปี ราคาที่ขายจึงสูงขึ้น เงินก็เพิ่มพูนขึ้น จนสามารถจ้างคนใช้ได้ ซื้อเสื้อผ้าดีๆสวมใส่ได้ ทำอาหารดีๆกินได้ ขณะนี้น้องชายที่ร่ำรวยขึ้นนั่นเอง ทางพี่ชายก็กลับตกต่ำลง น้องชายสุขสมบรูณ์ก็กลับอ้วนท้วนขึ้นอย่างเดิม ส่วนพี่ชายกลับผอมลงๆ แม้จะทำงานหนักแสนหนกอย่างไร ผลที่ได้ก็ไม่มากมาย บางทีแทบไม่พอกินเสียด้วยซ้ำ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด ตำแหน่งงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ค่าอีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดครึ่งหรือครึ่งไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ๓ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัททำหนังสือพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นทวีป

ทิพย์วรรณ กลิ่นสุนทร

กรมทหาร จาคีเกศ ตำรวจ
ปราโมทย์ ๗ ระนอง แรก

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เกษมประภาส
บรรณาธิการ นิตยรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ
พาสี วรณะประทีป ๗ ระนอง
สีห์ เต็มแสงศรี เรือจีน ศรีวิชัย
นิตยารักษ์ กองบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ
นวนครี ประภาส
ปริศนา พูนภักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุระภาสกะนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุกัทธิา สังหะระ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุวรรณ ร.บ. M.A.
บรรจบ พันธมณฑา ร.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. ตอวงศ์โสม โรจนะบรรณัท
กนก ตามเสน วิด
แพทย์หญิงอรพรรณ กุณวิศาล
ชุต ธรรมมงคล ร.บ.
สมศรี สุขุมถนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริวิธานนท์
เสงี่ยม แพทย์ทองสุข
จำนง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๘/๑๖-๑๘ อาคารศรีวิชัย ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๘๐๕๐๐๐

วันจันทร์ 1 เมษายน 2512

นิทาน อินเดีย

บรรณ พันธุเมธา

พี่น้องสองสาว

นิทานทำนองทำได้ดี (ดังได้เล่าไปบ้างแล้ว) คู่เหมือนจะมีมากมาย และเพื่อเปรียบเทียบบ้างให้เห็นในเรื่องจึงมักจะมียุคคลสองคน คนหนึ่งจึงได้ผลดีตอบแทน อีกคนหนึ่งร้าย ผลที่ได้จึงร้าย บางทีถึงขนาดเอาตัวไม่รอด ดังพี่น้องสองสาวที่เทอร์นบูลเล่าไว้ในเทพนิยายอินเดีย ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีชิการี ซึ่งคือพรานป่าผู้หนึ่ง รับราชการอยู่กับราชาแห่งแคชเมียร์ ชิการีนี้มีลูกสาวสองคน อายุไล่เลี่ยกัน คนพี่ชื่อเท-รา คนน้องชื่อดารา พรานผู้นี้มักจะต้องเข้าป่าไปครั้งละนานๆ จำต้องปล่อยลูกสาวทั้งสองให้อยู่ในกระท่อมดินแต่ลำพังในป่า คนทั้งสองจึงคุ้นกับสิ่งสารพัด ต้นไม้ ภูเขา ลำธารมาแต่เล็กแต่น้อย และไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตต่างพากันรักเคารพด้วยกันทั้งนั้น ทั้งนี้เพราะดารางามเหมือนดอกบัว ทั้งยังอ่อนหวานแล้วก็ใจดีมีเมตตากรุณา ส่วนเทรานั้นตรงกันข้าม เป็นคนโทสะร้าย และร้ายยิ่งกว่าอื่นก็คือ เห็นแก่ตัว ในขณะที่ใครๆสรรเสริญดารา เทราก็จะถูกตำหนิติเตียนไปพร้อมๆกัน แต่เธอก็ยังคงประพฤติน่ารังเกียจอยู่เช่นนั้น

วันหนึ่ง ขณะที่เธอมีอายุราวหนึ่งขวบกว่าๆ วัน ดาราพูดกับพี่สาวว่า “ข้าคิดว่าเราคนใดคนหนึ่งควรจะไปเยี่ยมเยียนปู่ของเรามากๆ ได้ยินว่าปู่ไม่คอย

สบายตลอดฤดูฝน พวกลุงกับย่าเขาก็ออกไปทำนาทั้งหมด ปู่ต้องอยู่บ้านคนเดียว”

“อยู่คนเดียวแล้วเป็นไง” เธอพูด “ข้ามีอะไรอื่นทำดีกว่าจะไปสมบุกสมบันอยู่ในป่า เพื่อจะถามข่าวคราวตาแก่คนหนึ่งเท่านั้น เจ้าอย่าไปก็ไปสิคารา แต่อย่าไปอยู่นานนัก ข้าอยากใหเจ้าซ่อมสำหรีกับทำงาปฏิ (โรตีสันชนิดหนึ่ง) ไว้กินก่อน ที่ทำไว้เกือบจะหมดอยู่แล้ว แต่ว่าอย่าไปไกลอยู่ตามทางนะ ไม่งั้นข้าเป็นไมให้เจ้าไปอีกทีเดียว”

เมื่อพี่สาวพูดเช่นนั้น คาราก็ต้องเป็นผู้ไปเยี่ยมปู่เดินทางออกจากบ้านมาไม่นาน คาราก็ได้ยินเสียงร้องเรียกให้หยุดก่อน มองหาว่าเสียงเรียกมาจากไหน ก็พบว่ามาจากต้นพลัมนั่นเอง เสียงนั้นพูดว่า

“คาราจำ เจ้าก็เป็นคนใจดี อ่อนหวาน เจ้าจะช่วยข้าหน่อยได้ไหม ข้าเดือดร้อนจะตายอยู่แล้ว”

“ได้ซิจะ เกิดอะไรขึ้นล่ะ” คาราถาม

“กิ่งของข้าซี ลมพัดเสียจนมันหักโค้งแล้วเลยเข้าไปพันกับ หน่อลูกออกมา มันก็ไม่ได้แสงแดด ไม่มีที่ที่จะเติบโต เจ้าจะช่วยแยกกิ่งของข้าออก แล้วตัดให้มันตรงหน่อยได้ไหม”

“ทำไมจะไม่ได้เล่า” คาราพูดแล้วก็วางห่อของลง แล้วจัดการแยกกิ่งจนต่างแยกออกจากกัน พอจะได้รับ

อากาศรับแสงแดด แม้ว่าในการ
นั้นมือของคาราจะถูกกิ่งฟ้าจน
ฟกช้ำดำเขียว และมีรอยขีดข่วน
อย่างไรก็ตาม

“โอโฮ ช่างสบายขึ้นเหลือ
เกิน” เสียงคันหลมร้องออกมาด้วย
ความกตัญญูรู้คุณ “ข้าจะไม่ลืม
น้ำใจดีของเจ้าเลย คารา เวลาที่เจ้า
จะผ่านมาทางนี้อีกในกาลต่อไป”

“ฉันทินดีจะช่วยเธอเสมอ”
คาราพูดแล้วก็เดินทางต่อไป มัวไป
เสียเวลาอยู่กับกิ่งคันหลม คารา
เป็นห่วงว่าจะถึงช้าไปจึงออกวิ่ง วิ่ง
ไปได้หนอยก็ไปพบไฟกองหนึ่งซึ่ง
คนตัดไม้คงจะก่อไว้ กำลังรุ่มๆ อยู่
ใกล้จะดับอยู่แล้ว เสียงไฟร้อง
ตะโกนว่า

“คารา คารา อย่าเพิ่งไป
ช่วยข้าหนอย ข้าจะสาละสลวยตาย
อยู่แล้ว”

“อ้าว ทำไมอย่างนั้นล่ะ เออ
จริงอย่างว่าแหละ” คาราพูด “เดี๋ยว
ก่อน เดี่ยวจะเอาไม้แหลมๆ นี้เขี่ย
ให้”

พอคาราเอาไม้เขี่ยไฟ ไฟก็
ลุกโชติช่วงและแตกเพียะๆ อย่าง
เรงใจ ราวกับจะบอกคาราว่า
“ข้าจะจำเจ้าไว้ไม่ลืมเลย”

(อ่านต่อหน้า 145)

พี่น้องสองสาว - ต่อจากหน้า ๒๕

108

คาราออกเดินทางต่อไป แต่เจ้ากรรม เกิดมีกิ้งไม่
หักหย่อนลงมาขวางทางเป็นกิ้งไฟเสียด้วย กิ้งนั้นหักจน
เกือบจะขาดจากลำต้นอยู่แล้ว เสียงคันโพร้องว่า

“คาราจำ คารา คชิตลุมช่างทำซ้ำได้ จจริงนะ ข้า
ไม่อยากจะให้กิ้งของข้าหักออกเลยไม่ว่ากิ้งเล็กกิ้งใหญ่ เจ้า
ช่วยหาอะไรหนุนให้มันติดกับต้นหน่อยได้ไหม ไม่อย่าง
นั้นมันจะตายเสีย”

“นางสาวจริง” คาราผู้ใจอ่อนนุทานออกมา แต่
ว่าจะเอาอะไรหนุนล่ะ คาราเหลียวหาอะไรก็ไม่เห็นว่า
จะใช้พันกิ้งไม่ให้ติดกับต้นได้ มีแค่ผ้าคลุมหน้าที่เป็น
ผ้าโปร่งสีชมพูประดับเลื่อมอันสวยงามที่ตนกำลังใช้อยู่
นั่นแหละ เมื่อจนปัญญาหาของอื่นไม่ได้ คาราก็ตัดใจ
ฉีกผ้าคลุมหน้านั้นออกพันกิ้งที่หักให้ติดกับต้นจนดู
เหมือนเดิม ต้นโพถอนใจอย่างยินดีและโล่งอก พูดว่า

“คารา แม่คนใจดี วันหนึ่งเถอะข้าคงจะได้ตอบ
แทนเจ้าบ้าง”

ก่อนนั้นคาราเสียเวลาไปมากแล้วจริงๆ ทั้งยังดูไม่

เรียบร้อยในเมื่อผ้าคลุมหน้าถูกฉีกออกไปอย่างนั้น คารา
ก็เลยคิดจะลงไปล้างหน้าล้างตาที่ลำธารน้ำเล็กๆ เสียก่อน
พอดีได้ยินเสียงลำธารนั้นว่าพันชั้นว่า

“เราไม่เคยเป็นลำธารที่เคาะห้ร้ายอย่างนี้เลย ฝน
ที่ตกเมื่อคืนนี้ห้พาเอาทรายเอาใบไม้ลงมาในลำธารของ
เราเสียเต็ม จะไหลต่อไปไหนก็ไม่ได้ คุณเอะ”

“เออ จจริงแหละ” คาราพูดพลางก้มลงเอามือขุดน้ำ
แหวกใบไม้ไปเสียทางหนึ่ง น้ำในลำธารจึงไหลต่อไป
ได้ดังปกติ

เมื่อเสียเวลาไปมากอย่างนั้นแล้ว คาราจำต้องหา
ทางลัด ค่อยๆ ไต่มาทางไหล่เขา กว่าจะถึงกระท่อมของ
ปู่ก็เหนื่อยหอบ

ปู่ของคาราดีใจที่แลเห็นหลานสาว แต่ก็แปลกใจที่
ตามปกติคาราเป็นคนแต่งตัวเรียบร้อย วันนี้เหตุใดจึงดู
เลอะเทอะเปรอะเปื้อน ผ้าคลุมหน้าก็ขาดวิน ที่ผมอัน
ดำสนิทก็มีใบไม้และขี้ผงจากต้นไม้ติดอยู่เต็ม ถึงกับต้อง
ถามว่า

“มาทางไหนนะ เจ้าถึงได้ละเหาะอย่างนี้”

“มาทางที่ถึงเร็วที่สุดจะ แต่ว่ามาตามทาง มีเรื่อง
ต้องทำหลายอย่าง”

ปู่ไม่สนใจจะถามว่าเรื่องอะไร พุดสรุปอย่างเ็นค
รักใคร่ว่า “เจ้าจะมาทางไหน มาอย่างไรนะ ไม่เป็นไร
หรอก เมื่อเจ้ามาถึงที่นี่แล้ว ปู่ก็ตั้งใจเหมือนได้เห็น
แสงแดด” พุดแล้วปู่ก็พาธาราเข้าไปในบ้าน เอานมกับ
โรตีสายกเอาไว้มอบให้ธารากิน

ถึงแม้ชายชราจะอยู่กับลูกชายลูกสะใภ้ แต่คน
เหล่านั้นก็ไม่ได้ติดกับกันนัก ฉะนั้นเมื่อคารามาเยี่ยม จึง
นับเป็นความสวอย่างพิเศษสำหรับชายชรา ครั้นถึงเวลา
ที่คาราจะกลับบ้าน แกจึงนำตาแหบจะร่วง พุดว่า

“แล้วมาอีกนะเจ้า ตอนนั้นเหวามันเป็นอย่างไรบ้าง
ละ ดิฉันบ้างหรือยัง”

“ปู่เอาเองก็แล้วกันจะ คราวหลังพี่เหวเราคงจะ
มาเยี่ยมปู่บ้างหรอก”

ชายชราไม่ค่อยยินดีนักในเรื่องนี้ จึงพุดว่า “บอก
เขาไม่ต้องรีบมาหรอก เออ คารา ปู่มีกำไลข้อมืออยู่ข้าง
หนึ่ง เป็นของย่าเจ้า ปู่เก็บเอาไว้ให้เจ้ารวมทั้งของอื่นๆ
อีก”

คาราเห็นกำไลนั้นแล้วก็อดยินดีไม่ได้ แต่ก็ยังไม่
อยากรับไว้ทันที พุดว่า “ปู่เอากำไลนี้มาให้หลาน พวก
บ่าสะใภ้เขาจะไม่โกรธไม่อิจฉาบ้างหรือจะปู่”

“โกรธก็ช่างเขาปะไร” ปู่ตะโกนออกมาอย่าง
แข็งเคือง “ผู้หญิงพวกนั้นนะมันดืดยี่ปี่เมื่อไรละ ปู่จะ
ไม่ให้อะไรมันเลย ของทั้งหมดมันควรจะเป็นของหลาน
คนเดียว” พุดแล้วก็เอากำไลสวมมืออันแบบบางของคารา
แล้วก็รีบเข้าไปไว้ที่คั่นแขน หองสุกปลั่ง ดวงงาม
ไม่น้อย

“จริงปี่ยังมีคัมพู มีเชมกลดอีกนะ” ปู่พุดอย่าง
ปลานปลัม “แต่ถ้าพวกบ่าสะใภ้รู้ว่าปู่ซ่อนเอาไว้ที่ไหน
ละก็ ปู่เห็นจะไม่มีให้เจ้าอีกหรอก”

คารามองดูกำไลแล้วก็มองดูหน้าปู่ ว่าพึ่งออกมาว่า
“หลานรักปู่มากที่สุดในโลกเลย” - ชายชราที่ตอบว่า “ปู่
ก็เหมือนกัน แต่รีบไปเถอะเจ้า พระจันทร์กำลังขึ้นแล้ว
ปู่ไม่อยากให้เจ้าถูกอ้ายพวกเสือหิวมาคาบไป หรือตกใจ
ด้วยเสียงหมาจิ้งจอก”

คาราจึงลากลับ และรีบออกเดินทางมาตามทางเก่า
จนถึงบ้าน พอถึงบ้านก็เห็นเหวากำลังหน้าบ้านตั้ง และ
เอ็ดตะโรลันเมื่อเห็นหน้าคารา “เจ้าไม่ได้บอกข้าเลยนะ
ว่าเจ้าจะไปเสียทั้งวัน ทำให้ข้าต้องทำอะไรต่ออะไรอยู่
ทั้งวัน ใครจะพุดด้วยก็ไม่มี” ทันใดนั้นเหวาก็ร้อง
กรีดร้องออกมาว่า - “เอ๊ะ นั่นอะไรอยู่ที่แขนเจ้าเอะ”
พุดแล้วก็วิ่งตรงเข้าไปกระซอกกำไลที่คั่นแขนคารา

“ของปู่ให้มา แล้วอย่าคิดขีฟ ไซ้ เจ็บไม่ใช่หรือ”
คาราร้องลั่น

“ปู่ฝากอะไรมาให้ข้าบ้างละ” เหวาทถาม คาเป็น
ประกายวาวด้วยความริษยา

“ไปเล่าหรอก ปู่ให้กำไลนี้แก่ข้าคนเดียว” คารา
ตอบ มือก็กุมกำไลไว้

“อ้อ มีนั่นละ เจ้าถึงได้ร่อนรนไปเยี่ยมปู่” เหว
อาทถาม “ดีละ พรุ่งนี้เช้าจะไปบ้าง ถ้าไม่ได้กำไลมาละก็
ข้าเป็นต้องเอาของเจ้าละ”

เช้าวันขึ้น เหวาออกเดินทางตั้งแต่สางๆ และพอ
เดินมาถึงต้นพลัม ต้นพลัมร้องขอว่า “เหวเจ้า หยดเดียว
ช่วยทำกิจของเราให้ดีขึ้นหน่อยเถอะ คุณดี” แทนที่เหว
จะหยดช่วยกลับสนหัวร้องตอบว่า “ธุระอะไร ข้ามีธุระ
อันที่จะทำคือว่าจะมาช่วยคุณพลัม”

เมื่อพบคันโท พบไฟ และน้ำในลำธาร ต่างขอให้เราช่วย เรา
ก็หาช่วยไม่ มีหน้าซ้ายยังแสดงกิริยาหยาบคายโดยเฉพาะแก่ลำธารที่ต้อง
ต่อสู้กับกองใบไม้และทรายเพื่อให้น้ำไหลผ่านไปได้ ลำธารก็ได้แต่พึมพำ
แสดงความอาฆาตพยาบาท

ครั้นเราเดินทางมาถึงกระท่อมของปู่ ก็แลเห็นชายชราหนึ่ง
คนเดียว ไม่มีไฟ ไม่มีอาหาร ทั้งยังไม่แสดงท่าว่ายินดีที่เห็นคน ที่จริง
ชายชราเห็นก่อนแล้วว่าเราามา ยักรับไปซ่อนอะไรที่คิดว่าเราจะอยาก
ได้เสียด้วยซ้ำ ส่วนเราพอมาถึงบ้านปู่ก็ไม่ยอมเสียเวลาลงมดทุกซอก
ของปู่ รีบพูดถึงเรื่องกำไลทันที

“แหม ปู่ให้กำไลดาราเป็นทองสวยจัง” เราพูด “แต่ว่าหลานเป็น
ลูกคนโคนะปู่ กำไลอันนั้นมันควรจะเป็นของหลานจึงจะถูก”

ปู่ก็เลห์เหลี่ยมพอกับที่หลานสาวละโมภโลกมาก พูดว่า
“ที่จริงนะ เมียของลุงเจ้าเขาอยากได้ของอย่างดีที่สุดที่ปู่จะทิ้งไว้
ให้เขา แต่ปู่ก็อยากใหเจ้าสองคนมากกว่า ทินดาราเขาเป็นคนมาก่อน
ปู่จะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าจะมามีในวันรุ่งขึ้น”

เราแทบจะร้องไห้ออกมาด้วยความโกรธและผิดหวัง จึงเที่ยวเดิน
หาตุ๊กตากระท่อมเล็กๆ นั้น แต่หาได้พบอะไรไม่ เจอะแต่แมงป่องตัวหนึ่ง
ซึ่งค่อยเสียจนเราวิ่งลั่นวิ่งออกจากบ้านไปโดยไม่คิดว่าปู่ ชายชรา
หัวเราะท้องกืดท้องแข็งอย่างที่ไม่เคยได้หัวเราะมาเป็นปีๆ พอหลานสาว
คนโกล้งคาไปแล้ว ชายชราก็นำอาหารที่ซ่อนไว้ออกมากิน ทั้งยังเหลือบ
ไปมองตุ๊กตาพิสมัยสมบัติชั่วของที่ยัดเอาไว้เพื่อซ่อนให้พันดาเรา

(ยังมีต่อ)

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุตั้งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นอัน

โสภ วรรณคดี

อนันต์ โอชาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แสตต์

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เกษมประสาท
บรรณาธิการ นิลวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
สีห์ เต็มแสงศรี เชื้อขัน ศรีอักษร
นิลดา วงศ์ทองธรรม โกสุม กระจำรังวัน

กองธุรการ

นวดศรี ประภาศิริ
ปริดา ทุนนุกคิด สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.ม.
สุกิตรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธมธ อ.บ. Ph. D.
น.ร.ว. สดางค์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก ตามเสน วัด

แพทย์หญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล ธรรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริชานนท์

แสงอน แพทย์ทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๘/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๘๐๑๖

โน้ต อินเดียน

บรรณ พันธ์เพชร

พี่น้องสองสาว (ต่อ)

เมื่อเธอกลับถึงบ้าน ก็ตรงไปเล่นงาน
การาทันที เธอเอาเคาะโรลันว่า

“หน้อยนะ เด็กโขง กำไลทองนั้นบูให้ข้าแท้ๆ
เพราะข้าเป็นหลานคนโต กลับมาพูดได้ว่าบูให้ตัว”

“เอ๊ะ บูว่าอย่างนั้นหรือ” คารากถามด้วยความ
แปลกใจ แต่แล้วด้วยความมีใจดีของคารา คารากก็พูดว่า
“ถ้ามันพี่เอาไปซี พี่เป็นลูกคนโตนี้ เอ้า ข้ามองคุพี่ใส่
ก็ยังมี”

เธอก็เลยได้กำไลไปใส่ เวลาว่างไปหลายอาทิตย์
จนกระทั่งถึงวันหนึ่งมีข่าวมาว่าบูไม่ค่อยสบาย คาราก็
ปรึกษาพี่สาวว่า

“ข้าว่าเราควรจะไปเยี่ยมบูนะ ไปดูว่าเราจะทำ
อะไรให้บูได้บ้าง”

เธอสั่นหัวพูดว่า “เจ้ายากไปก็ไปเถอะ ข้า
เฝ้าบูมาตั้งแต่ครั้งที่แล้ว ข้าไม่ไปหรอก ไปก็ไม่เห็น
ให้อะไร ยังจะถูกแมงป่องคอย ต้องรีบวิ่งหนีมา ยังจำ
ได้ไม่ลืมเลย”

คาราจึงเป็นผู้ไปเยี่ยมบู คราวนี้คาราต้องผ่านคัน
หลักเช่นเดียวกับคราวที่แล้ว แต่คันหลักไม่ได้ขอให้ทำ
อะไรให้ ได้แต่ช่วยชี้ให้พบให้เดินทางถึงโดยสวัสดิภาพ
ยังคันไฟ ไฟ และลำธาร คางก็ช่วยพาราวเช่นเดียวกัน
ครั้งคราวมาถึงกระท่อมของบู คารากอดแปลกใจไม่ได้

ที่ไม่เห็นบูเจ็บป่วยเป็นอะไรอย่างที่เคยได้ มิหนำซ้ำบูยัง
เก็บของกินอย่างดีที่สุดของแกไว้ให้คารากินเสียอีก ชาย
ชราจุไฟอ่อนนุ่มให้ร้อนกินกับโรติ พอกินเสร็จก็ลุกขึ้น
ตรงไปยังกำแพงกระท่อม เอามือแตะๆ ไม่ช้าคารากอด
ประหลาดใจไม่ได้ที่เห็นบูยกก้อนหินก้อนใหญ่ออกจาก
กำแพง ที่ตรงหลังก้อนหินนั้นเป็นโพรงใหญ่พอที่คนเข้า
ไปซ่อนอยู่ได้คนหนึ่ง คาราเห็นบูล้วงเอาของหลายต่อ
หลายอย่างออกมาจากโพรงนั้น อย่างหนึ่งเป็นโน้ตผ้า
อีกอย่างหนึ่งเป็นหมอน้ำทองเหลืองอย่างที่เราเรียกโลคำ
ทั้งเดาแล้วก็ยังมีของสวยงามๆ อย่างคีมร่าคานานาชนิด
ล้วนเป็นสมบัติของยาคาราที่แกซุกซ่อนไว้ ชายชราพูดว่า

“คารา เจ้านะเหมือนยา ทั้งสวย ทั้งอ่อนหวาน
ทั้งยังใจดีอีกด้วย ตัวของเจ้าที่โคงเหมือนดวงจันทร์อยู่
เหนือตาอันโตคำลั่นนั้นช่างเหมือนของยาเจ้าเสียจริงๆ
เพราะฉะนั้นบูจึงจะให้เจ้าเอาของเหล่านี้กลับไปบ้าน บู
ให้เจ้าทั้งหมด เดียวพวกผู้พิทักษ์ข้างวิวาห์ที่แต่งงานกับลูกๆ
อาๆ ของเจ้าจะเกิดมารู้ความลับของบูเข้า”

คารารางจนพูดอะไรไม่ออก ทันใดนั้นความคิดหนึ่ง
ก็แวบเข้ามาในสมองของคารา คาราก็พูดกับบูเบาๆ ว่า
“บูจำ บูให้ของหลานมากมายเกินไปแล้วละ เกินกว่า
ที่หลานจะขนไปได้”

“จริงสินะ เจ้าขนไปไม่ไหวแน่ บูไม่ได้นึกถึงเรื่อง

นั่น ถ้าฉันจะให้ควายตัวเล็กของ
ปู่ไป ควายตัวนั้นปู่เลี้ยงมันมาเอง มัน
แสนรู้ยังกับคนแน่ะ มันจะพาเจ้ากับ
ข้าวของของเจ้ากลับถึงบ้าน โดย
ปลอดภัย นอกจากนั้นมันยังอาจจะ
เป็นประโยชน์แก่เจ้าในเรื่องอื่นๆ
อีก ไขมันนมควายตัวไหนดีเท่านม
ควายตัวนี้หรือ นมมันมันมาก มัน
เป็นเนยคั้นก็”

“อ้าว ถ้าหลานเอาควายไป
เสียแล้ว ปู่จะได้นมที่ไหนกินล่ะจะ”
คาราถามอย่างร้อนใจ

“เพียงแต่รู้ว่าเจ้าเป็นสุข ก็
เท่ากับว่าปู่ได้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้อง
การแล้วละ” ชายชราพูดพลางเอา
มือลูบผมหงอก คำนึงคาราจึงเดินทาง
กลับบ้าน มีข้าวของมากมายไม่ผิด
กับเจ้าสาวที่กำลังเดินทางไปบ้าน
เจ้าน้าว

ควายนั่นเหาะอย่างงามสง่า
และคงจะไม่หยุดเลย ถ้าหากล้าหร
น้ำจะไม่ร้องเรียกคาราไว้

“โอโฮได้โฮ คลาอะไรมา
คารา เราก็มีของให้เจ้าเหมือนกัน
นะ ที่แรกก็เกรงว่าจะมากเกินไป
เจ้าจะหอบไม่ไหว แต่นี่มาเห็นเจ้ามี
ควายของเจ้ามาด้วย”

(อ่านต่อหน้า 146)

พนองสองสาว — ตอนจากหน้า ๒๕

คารามองคู่ลำธาร และได้เห็นผ้าทอด้วยไหมเงิน วาววับผายแสงในลำธารอยู่ ลำธารพูดว่า “นี่ไงสำหรับเวลาเจ้าแต่งงาน เราเอามาจากต้นน้ำได้ๆ เขานั่นแหละ ที่นั่นมีนางฟ้าทอผ้าทิพย์อย่างนี้ละ” คาราแทบจะกล่าวคำขอบคุณไม่ออก รวบผ้าทอด้วยไหมเงินนั้นรวมไว้กับของอื่นๆ แล้วควายก็เดินต่อไป

ครั้นมาถึงต้นโพ มีเสียงกรุ่งกรังดังอยู่บนหัว คาราแหงนหน้าขึ้นดูก็แลเห็นตรงที่ต้นฉีกผ้าคลุมหน้าพันไว้ นั่น มีไข่มุกห้อยอยู่พวงหนึ่ง ต้นโพพูดว่า

“ไข่มุกนั้นสำหรับเจ้าคารา เราได้มาจากผ้าโพก

พระเศียรเจ้าชายองค์หนึ่ง ตอนที่พระองค์ทรงมาพักผ่อนที่ใต้ต้นของเรา ขอเจ้าจงรับไว้เป็นรางวัลความมีใจเมตตากรุณาของเจ้าเถิด”

คาราเอาไข่มุกสวมคอ แล้วก็เดินทางต่อไปด้วยความร่าเริงยินดี ทันใดนั้นเสียงไฟก็แตกดังเพียะๆ แล้วมีเสียงพูดว่า “อย่าเพิ่งไป อย่าเพิ่งไป คนสวยของเรา เจ้าคงหนีมาละซี คุณนี่แหละ เราพึ่งโรดไว้ให้เจ้ากินแล้วละ”

คาราอุทิศสำแบ่งโรดเป็นสองส่วน แบ่งไว้ให้พี่สาวส่วนหนึ่ง ส่วนตัวเองกินอีกส่วนหนึ่ง ขณะมาตามทาง

ครั้นมาถึงต้นพลัม กิ่งยอดของต้นพลัมโน้มต่ำลงเพราะ
มีลูกสุกๆเต็มไปหมด เสียงต้นพลัมบอกคาราวาว่า “เก็บไป
สิคารา อยากได้มากเท่าไรก็เอาไปเถอะ สุกหมดทุกลูก
แหละ นี่เป็นรางวัลที่เจ้าช่วยตั้งกิ่งของเราให้แยก
จากกัน”

คาราเก็บลูกพลัมใส่ผ้าคลุมหน้าจนเต็ม ก็นเสียบ้าง
เหลือนอกนั้นเก็บไว้ให้เหรา คาราดังใจอย่างแน่นแน่ว่า
มีอะไรจะต้องแบ่งให้เหราผู้ไม่มีความสุขครึ่งหนึ่งเสมอไป
แต่เมื่อคาราถึงบ้าน แทนที่พี่สาวจะขอบบุญขอบคุณ
น้องสาวผู้ใจดี เหราก็กลับแสดงความโกรธอย่างรุนแรง
คาราก็ได้แต่ถอนใจ พลังพูดว่า

“เออแนะ พี่เหรานี้ ถ้าพี่อยากได้ของจากปู่ พี่
ไปหาปู่สิ”

“อ้อ แ่นละ ยังไงเสียข้าต้องไปแน่” เหราทอบ
“แล้วข้าจะต้องได้ของมากกว่าที่ปู่ให้เจ้าเสียอีก”

ฉะนั้นพอสาๆ เหราจึงรีบออกเดินทาง และด้วย
อาการรีบจะให้ถึงกระท่อมปู่เร็วๆ เหราจึงไม่ได้สังเกต
ว่าเมื่อตอนผ่านต้นพลัม ต้นโพ ผ่านไฟและลำธาร สิ่ง
เหล่านั้นทำเสียงเค้นหัวเราะและล้อเลียนตนอย่างไรบ้าง
ครั้นถึงบ้านปู่ เห็นปู่ทำท่าเฉยเมย เหราก็ร้องออกมาว่า

“หลานมานี่จะมาขอของจากปู่”

“ของอะไรกัน”

“ไม่รู้ละ ปู่ต้องให้หลานให้มากๆ ถึงจะไม่มาก
ก็ขอให้มากกว่าที่ให้คาราไป”

“ฝันไปแล้วละเจ้า คนแก่จนๆอย่างปุนั้นหรือจะ
มีของอะไรมาให้ใคร อย่างมากที่ปู่จะทำได้ในทุกวันนี้
ก็คืออาศัยอาหารจากพวกเมียๆ ของลูกชายลูกกินไป
อันหนึ่งๆ”

พอชายชราพูดจบ ทั้งลูกชายลูกสะใภ้ของแก่ก็
ถลันเข้ามา คนหนึ่งร้องตะโกนว่า

“เอ้า จับตัวได้แล้ว”

“อ้อ นังเด็กนี่เอง” อีกคนหนึ่งพูด “นี่เจ้าเอาควาย
ของพ่อข้า พร้อมทั้งของอีกมากมายไปทำอะไร หา”

“นี่แนะ นังขโมยควายน้อย” หญิงพวกนั้นคนหนึ่ง
ร้องออกมา พลังกางเล็บออก

“นี่คนจรจัด” หญิงอีกคนหนึ่งร้องกรีดออกมา
แล้วก็วิ่งเข้าทาบเหราอีกใหญ่

“นังเด็กคนนี้ ไซ้ไหมที่ปล้นของของเราไปเมื่อ
วานนี้” เสียงคนเหล่านั้นร้องออกมาดังเซ็งแซ่ และชาย
ชรา ก็ผงกหัวส่งๆไป พลังพูดเสียงสั้นๆว่า

“ถ้าจะยังงั้นละมัง ทั้งๆที่เมื่อวานนี้ไม่เห็นนำเกลียด
เท่านั้น”

“แต่ว่านังเด็กนี้มาเอาสมบัติของพ่อไปได้อย่างไร
ละ” ลูกชายคนโตถามปู่ แล้วจึงมองเหราหน้าตาขมิง

บัตรขอ บัตรดี ใบสมัครสาร

วันเกิด _____ จันทร ☐ พฤหัสบดี ☐
อังคาร ☐ ศุกร์ ☐
(โปรดกา / ในช่อง) พุธ ☐ เสาร์ ☐
(เวลา.....น.) อาทิตย์ ☐

เพศ ชาย ☐ หญิง ☐

อักษรที่ต้องการให้มีอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

รายละเอียดอื่นๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดกรอกบัตรนี้ บรรจบของลงไปที่ “สมัครสาร”)

ทั้ง ผ่ายเหรายังกลัวคอหด เมื่อเหลือบไปเห็นมีคที่ชายนันเห็นไว้ที่
เริ่มชัด

ชายชราสั่นหัว หน้าคาบอกว่าไม่รับรู้อะไรเลย ทั้งยังตอบด้วยเสียง
อันน่าสงสารอีกว่า “คงจะตอนพ่อใจกลับไปประเดี้ยวประคำวละมั้ง
เพราะโรคหัวทำให้พ่อหลับบ่อยๆ เดียวหลับๆ”

“อ้อ แล้วนี่เจ้ายังจะมาปล้นเราน้อหรือวันนั” เสียงบ้าสะก๊ៃของ
เหราย่องถาม “คี้ละ เราจะจัดการกับเจ้าให้สาสมทีเดียว”

ว่าแล้วก็ตรงเข้ามาถูกลมรุมผลักไสเหราที่กำลังตกใจกลัวตัวสั่นให้ออก
ไปพ้นบ้าน ทั้งยังเอาเบ็ดหล่มขว้างปาเหราไล่หลังไปอีก

เหราดีใจราวกับว่าตายแล้วเกิดใหม่ที่พ้นบ้านบูมาเสียได้ ทั้งตัวมี
แต่รอยฟกช้ำดำเขียว เหราทั้งเจ็บ ทั้งร้อนทั้งหิว ได้แต่คิดอยู่ว่า

“ไม่เป็นไร ประเดี้ยวไฟคังจะปั้งโรตี้ไว้ให้เรากินหรรอก ดันโพ
กั๊งจะให้ ไซ่มุก และคันหล่มคังจะให้ลูกหล่มที่หวานอว้อย ลำธารกั๊ง
จะให้ผ้าสำหรับทองแทนที่จะเป็นผ้าสำหรับเงิน ดีกว่าของดาราเสียอีก”

แต่ว่าเหราหาได้สิ่งต่างๆ ดังที่คาดคิดไว้ไม่ เพราะเมื่อเหราถึงลำธาร
ได้เห็นผ้าสำหรับทองจริงๆ แต่พอเอื้อมมือไปจะฉวยผ้าผืนนั้น เหราก็
เสียหลัก หล่นลงไปในวังน้ำอันลึกของลำธารนั้น และลำธารก็รู้ว่าอะไร
ไม่ดี ฉะนั้นจึงได้พัดพาร่างของเหราไปเสียให้พ้นจนถึงแม่น้ำ แล้วก็
ไปออกทะเลในที่สุด □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมตัสธรรมคาอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุถึงจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นหุ้รบ

ชลธิชา โยคะกุล

อนันต์ โยธาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ๙ วรรณง แสงดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิตวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ๙ วรรณง
ศัพท์ เสือแหงศร์ เชื้อจีน ศวิชัย
นิตชา วงศ์ทองธรรม โกศล กระจำรัตน์

กองธุรการ

นวดศรี ประภาส
ปริดา หนูณภักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวคมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุระภาคะนันทน์ ร.บ.ร.ม.
สุกัทรา สังหทะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. ทองคำโสม โรจนะบุรานนท์

กนก ตามแสน วิค

แพทย์หญิงอรรณณ กุณวิศา
ชุต กรชมกค อ.บ.
สมศรี สุกุมณนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สิริอานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จาง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๑๖-๑๘ อาคารศรีวิเทศ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒
โทร. ๘๐๘๑๑๖

นิทาน ไทยใหญ่

บรรจบ พันธุเมธา

นางกีนปูเมืองลายคำ

นิทานเรื่องนี้เขาดือเป็นนิทานประจำถิ่น
ของเมืองลายคำ ซึ่งอยู่ในรัฐชานไตแถบเมือง
นาย สว่างทุ่งหม่าเป็นผู้เล่าไว้ในนิทานไทยใหญ่
๑๖ เรื่อง เรื่องเป็นทำนองแม่เลี้ยงวิชา ดัง
ต่อไปนี้

เมื่อก่อนนานมาแล้ว ตั้งแต่ครั้งเมืองลายคำยังอยู่
ทางด้านเหนือของตลาดในปัจจุบันอันยังมีซากเมืองเก่า
ปรากฏให้เห็นอยู่ ได้มีขุนหอคำองค์หนึ่งครอบครอง
เมืองลายคำ ขุนหอคำองค์นี้ทรงอยู่ในศีลในธรรมและ
ชนบประเพณียิ่งนัก ทั้งยังทรงบำเพ็ญกุศลบำเพ็ญทาน
อยู่ทุกวันมิได้ขาด

อยู่มาวันหนึ่ง จะด้วยเหตุผลกลใดไม่ปรากฏ ขุน
ชิกย้าคือพระอินทร์เกิดจำแลงร่างเป็นคนหาปูหาปลา
และจับปูมาขายในตลาดถึงร้อยเอ็ดตัว ปูร้อยเอ็ดตัวนั้น
ที่จริงก็เป็นปูธรรมดาๆ นี่เอง แต่เห็นจะเป็นของหายาก
จึงดูแปลกน่าสนใจ เมื่อต่อเก็นคือวิเสททำเครื่องเสวย
ไปจ่ายกับข้าว แลเห็นเจ้าจึงถูกอกถูกใจนักหนา ชื้อ
เหมาหมดนำไปถวายขุนหอคำ

ฝ่ายขุนหอคำเมื่อยังพิจารณาปูเหล่านั้นทีละตัว ยัง
ทรงเห็นแปลก ที่ปูเหล่านั้นตัวเท่าๆ กัน ไม่เล็กไม่ใหญ่
กว่ากัน แล้วก็ดูสวยงามน่าพิศวง ขุนหอคำเลยเกิด
ความคิดขึ้นมาอย่างหนึ่ง จึงโปรดให้หาอำมาตย์

ทั้งหลายมาเฝ้า ครั้นว่า

“พวกเจ้าทั้งหลายจงให้คนไปตีหม่องร้องบ่าวให้รู้
กันทั่วๆว่า ถ้ามีใครกินปูทั้งร้อยเอ็ดตัวได้หมด ข้าจะ
ให้รางวัล ถ้าเป็นผู้ชายข้าจะตั้งให้เป็นเจ้าแกมเมือง
องค์รัชทายาท หากเป็นผู้หญิงข้าจะตั้งให้เป็น นาง
กำหวั (คือนางเคียงหัว หมายถึง มเหสี)”

คนที่รู้เรื่องนี้และมาอาสากินปูร้อยเอ็ดตัวเป็นคน
แรก เป็นผู้หญิงสาวยากจน หญิงนั้นกินปูทีละตัวๆ จน
กระทั่งหมดร้อยเอ็ดตัว ขุนหอคำจึงโปรดให้เป็นนาง
กำหวัตามที่ทรงลั่นวาจาไว้ แต่บังเอิญหญิงสาวนั้นเป็น
คนสวย ทั้งกิริยาจากก็เป็นที่ถูกพระทัยขุนหอคำยิ่งนัก
จึงเป็นที่โปรดปรานยิ่งกว่าสนมอื่น ๆ อันนับเป็นภัย
อย่างใหญ่หลวงแก่นางกำหวัในโอกาสต่อมา

บรรดาสนมขุนหอคำพากันวิสาชิงชิงนางกำหวั
จึงพยายามหาเรื่องร้ายป้ายยาให้อยู่เสมอ นางกำหวันั้น
คงเป็นเพราะกินปูร้อยเอ็ดตัวเข้าไปจึงตั้งครภ์และคลอด
ลูกออกมาถึงร้อยเอ็ดคน เป็นหญิงเพียงคนเดียวนอกนั้น
เป็นชายทั้งหมด ซึ่งก็เป็นโอกาสดีของนางสนมเหล่านั้น
ที่ได้ใช้ให้แม่เก็บ (หมอด้าย) จัดการเอาโอรสธิดา
ทั้งหมดนั้นลอดล่องทิ้งลงไปใต้ดิน แล้วเอาลูกหมา
ไว้แทนที่ บอกกับใครๆว่า “นั่นละคือลูกนางกีนปู”
นางสนมจึงนำความไปทูลขุนหอคำ ขุนหอคำทรง

ทราบก็โทรโทรกรวดถึงกับทรงรับ
นางกินปอกไปจากหอนั้นที่ นาง
กินปูกิจจัดการหอบเอาลูกหมานนั้นไป
และได้ไปอาศัยอยู่ที่คอกม้า ช่วยเขา
กวาดขี้ม้ายูที่นั่น ทั้งนี้ทำให้บรรดา
นางสนมทั้งหลายต่างโล่งใจสบายไป
ตามๆกัน

ส่วนเด็กทั้งร้อยคนนั้น ถึงจะ
ถูกทั้งใต้ดูน แต่ก็หาได้ตายไม่
เพราะบุญดีมีหมูแม่ลูกอ่อนตัวใหญ่
เบือเรอรับเอาไว้ได้ แล้วก็ช่วยพา
เด็กทั้งหมดไปซ่อนเอาไว้ที่อื่น แต่
เรื่องก็ไม่พ้นหูหันตาสนมเหล่านั้นไป
ได้ จึงออกอุบายว่า เป็นไข้หนัก ขอ
ให้หมอเปดางคือโหร ช่วยมาผูก
ดวงชะตาให้ หมอเปดางได้เงิน
สินบนจากนางสนมจึงทูลขุนหอคำ
ว่า “เจ้านางต้องเสวยเนื้อหมูแม่
ลูกอ่อนจึงจะหายโรคไข้ ไม่เช่นนั้น
อาจจะถึงตายได้” ขุนหอคำเกรง
นางสนมทั้งหลายจะพากันตายเสีย
หมด จึงโปรดให้จัดการไปตามนั้น
โดยด่วน

หมูแม่ลูกอ่อนพอรู้ตัวว่าเราจะ
เอาตัวไปฆ่า ก็รีบเอาเด็กทั้งร้อยเอ็ด
นี้ไปฝากแม่วัวไว้ แม่วัวก็ยินดียิ่ง
ฝาก แต่แม่วัวดูแลเด็กเหล่านั้นได้
(อ่านต่อหน้า 146)

นางกนิษฐเมืองลายคำ—ต่อจากหน้า ๒๕

ไม่นาน ก็ประสบเคราะห์กรรมถึงถูกฆ่าตายเช่นเดียว เป็นผู้รับฝาก ช้างเดินป่าได้จึงรีบนำเอาเด็กน้อยเฝ้าคน
กับหมแม่ลูกอ่อน ก่อนตายแม่หัวเอาเด็กทั้งหมดไปฝาก นี้ไปไว้ที่ช้างดำเจ้ายะเซ (ฤษี) องค์หนึ่ง
แม่ควายไว้ แม่ควายต้องตายอีก คราวนี้จึงถึงเวรช้าง ชื่อนี้ทั้งร้อยเอ็ดพี่น้องต่างโคชน เมื่อช้างนำพา

ปล่อยไว้ที่นั่น จึงต่างก็ส่งเสียงกันจนเจ้ายะแซ่ต้องออกจากถ้ำมาดูทันที พอเจ้ายะแซ่แลเห็นเด็กตั้งมากมายอยู่หน้าถ้ำก็อดแปลกใจและยินดีไม่ได้ จึงพาเด็กเหล่านั้นเข้าไปอยู่ในถ้ำ แล้วก็พุ่มพักเตียงดูเหมือนดังลูกของตน จัดหาอาหารหาเครื่องนุ่งห่มให้ทั่วทุกคน แต่เด็กเหล่านั้นก็ยังไม่นอนเพราะหิว เพราะปรากฏว่าวันหนึ่งเกิดมีมูเซอหรรณพามาล่าสัตว์ แลเห็นเด็กเป็นอันมากเช่นนั้น รู้สึกแปลกใจจึงไปบอกกันต่อๆ จนชาวไร่ไปถึงนางสนมขุนหอคำ นางสนมก็ทำขนมใส่ยาพิษใช้ให้คนนำไปให้เด็กร้อยเอ็ดคนกิน ขณะนั้นเจ้ายะแซ่ไม่อยู่ออกไปหาผลหมากรากไม้ ครั้นเจ้ายะแซ่กลับมาก็แลเห็นเด็กทั้งหมดนอนตายกองกันอยู่อย่างนั้น ก็ร้องไห้อาลัยรักร่ำไห้ แล้วก็เอาศพเด็กทั้งร้อยเอ็ดฝังไว้รอบๆ ถ้ำ

ไม่ช้าไม่นาน ตรงที่เจ้ายะแซ่ฝังเด็กไว้ เกิดมีต้นจาม คือต้นจำปาออกขึ้นมาร้อยเอ็ดต้น เป็นต้นจามคำคือจำปาเหลืองเสียร้อยต้น ส่วนอีกต้นหนึ่งเป็นต้นจามเงินคือจำปาขาว เจ้ายะแซ่พอเห็นก็รู้ได้ทันทีว่าต้องเป็นเด็กร้อยเอ็ดคนตายไปกลายเป็นต้นจำปา เห็นแล้วก็รู้สึกช็อกขึ้นใจ เอามือแตะต้นนั้นบ้างต้นนั้นบ้างแล้วก็ทักทายพูดคุยกับต้นจามทุกต้นเป็นที่เพลิดเพลิน แต่เรื่องนี้รู้ไปถึงนางสนมเหล่านั้นจนได้ นางสนมก็จ้างคนแอบไปฟันต้นจามทั้งร้อยเอ็ดต้นทั้งหมด ไม่ให้เหลือสักต้น แล้วก็จัดการโยนทิ้งนำไป

ถึงเวลาบ่ายวันหนึ่ง ปู่จางค์ยาจางค์ คือคนชักผ้าสองผัวเมียได้เห็นซึ่งต้นจำปาลอยน้ำมาเป็นอันมาก คนทั้งสองก็ช่วยกันขนขึ้นไว้บนตลิ่ง สำหรับจะผ่าทำพื้นใส่ไฟ แต่พอตกกลางคืน ซึ่งต้นจำปาทั้งหมดนั้นก็กลายเป็น

เป็นเด็กนอนก่ายกันอยู่ คนชักผ้าสองค้ายายได้ยินเสียงแปลก ก็แอบดู เห็นเด็กมากมายนอนอยู่ก็รู้สึกตืออกใจรีบไปหาเสื้อผ้ามานุ่งห่มให้ในทันทีทันใดนั้น ได้ครบทุกคน เด็กทั้งร้อยเอ็ดจึงนับค้ายายนั้นเป็นพ่อเป็นแม่ และอยู่ดีมีความสุขร่วมกันตลอดมาในบ้านที่อยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากเวียงขุนหอคำนัก

เด็กทั้งหมดนั้นถูกทรมานมานานแล้วหลายอย่างหลายวิธี จึงถึงคราวจะได้พบพ่อแม่จริง ๆ ของคนบ้าง ชวนชักผ้าผ้านำมาขาย จนนางกินปูได้เป็นนางก้างหัวมาบัดนี้ก็ได้จำแลงร่างเป็นคนชรามาเล่าเรื่องราวแต่ต้นจนปลายให้เด็กทั้งร้อยเอ็ดนั้นฟัง แล้วประทานไก่ให้ตัวหนึ่ง เอาไว้ไปทำชนกับไก่ขุนหอคำ ครั้นว่า

“เจ้าจงเอาไก่นี้ไปทำชนกับไก่ขุนหอคำ บิดา ▶

บัตรขอ บัตรใบ สตรีสาร

วันเกิด ☐ จันทร์ ☐ อังคาร ☐ พุธ ☐ พฤหัสบดี ☐ ศุกร์ ☐ เสาร์ ☐ อาทิตย์ ☐
(โปรดกรอก / ในช่อง) (เวลา.....น.)

เพศ ☐ หญิง ☐ ชาย

อักษรที่ต้องการให้มียอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

รายละเอียดอื่นๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดกรอกบัตรนี้ บรรจุของลงไปที่ "สตรีสาร")

ของเจ้านะ ถ้าพวกเจ้าแพ้จะยอมเป็นข้า แต่ถ้าหากเจ้าชนะเจ้าจงขอแม่เจ้า
ซึ่งเป็นคนกวาดขี้ม้ายู่ที่โรงม้า”

พี่น้องทั้งร้อยเอ็ดก็ทำตามคำชวนชักยาสั่งทุกประการ เริ่มด้วยเอาไก่
ไปทำสนกับไก่ของขุนหอคำ คนทั้งเวียงพากันมายังหอขุนหอคำ เพื่อมา
ดูการชนไก่ที่เขาเรียกว่าค่อไก่ คนเหล่านั้นสงสัยอ้ออิงเอาใจช่วยข้างไก่
ขุนหอคำ ไก่ขุนหอคำยิ่งชนก็ยิ่งอ่อนแรงลงไป ค่อยๆ ค่อยๆ ออกนอก
สังเวียน สุดท้ายเลยวิ่งหนีออกไปเลย

เมื่อค่อไก่ชนะแล้ว พี่น้องทั้งหมดก็ขอให้ขุนหอคำปฏิบัติตามสัญญา
คือขอมารดาที่เป็นคนกวาดขี้ม้ายู่ที่โรงม้า เมื่อขุนหอคำนำหญิงนั้นมา
ให้ หญิงนั้นพูดว่า

“เราไม่เคยมีลูกมีเต้า”

แต่พี่น้องร้อยเอ็ดกลับตอบพร้อมกันว่า “เป็นแม่ของเราใช้แน่แล้ว”

หญิงนั้นจึงอธิษฐานขึ้นว่า “ถ้าหากเด็กเหล่านั้นเป็นลูกของข้าจริง
ขอให้ฉันนมออกมาแล้วพุ่งเข้าปากเขาเหล่านั้นด้วยเถิด” พอลิษฐานเสร็จ
ก็ปรากฏเป็นสมจริงดังนั้นคือหน้าคนหลาย

บรรดาคนเมืองและอำมาตย์ขุนหอคำ ต่างก็พากันไปหูลูกขุนหอคำให้
ทรงทราบโดยตลอดว่า นางกินนมกับเด็กทั้งร้อยเอ็ดคนเป็นแม่ลูกกันจริงๆ
แต่ที่พราดจากกันไปก็เพราะนางสนมทั้งหลายนั้นเป็นเหตุ ขุนหอคำจึง
ขับนางสนมให้ออกจากหอไปตามมฤดากรรม แล้วก็รับนางกินนมกับลูก
ร้อยเอ็ดคนเข้ามาอยู่ในหอ ได้รับความสุขสืบไปจนชั่วชีวิต □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดคิตหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุตั้งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นที่รับ

วลัยศรี วนิชานันท์

อนันต์ โยธาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ๕ ระนอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เกษนประภาส
บรรณาธิการ นิตวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ๕ ระนอง
ตีพิมพ์เมื่อวันศุกร์ เชื้อจีน ศรีปาก
นิตยา วงศ์เกษมธรรม โกศล กระจ่างรัตน

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ

ปริดา หนูณักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีตะนะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.บ.

สุกิตรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ ร.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ร.บ. Ph. D.

น.ร.ว. ตอวงศ์โสม โรจนะบรรณนท์

กนก ตามแสน วิต

แพทย์หญิงอรรณพ กุศลวิศาล

อุบล ภิรมย์ภักดิ์ ร.บ.

สมศรี สุขุมถนอม

แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จำนง รังติกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๘/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๘๐๖

วัน อังคาร ๒๒ มิ.ย. ๒๕๑๒

นิทาน อีเบต

บรรณ หันดูเฒ่า

แก้ผิด

นิทานท่านองนี้มีปรากฏในชาดก เรื่องที่
อีเอฟ คอด นำมาเล่าลงจะมีที่มาจากชาดกเช่น
เดียวกัน แต่ตอนต้นมีความแตกต่างออกไปดังนี้

ยังมีชายสองคนอยู่บ้านติดกันในหมู่บ้านเดียวกัน
ในประเทศอียิปต์ คนหนึ่งเป็นคนมั่งมี แต่อีกคนหนึ่ง
เป็นคนยากจน คนมั่งมีที่ชื่อซริง นั้นเป็นคนหยิ่งโส
โลกมาก เห็นแก่ตัว ส่วนคนยากจนที่ชื่อจัมพะนั้นตรง
กันข้าม เป็นคนใจดีมีเมตตา เป็นที่รักของคนทั่วไป

อยู่มาครั้งหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ มีนกกระจอกสอง
ตัวมาทำรังอยู่เหนือประตูบ้านของจัมพะ แม่กกออกไข่
และฟักไข่ของตนจนเกิดเป็นลูกนกเล็กๆ อยู่ในรังนั้น
หลายตัวด้วยกัน วันหนึ่งขณะที่ลูกนกเหล่านั้นยังเพิ่ง
สอนบิน ลูกนกตัวหนึ่งได้หล่นลงมาจากรัง ถึงแม้ลูกนก
นั้นจะไม่ตาย แต่ซากก็หักบิ่นไปไหนไม่ได้ จัมพะออก
มาพบเข้า จึงค่อยๆ อุ้มลูกนกนั้นขึ้น แล้วนำไปประคบ
ประหมอบในบ้านด้วยความเมตตาสูงส่ง จัมพะหาเชื้อ
มาพินชาน้อยๆ ของลูกนกนั้นค้างเผือกเพื่อให้กระดูกเข้า
ที่ เรียบร้อยแล้วก็นำลูกนกไปไว้ในรังตามเดิม

ลูกนกนั้นเห็นจะไม่ใช้ลูกนกธรรมดา เพราะปรากฏ
ว่าเมื่อลูกนกเติบโตขึ้นและบินแข็งแรงแล้ว ก็ได้บินออกไป
หากินนอกวัง และวันหนึ่งเมื่อกลับรังได้ออเม้ดข้าวมา
ด้วย ๕ เม็ด ลูกนกนั้นคายข้าวทั้ง ๕ เม็ดลงบนโต๊ะ

ต่อน้ำจัมพะ บอกว่า

“ข้าพเจ้าเม้ดข้าวเหล่านี้มาให้ท่าน เพราะว่าท่านมี
เมตตาต่อข้า ท่านลงเพาะคุณในสวนเถาะ แล้วคอยดู
ว่าจะมีอะไรงอกออกมา”

จัมพะทำตามคำลูกนกทันที คือนำเม้ดข้าวทั้ง ๕ เม็ด
ไปเพาะในสวนแล้วก็หมั่นรดน้ำอยู่เรื่อย ไม่ช้าเม้ดข้าว
นั้นก็งอกเป็นต้น และต้นข้าวโตขึ้นอย่างรวดเร็ว แล้ว
ก็ออกรวง วันหนึ่งจัมพะก็ได้เห็นว่ารวงข้าวเหล่านั้นสุก
แต่พอเข้าไปดูใกล้ๆ จัมพะอดคั้นเค้นถึงโลเลใจไม่ได้
เพราะแทนที่ในรวงข้าวแต่ละรวงจะมีเม้ดข้าว กลับมี
เพชรพลอยอันสวยงามอยู่ในนั้น จัมพะนำเพชรพลอย
เหล่านั้นไปขายที่ตลาดในเมือง ได้เงินมากมาย จัมพะ
ก็เลยกลายเป็นคนมั่งมีขึ้นมาทันที ได้มีชีวิตอยู่อย่าง
ผาสุกเช่นเดียวกับซริง

ส่วนซริงเพื่อนบ้านผู้ละโมภของจัมพะนั้น เมื่อ
เห็นจัมพะเปลี่ยนแปลงฐานะไปจากเดิมโดยรวดเร็วเช่น
นั้น ก็พยายามสืบสาวราวเรื่องว่าจัมพะร่ำรวยขึ้นได้
อย่างไร จัมพะเป็นคนซื่อ เมื่อซริงสอบถามเรื่องราวก็
เลยเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด

พอรู้เรื่องแล้ว ซริงก็รีบกลับไปบ้าน คิดว่า
“ทำอย่างไรหนอเราจึงจะได้เพชรพลอยในรวงข้าวอย่าง
จัมพะบ้าง ที่จริงที่ในหลังคามันเรวก็นกกระจอก

พรรณอย่างนี้ทำรังอยู่ เมื่อวานนี้ยัง
เห็นแม่มันบ่อนอาหารลูกมันเลย'

ก็คิดงั้นแล้ว ชวังก์ก็บินขึ้นไป
บนหลังคา เอาไม้เชื่อมลูกนกให้ตกลง
มาตัวหนึ่งจนลูกนกขาหักสุมใจตน
แล้ว ชวังก์ก็ไปเก็บนกนั้นมาเอาเชือก
พันขาไว้ แล้วก็เอากลับไปใส่ไว้ใน
รังเดิม ชวังก์เฝ้ารอนานจน
กระทั่งนกบินแข็งแรงบินออกไปหากิน
นอกรังได้ วันหนึ่งลูกนกนั้นบิน
กลับรังอมข้าวมาด้วยเม็ดหนึ่ง เมื่อ
เห็นชวังก์ที่โตะ ลูกนกก็คายเม็ด
ข้าวลงบนโตะต่อหน้าชวังก์ พูกว่า

“ข้าน่าเม็ดข้าวนี้มาให้ท่าน
ท่านลองเพาะดูในสวนเถอะ แล้ว
ก็อยุ่ดูว่าจะมีอะไรงอกออกมา”

พูดแล้วลูกนกก็บินหนีไป ชวังก์
จัดการเพาะข้าวเม็ดนั้น ต้นข้าว
เติบโตรวดเร็วมาก อีกอาทิตย์หนึ่ง
ต่อมา ชวังก์ไปคุต้นข้าวที่ตนปลูก
แต่แทนที่จะมีรวงข้าว และในรวง
ข้าวมีเพชรพลอยอย่างที่ยัมพะพบ
กลับได้เห็นคนตัวใหญ่เบ้อเร่อ มือ
ถือดาบจิ้งก่าอยู่ คุน้ำกลัวยิ่งนัก ชวังก์
เห็นแล้วก็วิ่งอำพันกลับเข้าไปใน
บ้าน แต่ยังไม่ทันจะปิดประตู ชาย
นั้นก็ตามมาถึง ยังกี่ที่ชายคนนั้น
(อ่านต่อหน้า 147)

คง นอกจากข้อชายาพระอินทร์แล้ว แปลได้ว่า
ความงาม ความเมตตากรุณา ความชำนาญ การพูด
วิไล ไม่มีคำแปล มีแต่ วิไล แปลว่างาม วลัย
แปลว่า กำไลมือ หรือ วงกลม เส้นรอบวง

ถ้าแก้ให้เป็น พจวิไล ให้หมายความว่า ถ้อยคำไพเราะ
อาจใช้ได้ทั้งสองวัน แต่ถ้ายังไม่ถูกใจ ก็โปรดบอกมา
ใหม่ให้ชัดเจนว่าต้องการวันไหนแน่

"ประวิติ" ต้องการอักษร ส. หรือ ศ. มีความหมายว่ามี
วิติปัญญา ก้าวหน้าไกล เป็นสิริมงคล ขอให้คล้องกับชื่อ
พี่สาวว่า ประวิทย์

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

กฤตกร - (ออกเสียงสิดตะกอน) พระจันทร์
กวิศวรา - แม่น้ำคงคา
กวิระ - สำเร็จ ดี

"สถาพร" ต้องการอักษร ศ.ส. ศิสิ มีความหมายสภาพ
อ่อนโยน น่ายรรเสรีญ ขอให้คล้องกับชื่อพี่สาวว่า
"ประไพพิศ"

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สินิทชนันท์ - ลูกที่น่ารัก รักใคร่ผูกพัน และสภาพ
อ่อนโยน

ศิศา - (ออกเสียงสิดสะยา) ใจกว้างขวาง
ศิริรัตน์ - นิล

"วัฒนา" ต้องการอักษรที่ขึ้นต้นตามด้วย เดช ขอให้
คล้องกับชื่อพี่สาวว่า "เศรษฐี"

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

สุรภิต - ที่มีกลิ่นหอม ที่มีชื่อเสียง
สุธิดา - เหมือนน้ำทิพย์
สุนิษา - ตั้งใจมั่น เด็ดเดี่ยว

แก้ผิด - ต่อจากหน้า ๒๕

เมื่อได้คิดจะเอาชีวิตจริง เพียงแต่เก็บทรัพย์สินสมบัติเงินทอง
ของจริงไปจนหมดสิ้น ชีวิตก็เลยกลายเป็นคนยากจน
จนกระทั่งข้าวก็แทบจะไม่มีกิน จะว่าเป็นเพราะลูก
ยากแก้ไขความใจร้ายของตนก็คงจะได้

แม้กรรมที่ตนกระทำไว้จะส่งผลร้ายตอบแทน
ถึงกล่าวแล้ว ก็หาว่าชีวิตจริงจะรู้สึกเจ็บปวดและกลัว ใจ
ของจริงยังอดโลภอยากได้ของของคนอื่นไม่ได้ หลาย
เดือนต่อมา จมพิงมีความจำเป็นจะต้องเดินทางไปต่าง
เมือง จมพิงได้ฝากทองไว้กับชีวิตจริงหนึ่งให้ชีวิตจริง
ไปหาไว้ให้จนกว่าตนจะกลับมา ชีวิตจริงรับปากรับคำเป็น
อันดี ครั้นจมพิงกลับมา มารับทองคืน ชีวิตจริงให้

แต่ว่าภายในเวลานั้นหาได้มีทองแม้แต่ด้อยไม่ มีแต่ทราย
ถมเต็มถุง พอจมพิงเปิดดู เห็นถุงทองของตนไม่มีทอง
มีแต่ทรายเช่นนั้น ก็ถามชีวิตจริงว่า

"เอ๊ะ นี่มันเกิดอะไรขึ้นล่ะ ถึงได้มีแต่ทราย ไม่มี
ทอง"

ชีวิตจริงเป็นพิศวง พู่ว่า

"อ้าว ก็ทองกลายเป็นทรายไปแล้วนี่ซี ไม่น่า
ประหลาดหรือ"

จมพิงไม่รู้ว่าได้ตอบว่าอย่างไร ได้แต่แบกถุงทราย
นั้นกลับบ้าน พออาทิตย์ต่อมา จมพิงก็เปิดโรงเรียนสอน
เด็กเล็กๆ สอนให้พรีไม่โกงเงิน ชีวิตจริงอย่างนั้นก็

รับส่งลูกชายอายุ ๕ ขวบของตนไปเรียนที่นั่น ครั้นอีกสองสามวันต่อมา
ชริงอยากจะไปเยี่ยมลุงของตนที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง จึงถามจัมพะว่าตน
จะขอฝากลูกไว้ที่โรงเรียนกับจัมพะสักสองสามวันได้หรือไม่ จัมพะกับ
ฝากอย่างเต็มใจ

พอชริงออกเดินทางไปแล้ว จัมพะออกไปเดินเล่นไปเจอละิงตัวเล็ก ๆ
เข้าตัวหนึ่งจึงจับมาเลี้ยงไว้ แล้วสอนให้พูดว่า

“พ่อจ๋า ลูกได้กลายเป็นลิงไปแล้ว ไม่แปลกหรือ”

แล้วจัมพะก็คอยให้ชริงกลับมา พอชริงกลับมากรี๊ดไปรับลูกที่
โรงเรียนของจัมพะ แต่ชริงไม่เห็นเด็กสักคนในห้องเรียน มีแต่ละิงตัวหนึ่ง
นั่งป้ออยู่ ชริงจึงถามจัมพะว่า

“ลูกข้าพเจ้าอยู่ที่ไหนนะ เรียนหนังสือตั้งใจหรือเปล่า”

จัมพะไม่พูดว่าอะไร อัมลียืนส่งให้ชริง ชริงงง จึงถามอย่าง
โกรธว่า

“อะไรกันนี้ ลูกเราอยู่ที่ไหน”

ละิงตัวนั้นพูดขึ้นตามที่จัมพะสอนว่า “พ่อจ๋า ลูกได้กลายเป็นลิงไป
แล้ว ไม่แปลกหรือ” ชริงโกรธมากตะโกนเอะอะไล่หน้าจัมพะ แต่จัมพะ
ก็ไม่เอาใจใส่ ในที่สุดชริงเห็นท่าไม่เป็นการต้องกลับไปขอขมืทองมาจาก
ลุงคนหนึ่งมาใช้คืนให้จัมพะ จัมพะจึงยอมคืนลูกอายุ ๕ ขวบของชริงให้
แต่โดยดี ชริงก็เลยเร็ดแต่นั้นมา ไม่กล้าทำตลกตลอบตะลึงใครอีก □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒-เดือน (๑๒๖ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
เดือนละ ๒.๕๐ บาท ราคาค่าหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ๗ ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบรรณาธิการหนังสือสตรีสาร จำกัด เป็นหัว

รับนักร สละวิริยะ

อนันต์ โขธาประเสริฐ อากาศ
ปราโมทย์ ๗ วรรณง แสงสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บรรณาธิการหนังสือสตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เกื้อนประภาส
บรรณาธิการ นิธวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรรณประทีป ๗ วรรณง
สีห์ เต็มหลวงศรี เรือจีน ศรีอักษร
นิศา วงศ์เกษรรม ไกสม กระจำวัน

กองธุรการ

นวดศรี ประภาส
ปริศา ทัศนภักดี สมบูรณ์ สรรพคุณ
ประทุม ทวีคณะ

กองพิมพ์งานวิชาการ

นิเทศา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.บ.
สุกัทยา สังหณะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โสม โรจนะบรรณกิจ
กนก ตามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรพรรณ กงวิศาล
อุบล ธรรมมงคล อ.บ.
สมศรี สกนถนันทน์
แพทย์หญิงอรอนงค์ สิริขันธ์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จาง รุ่งศักดิ์ ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๒๖-๒๘ อาคารวิทยุเทศ
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ

โทร: ๔๐๕๐๒๖

โน้ต จิน

บรรณ พันธ์เมธ

นางงูเผือก

นิทานประเภทสัตว์กลายร่างเป็นคน หรือคนกลายร่างเป็นสัตว์นั้นมียุ่มากไม่ว่าดินไหน มีสัตว์ต่างๆตั้งแต่สัตว์เล็กเช่น กบ ไปจนถึงสัตว์ใหญ่เช่นเสือ และสัตว์ร้ายเช่นงู ค้างคาวเผือกที่เลื้อย บอนเนค เล่าไว้ในเทพนิยายจีน ดังนี้

บ่ายวันหนึ่งในฤดูร้อน อากาศร้อนเสียจนเห็นเปลวแดดเป็นสีขาว พื้นดินก็ร้อนระอุไปทั่ว แม้ที่ที่มีหญ้าก็มิได้ชุ่มฉ่ำเขียวไปหมด ขณะนั้นเองชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อชิวเซียนกลับจากเดินเล่น กำลังเดินกลับบ้านที่ในเมืองหางโจว (ฮั่นเค้า) ชายผู้นี้เป็นนักศึกษา ถึงหน้าประตูจะคำกล่าเพราะยากจนแต่ก็ยังขยันขันแข็ง ไม่ได้เคียดแค้นที่ต้องเดินฝ่าแดดในยามนั้น เพราะปรากฏว่าชิวเซียนเดินช้าๆ ไม่มีท่ารีบร้อน มือหนึ่งยกชายเสื้อคลุมที่ทำด้วยผ้าฝ้ายสีน้ำเงินสีกดชิดเอาไว้เพื่อจะได้เดินให้สะดวกขึ้น

ขณะที่ชิวเซียนเดินเข้ามาใกล้ทะเลสาบตะวันตก ก็ได้ยินเสียงคนเอะอะเฮฮาถกกันอยู่ที่ใต้ร่มต้นหลิวใหญ่ต้นหนึ่ง เสียงนั้นทำให้ชิวเซียนอดอยากรู้ไม่ได้ว่าเขาทำอะไรกัน จึงรีบเดินเข้าไปใกล้แล้วเบียดคนเข้าไปดู ก็เห็นคนคนหนึ่งนั่งตาค้างกริ้วกร่ำหัวเราะอย่างแสดงการเล่นกับงูให้คนชม งูนั้นเป็นงูเผือก ขาวสวย ชายนั้นเอาไม้จิ้มฟันจิ้มกับงู แล้วก็กลืนลงไปนาน

คนดูพากันโห่ร้องชอบใจที่เห็นชายคนนั้นกลืนปล่อยงูหลุดไปได้ แต่ทันใดนั้นก็รีบตะครุบตัวเอาไว้อีก ยิ่งเห็นงูคืน ชายนั้นยังหัวเราะเสียงดังลั่น คนดูต่างคบปากันด้วยรู้สึกสนุกสนาน แล้วเลยหลยหัวเราะไปกับชายคนนั้นด้วย

ชิวเซียนเห็นชายนั้นทรมานงู ให้รู้สึกสงสารงูจับใจ แล้วก็โกรธชายคนนั้นจนหน้าแดงกำ ยืนจ้องหน้าผู้ทรมานงูตาเหม็ง แต่ว่าชายคนนั้นดูแข็งแรง เห็นจะสู้ไม่ไหว ชิวเซียนจึงต้องซ่อนความโกรธไว้ แต่กระนั้นเสียงก็ยังไม่วายสั่น เมื่อถามชายเจ้าของงูว่า

“งูนี้ขายไหม ขายเท่าไร”

ชายนั้นถึงกับชะงักด้วยความแปลกใจงงัน แต่แล้วก็ถามขึ้นท่ามกลางเสียงเฮฮาของผู้ดูว่า

“พ่อหนุ่มคนนี้เป็นใครกันหนอ ถึงได้อยากซื้อเจ้างูสวยตัวนี้”

ชิวเซียนไม่ตอบว่าอะไร แต่คว้าเงินที่มีอยู่ทั้งหมดส่งให้ ซึ่งก็มากพอสำหรับชายผู้ใจกระตือรือร้น ชายคนนั้นรีบฉวยเงินไป แล้วก็จับงูส่งให้ชิวเซียนพูดว่า

“เอ็งงูนี้เป็นของท่านแล้วครับได้เท่า เชิญท่านเอาไปเล่นของท่านเองเถิด”

ชิวเซียนรู้สึกอดสูใจที่มาแสดงอารมณ์ในที่

ชุมนุมชน แล้วก็อดคำหนิตัวเอง
ไม่ได้ที่เอาเงินมาใช้เหลวแหลกกับ
เรื่องไร้สาระอย่างนี้ จึงรีบเดินผละไป
โดยเร็ว จนกระทั่งเดินมาไกลจาก
คนกลุ่มนั้นพอสมควรแล้ว ชั่วเขียนจึง
ก้มลงตรวจถนน วางจุกวนั้นลง
สะบัดหางให้ตัวคล่องแคล่วแล้วก็
เลื้อยหายไป ส่วนชั่วเขียนก็เดิน
ต่อไปเข้าไปยังเมืองหางโจว

จุกเมื่อกวนั้นที่จริงไม่ใช่จุก
ธรรมดา ตอนที่เกิดเหตุขึ้นนั้น จุกเมื่อ
ซึ่งเป็นจุกตัวเมียกำลังจะสิ้นสุดชีวิต
อันก่อปรด้วยคุณธรรมและคุณงาม
ความดีอย่างยอดเยี่ยม ฉะนั้น
เทียนหวางจักรพรรดิแห่งสวรรค์ จึง
โปรดให้นางพันภาพะนั้นกลายเป็น
นางฟ้า ซึ่งอาจจะจำแลงร่างเป็นหญิง
สาวสวยได้ ทั้งยังประทานรางวัลแก่
ชีวิตอันดีงามของนาง โดยมีโองการ
ให้นางลงมาอยู่ในโลกมนุษย์ เพื่อ
ให้ได้มีโอกาสช่วยเหลือชั่วเขียน
นักศึกษาหนุ่มผู้เคยได้ช่วยชีวิตของ
นางให้พ้นทุกข์ทรมานในครั้งนั้น

ขณะที่มาสู่โลกมนุษย์นั้น นาง
จุกเมื่อได้พบนางจุกอีกตัวหนึ่ง ซึ่งเดิม
เป็นนางงูสีคราม และ ด้วยเหตุที่มี
ชีวิตอยู่ด้วยคุณธรรม และคุณงาม

(อ่านต่อหน้า 146)

นางงูเผือก - ตอนจากหน้า ๑๒๕

ความตรึงใจครั้งนี้คงจะคือนางงูเผือก ฉะนั้นจึง หลงทั้งสองเดินทางไปยังเมืองทางใจ และให้
 เหมาะที่จะอยู่ในสภาพของสาวใช้ นางงูเผือก ซึ่งเจ้าตัว บังเอิญได้พบกับชั่วเขื่อนพอคิ นางงูเผือกนั้นจำแลงร่าง
 ก็ยินยอม ได้ลวยสะกดตา นัยน์ตาคล้ายาวเรียว เลี้ยวโค้งเหมือน

นกนางแอ่น (คำเปรียบของเขา) ทำผมยกสูงประดับด้วย
ปิ่นเพชร เท้าเล็ก ๆ เพราะผูกไว้นั้นแลไหว ๆ อยู่ได้
เสื้อคลุมยาวสีขาวปักคันเงิน มองดูไม่ผิดใบไม้ต้องลม
ฉะนั้นเมื่อชั่วเขียนเห็น จึงนึกรักทันที คนทั้งสองก็เลย
ได้แต่งงานกันในเวลาไม่ช้านัก

คนทั้งสองอยู่ด้วยกันอย่างผาสุก เพราะภรรยา
ซื่อตรงจงรักต่อสามี ส่วนสามีก็รักภริยานำใจดีต่อภรรยา
เพราะแม้แต่ง ชั่วเขียนยังมีใจเมตตา ยิ่งภรรยาที่ทั้งสวย
ทั้งอ่อนหวาน นึกว่าชั่วเขียนจะรักทะนุถนอมสักเพียง
ไหน ครอบครัวเล็กๆ ของชั่วเขียนจึงรุ่งเรือง และ
ชั่วเขียนก็เริ่มจะมีคนมาจ้างให้สอนหนังสือและ
เขียนหนังสือด้วยราคาแพง ๆ

ชีวิตคนทั้งสองคงจะเป็นสุขสืบไป ถ้าไม่มีนักบวช
ในลัทธิเต๋าที่เรียกว่า ฟ่าไฮเข้ามาวุ่นวาย ความวุ่นวายของ
ฟ่าไฮก็คือ ได้นำกระวีพิเศษที่ตนมีอยู่ขายไปที่ภรรยา
ชั่วเขียน และพอรู้ว่าหญิงนั้นแท้ที่จริงเป็นบุ๋นหาใช้คนไม่
แทนที่ฟ่าไฮจะนั่งๆ เจอๆ เสีย ฟ่าไฮกลับเคียดแค้นนอน
ไม่หลับ ต้องนำความไปบอกชั่วเขียนให้รู้ไว้ ที่จริง
เป็นใจใคร่ก็เหมือนกัน ได้ยินเรื่องเช่นนี้เขาจะเฉยอยู่
ได้อย่างไร ยิ่งชั่วเขียนเป็นคนคึกคักใจง่ายอยู่แล้ว ก็ยิ่ง
ตกใจ พอดตกใจก็กลัว ถึงกับจะต้องวิ่งหนีไปให้พ้น แต่
จะวิ่งไปไหนจึงจะพ้นเล่า ฟ่าไฮจึงแนะว่า

“ไปที่วัดจันชาน (ภูเขาทอง) กับเราสิ”

ชั่วเขียนไม่ได้โต้แย้งอะไรสักคำ รีบตามฟ่าไฮไป
ทันที ที่นั่นมานึกถึงใจภรรยาชั่วเขียนว่าจะทุกข์โศกและ
สิ้นหวังปานใด ในเมื่อรู้ว่าสามีหนีตนไปเสียแล้ว
นางงูเผือกกับนางสาวใช้พยายามค้นหาชั่วเขียนทั่วทุก

ถนนในเมืองหางโจว เสียเวลาช้านานกว่าจะได้รู้ว่า
ชั่วเขียนได้หนีไปยังวัดจันชานกับฟ่าไฮนักบวชในลัทธิ
เต๋า พอรู้เช่นนั้น นางงูเผือกไม่ได้รือ รือเดินทาง
ตรงไปยังวัดจันชานทันทีโดยไม่คิดจะพักหาข้าวปลา
อาหารกินเสียก่อน

คนทั้งสองเดินทางอย่างระหกระเหิน ทั้งเห็นค
เหนียวเมื่อยลำทั้งอดโรย ยิ่งภรรยาชั่วเขียนมีเท้าเล็ก
นิดเดียวยิ่งเดินลำบาก ถึงกับล้มลุกคลุกคลานกว่าจะได้
มาถึงจันชานภูเขาทองนั้น หญิงทั้งสองค่อยๆ ขึ้นบันได
ไปยังวัด แล้วก็ขอพบชั่วเขียน แต่ช่างไม่สมกับความ
เห็นคเหนียวเมื่อยลำที่อดลำให้เดินทางมาเลย เพราะ
ปรากฏว่าชั่วเขียนปฏิเสธเด็ดขาดไม่ยอมออกมาพบด้วย
นางงูเผือกได้ยินแล้วมิได้ร้องกรีดหรือร้องไห้โฮๆ ▶

บัตรขอ บัตรใบ สตรีสาร

วันเกิด ☐ จันทร์ ☐ พฤหัสบดี ☐
อังคาร ☐ ศุกร์ ☐
(โปรดกรอก / ในช่อง) พุธ ☐ เสาร์ ☐
(เวลา.....น.) อาทิตย์ ☐

เพศ หญิง ☐ ชาย ☐

อักษรที่ต้องการให้มีอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

รายละเอียดอื่น ๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดกรอกบัตรนี้ บรรจุของส่งไปที่ "อัครการ")

ออกมา แต่หันหลังกลับออกจากวัดไปด้วยทิวมนะ แล้วก็ลงบันไดที่
เวียนไม่รู้จักจบลงไปถึงล่าง หัวไม่เข้าเขียนผู้สวามีกำลังแอบดูคนอยู่
ตรงหน้าตา

เมื่อลงจากภูเขามาแล้วนางงูเผือกกับสาวใช้ก็มุ่งหน้าเข้าเมืองเพื่อ
กลับบ้าน แต่ด้วยความเหน็ดเหนื่อย เมื่อเดินมาใกล้จะถึงเมืองทางโจว
นางงูเผือกจึงชวนสาว ใช้ให้นั่งพักที่ข้างกอไผ่แห่งหนึ่ง ถึงตอนนั้นหน้า
นางงูเผือกอาบไปด้วยน้ำตา ส่วนนางสาวใช้ก็ได้แต่พูดอะไรเรื่อย ๆ กับ
ตนเอง

ทันใดนั้น คนทั้งสองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนัก ๆ และยังไม่ทันที่
นางงูเผือกกับสาวใช้จะลุกขึ้นดูว่าเป็นเสียงอะไร ก็ได้เห็นชายคนหนึ่ง
รีบเดินผ่านไป พอเห็นชายนั้นผ่านหน้าไป นางงูเผือกก็อุทานออกมาด้วยความ
พิศวงใจ เพราะชายคนนั้นไม่ใช่คนไกล ที่แท้ก็ชื่อชิวเขียน
นั่นเอง ชิวเขียนวิ่งไป วิ่งไป วิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะวิ่งได้ ตรงไปยังเมือง
ทางโจว หญิงสองออกวิ่งตามไป แต่เท่าเล็กลงอย่างนางงูเผือกที่ไหนจะวิ่ง
ตามชิวเขียนทัน นางสาวใช้ไม่ได้ผูกเท้าจึงวิ่งได้อย่างเต็มฝีเท้าจนกระทั่ง
ทันกับชิวเขียน

ชิวเขียนขณะนั้นไม่ได้นึกกลัวภรรยาอีกต่อไปแล้ว ภาพที่นางหันหลัง
ออกจากวัดไปด้วยความรื่นเริงใจอย่างเจียน ๆ นั้น ขจัดความกลัวของ
ชิวเขียนไปได้หมดสิ้น ชิวเขียนคิดว่า ถ้าหากภรรยายังรักและภักดีต่อตน
เช่นนั้น อย่าว่าแต่จะเคยเป็นงูมาก่อนเลย ต่อให้เป็นคางคก กบ เขียด ก็
ไม่เห็นจะเดือดร้อนอะไร □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

กรรมการ กรรมการ

อนันต์ โสประเสริฐ อำนวยการ
ปราโมทย์ ๗ วรรณอง แลก

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรชนะประทีป ๗ วรรณอง
สตี เสือแห่งศรี เขื่อนศรีนครินทร์
นิตยา วงศ์เที่ยงธรรม ไกลุม กระจำวงศ์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาสศิริ
ปรีดา หนูหนักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.บ.

สุกักรา สิงห์ทะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

น.ร.ว. ทองคำโสม วิจารณ์บรรณรักษ์

กนก ตามเสน วิชา

แพทย์หญิงอรพรรณ กุศลวิศาล

อุบล กรรณภักดิ์ อ.บ.

สมศรี สุขุมณีนันท์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริธานนท์

เสงี่ยม แพทย์ทองสุข

จาง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกิตติ ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๕๐๓๖

โหม่ง ลังกา

บรรณ พันธ์คุณ

เจ้าหญิงหอแก้ว

เจ้าหญิงหอแก้วในเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
งูเห่า แต่เป็นงูเห่าที่จำเริญร่างเป็นคนไม่ได้
อย่างนางงูเห่าที่เล่าไปแล้ว เรื่องมีดังนี้
กอดเล่าไว้ต่อไป

ครั้งหนึ่ง หลายร้อยปีมาแล้ว ยังมีพระราชองค์
หนึ่ง มีโอรสเจ็ดองค์ เมื่อโอรสทั้งเจ็ดทรงเจริญวัยขึ้น
พระราชาก็โปรดให้สืบตำแหน่งราชสำนักจากภาพเจ้าชาย
ทั้งเจ็ดให้ราชทูตนำไปยังเมืองต่างๆ พระราชดำรัส
ราชทูตว่า "เจ้าต้องไปเที่ยวหาพระราชองค์ไหนก็ได้
ให้มีริศเจ็ดองค์เท่ากับลูกชายของเรา เจ้าอย่าลืมขอรูป
เขามาด้วย ถ้าลูกเราถูกใจ เราจะได้จัดการสู่ขอและ
เตรียมแต่งงานเลยทีเดียว"

ราชทูตนั้นได้ไปตามบ้านเมืองต่างๆ หลายต่อหลาย
แห่ง เพื่อจะหาเจ้าหญิงที่ทรงโฉมให้ได้เจ็ดองค์พี่น้อง
แต่ก็หาไม่ได้เพราะไม่มีริศตาพระราชองค์ไหนที่เจริญวัย
พอจะเสกสมรสได้ ราชทูตก็หาได้ละความพยายามไม่
ได้เดินทางต่อไป จนในที่สุดได้มาถึงบ้านเมืองแห่งหนึ่ง
ตั้งอยู่บนฝั่งทะเลสาบใหญ่ บ้านเมืองนี้เจริญมั่งคั่ง มี
พระราชวังสร้างด้วยทองคำเงินตั้งอยู่ใจกลางเมือง
พระราชผู้ครองเมืองนี้มีริศตาเจ็ดองค์ แต่ละองค์ทรงโฉม
น่ารักทั้งสิ้น เมื่อราชทูตถวายภาพเจ้าชายทั้งเจ็ด
พระราชาก็พอพระทัยและทรงยินยอมยกธิดาให้ ทั้งให้

สืบนามาจากภาพริศตาทั้งเจ็ดส่งไปกับราชทูตนั้นด้วย

เจ้าชายพร้อมทั้งพระราชธิดาต่างพอพระทัยรูปโฉม
ของพระธิดาทั้งเจ็ดนั้น จึงได้กำหนดวันเสกสมรส
เจ้าชายทั้งเจ็ดจะต้องไปเข้าพิธีที่บ้านเมืองของเจ้าหญิง
เจ้าพนักงานจึงเตรียมช้างทรงไว้ ๗ เชือก ให้เจ้าชาย
ประทับขณะเดินทาง แต่เจ้าชายองค์สุดท้ายที่ทรง
พระนามว่า ดิสสะ ทรงปฏิเสธเสียงแข็ง ไม่ยอมเสด็จไป
ทั้งยังตรัสกับเจ้าชายทั้งหกอีกว่า

"น้องไม่ไปหรอก ไปทำไมกัน เจ้าพี่ช่วยเอาดาบ
นี้ไปแทนตัวน้องก็แล้วกัน ถ้าเจ้าหญิงทรงยินยอม
แต่งงานกับดาบ เจ้าพี่ก็ช่วยพาเจ้าหญิงมาด้วย ถ้าไม่
ทรงยินยอมก็แล้วไป ไม่เกี่ยวกับน้องอีกแล้ว"

เมื่อเป็นเช่นนั้น ในขบวนเดินทางจึงมีเจ้าชาย
เสด็จไปเพียงหกองค์ พระราชาผู้เป็นบิดาเจ้าหญิงทั้งเจ็ด
ทรงทราบว่าเจ้าชายดิสสะไม่ยอมเสด็จมา ก็ออกจะพิโรธ
ตรัสว่า

"เจ้าหญิงราชมาลาร ลูกสาวสุดท้องของเรานี้จะ
สวยงามน่ารักยิ่งกว่าใครเลยทีเดียวนะ ทำไมเจ้าชายดิสสะ
ถึงเสด็จมาเข้าพิธีเสกสมรสเองไม่ได้ ไม่โปรดรูปของลูก
ราชมาลารเลยหรือ ถึงได้ส่งดาบมาแทนตัว ถ้าอย่างนั้น
เราก็ไม่ยอมให้ลูกแต่งงานหรอก อยู่กับพ่อไปก็ได้อีก
ว่ารวบหอ ลูกก็สวย จะแต่งงานกับใครก็ได้ ไม่ลำบากอะไร"

แต่เจ้าหญิงรามาจารย์ว่า
 “ลูกยีนดีจะแต่งกับดาบเพคะ ลูก
 อยากจะไปกับพวกพี่ๆ ลูกไม่อยาก
 อยู่ที่นี่คนเดียว” ดังนั้นจึงเป็นอัน
 ว่าเจ้าหญิงได้เข้าสู่พิธีเสกสมรสเช่น
 เดียวกับเจ้าหญิงองค์อื่นๆ แล้วก็ออก
 เดินทางไป

ที่จริงเจ้าชายดิสสะผู้ประทับ
 คอยฟังข่าวอยู่แต่ลำพังหาได้มีความ
 สุขนักไม่ วันหนึ่งเจ้าชายดิสสะทรง
 ผ่นไปว่า มีชายคนหนึ่งตรงมาหา
 ทูลว่า

“ที่ในป่าตรงหนทางที่ชบวน
 ของเจ้าชายกับชายาจะเสด็จผ่านมา
 นั้น มีสระน้ำอยู่แห่งหนึ่ง ข้างๆ
 สระมีงูเห่าตัวใหญ่เฝ้าอยู่ตัวหนึ่ง
 ไม่ว่าใครมาดื่มน้ำจากสระนั้น งูเห่า
 จะต้องเรียกร้องเอาชีวิตคนเหล่านั้น
 คนหนึ่งเสมอไป เชื่อแน่ว่าเจ้าชาย
 และชายาจะต้องแหวะเสวยน้ำที่นั่น
 และจะต้องมีใครยอมเสียชีวิตให้แก่
 งูเห่าเป็นแน่”

เมื่อเจ้าชายดิสสะตกพระทัยตื่น
 ทรงเกรงว่าจะเป็นจริงตามความฝัน
 จึงเสด็จเข้าไปในป่าแต่เช้ามืดเพื่อ
 ค้นหาสระน้ำนั้น จนกระทั่งเย็น จึง
 ได้พบ และได้เห็นงูเห่าตัวหนึ่ง
 นอนหลับอยู่ข้างสระ เจ้าชายดิสสะ
 (อ่านต่อหน้า 145)

“เกศินี” ต้องการอักษร ก.น. มีความหมายว่า ฉลาด
เก่ง สามารถและอื่นๆ (ชื่อเล่นว่าหนึ่ง)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ภณพ (ออกเสียงกะหน) การสรรเสริญผู้สืบสาย

คุณธรรม

ภณพ - ที่ให้ความงาม ที่ตกแต่งสวยงาม

โกศิน - ที่สืบมาจากเกศินี

“เอื้องไพร” ต้องการอักษร พ. ให้คล้องกับชื่อพี่ชาย
ฉัตรพงศ์

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

ไพชยนต์ + ชื่อวิมานพระอินทร์

พงศ์พิชญา - วงศ์แห่งความรู้ ความฉลาด

พิชชเทพ - เทพแห่งสายฟ้า คือ พระอินทร์

□

□

เจ้าหญิงห่อแก้ว - ต่อจากหน้า ๒๔

ทอดพระเนตรเห็นเป็นจริงตามฝัน จึงค่อยๆ ปล่อยให้
องค์อยู่ในพุ่มไม้ใกล้ๆ

จนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้นขบวนของเจ้าชายทั้งหกองค์
จึงมาถึง ทั้งเจ้าชายและชายาเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย
ทั้งร้อนทั้งกระหายน้ำ มาเห็นสระน้ำน้ำใสชวนดื่ม ก็
รีบหยุดช้างไว้ข้างสระ เสด็จจากหลังช้างมาพักผ่อนใต้
ร่มเงาและเสวยน้ำอันใสเย็นในสระอย่างสบายใจ
เจ้าชายดิสสะทรงเผ้าดูอยู่เงียบๆ ก็ได้เห็นเงาผ่องหัว
ขึ้นช้าๆ แล้วค่อยๆ ขยับตัวเลื้อยเข้าไปใกล้เจ้าชายองค์
ใหญ่ ภูเหงากล่าวว่า

“พวกท่านมาดื่มน้ำในสระของข้าเจ้าอย่างนี้ จะ
ต้องเสียอะไรให้แก่ข้าเจ้าบ้างละ ท่านต้องทั้งคนใน
ขบวนของท่านไว้ให้ข้าเจ้าคนหนึ่ง ไม่เช่นนั้นข้าเจ้า
จะประหารพวกท่านให้หมดทีเดียว”

ทุกคนพากันตระหนกตกใจ เจ้าชายทรงปริกษา
กันว่าจะทำอย่างไรดี แล้วก็เลยทู่เถียงกันว่าใครควร
เป็นผู้อยู่กับภูเหงา เจ้าชายองค์น้อยๆ ตรัสว่า เจ้าชาย
องค์ใหญ่ควรจะอยู่ แต่เจ้าชายองค์ใหญ่ตรัสด้วยความ
พิโรธว่า “พี่ไม่อยู่ พี่เป็นคนสำคัญเกินกว่าจะเอามาฝาก
ให้แก่งูเห่านั่น เพราะพี่จะต้องเป็นผู้สืบราชสมบัติต่อไป”

ในที่สุดเจ้าหญิงราชมาลารจึงตรัสอย่างอ่อนโยนว่า
“ให้หม่อมฉันอยู่จะดีกว่าละมัง ถ้าเจ้าชายดิสสะอนุชา
ของพระองค์ทรงถามถึงหม่อมฉันว่าเหตุใดจึงไม่ได้มา
ด้วย ก็โปรดทูลพระองค์ว่า หม่อมฉันปฏิเสธไม่ยินยอม
แต่งงานกับดาบของเจ้าชายดิสสะก็แล้วกันพะยะ”

ตอนแรกเจ้าชายทั้งหกองค์ก็จะไม่ยอมปล่อยให้
เจ้าหญิงราชมาลารเสียสละเช่นนั้น เพราะว่าเจ้าหญิง
สวยและยังเยาว์อยู่มาก แต่ท้ายที่สุดเมื่อไม่เห็นมีวิธีใด
ดีกว่า เจ้าชายเหล่านั้นก็ทรงตกลงยินยอม ถึงตอนนี้
เจ้าชายดิสสะทนนิ่งอยู่ในที่ซ่อนต่อไปอีกไม่ได้ รีบเสด็จ
ออกมาทูลเจ้าชายผู้พี่ทั้งหกว่า “เจ้าพี่กลับไปเถอะ เอา
เจ้าหญิงทั้งเจ็ดองค์ไปด้วย น้องจะอยู่กับภูเหงาเอง”
ขณะที่ตรัส เจ้าชายดิสสะไม่กล้าทอดพระเนตรดูเจ้าหญิง
ราชมาลาร เพราะความงามและความอ่อนโยนของ
เจ้าหญิงทำให้เจ้าชายนี้รักแต่แรกเห็น จึงทนไม่ได้ที่
จะคิดว่า พระองค์อาจจะไม่ได้เห็นเจ้าหญิงอีก แต่อย่างไร
ก็ตาม พระองค์ก็ได้ทรงอุทิศชีวิตให้แก่ภูเหงา เพื่อช่วย
ชีวิตสตรีผู้เป็นที่รักไว้แล้ว

ได้ทรงฟังด้วยคำแสดงความเสียสละของเจ้าชาย
ดิสสะ ทั้งเจ้าชายและชายาต่างก็เศร้าโศก เผ้าวอน

งูเห่าให้ยกโทษให้พวกคนสักครั้งขอให้กลับเข้าบ้าน
เข้าเมืองด้วยความสงบและปลอดภัยเถิด แต่งูเห่าไม่ยอม
เจ้าชายพร้อมด้วยชายาและคนทั้งหมดจำต้องเดินทาง
ต่อไป ปลอ่ยเจ้าชายคิสสะไวกับงูเห่าแต่ลำพังที่ข้าง
สระน้ำนั้น ครั้นใครๆไปกันหมดแล้ว งูเห่ากล่าวแก่
เจ้าชายคิสสะว่า

“ที่จริงตอนนี้ข้าเจ้ากำลังป่วยเจ็บ มีผลเบื้อเริ่ม
บนหัวข้าเจ้า ถ้าพระองค์รักษาผลข้าเจ้าหายละก็ ข้าเจ้า
จะปลอ่ยพระองค์กลับไปโดยไม่ทำร้ายแม้แต่นิดเดียว”

เจ้าชายคิสสะก็ได้จัดการรักษาผลนั้นอย่างเต็ม
ฝีมือ ทั้งชะล้างและใส่ยาให้วันละ ๒ ครั้ง แต่ผลก็ไม่
หาย ในที่สุดงูเห่าจึงได้บอกว่า

“ยาที่จะรักษาผลข้าเจ้าได้ มีอยู่ที่คนคนเดียว
คนนั้นคือเจ้าหญิงหอนแก้ว ซึ่งอยู่ในเมืองหนึ่งในป่า
เจ้าหญิงองค์นี้มีอำนาจวิเศษทางมายาศาสตร์ พระองค์
จงไปพยายามหาเจ้าหญิงหอนแก้ว และนำยามารักษา
ข้าเจ้าเถิด”

เจ้าชายคิสสะจึงได้เสด็จออกเดินทางไปค้นหาเมือง
อันเป็นที่อยู่ของเจ้าหญิงหอนแก้วทันที เจ้าชายคิสสะ
ทรงเดินทางไกลตั้งหลายๆ ไมล์ จนกระทั่งมาถึงแม่น้ำ
แห่งหนึ่งในตอนเย็น น้ำแปลกที่ในน้ำแม่น้ำนั้นมียา
มากมาย หนูเหล่านั้นพยายามว่ายน้ำกลับไปฟากข้าง
โน้น แต่ว่าน้ำในแม่น้ำนั้นทั้งลึกทั้งไหลเชี่ยว เจ้าชาย
คิสสะทรงพิจารณาเห็นว่าถ้าหากหนูว่ายน้ำข้ามไปเอง
อย่างไรเสียก็คงจะจมน้ำตายเสียก่อนถึงฝั่งเป็นแน่ ด้วย
เหตุที่พระองค์ทรงมีน้ำพระทัยดี มีเมตตากรุณา จึงอด
สงสารหนูไม่ได้ เจ้าชายคิสสะได้โดดลงไปในน้ำ และ
ช่วยให้หนูได้ไปบนองค์ พาหนูทั้งหลายข้ามไปยังฟาก

ข้างโน้นได้ พอวาทลง หนูก็พากันขอบคุณพระองค์
ทูลว่า “ถ้าท่านต้องการให้เราช่วยอะไรละก็ เรียกเรา
เราสัญญาว่าจะไปช่วยทันทีที่เดียว”

ต่อจากนั้นเจ้าชายก็ทรงเดินทางต่อไป คืนวันรุ่งขึ้น
จึงได้มาถึงยังเมืองในป่าของเจ้าหญิงหอนแก้ว เจ้าชายทรง
เห็นว่าเป็นเวลาตีมากแล้ว จึงได้อาศัยนอนในบ้าน
หญิงชราคนหนึ่งที่ซานเมือง หญิงชราผู้นั้นได้หาข้าวปลา
อาหารมาเลี้ยงดู เจ้าชายคิสสะจึงถามหญิงชราถึงเจ้าหญิง
หอนแก้วว่า “ทำอย่างไรจึงจะมีโอกาสได้พบกับเจ้าหญิง
สักทีนะ”

“ลูกเอ๋ย ไม่มีใครเคยพบกับเจ้าหญิงหรอก
พระราชผู้บิดาของเจ้าหญิงทรงหวงพระธิดาผู้ทรงโฉม
จนถึงกับทรงประกาศว่าใครก็จะมีโอกาสได้แต่งงาน
กับเจ้าหญิง หรือแม้แต่เห็นร่างเจ้าหญิงหากไม่ได้ทำสิ่ง
ทั้งสองนี้สำเร็จ สิ่งหนึ่งคือ อาบน้ำในบ่อน้ำเดือดโดย
ไม่เจือน้ำเย็นแม้แต่นิดเดียว อีกสิ่งหนึ่ง (ถ้าไม่ตาย
เสียก่อน) ก็คือ โคนต้นไม้เหล็กกล้าได้ หากทำไม่สำเร็จ
คนคนนั้นจะต้องถูกทหารพระราชเจ้าประหารชีวิต”

“แต่ข้าแต่งงานแล้วละ” เจ้าชายคิสสะตรัส พนาง
ระลึกถึงเจ้าหญิงวรมลารมณารัก “ข้าไม่ต้องการจะ
แต่งงานกับเจ้าหญิงหอนแก้วหรอก เพียงต้องการจะหุ
อะไรกับเจ้าหญิงสักหน่อยเท่านั้น”

“ก็เหมือนกันนั่นแหละ” หญิงชราตอบ “ถึง
อย่างไรเสียพระราชเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ลูกได้เห็น
เจ้าหญิงหรอก”

“ทำไมเขถึงได้เรียกกันว่าเจ้าหญิงหอนแก้วล่ะจะ
แม่เฒ่า” เจ้าชายคิสสะตรัสถาม

“เพราะเจ้าหญิงประทับในห้องที่ทำด้วยแก้วตลอด

ไม่มีประตูไม่มีหน้าต่าง แต่เจ้าหญิงก็เสด็จเข้าออกได้ เพราะมีมนต์วิเศษ”

เมื่อทรงทราบเช่นนั้น เจ้าชายดิสสะก็แสดงอาการเป็นทุกข์เป็นร้อนเสียจนหญิงสาวอดสงสัยไม่ได้ ถามขึ้นว่า “เป็นอะไรไปล่ะลูกเอ๋ย จะให้แม่ช่วยอะไรบ้างล่ะ” เจ้าชายจึงตรัสเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด ทั้งยังทรงย้ำว่า “ถ้าผลที่หวังเท่าไม่หาย ข้าก็กลับบ้านไปหาเมียไม่ได้ และยาที่จะได้จากเจ้าหญิงหอแก้วเท่านั้นจึงจะรักษาผลนั้นหาย”

หญิงสาวนั้นก็อย่างหนัก ในที่สุดจึงพูดว่า “ลูกก็รู้แล้วว่าเจ้าหญิงหอแก้วมีมนต์วิเศษ การที่จะเอาชนะเจ้าหญิงได้จึงมีอยู่วิธีเดียว คือต้องกินอาหารร่วมกับเจ้าหญิงสามวันด้วยกัน แล้วต่อจากนั้นไม่ว่าลูกจะขอให้ทำอะไร เจ้าหญิงเป็นไม่ปฏิเสธเลย แต่ว่าตอนนี้มันดึกมากแล้วนะลูก ลูกเดินทางมาเหนื่อยๆ ไปนอนเสียก่อนนะ บางทีพรุ่งนี้เช้า เราอาจจะแก้ปัญหาคงก็เป็นได้”

เจ้าชายดิสสะจึงเสด็จไปบรรทม แต่หาบรรทมหลับไม่ เฝ้าแต่คิดหาหนทางอยู่ตลอดคืน จนฟ้าสางจึงรีบตื่นบรรทม แล้วตรัสว่า

“หนูทั้งหลายเอ๋ย เจ้าเคยสัญญาไว้กับเราว่า ถ้าต้องการให้เจ้าช่วยอะไรเมื่อไรละก็เจ้าจะมาทันที ตอนนี้เรามีเรื่องลำบาก เจ้าจงมาช่วยเราหน่อยเถอะ”

ทันใดนั้นเจ้าชายก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนูเป็นร้อยๆ พากันเข้ามาในห้องอย่างรีบร้อน ทูลว่า “เราอยู่นี้แล้ว เจ้าชายดิสสะ พระองค์จะทรงใช้ให้เราทำอะไร”

“เราอยากจะให้เจ้าชุดอมงค์ได้คืน ให้ไปทะเลาะกับพระแท่นที่บรรทมของเจ้าหญิงหอแก้วสักหน่อย ทำให้ศัตรูอย่าให้เจ้าหญิงทรงสังเกตเห็นเถียวนะ”

หนูพากันรับคำสั่งแล้วก็ไปช่วยกันชุด หนูชุดอยู่ตลอดทั้งวัน พอพระอาทิตย์ตกดิน อมงค์ได้คืนนั้นก็ทะเลาะกับพระแท่นที่บรรทมพอดี ครั้นถึงเที่ยงคืน เจ้าชายดิสสะก็เสด็จลงไปนอนอมงค์ คลานเข้าไปจนถึงปากทางที่มหาทะเลาะกันที่บรรทม ขณะนั้นเจ้าหญิงกำลังบรรทมหลับสนิท เจ้าชายรีบเสด็จออกมาจากอมงค์ตรงไปล้างมือที่อ่างน้ำที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ แล้วก็ลงมือเสวยข้าวจานที่วางอยู่บนโต๊ะนั้นไปครึ่งจาน เสวยนมไปครึ่งเหยือก เสร็จแล้วก็รีบเสด็จกลับทางอมงค์ที่หนูชุด เอาคืนกลบปากช่องจนเรียบร้อย

เมื่อเจ้าหญิงทรงตื่นบรรทมในตอนเช้า อดแปลกพระทัยไม่ได้ ที่เห็นน้ำในอ่างมีสบู่น้อยเป็นฝๆ ข้าวในจานก็เหลือเพียงครึ่งจาน เจ้าหญิงทรงรำพึงว่า “คงมีใครที่เขาลากเท้าไปกับเราคอดเข้ามาในห้องนี้เมื่อคืนนี้ เขาก็มีมนต์วิเศษเหมือนกัน แต่ว่าคืนนี้เถอะ เราจะจับขโมยให้ได้เถียว”

แต่ว่าในคืนวันนั้น เจ้าหญิงหอแก้วบรรทมหลับเพลินไปอีก เจ้าชายดิสสะจึงเข้าไปในห้องบรรทม ล้างพระหัตถ์ เสวยข้าวและนมอย่างเมื่อคืนก่อนนั้นได้โดยสะดวก เสร็จแล้วก็เสด็จกลับทางอมงค์ที่หนูชุดไว้ให้ ครั้นถึงคืนที่สาม เจ้าหญิงหอแก้วทรงตั้งพระทัยมั่นว่าจะไม่ยอมหลับอย่างสองคืนก่อนนี้ วิธีที่จะไม่ให้หลับก็คือเอาเมล็ดมากรีดนิ้วแล้วเอาเกลือใส่ ความเจ็บและแสบทำให้หลับไม่ลง ฉะนั้นเมื่อเจ้าชายดิสสะเสด็จออกมาจากอมงค์ เจ้าหญิงจึงทรงทราบ แต่ด้วยความอยากรู้ว่าชายหนุ่มผู้บังอาจนี้เป็นใคร เจ้าหญิงหอแก้วจึงแกล้งทำเป็นบรรทมหลับ ร้องจนเจ้าชายดิสสะล้างพระหัตถ์ และเสวยข้าวไปได้ครึ่งจานแล้ว เจ้าหญิงจึงตรัสว่า

“ท่านเป็นใครนะ แล้วท่านบังอาจอย่างไรถึงได้เข้ามาในห้องนอน
เราตอนดึกคืนเที่ยงคืนอย่างนี้”

เจ้าชายดิสสะจึงทรงเล่าเรื่องให้เจ้าหญิงห่อแก้วฟังโดยตลอด และ
ลงท้ายตรัสว่า พระองค์ต้องการยามีพิเศษของเจ้าหญิงเพื่อนำไปรักษาแผล
ที่หัวงูเห่า เจ้าหญิงห่อแก้วไม่อาจจะปฏิเสธอย่างไรได้ เพราะเจ้าชายดิสสะ
มาเสวยอาหารร่วมกับพระองค์ถึงสามคืนแล้ว จึงส่งชวดยาเล็กๆ ที่มี
น้ำมันวิเศษอยู่ในนั้นให้แก่โดยดี แล้วตรัสว่า

“ชายาของพระองค์โชคคือนักหนาที่ได้สวามี ทั้งฉลาดทั้งกล้าหาญ
อย่างพระองค์เช่นนี้ หม่อมฉันหวังว่าคงจะได้เจอคนเก่งๆอย่างนี้เข้าสัก
คนหนึ่งในวันหนึ่งข้างหน้า”

เจ้าชายดิสสะขอบพระทัยเจ้าหญิงห่อแก้ว แล้วก็ทูลลาไป เมื่อกลับ
มาถึงบ้านหญิงชรา เจ้าชายนำชวดยาออกมาทอด แล้วให้เงินหญิงชรา
เป็นรางวัลตอบแทนความมีน้ำใจดีของแก ต่อจากนั้นก็รีบกลับมายังสระน้ำ
อันเป็นที่อยู่ของงูเห่า

คืนนั้นพระจันทร์ส่องสว่าง งูเห่ายังไม่ได้นอน เจ้าชายดิสสะพอ
มาถึงก็รีบเอาน้ำมันวิเศษไปทาที่แผลบนหัวงูเห่า และแผลนั้นก็หายใน
พริบตาเดียวเป็นที่น่าอัศจรรย์ งูเห่าดีใจยิ่งนัก ทูลถามเจ้าชายว่าได้น้ำมัน
วิเศษนั้นมาอย่างไร เมื่อเจ้าชายทรงเล่าให้ฟังแล้วงูเห่าก็อนุญาตให้
เจ้าชายเสด็จกลับไปได้ พร้อมทั้งอวยชัยให้พรให้เจ้าชายกับเจ้าหญิงราช
มาลารทรงอยู่ด้วยกันอย่างผาสุกนิยยาวตลอดไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเบ็ดเสร็จรวมค่าอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคัดหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบตั้งจ่ายเงิน ๗ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นลัทธิ

ม.ร.ว. จีรสุตา กิติยากร

อนันต์ โยธาประเสริฐ ออภาพ
ปราโมทย์ ๗ วรรณง แหกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เกษมประภาส
บรรณาธิการ นิตวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรธนประทีป ๗ วรรณง
สีห์ เตือแหงศร์ เชื้อจัน ศรีธากอ
นิตชา วงศ์ทองธรรม ไกลสม กระจำรังวัน

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปวิดา หนูนภักดี สมบูรณ์ ธรรมอุดม
ประทุม ทวีคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.บ.

สุกิตรา สังหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. ตอวงศ์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก ตามเสน วัด

แพทยหญิงอรวรรณ คุณวิศาล

อุบล กรุมนงคก อ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทยหญิงอนงค์ นิธิวานนท์

เส็งธม เฝ้าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๘/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๙๐๓๖

๒๒ ธ.ค. ๒๕๑๓ ๒๕/๑๒

โน้ต อื่น

บรรณ พันธ์เลิศ

นางงูเผือก

นางงูเผือก ที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องนางงูเผือกจำแลงร่างเป็นผู้หญิงอีกสำนวนหนึ่ง ซึ่งเล่ากันแพร่หลายยิ่งกว่าเรื่องที่แล้ว อาจจะเป็นสำนวนคงเดิมก็เป็นได้ ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีงูสองตัว แต่ละตัวต่างก็เป็นงูวิเศษ มีอายุนับเป็นร้อยปี ตัวสีขาวที่เรียกกันว่างูเผือกมีอายุถึง ๑,๔๐๐ ปี ตัวสีเขียวยาวกว่า คือมีอายุเพียง ๔๐๐ ปีเท่านั้น ด้วยเหตุที่นางงูทั้งสองเป็นงูวิเศษ จึงอาจจำแลงร่างเป็นผู้หญิงได้ตามใจปรารถนา

อยู่มาวันหนึ่ง นางงูทั้งสองเกิดเป็นปากเสียงกัน แล้วก็เกลียดกันอย่างถึงพริกถึงขิง ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ อยู่อย่างนั้นตลอดทั้งวันที่สู้กัน พอสิ้นวัน ผลก็ปรากฏว่านางงูเผือกเป็นผู้ชนะ นางงูเขียวแพ้ นางงูเขียวจึงพูดกับนางงูเผือกว่า

“เมื่อข้าพเจ้าแพ้ ข้าพเจ้าก็ยอมเป็นข้าทาส นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

ครั้นถึงวันเช็งเหม้ง อันเป็นวันที่ใครๆได้หยุดงานพากันไปยังสวนขวัญบรรพบุรุษ ต่างไปแผ้วถางบริเวณรอบๆสวนขวัญ แล้วนำอาหารไปเซ่นไหว้ที่นั่น ชั่วชาน (เรื่องที่แล้วเป็นชั่วเซียน) ชายหนุ่มผู้หนึ่งก็ได้ไปเซ่นไหว้บรรพบุรุษของตน ณ ภูเขาแห่งหนึ่ง ใกล้กับหุบทะเลสาบตะวันตกในเมืองหางโจว (ฮั่นเค้า) พร้อมกับ

คนอื่นๆ เมื่อเซ่นไหว้เสร็จแล้ว ชั่วชานก็เดินทางกลับ แต่ตอนที่ลงจากภูเขาเขายังไม่ทันถึงเชิงเขา ก็ปรากฏว่าฝนตกลงมาฉุกๆ ชั่วชานไม่เห็นที่ไหนจะหลบฝนได้ มีแต่ต้นไม้ใหญ่เก่าแก่อยู่นั่นหนึ่งใกล้กับเชิงเขา จึงวิ่งไปที่นั่น แต่พอมาดังต้นไม้ ชั่วชานก็แลเห็นมีผู้หญิงสาวสวยกับสาวใช้ยืนหลบฝนอยู่ก่อนแล้ว ผู้หญิงคนนั้นสวยเหลือเกิน ชั่วชานไม่เคยเห็นใครสวยอย่างนั้นมาก่อนเลย อคใจอยู่ไม่ไหวจึงต้องหาโอกาสสนทนากับสาวสวยกับนาง ชั่วชานพูดขึ้นว่า

“ข้าพเจ้าเป็นคนแซ่ชิว นางละชื่ออะไร”

“ข้าพเจ้าชื่อปายชู่จิ้ง” หญิงสาวสวยนั้นตอบ

เมื่อรู้ชื่อแซ่กันแล้ว คนทั้งสองก็สนทนากันต่อไป ครู่หนึ่ง ในที่สุดชั่วชานก็เชิญปายชู่จิ้งไปกินน้ำชาในวันรุ่งขึ้น ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองได้เริ่มนับแต่นั้นมา จนกระทั่งต่างก็รักกันและแต่งงานกันที่สุดใน

เวลาล่วงไป คนทั้งสองก็ได้มีลูกชายด้วยกันคนหนึ่ง ชั่วชานกับปายชู่จิ้งคงจะได้อยู่อย่างราบรื่นตลอดไป ถ้าไม่เกิดเหตุขึ้นในวันหนึ่ง วันนั้นเป็นวันมีงานหลั่งฉวน คือเรือมังกร ซึ่งมีในวัน ๔ ค่ำ เดือน ๔ เป็นประจำทุกปี ปายชู่จิ้งดื่มเหล้ามากเกินไป จึงหลับไหลไม่ได้สติอยู่บนเตียงนอน ขณะนั้นร่างของนางได้กลายเป็นงูเผือก และก็ได้ให้บังเอิญที่ชั่วชานเข้ามาพบเข้าพอดี พอเห็นงูเผือก

ควยาวอยู่บนเตียงภรรยาเช่นนั้น
 ชิวชานก็ร้องลั่น แล้ววิ่งหนีออกไป
 นอกบ้าน นางสาวใช้นิกรู้ได้ทันที
 ว่า ชิวชานคงจะเข้าไปเห็นนายของ
 คนกลางร่างเป็นงู จึงรีบเข้าไปปลุก
 แล้วละล่ำละลักพูดว่า

“ทำอะไรทีละ นายผู้ชาย
 เกิดรู้ความจริงเสียแล้วเห็นจะเอาไว
 ไม่ได้ คงฆ่าเสียละ”

แต่ป้ายชู้จึงไม่ต้องการให้สาวใช้
 ทำเช่นนั้น จึงร้องห้ามว่า

“ไม่ได้ ไม่ได้ จะไปทำอะไร
 เราไม่ได้ เอาอย่างนี้เถอะ เจ้ารีบวิ่ง
 ไปที่ห้องนา มองหางูเผือกมาสักตัว
 เถอะ หาได้แล้วก็ฆ่าเสีย แล้วเอามา
 ให้เรา”

สาวใช้รีบไปทำตามสั่งทันที
 ไม่ช้าก็หวั่งที่ตายแล้วเอามาวางไว้
 บนเตียง ป้ายชู้จึงไปเรียกสาวใช้เข้ามา
 ดู พูดว่า

“นี่ไงละท่าน งูเผือกตัวที่ท่าน
 เห็นอยู่บนเตียงเมื่อกี้ เราช่วยกัน
 ฆ่าตายแล้ว”

ชิวชานเชื่อสนิท อุทานออก
 มาว่า “เออ-เธอนี่กล้าจริงนะ”

เรื่องนี้จะยุติอยู่แค่นั้น และ
 ชิวชานก็คงจะได้อยู่กับภรรยาที่เผือก

(อ่านต่อหน้า 147)

“กานดา” ชื่อเชษฐาธิ ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันอาทิตย์ หากใช้ไม่ได้ ช่วยตั้งให้ใหม่ด้วย
ใช้ได้

“กุศล” สุกติภาส ใช้ได้หรือไม่สำหรับคนเกิดวันพฤหัสบดี แปลว่าอะไร ออกเสียงอย่างไร

ใช้ได้ (ออกเสียงว่า สุกติพา หรือ สุกติพา) สงสัยว่าผู้ตั้งชื่อจะพยายามเลือกอักษรมาเรียงกันให้เป็นเดชเป็นศรี มากกว่าจะสนใจเรื่องความหมาย สังเกตดูได้

จาก ส. อยู่หน้าชื่อท้ายชื่อ ต่อไปเป็นสระและอื่น ๆ เพราะฉะนั้นทางที่ดีควรตามผู้ตั้งเองจะเหมาะสมกว่า

“เล็ก” อักษรไม่จำกัด ขอให้เป็นสิริมงคล เป็นชื่อสั้นๆ แปลกๆ

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

~~วิมล - ไกรวัณ~~

~~นรวิ - (ออกเสียงนอระวี) วีรบุรุษ~~

~~ธนย์ - มิ่งมี โชคดี มีความสุข~~ □

นางงูเผือก - ต่อจากหน้า ๒๕

ของตนต่อไปอย่างมีความสุข แต่ทำให้บังเอิญอีกบังเอิญให้ชีวิตขึ้นมาสวดมนต์ไหว้พระที่วัดบนยอดภูเขาจันทน์ (ภูเขาทอง) วันหนึ่งเมื่อสวดมนต์เสร็จชีวิตขึ้นได้พบพระภิกษุรูปหนึ่ง พระภิกษุรูปนี้เกิดรูประเวศของปายชูจึงกับสาวใช้ดี จึงเล่าให้ชีวิตฟังว่า ปายชูจึงนั้นเป็นงูเผือกจริงๆ

“อะไรกัน ภรรยาข้าพเจ้านะหรือจะเป็นนางงูเผือก ข้าพเจ้าไม่เชื่อหรอก” ชีวิตพยายามแย้ง แต่แล้วก็มาคิดว่า “แต่ท่านบอกอย่างนั้น จะไม่เชื่ออย่างไร” พูดแล้วก็ร้องไห้ พร้อมกันนั้นก็ตกใจกลัว ร้องลั่นว่า “แล้วข้าพเจ้าจะทำอย่างไรดีละ”

“ไม่ต้องกลัวหรอก” ภิกษุรูปลอบ “อยู่เสียกับเราที่นี่แล้วเจ้าจะพ้นภัย”

ชีวิตขึ้นได้ยินภิกษุรูปพูดดังนั้น ก็เป็นอันรับคำ โดยดี เมื่อปรากฏว่าชีวิตขึ้นไม่ได้กลับบ้าน ปายชูจึงกับสาวใช้จึงต้องออกเที่ยวตามหา ขณะที่หาอยู่นั้น ปายชูจึงก็ได้ยินว่าชีวิตขึ้นกลัวตนจึงไปหลบอยู่กับภิกษุ

ชาที่บนภูเขาจันทน์ ไดยินเช่นนั้น ปายชูจึงอดโกรธแค้นภิกษุชาของคณันไม่ได้ จึงคิดหาวิธีจะลงโทษ พอ निकออกก็เรียกมังกรวิเศษ ญาติของตนให้มาหาแล้วสั่งว่า “ปล่อยฝนให้ตกลงมา ให้ท่วมพื้นแผ่นดินให้หมด”

มังกรวิเศษก็รับคำ ไม่ช้าฟ้าก็มืดคลุ้ม และฝนก็เทกระหน่ำลงมาเป็นเวลาหลายต่อหลายวัน จนน้ำท่วมบ้านช่องไร่นาหมดสิ้น แม้กระนั้นน้ำก็ยังท่วมมากขึ้นทุกวันๆ แต่ถึงจะท่วมอย่างไรก็ไม่อาจท่วมภูเขาจันทน์ สมตั้งใจของนางงูเผือกได้

พระภิกษุชาเห็นน้ำท่วมขึ้นเรื่อยๆ ก็รู้ได้ทันทีว่านางงูเผือกกำลังพยายามจะสำแดงฤทธิ์ ภิกษุชาก็ชักโกรธขึ้นมาบ้าง เห็นว่าจะปล่อยให้นางงูเผือกแสดงฤทธิ์อีกต่อไปไม่ได้ จะต้องเอาหม้อวิเศษออกมาเพื่อจะเก็บงูทั้งสองเสีย ภิกษุชาคิดว่างูทั้งสองคงไม่ยอมง่าย ๆ หากตนไม่ใช้หม้อวิเศษ ตอนแรกภิกษุชาจัดการกับงูตัวเดียวก่อน เพราะอายุน้อย ฤทธิ์อ่อน ไม่ช้าก็จับตัวได้ จึงนำไปเก็บไว้ในถ้ำแห่งหนึ่งไกลออกไป แล้วก็ปิดถ้ำเสีย

สนิทมิตชิด ค่อยจากนั้นก็นั่งมาเล่นงานนางงูเผือก กว่าจะได้ตัวก็เสียเวลา
มากอยู่ พ่อได้ตัวแล้ว ก็แยกเอาไปบรรจุไว้ในเจดีย์รูปงูเกลี้ยงๆ กับขี้น
ทะเลสาบตะวันตก

เวลาล่วงไปหลายต่อหลายปี วันหนึ่งได้มีชายหนุ่มคนหนึ่งไปเที่ยวชม
วัดบนภูเขาจีนชาน ชายผู้นั้นมีหน้าตาเศร้าๆ เมื่อไปถึงวัดก็ไปเที่ยวถาม
หาบิดาของตน พูดว่า

“ได้ยินว่าบิดาข้าพเจ้าบวชเป็นพระอยู่ที่วัดนี้”

“บิดาเจ้าชื่ออะไรละ” ภิกษุองค์หนึ่งถาม

“ชื่อชิวชาน” ชายหนุ่มตอบ พ่อพูดคำพระภิกษุนั้นก็อุทาน
ออกมาว่า

“โอ้ ลูกของพ่อ เรานี้แหละคือชิวชาน พ่อของเจ้า”

“แล้วแม่ของลูกไปไหนเสียเล่า” ชายหนุ่มถามต่อไป “ลูกจะขอพบ
สักหน่อยได้ไหม”

ได้ยินลูกชายพูดอย่างนี้ ภิกษุชิวชานก็ถึงกับน้ำตาร่วง ตอบว่า “เรา
ไม่ได้อยู่ที่นี้หรอก อยู่ในเจดีย์เกลี้ยงๆ ขี้นนั้นแหละ เราจะพาเจ้าไป”

แล้วภิกษุชิวชานก็พาลูกชายไปยังเจดีย์ที่วานั้น ชายหนุ่มจึงเอา
อาหารไปเช่นไหว้ แล้วก็จุดกระดาษเงินทองตรงเกลี้ยงๆ นั้น ชายหนุ่ม
อธิษฐานอุทิศให้แก่มารดาอยู่ครู่หนึ่ง พ่อเสร็จแล้วก็หันหลังเตรียมจะกลับ
ทันใดนั้นก็เสียงดังสนั่นลั่นอยู่ในท้องฟ้า แล้วฝนก็ตกลงมา ภิกษุชิวชาน
กับลูกชายก็ได้เห็นร่างงูเผือกโผล่ขึ้นสู่ท้องฟ้าหายเข้าไปในเมฆที่ลอยสูงชัน
ทุกทีๆ คนทั้งสองจึงรู้ว่า คำที่ตนสวดมนต์คืออธิษฐาน อุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ยายชิวชานนั้น ได้ช่วยให้นางเป็นอิสระพ้นจากที่คุมขังแล้ว □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
เล่มละ ๒.๕๐ บาท อนาคตหรือเลิกไปรษณีย์ ระบุตั้งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์อัตราค่าเงิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้า
จุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี
ทรงมีพระชนมายุครบ ๑๖ พรรษา ทรง
ศึกษาชั้น ป.๑ โรงเรียนจิตรลดา ทรง
ศึกษาวิชาพิเศษ คือ ภาษาอังกฤษ
เบซิโน และบัลเลต์

(ภาพโปรดเกล้าฯ พระราชทาน)

ปราโมทย์ ๓ วรรณง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิธรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ๓ วรรณง
สีห์ เต็มแห่งศรี เจียรน ศรีธำชัย
นิธรรณวงศ์ เทียนธรรม โกศล กระจำรังรัตน์

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริดา หนองกุดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.บ.

สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ ร.บ. M.A.

บรรจบ พันธมณฑา ร.บ. Ph. D.

น.ร.ว. ต่อศักดิ์ โธม โรจนะบุรานนท์

กนก ตามเสน วิธ

แพทย์หญิงอรพรรณ กุศลวิศาล

อุบล ธรรมมงคล ร.บ.

สมศรี สุขุมกมลรัตน์

แพทย์หญิงอนงค์ สิริธำนันทน์

เสงี่ยม เผ่าทองสุข

จันทน์ รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๔๔/๑๖-๑๘ อาคารศรีวิศุทธิ์

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๙๐๓๖

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ พันธ์เมธ

นางงูมังกร

นิทานจีนที่เล่ามาแล้ว เป็นเรื่องจำเริญรุ่ง เป็นคน แต่เรื่องของญี่ปุ่นเรื่องนี้เป็นเรื่องคนจำเริญรุ่งเป็นงู แต่ไม่ใช่ขงขรรค์ เป็นงูที่มีฤทธิ์อำนาจอย่างมังกร นายเคียวผู้เล่าเทพนิยายญี่ปุ่นเล่าไว้ว่า

ที่เซ็งเซาเล้งมังกร มีโรงน้ำชาอันลือชื่อแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ การที่โรงน้ำชาเป็นที่ลือเลื่อง ก็เพราะเป็นเพราะมีหญิงสาวสวยชื่อนางกิโยประจำอยู่ เพราะว่าเมื่อลมภูเขาพัดเอากลั่นดอกไม้มารอบข้าง กลั่นดอกไม้ นั้นย่อมไปถึงคนเดินทางได้ฉันใด ความงามของนางกิโยก็เป็นที่ลือเลื่องไปทั่วได้ฉันนั้น

ที่แม่น้ำฟากซังโน้น ตรงข้ามกับโรงน้ำชา มีวัดอยู่วัดหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่ามิระงุใหญ่อยู่ไปหนึ่งหน้าตึก ๖ นิ้ว หนักคงหลายตัน นักบวชที่อยู่ในวัดนี้ ต้องประพฤติตัวเคร่งครัด ต้องกินเจ ไม่กินเนื้อสัตว์ ไม่กินเหล้า เข้าไปในโรงน้ำชาอย่างนี้ไม่ได้

วันหนึ่งมีนักบวชในวัดนี้คนหนึ่ง เดินทางกลับจากสักการะสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ จำเป็นต้องผ่านมาทางนั้น บังเอิญให้เจื่อนางกิโยสาวงามเข้า นางโอบไปดามมาอยู่ในที่นั้นไม่ผิดนางมีเสื้อแสนสวย นักบวชนั้นจึงคูนางอยู่เพียงครู่เดียว ก็ให้เกิดความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเข้าไปในโรงน้ำชา และได้พูดคุยกับหญิงสาวสวยนั้นบ้าง แต่ด้วยความสำนึกตนว่าเป็นนักบวชจึง

มิได้อยู่ นักบวชผู้นั้นจึงรีบข้ามน้ำกลับไปวัด ถึงวัดแล้วก็เข้านอน แต่นอนอย่างไรก็ไม่หลับ พยายามสวดมนต์ แล้วก็นับลูกประคำ บทสวดบทเล่า แต่จิตใจก็หาสงบลงได้ไม่ แม้ใจจะพยายามมุ่งแต่เรื่องศาสนา แต่ก็ยังเห็นหน้านางกิโยมาลอยเด่น หูก็ได้ยินเหมือนว่านางกิโยมาร้องเรียกให้ข้ามน้ำไปหา

ในที่สุดเมื่อทนอยากเห็นหน้านางกิโยต่อไปไม่ไหว นักบวชนั้นก็ต้องละความเป็นนักบวช ข้ามน้ำไปหานางกิโยในสถานที่ต้องห้ามนั้น เมื่อเปล็ดเปลื่นกับนางกิโยเสมอๆ ความคิดเรื่องศาสนาก็ค่อยหย่อนคลายลง แต่ไม่ช้า ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีก็กลับคืนมา นักบวชต้องหักห้ามใจอย่างหนัก ความปรารถนาจึงค่อยทุเลาลงได้ แต่จะไม่ไปหานางกิโยเลยก็เกรงนางจะโกรธ หวังอยากจะทดสอบความเข้มแข็งแห่งใจของตนด้วย นักบวชนั้นจึงไปหานางอย่างเคย

เมื่อนางกิโยได้เห็นดวงตาอันเฉยเมย ท่าทางอันสงบและสำรวมอย่างนักบวชเช่นนั้นแล้ว ก็รู้ได้ว่า ความปรารถนาของนักบวชที่มีในตัวนางได้สิ้นสุดลงแล้ว ไม่มีเหลือ ถึงนางจะพยายามใช้มายาหญิงสักเพียงใดก็หาเป็นผลทำให้นักบวชผู้นั้นหลงใหลใฝ่ฝันถึงนางอย่างแต่ก่อนไม่ แต่นางกิโยก็ไม่ยอมแพ้ฝ่ายๆ เพราะว่าเห็นเพราะคนทั้งสองเคยสร้างกรรมล้างผลาญกันมา จึงทำให้นางกิโยผู้พ่ายแพ้คิดหาทางแก้แค้นนักบวชต่างนานา

นางกิโยนิกได้ถึงสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์บางแห่ง จึงแต่งเครื่องขาว
ออกเดินทางไปยังที่เหล่านั้น สถานที่
แห่งแรกเป็นเทวสถานฟูโด ที่กล่าว
กันว่า มีเทวรูปหน้าตาน่าเกลียด
บางคนว่าฟูโดคือพระอิศานะเพราะมี
ไฟล้อมรอบ มือหนึ่งถือดาบ อีกมือ
หนึ่งถือขดเชือก นางกิโยพยายาม
อธิษฐานขอให้เทวรูปฟูโดช่วยชี้ช่อง
ให้นางเห็นทางจะประหารนักบวช
ผู้นั้น ออกจากที่นั่นก็เดินทางต่อไป
ยังเทวสถานโกมบิระ ที่ลือกันว่า
ใครพยายามจะเรียนมายาศาสตร์ก็อาจ
เรียนได้ที่นั่น นางอธิษฐานหลายครั้ง
หลายคราวขอให้มฤตยูอำนาจจำแลง
ร่างเป็นนางงูมังกรได้ แล้วก็ปรากฏ
ว่ามีผีป่าจุมูกยาว ที่เฝ้ารักษาเทว-
สถานนั้น มาสอนมายาศาสตร์ให้
ทุกประเภท แม้จะทำให้จำแลงร่าง
เป็นงูมังกรได้ ก็สอนให้

นักบวชผู้นั้นยังคงมาหานาง
กิโยอยู่เรื่อยๆ แต่คนละสภาพกับ
เมื่อก่อน ไม่ว่านางกิโยจะร้องให้
อ้อนวอน หรือออกอ้อนนักบวช
อย่างไร ก็ไม่มีทางทำให้นักบวชตก
อยู่ได้อ่านางนางได้ มีหน้าซำจะยิ่ง
เป็นเครื่องผลักดันนักบวชให้ไปพ้นๆ
จากที่นั่นเสียโดยเร็ว แต่ขณะที่

(อ่านต่อหน้า 148)

นางงม้งกร - ต่อจากหน้า ๒๕

กำลังจะผลจากนางไปนั่นเอง นักบวชก็ตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อเห็นนางกิโยลควาวไม่ผิดคางม้งกร นักบวชจึงออกมาดั่งลัน แล้วก็วิ่งออกจากโรงน้ำชา วายน้ำข้ามกลับไปยังวัด เมื่อไม่รู้จักหาที่เหมาะๆ ที่ไหนซ่อนตัว นักบวชก็เข้าไปซ่อนอยู่ใต้ระฆังใบใหญ่

นางกิโยเอาไม้กายสิทธิ์ออกมาว่าคาถาอยู่ครู่หนึ่ง ร่างอันธรรและหน้าตาอันสวยงามของนางกิโย ก็เปลี่ยนเป็นงม้งกรไปในทันที นางงม้งกรกิโยส่งเสียงซู่ซู่ๆ ทั้งยังพ่นพิษออกมาเป็นไฟอีกด้วย นางงม้งกรเลื้อยไปพลาง กลอกตาอันลุกวาวไม่ผิดแสงอาทิตย์ไปพลาง เมื่อมาถึงแม่น้ำก็เลื้อยข้ามน้ำไปยังวัดปากช้างโน้น

พอถึงวัด นางงม้งกรก็เลื้อยตรงไปยังหระฆังใหญ่ที่นักบวชซ่อนตัวอยู่ น้ำหนักตัวนางงม้งกรเห็นจะเหลือหลาย พอนางโน้มร่างลงไปบนระฆังใบนั้น เสาค้ำแขวนระฆังก็หักสะบั้นลง ระฆังหล่นลงมาครอบอยู่กับดินเสียงสนั่นหวั่นไหว มีนักบวชผู้เคราะห์ร้ายอยู่ข้างใน ต่อจากนั้นนางงม้งกรก็เอาร่างรัดระฆังใบนั้นแน่นเข้าด้วยแรงพยายาม จนในที่สุดระฆังใบนั้นก็รื้อนเป็นไฟ มิโยนักบวชนั้นจะสวดมนต์อธิษฐาน และนักบวชอื่นๆ ในวัดจะช่วยกันสวดมนต์ขับไล่ นางงม้งกรสักเพียงไรก็หาสวดกรรมได้ไม่

นางงม้งกรยังคงรัดแน่นเข้าๆ ระฆังก็รื้อนขึ้นๆ ไม่ช้าโลหะก็ละลาย แล้วก็มีความหิวร้องออกมา แต่เพียงครู่เดียวทุกอย่างก็สงบนิ่ง คงมีแต่ร่างที่จมอยู่ในกองโลหะที่ละลายออกมาเท่านั้น □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ค่าอีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดครึ่งหรือครึ่งไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

บรรณารักษ์ ลีลากร

อนันต์ โรธประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ๓ วรรณงา แสงสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เลื่อนประภาส
บรรณาธิการ นิตยวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรรณประทีป ๓ วรรณงา
สีห์ เชื้อแดงศรี เพชรัน ศรีงาม
นิลดา วงศ์เทืองธรรม โกศล กระจำรัตน์

กองธุรการ

นวดศรี ประภาส
ปริดา ทนุกักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พันทก สุประภาคนันท์ ร.ม.ร.ม.
สุกัทร สงหทะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุกรม อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. ศอังก์โสม โรธะบุรานนท์
กนก ตามเสน วิธ
แพทอหตุ้งอรรธรรณ คุณวิศาล
อุบล กรุมนงคต อ.บ.
สมศรี สุขุมถนันทน์
แพทอหตุ้งอนงค์ ศรีธานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๔๔/๒๖-๒๘ อาคารศรีวิเทศ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๕๐๑๖

โงทะน

มลายู

บรรจบ พันธุเมธา

อีกกันดุยง

ความเชื่อเรื่อง เงือก สัตว์ครึ่งคนครึ่งปลาว่าไม่จริง คงมีอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะบ้านเมืองที่อยู่ใกล้น้ำ ใกล้ทะเล จึงได้มีปรากฏอยู่ในนิทานหลายเรื่องด้วยกัน เรื่องหนึ่งเป็นนิทานมลายู ดังที่จะชมเล่าไว้ในนิยายตะวันตก ออก ต่อไปนี้

เรื่องเล่าว่า ทางตอนเหนือเกาะบีนัง ยังมีตึกเล็ก ๆ หลังหนึ่งก่อด้วยหิน ตั้งอยู่ชายทะเล ใกล้ๆ ตึกหลังนี้มีกระท่อมอยู่อีกหลังหนึ่ง กระท่อมหลังนี้ขณะนั้นผู้หังไปหมดแล้ว แต่ยังเหลือตึกเล็กๆ หลังนั้น ที่ใครๆ พากันเรียกว่า ตึกของหมัด เรื่องราวของหมัดกับของอีกกันดุยง ก็ยังคงเล่าต่อๆ กันมา

แต่ดั้งเดิมหมัดอยู่ที่ไหนไม่มีใครรู้ อยู่ ๆ ก็ชอบลุดชอบเมียลงเรือมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่หมู่บ้านทางตอนเหนือของเกาะบีนังดังกล่าวนั้น เมียของหมัดคนนี้เป็นเมียใหม่ ชื่อคุยง ส่วนลูกชายที่มีด้วยกันทั้งหมด ๓ คนนั้น คนโตสองคนเป็นลูกเมียเก่า ชื่อ สะมิกับสะชน ส่วนลูกชายคนเล็กนั้น ชื่อ สะลิ เป็นลูกของคุยง ด้วยเหตุที่คุยงเป็นผู้หญิงสาวสวย คาสีฟ้าเข้มยังกับสีน้ำทะเล สะลิ ลูกชายของนางจึงมีตาสีแปลกไม่เหมือนใคร คือตาเป็นสีฟ้าแกมเทา ไม่ผิดกับท้องฟ้ายามเช้า

หมัดมาสร้างกระท่อมอยู่ที่ชายทะเลนั้น แต่ใกล้ๆ กันนั้นก็ปลูกตึกก่อด้วยหินคั่นกำแพงขวางขึ้นอีกหลังหนึ่ง

ตึกหลังนั้นไม่ได้ใช้เป็นที่อยู่ แต่เป็นที่เก็บของของคุยง คูเหมือนคุยงจะซ่อนอะไรไว้ในนั้น ตึกนั้นจึงปิดสนิทเสมอ ไม่มีใครเข้าออกได้ นอกจากคุยงคนเดียว

บางคราวพระจันทร์เต็มดวง คุยงมักจะเข้าไปในตึกนั้น แล้วหายเงียบไปไม่มีใครเห็นหน้าค่าตาตั้งสามวันเต็มๆ พอถึงคืนที่สามคุยงก็จะกลับมา ไม่มีใครรู้ว่านางหายไปไหน บางทีหมัดอาจจะรู้ แต่ก็ไม่ได้ออกใคร

หมัดเป็นชาวประมง เวลาออกไปหาปลา สะมิกับสะชนจะต้องลงเรือไปกับพ่อด้วย เพื่อช่วยในการจับปลา ส่วนสะลิมนั้นไม่เคยได้เคยไปใกล้ๆ ทะเลเลย เพราะคุยงพูดเสมอว่า

“ลูกของฉันต้องไม่อยู่ใกล้ๆ น้ำใกล้ๆ ทะเล เรือก็ลงไม่ได้”

เมื่อแม่ประกาศไว้อย่างนั้น ใครๆ ก็ไม่ยอมให้สะลิไปด้วย สะลิจึงได้แต่ทำงานในนาในสวนไปในขณะที่พี่สองคนได้ออกทะเลไปกับพ่อ

เวลาล่วงไปจนลูกชายทั้งสามของหมัดเติบโตเป็นหนุ่ม ส่วนสะลิมนั้นรูปร่างใหญ่โตคูล่งงามกว่าพี่ๆ สะลิได้แต่เฝ้ายืนดูท้องทะเล แม้จะอ้อนวอนพ่อสักเท่าใดๆ ขอไปทะเลด้วย พ่อก็ยืนกรานไม่ยอมให้ไป สะลิมมักจะพูดกับพ่อว่า

“ขอให้ลูกออกทะเลกับพ่อบ้างไม่ได้หรือ ถึงเวลาที่

ทะเลร้องเวียกลุกลแล้ว ลูกอยากได้ไป
 คุน้ำทะเลสีฟ้าเข้ม ลูกอยากเห็นทะเล
 อันเว้งกว้างล้อมรอบตัวอยู่ เหมือน
 อย่างท้องทุ่งที่ล้อมรอบบ้านเรานั้น
 แหละ”

แต่พ่อก็มักจะตอบว่า “ไม่ได้”

เสมอ

อยู่มาวันหนึ่งหมัดเกิดล้มเจ็บ
 เจ็บหนักด้วย ออกทะเลไม่ได้ เมื่อ
 หมัดป่วยอยู่คราบไค ก็ออกทะเล
 ไม่ได้คราบนั้น เพราะเรือหาปลา
 ลำหนึ่ง ๆ จะต้องมีคนช่วยกันอย่าง
 น้อยกสามคน หมัดป่วยเสียคนหนึ่ง
 สะมิดกับสะชันก็เอาเรือออกไม่ได้
 เมื่อออกเรือไม่ได้ ปลาก็ไม่มีกิน
 เป็นอยู่อย่างนั้นวันแล้ววันเล่า สะมิด
 กับสะชันออกจะหงุดหงิดที่ต้องพา
 กันออกปลาโดยไม่จำเป็น

“เจ้าสะลิม เจ้ามันแสนเกียจ
 คร้าน ถ้าเจ้าออกทะเลไปกับเราด้วย
 มันก็จะต้องหาปลาได้ ไม่ต้องมาอด
 ปลากันอย่างนี้หรอก”

“โฮ่ พี่” สะลิมตอบ “มัน
 ไม่ใช่เพราะข้าขี้เกียจไม่อยากไป
 เมื่อไหร่ละ พ่อกับแม่ไม่ยอมให้ข้า
 ไปเองต่างหาก เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน
 ก็ข้าจะแอบหนีไปไม่ให้พ่อกับแม่รู้
 ดีไหม” (อ่านต่อหน้า 146)

อีกนัย — คอจากหน้า ๒๕

อะมิตกับอะชันก็ตกลง แล้วคนทั้งสามก็ออกเรือไป มาติดอยู่ในร่างแหออกไม่ได้ จนชาวประมงมาพบเจ้า
 อะลิข่างมีความสุขเสียเหลือเกิน เมื่อได้ออกมาเห็น ในตอนเช้า อะลิข่างแล้วถามแม่ว่า “นางเงือกมีจริง
 ท้องทะเลอันกว้างใหญ่ ใจก็เลยนึกไปถึงเรื่องที่มีคน โหมจะแม่” แต่ยังไม่ตอบลู่กว่าอะไร
 เล่ากัน เรื่องที่น่าสนใจก็คือเรื่อง นางเงือก อะลิข่าง เรือหาปลาลำนั้นแล่นเรือไป จนกระทั่งออกทะเล
 ได้ยินว่ามีนางเงือกหลงทางกลับบ้านไม่ถูก แล้วก็เลย ไปไกล พี่น้องทั้งสามจึงจัดการเหวี่ยงแห และจับปลาได้

มากมาย แต่ไม่ช้าก็ปรากฏว่าฝนตั้งเค้ามา ท้องฟ้าดำมืด
ระมิดเหงบนหน้ามอญท้อฟ้าแล้วพูดว่า

“เฮ้ย เหวี่ยงแหลงไปอีกที เป็นครึ่งสุดท้าย”

ครึ่งเหวี่ยงแหลงไปแล้วก็จัดการทิ้ง แต่ทิ้งเท่าไรก็
ไม่ขึ้น สะท้อนพูดว่า “เออ ดึงไม่ขึ้นนี่พี่ น่าจะมีอะไร
ใหญ่โตอยู่ในนั้น”

“ปลาอะไรจะใหญ่และหนักเท่านี้ ไม่เคยเห็น”
ระมิดพูด “นี่มันใหญ่เท่าคนทีเดียว เร็วเข้าเดอะ มอญ
ท้อฟ้าชีหายกำลังมาใหญ่แล้ว ต้องรีบกลับบ้านกันละ”

ครึ่งค่อย ๆ ลากแหเข้ามา ระมิดก็ได้ยินเสียงคน
ร้องออกมาว่า “ช่วยด้วย ช่วยเอาเราออกจากร่างแหด้วย”
เมื่อระมิดกับพี่ชายทั้งสองก้มลงมองดูในร่างแห
ก็แลเห็นเป็นนางเงือกอยู่ในนั้น ระมิดร้องออกมาอย่าง
ตื่นตะลึงว่า

“นางเงือก นางเงือก คุณางซี เป็นทองเหลืองอร่าม
ทีเดียว เอมมีคมาสะชั้น พี่จะคัดหางออก แล้วโยนตัวมัน
ลงทะเลไป”

“ไม่ได้ ไม่ได้” ระมิดค้านเสียงแข็ง “พี่ทำ
อย่างนั้นไม่ได้” พี่น้องเลยสู้กัน พอดีพายมา ระมิดกับ
นางเงือกนั้นเลยพลัดตกทะเลไป

“เร็วเข้าเดอะ” ระมิดบอกสะชั้น “พายครึ่งนี้
เห็นจะร้ายไม่น้อย ต้องรีบกลับบ้าน”

“เราไม่ช่วยระมิดก่อนหรือพี่” สะชั้นหาหรือพี่ชาย
“ไม่ได้ เราต้องช่วยตัวเราก่อน ถ้าขึ้นอยู่ช่วยเจ้า
ระมิดล่ะก็เป็นคิพหายตายกันหมด ไม่เหลือกลับบ้าน
สักคนเป็นแน่”

จึงเป็นอันว่าคนทั้งสองรีบพาเรือกลับบ้าน โดย

ไม่ช่วยระมิดกับนางเงือกนั้นเลย นางเงือกเห็นเช่นนั้น
จึงพูดกับระมิดว่า

“มาเดอะ มากับเรา เราจะช่วยเจ้าเอง”

แล้วนางเงือกก็ช่วยพาระมิดมาขึ้นฝั่งใต้ที่เกาะ
แห่งหนึ่ง นางพูดว่า

“เหตุที่เกิดขึ้น ช่างสมจริงอย่างที่แม่ข้าเคยพูดไว้
ทีเดียว แม่ข้าบอกว่า วันหนึ่งเดอะเจ้าจะต้องไปไกลบ้าน
แล้วก็หลงทาง และจะติดอยู่ในร่างแหของคนที่มีแม่เป็น
นางเงือก”

“แต่แม่ข้าไม่ใช่นางเงือกนี่” ระมิดแย้ง

“ทำไมจะไม่ใช่ แม่ของเจ้าชื่อ อิกันคูนง” พูดแล้ว
นางเงือกนั้นก็จ้องหน้าระมิด คาจิบอยู่ที่ดวงตาของชาย
หนุ่ม หลางพูดต่อไปว่า

บัตรขอ ชื่อดี ใน สตรีสาร

วันเกิด จันทร์ ☐ พฤหัสบดี ☐
 อังคาร ☐ ศุกร์ ☐
(โปรดกร / ในช่อง) พุธ ☐ เสาร์ ☐
 (เวลา.....น.) อาทิตย์ ☐

เพศ หญิง ☐ ชาย ☐

อักษรที่ต้องการให้มียอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

รายละเอียดอื่น ๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดกรอกบัตรนี้ บรรจุของลงไปที่ “สตรีสาร”)

“ตาสีฟ้าแกมเทาอย่างเจ้าอย่างนี้แหละ เป็นตาของผู้ที่เป็นครึ่งเงือกครึ่งคนละ”

“เอ้ แต่แม่ข้าไม่ได้มีหางเป็นทองอย่างเจ้านี้ จะว่าเป็นนางเงือกได้อย่างไร” สะลิมนิ่งไม่หายสงสัย

“มีซี เจ้าไม่เห็นเองนี่แหละ อีกกันดุยงซ่อนหางทองไว้ในตักเล็ก ๆ นั้นไงเล่า เวลานั้นนางเงือกอยู่บนบกทอดหางออกได้ พอถึงวันเพ็ญ พระจันทร์เต็มดวงก็เอาหางใส่ออกไปเล่นน้ำในทะเลได้ รีบพาข้าไปบ้านเจ้าเถอะ ตอนนั้นพ่อเจ้าตายแล้ว แม่เจ้ากำลังเรียกหาเจ้าอยู่นะ”

แล้วนางเงือกก็พาสะลิมน้ำต่อไป จนกระทั่งมาถึงบ้านของสะลิมา เมื่อถึงบ้านสะลิมาก็แลเห็นแม่ของตนอยู่แต่ผู้เดียว หมัดตายแล้วจริงๆ ส่วนสะลิมาก็หายไปกับไม่ได้กลับมาบ้าน

พอเห็นหน้าลูก ดุยงก็ร้องออกมาว่า “ลูกรัก ในที่สุดเจ้าก็กลับมาหาแม่”

ต่อจากนั้นก็เป็นอย่างนั้นนางเงือกนั้นต้องขึ้นมายืนบนบก จึงทอดหางทองเก็บไว้ในตักนั้น เช่นเดียวกับอีกกันดุยง และได้แต่งงานกับสะลิมาอย่างมีความสุข ถึงคืนวันเพ็ญอีกกันดุยงกับลูกสะใภ้ก็ไต่ลงทะเลไปด้วยกัน และต่อจากนั้นมาวันหนึ่ง นางเงือกทั้งสองก็จัดการหาหางให้สะลิมา สะลิมาก็ได้กลายเป็นเงือกลงไปเล่นน้ำในทะเลกับนางเงือกทั้งสองด้วย แล้วเงือกทั้งสามก็หายไปนับแต่นั้นมา คงเหลือแต่ตักเล็ก ๆ นั้นปรากฏอยู่จนทุกวันนี้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๙๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๑๘๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๓๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ค่าอีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจำนวนเงิน ๕ บาท การไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นหับ

จันทร์จิรา เบียงขมภู

อนันต์ โชชาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ๗ วรรณง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เกื้อนประภาส
บรรณาธิการ นิตวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรชนะประทีป ๗ วรรณง
ธีร เตือแหงศรี เชื้อขัน ศรีอาทิตย์
นิตธารงค์ เกื้อจรรณ โกศลน กระจำรังสรรค์

กองธุรการ

นวดศรี ประภาสศิริ
ปริดา หนูนภักดี สมบูรณ์ ชรรทอุดม
ประทุม ทวีตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พันททา สุประภาคนันท์ ร.บ.ร.บ.
สุกักรร สิงห์กละ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันขเมธา อ.บ. Ph. D.
บ.ร.ว. ตอจกัโธม โรจนะบรรณนัธ
กนก ตามเสน วิธ
แพทอหญิงอรรวณ คุณวิศา
อุปถ กรรณภค อ.บ.
สมศรี สุคนถนันทน์
แพทอหญิงอนงค์ สิริธานนัธ
เสงี่ยม เพ้าทองสุข
จาง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๔๔/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๕๐๓๖

ชายนั้นเหลียวไปรอบห้องมอง
หาผู้พูด ก็ได้เห็นเงื่อนนางหนึ่งนั่ง
อยู่บนบัลลังก์ประดับมุก ชายนั้นจึง
พูดว่า

“ข้าพเจ้าลงมาตามพวกเด็กๆที่
หายไป”

“อยู่กันที่นั่นแหละ แต่
ละคนเป็นสุข สนุกสบาย ไม่มีภัย
อันตรายหรอก” นางเงือกพูด “แต่
ว่าถ้าท่านอยากได้ตัวกลับไปก็เอาไป
เถอะ”

“ไม่ต้องมีเงื่อนไขอะไรหรือ”

“มีซีท่าน คือพ่อแม่ต้อง
ประพาศตัวให้ดี และสอนลูกให้
เป็นคนดี ท่านบอกเขาอย่างนั้นก็
แล้วกัน ไม่เช่นนั้นแล้วเราก็จะไม่
ยอมคืนให้”

“ข้าพเจ้าจะบอกเขาตามที่ท่าน
สั่ง”

แล้วนางเงือกก็พาแขกแปลก
หน้าเที่ยวชมอาณาจักรใต้บาดาลทั่ว
แล้วก็เชิญแขกให้พักอยู่ต่อไปสัก
อาทิตย์หนึ่ง หรือจะนานกว่านั้นก็
ไม่ว่า

เมื่อเวลาล่วงไปอาทิตย์หนึ่งก็
แล้ว สองอาทิตย์ก็แล้ว จนกระทั่ง
อยู่มาเข้าวันหนึ่ง พวกผู้หญิงใน
หมู่บ้านอังกะโน ที่มาซักผ้าอยู่ที่
(อ่านต่อหน้า 147)

ข้อคิด - ต่อจากหน้า ๒๔

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

- อภิศุภา - สวยงามยิ่ง
อาดิษา - ผู้เกิดในสกุล
อิศรา - คล่องแคล่ว ว่องไว สดชื่น

“สุรณี” ไม่จำกัดทั้งอักษรและความหมาย ขอให้เป็น
ชื่อสั้น ๆ มีสิริมงคล สงสัยว่าเกิดวันศุกร์เวลา ๔.๔๐ น.
จะถือว่าเป็นวันศุกร์หรือวันเสาร์ ชื่อ “มีนา” ใช้ได้หรือไม่
เพราะเกิดเดือนมีนาคม และแปลกดี

ท่านว่า ถ้าสว่างพอจะเห็นลายมือได้ ก็ให้นับเป็น
วันใหม่ได้ ชื่อ มีนา นับว่าดีแล้ว เพราะจะเกิดวันศุกร์
หรือวันเสาร์ก็ได้

“กนิ” อยากให้นามสกุล ยาวไม่เกิน ๔ พยางค์ ให้
มีความหมายว่ามีความสุขพร้อมด้วยเกียรติยศ

- สุจินต - มศหรือชื่อเสียงของผู้มีความสุข
ชกสินสุข - สุขอันเนื่องด้วยมีชื่อเสียง ได้รับยกย่อง

“หนูทุก” อักษรไม่จำกัด มีความหมายว่า เจริญก้าวหน้า
ขอให้เป็นชื่อเรียบๆ อ่านง่าย

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

- พัฒนธ - (ออกเสียงพัทธะเนต) รุ่งเรือง งดงาม
ฤณี - (ออกเสียงริดตะณี) ผู้นำในเรื่องความ
จริง ความซื่อตรง
เฮมฉา - เป็นที่ปรารถนา

“นิล” ชื่อเพชรพรรณใช้ได้หรือไม่ สำหรับคนเกิด
วันอังคาร

ใช้ได้

□

□

นางเงือกแห่งอังกโกโน - ต่อจากหน้า ๒๔

โชดหินตามชายคลองทะเลสาบ จึงได้แลเห็นชายแปลก
หน้านั้นปรากฏร่างขึ้น แล้วก็เดินลุยน้ำมาหา บรรดา
ผู้หญิงที่ได้เห็นเช่นนั้น ต่างพากันวิ่งไปต้อนรับด้วยความ
ยินดีที่เห็นชายแปลกหน้ารอดตายกลับมาได้

ชายผู้ได้ไปเยี่ยมอาณาจักรได้นำของนางเงือก ได้
กล่าวให้คนในหมู่บ้านฟังว่า เด็กๆ ที่หายไป ยังมีชีวิตอยู่
ด้วยกันทั้งนั้น ทั้งยังอยู่ด้วยความผาสุกและปลอดภัยยิ่ง
ด้วย เรื่องไม่ได้เล่าว่าชายนั้นเล่าให้พ่อแม่เด็กๆ ในหมู่บ้าน
ฟังถึงเงือกของนางเงือกนั้นหรือเปล่า แต่คงจะ

ทั้งไว้ให้เข้าใจเอาเองว่า ถึงชายนั้นจะไม่ได้บอกเล่า
ผู้สอนศาสนาใหม่ให้แก่คนในหมู่บ้านนั้นก็คงสอน
เพราะปรากฏว่า เมื่อชายนั้นออกจากหมู่บ้านอังกโกโนไป
แล้วไม่ช้า ก็ได้มีคณะผู้สอนศาสนามายังหมู่บ้านแห่งนี้
มาถึงไม่กี่วันก็ได้สร้างโบสถ์เล็กๆ ขึ้น คณะผู้สอนศาสนา
เลือกที่ตั้งโบสถ์ได้แห่งหนึ่ง ซึ่งบังเอิญเป็นที่ที่มีทาง
ได้คิดถึงต่อกับอาณาจักรได้นำของนางเงือก

เมื่อสร้างโบสถ์เสร็จ ก็ได้มีการชุมนุมทำพิธีสวด
คนในหมู่บ้านไปชุมนุมด้วยกันทั้งหมด ในตอนเย็น

วันนั้นเอง นางเงือกก็ได้ส่งเด็กผู้หญิงที่หายไปคืนมาคนหนึ่ง เด็กนั้นเป็น
ตามทางใต้ดินข้างใต้โบสถ์ แล้วก็เดินกลับไปบ้าน พ่อแม่ญาติพี่น้องเด็ก
นั้นแสนจะยินดีปรีดา พร้อมทั้งระลึกถึงบุญคุณชายแปลกหน้านั้นด้วย

วันรุ่งขึ้น พวกชาวบ้านพากันไปชุมนุมสวดอีก ค็นนั้นก็ได้อีก
คืนมาอีก เป็นอยู่เช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งเด็กที่หายไปคืนมาทั้งหมด
เป็นอันว่าเพราะชาวบ้านประพฤติดนดี นางเงือกก็มีความสุข ชาวบ้าน
หาปลาได้มากขึ้นกว่าแต่ก่อน จนกระทั่งรุ่งเรืองมั่งคั่ง แต่ละคนต่างก็เชื่อ
ว่าเป็นเพราะความช่วยเหลือของนางเงือก เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นเกียรติ
และเป็นการแสดงความกตัญญูรู้คุณ ชาวบ้านจึงสร้างที่ระลึกเหมือน
สถูปขึ้น และจัดงานฉลองอย่างมโหฬาร ชาวบ้านพากันจัดกระบวนแห่ไป
ยังทะเลสาบตามวันที่นัดหมายกันไว้ แล้วก็เอาเรือมาต่อๆ กันเข้าทำเป็น
แพลอยไปในทะเลสาบ บ้างก็ร้องบ้างก็ร่ายอย่างสนุกสนาน สุดท้ายก็
เลี้ยงอาหารทั้งพวกกันเองและคนหมู่บ้านอื่นๆ ที่มาร่วมงานด้วย นับแต่นั้น
มาชาวบ้านหมู่บ้านอังโกโนก็จัดงานฉลองนางเงือกที่ทะเลสาบนี้ทุกปี

นางเงือกคงจะชื่นชมยินดีที่ชาวบ้านยังระลึกถึงตน จึงรักษาสัจจะ
อย่างเคร่งครัด ไม่เคยเอาเด็กที่อาบน้ำที่ทะเลสาบไปอีกเลย แม้ว่า
นางเงือกอังโกโนจะยังมีตัวมีตนอยู่จนกระทั่งบัดนี้ ซึ่งมักจะปรากฏร่าง
ให้ชาวประมงแห่งหมู่บ้านอังโกโนเห็นเสมอๆ และเมื่อได้เห็นครึ่งใด
ไม่ว่าใคร จะต้องปลาบปลื้มลิ้มตัวครั้งนั้น □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สครีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเช็คไปรษณีย์ ระบบส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สครีสาร จำกัด เป็นคู่รับ

จันทร์จิรา เบืองรัมย์

อนันต์ โสธประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ธรรมอง แสงสี

หนังสือพิมพ์สครีสาร

บริษัทการพิมพ์สครีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พลาญ วรพระประทีป ธรรมอง
สีห์ เต็มแสงศรี เชื้อชื่น ศรีฮักษ์
นิลดา วงศ์ทองธรรม โกธมน กระจำรังษี

กองบรรณาธิการ

นวลศรี ประภาส
ปริดา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ ธรรมอุดม
ประทุม พัวคระ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.บ.
สุกักร ธีรพลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ ร.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา ร.บ. Ph. D.
น.ร.ว. ธอวงศ์โสม โรจนะบุรานนท์
กนก ตามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรรพณ กุศลวิศาล
อุบล ภิรมงคต ร.บ.
สมศรี สุกมลนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ สีวิธานนท์
เสงี่ยม เหล่าทองสุข
จำนง รังษีกฤต ร.บ.

สำนักงาน ๘๘/๒๖-๒๘ อาคารวัดกศเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๘๐๓๖

โงทะ จิน

บรรณ พันธ์เงิน

ธิดาพระยามังกร

เรื่องชายไปได้ภรรยาที่มีกำเนิดแปลกๆ นั้นคุณจะเป็นที่พอใจของคนอื่น จึงมีนิทานทำนองนี้อยู่มากมาย เรื่องนี้ทำนองเดียวกันดังเล่าไว้ในนิทานจากจีนโบราณ คือไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มผู้หนึ่งชื่อหลิว หลิวเป็นคนยากจน แต่ขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียน เมื่อถึงเวลาสอบไล่หลิวต้องเดินทางไปสอบยังเมืองหลวง แต่คงที่รู้ว่า การสอบของเขาไม่ได้สอบได้ง่ายๆ ปีหนึ่งๆ มีคนที่สอบไล่ตกเป็นอันมาก และหลิวก็เป็นคนหนึ่ง ในจำพวกที่สอบไล่ไม่ได้ ต้องเดินทางกลับบ้านด้วยอาการอันเศร้าสร้อย

ในระหว่างเดินทางกลับบ้านนั่นเอง หลิวได้พบผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่ง กำลังเลี้ยงแกะอยู่บนเนินเล็กๆ ข้างถนน เมื่อหลิวเดินเข้ามาใกล้ จึงได้เห็นว่าหญิงสาวนั้นกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น หลิวจึงถามว่า

“นางร้องไห้ทำไมละ มีเรื่องเศร้าโศกเสียใจอะไรหรือ”

“ข้าพเจ้าเป็นลูกสาวสุดท้องของพระยามังกรแห่งทะเลสาบตึงทึง ข้าพเจ้าได้แต่งงานกับพระยามังกรแห่งแม่น้ำจิง เมื่อหลายปีมาแล้ว และได้เกิดเหตุขึ้น คือได้มีพวกมหาเล็กเอาเรื่องไม่จริง ไปฟ้องทูลพระยามังกร พระยามังกรทรงเชื่อคนเหล่านั้น ถึงกับให้โทษข้าพเจ้า

แล้วก็ขับออกนอกบ้านนอกเมือง ให้มาเลี้ยงแกะอยู่อย่างที่ท่านเห็นนี่แหละ”

หลิวมองดูแกะที่หญิงสาวสวยนั้นกล่าวถึง ก็เห็นว่ารูปร่างลักษณะไม่เหมือนแกะธรรมดาอื่นๆ จึงถามขึ้นว่า

“เอ๊ แกะเหล่านี้ไม่เห็นเหมือนแกะอื่นๆ เลย มันเป็นตัวอะไรกันแน่”

“เขาเรียกกันว่าแกะฝอยอย่างไรเล่า พระยามังกรแห่งแม่น้ำจิงและเหล่านี้แหละทำให้ฝนตกลงมายังเมืองมนุษย์”

“จริงสินะ มีแต่มังกรเท่านั้นที่จะบันดาลให้ฝนตกลงมาได้ในเมืองจีน” หลิวว่าถึงกับตนเอง “ถ้าอย่างนั้นหญิงนี้เห็นจะเป็นธิดาพระยามังกรแห่งทะเลสาบแน่”

ขณะที่หลิวยืนนิ่งคิดอยู่นั่นเอง หญิงสาวก็พูดขึ้นว่า

“ท่านช่วยเอาหนังสือข้าพเจ้าไปให้แก่พระยามังกร บิดาข้าพเจ้าหน่อยได้ไหมเล่า”

“บิดาของนางอยู่ที่ไหนละ” หลิวถาม

“ทางเหนือทะเลสาบตึงทึง มีต้นไม้ใหญ่เก่าแก่อยู่ต้นหนึ่ง ท่านจงไปเกาะที่ต้นไม้ต้นนั้น ๓ ครั้ง แล้วจะมีทหารคนหนึ่งออกมาพาท่านไปหาบิดาข้าพเจ้า”

หลิวรับคำแล้ว ก็รีบไปจัดการตามนั้นทันที เมื่อ

หลิวมาถึงทะเลสาบตั้งทั้งทางคาน
เหนือ เหลียวมองไปรอบๆ ก็แลเห็น
คันไม้ใหญ่เก่าแก่ที่รักษาพระยามังกร
บอก จึงตรงไปเคาะที่คันไม้สามครั้ง
และก็มีทหารออกมาคนหนึ่ง ทหาร
ผู้นั้นพูดว่า

“ตามข้าพเจ้ามาสิ” พูดแล้ว
ก็ยื่นแขนออก ทะเลสาบข้างหน้าก็
แยกออกเป็นทางอย่างน่าอัศจรรย์
ทหารพระยามังกรก็นำหลิวเดินไป
ตามทางนั้น

หลิวรู้สึกว่หนทางนั้นลึกลงไป
จนไม่ช้าก็มาถึงกันทะเล และที่กัน
ทะเลนั้นเอง มีวังอันสวยงาม ยอด
ปราสาทเป็นทอง กำแพงประดับ
เพชรแพรวพราวไปทั่ว พอหลิวเดิน
เข้าไปใกล้ ทวารบานใหญ่นั้นก็
เปิดออก ปรากฏเป็นห้องพระโรง
มีพระยามังกรประทับอยู่ท่ามกลาง
ขุนนางข้าราชการมากมาย และ
คนหนึ่งในหมู่นั้นถามหลิวว่า

“พระราชของข้าพเจ้าโปรด
ให้ข้าพเจ้าถามท่านว่า ท่านมาถึงนี้
มีธุระอะไร”

“ข้าพเจ้านำสาส์นราชธิดามา
ถวาย” หลิวตอบ

“ถ้าอย่างนั้นก็ถวายสาส์นสิ”
อีกคนหนึ่งสั่ง

(อ่านต่อหน้า 147)

มาลินี แปลว่า ผู้ประดับด้วยพวงดอกไม้ ส่วน หัษมน - (ออกเสียงไทยะมน) ใจเมตตาสงสาร
ชาลินี แปลว่า ที่มีตาข่าย

คนเกิดเวลา ๕.๐๐ น. เช้าวันจันทร์ ถ้ายังมีอยู่
ต้องนับเป็นวันอาทิตย์

ส่วนชื่อที่ใช้ยูนันแล้วแต่จะถือหรือไม่ถือ บางคน
ไม่ได้ถือเรื่องนี้เป็นสำคัญ แต่ก็เห็นว่าคดคำเดือยวอน
อะไร ทั้งที่มีอักษรกาลกิณีอยู่ในชื่อ

“ทศนียา” คือการอักษร ช.ท.ย. ความหมายไม่จำกัด
(บิดาชื่อชัยโย)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ชวัน - รวดเร็ว

ชนัยน์ - นำทางแก่คน

“กัสสปะ” คือการอักษร ณ.จ.ว.น. ชื่อณัฐวัน มี
ความหมายหรือไม่ หมายความว่าอย่างไร

ถ้าชอบชื่อนี้ ถึงจะมีความหมายหรือไม่มีความ
หมายก็อย่าได้กังวลเลย

“นันทิยา” คือการ น. มีความหมายว่าผู้ที่มีความกตัญญู
ผู้มีอำนาจ ผู้สร้างตัวเอง

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

นรศักดิ์ - อำนาจของวีรบุรุษ

นหัต - ชื่อผู้ยิ่งใหญ่

นรชัย - ที่แข็งแรง มีอำนาจ อย่างวีรบุรุษ □

ธิดาพระยามังกร - ต่อจากหน้า ๒๕

“โอ พระราชาของท่านตรัสไม่ได้หรือ” หลิวถาม
ด้วยความสนเท่ห์

“พระราชาผู้ยิ่งใหญ่ไม่โปรดรับสั่งกับคนธรรมดา
อย่างท่านหรอก” บรรดาคนเหล่านั้นตอบ “พระองค์
จะรับสั่งกับพระราชาด้วยกันเท่านั้น”

เมื่อหลิวอวดวาทศิลป์แล้วก็จ้องมองดูพระราชา
นัยน์ตาแทบไม่กะพริบ และก็เห็นว่าพระยามังกรมี
พระพักตร์เศร้าเมื่อได้ทรงทราบความทุกข์ของธิดา
พระยามังกรตรัสสั่งทหารว่า

“ไปที่แม่น้ำจิงโดยเร็ว ให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้
เหียนะ ไปจัดการปลดปล่อยลูกข้ามา” แล้วก็หันมา
รับสั่งกับหลิวว่า “เราขอขอบใจเจ้า ที่นำหนังสือนี้มา
ให้เรา จงพักอยู่ที่นี้สักพักหนึ่งก่อนซินะ ก่อนที่จะ
กลับบ้านกลับเมืองของเจ้า”

ครั้นถึงเวลาตะวันตกดิน หลิวก็ได้ยินเสียงคัง
เอะอะ ซึ่งปรากฏว่าเป็นเสียงมหาดเล็กมาตามตัวไปเฝ้า
พระราชา หลิวติดตามทหารไปยังท้องพระโรง และได้
พบธิดาพระยามังกรมาปรากฏร่างอยู่ ณ ที่นั้นแล้ว พอ
แลเห็นหลิวเข้ามาในท้องพระโรง ธิดาพระยามังกร
ก็วิ่งเข้ามาแสดงความขอบคุณ แล้วก็ทูลพระยามังกรให้
ประทานรางวัลแก่หลิว

พระยามังกรทรงอยู่ย่นานก่อนจะตรัสอะไรออก
มา ในที่สุดก็ตรัสว่า “ที่จริงเจ้าก็ได้ช่วยเราเป็นอันมาก
พอสมควร เพราะฉะนั้นเราควรจะให้อะไรเจ้าที่มีค่ากว่า
เงินทอง ชดเชยนี้กองทัพของเราได้ประหารพระยามังกร
แห่งแม่น้ำจิงแล้ว เจ้าจะแต่งงานกับลูกสาวของเราได้”

ได้ยินเช่นนั้น หลิวอดแปลกใจไม่ได้ แต่หลิว
ก็ไม่ปรารถนาจะเป็นลูกเขยพระยามังกร เมื่อหลิว ▶

มองครุฑาพระยามังกร หญิงสาวก็พูดขึ้นว่า "ข้าพเจ้าจะมีความสุขมาก ถ้าได้เป็นภรรยาของท่าน" แต่หลวก็ยังไม่ปรารถนา แล้วก็ไมอยากฟังอีกต่อไป หันหลังออกจากที่นั่งได้ กว้างหนีไปไม่เหลียวหลัง ตอนนั้นเรื่องไม่ได้เล่าว่า หลวขึ้นมาจากห้องทะเลกลับมายังบ้านได้อย่างไร กล่าวแต่ว่า ต่อจากนั้นอีกสองสามปี หลวก็ได้แต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นเอง แต่ว่าพอแต่งงานได้ไม่นานเท่าไร ภรรยาหลวก็ตาย หลวก็แต่งใหม่ ไม่ช้าภรรยาคนที่สองก็ตายไปอีกทั้งที่ยังไม่มีลูกด้วยกัน คราวนั้นหลวออกจะหมดความสุข เพราะเกรงว่าตนจะไม่มีลูกสืบสกุลเลย

ในที่สุดหลวก็แต่งงานใหม่อีกเป็นครั้งที่สาม ภรรยาคนที่สามนี้ อยู่ได้นานกว่าคนอื่น ๆ อยู่จนกระทั่งมีลูกชายคนหนึ่ง แล้วก็ยังไมตาย หลวเองก็อดยินดีปรีดาไม่ได้ เพราะตนเองรักภรรยาคนนี้นัก หญิงนั้นทั้งสวย ทั้งสุขภาพ ใจก็ดีมีเมตตากรุณา

วันหนึ่งขณะที่หลวกำลังอุ้มลูกอยู่ ภรรยาได้พูดขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าดีใจเหลือเกินที่มีลูกชายกับท่าน ทำให้ท่านมีความสุข ข้าพเจ้าหาทางที่จะตอบแทนบุญคุณท่านที่ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้ามานานนักหนาแล้ว เฝิงจะมีโอกาสครั้งนึ่ง"

"พูดอะไรนะ ไม่เห็นรู้เรื่อง" หลวหัวขึ้น ภรรยาจึงตอบด้วยเสียงอันอ่อนโยนว่า "ก็ข้าพเจ้านี้แหละคือลูกสาวพระยามังกรแห่งทะเลสาบคิงทั้ง ท่านไม่รู้หรือหรือ" □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเบ็ดเสร็จรวมค่าอีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท อนาคตหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจำนวนเงิน ๗ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นหุ้รับ

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์

พระบรมราชินีนาถ

โดยพระมหากรุณา
โปรดเกล้าฯ พระราชทาน

แม่พิมพ์ศิลปกรรม

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ	เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ	นิลวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พลาญ วารวณะประทีป ๓ วรรณะ

สีห์ เต็มแสงศรี เซอชน ศรีชาติ
นิลดา วงศ์ทองธรรม โกศล กระจ่างรัตน์

กองบรรณาธิการ

นวดศรี ประภาสศิริ

ปรีดา ทนุกกิตติ สมบูรณ์ สวรรค์อุดม
ประทุม ทวีคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พันทกา สุประภาสณันท์ ร.บ.ร.บ.

สุกัทร่า สิงห์ทอง ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.

น.ร.ว. สอนงค์ โธม วิจารณ์บรรณคดี

กนก ตามเสน วิธ

แพทยหญิงอรรณพ คุณวิศาล

อุบล กรรณภค อ.บ.

สมศรี สุขุมถนอม

แพทยหญิงอนงค์ อภิธานนพ

แสงชน แพทย์ทองสุข

จำนง วิงศ์ฤกษ์ ร.บ.

สำนักงาน ๔๔/๒๖-๓๕ อาคารศรีทศเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๕๐๓๖

๒๒ ธ.ค. ๒๕๖๒ ๑๙ ธ.ค. ๒๕๖๒

โน้ต

ปากีสถาน

บรรณ พันธ์เมธ

เรื่องใหม่

เจ้าหญิงจีน

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้ชานไป ได้ภรรยามีกำเนิดแปลกๆ และหญิงผู้เป็นภรรยาอาจจะจำแลงร่างมาจากสัตว์ต่างๆ มีทั้ง แมวป่า หมาป่า หมาจิ้งจอก งู เจือก และอื่นๆ ก็มีปรากฏในนิทานจีนหลายเรื่องด้วยกัน แต่ด้วยเหตุที่เรื่องนี้ไปเกี่ยวพันกับชาวปากีสถาน ชาวปากีสถานจึงถือเป็นนิทานพื้นเมืองของเขา ดังที่ไซมัม ชุลัม อพัทรวรรณไว้ ต่อไปนี้

เรื่องนี้เราว่าเกิดขึ้นในสมัยที่พระเจ้าชาห์เยฮันแห่งราชวงศ์โมกุลครองอินเดีย และดินแดนแคชเมียร์มีผู้ครองนครชื่อ อาลี มาร์คันคาน อาลี คานหรือเจ้าชายอาลีโปรดการล่าสัตว์อย่างยิ่ง วันหนึ่งขณะที่กำลังเพลิดเพลินอยู่กับการล่าสัตว์ในป่า ไม่ไกลกับทะเลสาบตาลอันสวยงามนั้น เจ้าชายอาลีก็ทรงเลื้อยไปเห็นกวางเขี้ยวหนึ่ง พอเห็นเป็นกวาง เจ้าชายอาลีก็ทรงผละจากหมู่ ชับม้าไล่ตามกวางไป แต่กวางนั้นช่างไวเหลือเกิน เพียงได้ยินเสียงชัยม้า ก็ผ่นแฉิวหายเข้าไปในพุ่มไม้เสียแล้ว เจ้าชายอาลีจึงทรงตั้งบังเหียนม้าให้หยุด แล้วก็ข่มคอยให้กวางออกมาจากที่ซ่อน แต่คอยเท่าไร ๆ กวางก็ไม่ออกมา เจ้าชายอาลีทั้งเหนื่อยทั้งผิดหวัง จะคอยต่อไปอีกก็เห็นไม่เป็นผล เสียเวลาเปล่า

จึงคิดจะกลับไปหาหุบบริวารที่คอยอยู่ แต่ทันใดนั้นเองเจ้าชายอาลีก็ได้ยินเสียงคนร้องไห้ เมื่อรับมาตรงไปทางเสียงที่ได้ยิน เจ้าชายอาลีก็ทรงเห็นผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งนั่งร้องไห้อยู่ใต้ต้นไม้ สังเกตดูเห็นไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา เพราะตกแต่งร่างกายด้วยเสื้อผ้าสวยงามประดับเพชรพลอยหรูหรา และเมื่อคุไถ่ๆ แล้วก็รู้ได้ชัดอีกว่าไม่ใช่ผู้หญิงในท้องถิ่นแคชเมียร์ เห็นเช่นนั้นเจ้าชายอาลีก็เสด็จจากหลั่งน้ำไปไต่ถามคว่านางเป็นใครมานั่งร้องไห้อยู่ทำไม หญิงนั้นตอบว่า

“ได้โปรดเกิดท่าน ข้าพเจ้าเป็นธิดาพระเจ้ากรุงจีน เมื่อบ้านเมืองข้าพเจ้าเกิดเพลิงไหม้แก่เจ้าผู้ครองดินแดนใกล้เคียงในขณะทำศึกกัน บิดาข้าพเจ้าเสียชีวิต รุนนางข้าพเจ้าการถูกจับตัวเป็นเชลยเป็นอันมาก ข้าพเจ้านี้เอาตัวรอดมาได้ แล้วก็เที่ยวร่อนเร่ไปที่โน้นบ้างที่นี่บ้างจนกระทั่งมานั่งอยู่นี้แหละ”

ได้ฟังเรื่องราวของหญิงสาวสวยเช่นนั้น เจ้าชายอาลีอดใจอ่อนสงสารนางไม่ได้ จึงตรัสลอบโยนขึ้นว่า “อย่าร้องไห้ไปเลยนาง และนับแต่นี้ไป นางไม่ต้องร่อนเร่ไปไหนอีกหรอก อยู่ที่นี่แหละ รับรองว่าจะไม่มีภัยอันตรายใดๆ เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ครองดินแดนนี้”

แม้เจ้าชายอาลีจะตรัสเช่นนั้น เจ้าหญิงจีนก็ยังไม

ยอมหยุดร้องไห้ ร้องไห้พลา
 พุดพลาว่า “ท่านผู้ครองนคร
 ข้าพเจ้าร้องไห้คิดถึงพ่อแม่พี่น้อง
 บ้านเมือง ตลอดจนโชคชะตาของ
 ตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าไม่มีบ้านไม่มี
 ใครจะเหลียวหาได้เลย แล้วข้าพเจ้า
 จะอยู่ได้อย่างไร”

“มาอยู่เสียกับข้าพเจ้าในวัง
 แล้ว นาง จะ สะดวกสบาย และ
 ปลอดภัย”

“ข้าพเจ้าดีใจเหลือเกิน”
 นางพุดยังคงสะอื้นอยู่ “ที่ท่านชวน
 ให้อยู่ด้วย นี่ถ้าหากท่านจะขอให้
 ข้าพเจ้าเป็นภรรยาของท่าน ข้าพเจ้า
 ก็คงไม่อาจปฏิเสธได้”

พอได้ยินหญิงสาวสวยพุด
 เช่นนั้น พระหัตถ์เจ้าชายอาลีก็
 เบิกบานแจ่มใส ครบเข้าไปจับมือ
 หญิงสาวแล้วตรัสว่า

“ถ้าเช่นนั้นก็มาเถอะ ข้าพเจ้า
 จะแต่งงานกับนาง”

ครั้นแล้วก็ทรงนำเจ้าหญิงจีน
 สาวสวยนั้นเข้าไปในวัง แล้วก็เสก
 สมรสกับเจ้าหญิงจีนนั้นในเวลา
 ต่อมา และอยู่ด้วยกันมาอย่างผาสุก
 จนกระทั่งวันหนึ่ง เจ้าหญิงจีนตรัส
 แก่สวามีว่า (อ่านต่อหน้า 144)

เจ้าหญิงจิน – ต่อจากหน้า ๒๕

“ข้าพเจ้าอยากได้พระราชวังอยู่ชายทะเลสาบสักแห่งหนึ่ง เมื่อเวลาที่ยืนอยู่ตรงเจดีย์งำหนัก ข้าพเจ้าจะได้แลเห็นเงาของข้าพเจ้าในน้ำ”

เมื่อชายาสาวสวยทูลขอร้องเช่นนั้น เจ้าชายอาลีก็ได้ทรงรับสั่ง ครั้นผู้คนให้มาช่วยกันสร้างพระราชวังใหม่ และเพื่อให้เสร็จลงโดยรวดเร็วทันใจชายา

เจ้าชายอาลีจึงระดมคนงานและช่างก่อสร้างเป็นจำนวนพันๆ ไม่ช้าพระราชวังอันงดงามสร้างด้วยหินอ่อนตลอดก็ปรากฏชาวโพลน้อยชายน้ำ ทำให้ทะเลสาบคาลสวยงามยิ่งขึ้น ส่วนอีกสามด้านก็ล้อมรอบด้วยสวนอันมีดอกไม้หายากหลากสีหลากชนิด ทั้งสวยทั้งหอม และเจ้าหญิงจินก็ได้ทรงพำนักอยู่ณพระราชวังนั้นอย่างมีความสุข

วันรวมกับสวามี ผู้ซึ่งหลงรักยิ่งจนทุกวันนี้

แต่ความสนั้นหายนงไปได้นานไม่ เพราะปรากฏว่าวันหนึ่งเจ้าชายอาลีขึ้นบรรทมชั้นมีอาการประชวร ครัสแก่ชายาว่าพระชวรพระนาก็ แต่ก็มีได้ทรงกังวลอะไรมาบ้าง แม้ว่าความรู้สึกเจ็บปวดนั้นจะเป็นอยู่ตลอดเวลา เจ้าหญิงรีบให้คนไปตามแพทย์หลวงมา แพทย์หลวงตรวจแล้วก็ให้ยา แต่ความปวดเจ็บก็มีได้ทุเลาลง เจ้าชายอาลีถึงกับบรรทมชั่วอยู่ยงกับที่ มีชายาคอยดูแลอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา

เวลาล่วงไปอีกหลายวัน แต่อาการของเจ้าชายอาลีก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย ในระหว่างนั้นบังเอิญมีโยคี (คือฤๅษี) ผู้หนึ่งผ่านมาจากทางทะเลสาบนั้น มือถือหมอน้ำใบเล็กๆ มาด้วย พอได้เห็นพระราชวังใหม่เช่นนั้น ก็อุทานออกมาว่า

“เอ๊ะ จักรพรรดิสร้างนะ ไม่เคยเห็นมาก่อนเลย”

ด้วยเหตุที่เดินมาทางนี้เห็นอยู่หัวร้อน โยคินั้นจึงเข้าไปพักในสวนข้างตำหนัก และนั่งลงไต่ต้นไม้ชมนก ชมไม้เฟลิดเฟลิดจนกระทั่งมอยหลับไป ในขณะนั้นบังเอิญเป็นเวลาเจ้าชายอาลีทรงรู้สึกสบายขึ้นบ้าง จึงให้คนพยุลงมาเดินเล่นในสวน

ตามธรรมเนียมเจ้าชายอาลีทรงมีพระทัยอ่อนโยน นอบน้อมและเคารพนักบวชทั้งหลายไม่เลือกว่านิกายไหน ศาสนาไหน - ฉะนั้นเมื่อเห็นโยคีเข้ามาพักในสวนของตนโดยไม่ได้รับอนุญาต แทนที่จะกริ้วกลับ ยืนอย่างพอพระทัย แล้วตรัสสั่งบริวารว่า

“อย่าไปกวนโยคินะ กำลังหลับ ไปจัดหาเตียงอย่างดีที่สุดมา และจัดการอุ้มท่านผู้นี้ให้นอนหลับให้สบายบนเตียงนั้นด้วย”

เมื่อทรงเสด็จไปเห็นหมอน้ำ ก็ไม่มีใครสงสัยว่า “ของสิ่งนี้เกิดอะไรให้คิดด้วยนะ” โยคีกลับไปพักใหญ่ พอตื่นขึ้นอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นตัวเองมานอนบนเตียงอันแสนสบายอย่างนั้น มหาตฤณของเจ้าชายอาลีเห็นโยคีทำท่าแปลกใจ ก็กล่าวขึ้นว่า

“อย่าแปลกใจอะไรเลยท่านที่เคารพ ท่านเป็นแขกของเจ้าชายอาลีมาร์คินเจ้าผู้ครองดินแดนแคชเมียร์ และขณะนี้เจ้าชายอาลีกำลังอยากพบท่านอยู่ทีเดียว”

เมื่อเห็นโยคีเสด็จมาของของตน มหาตฤณผู้นั้นก็บอกว่า

“หมอน้ำของท่านเก็บไว้ให้แล้ว ท่านอย่าเป็นห่วงไปเลย”

พูดแล้วก็พาโยคีไปเฝ้าเจ้าชายอาลีซึ่งขณะนั้นกำลังประทับอยู่บนที่บรรทม เจ้าชายอาลีทรงทักโยคีอย่างอ่อนโยนว่า

“พิกษมาโยคีแล้วหรือท่าน ท่านเป็นใครมาจากไหนถึงได้มาถึงนี้”

“ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ของครูผู้หนึ่ง (ครู ก็คือครูหรืออาจารย์) ซึ่งอยู่ในป่าห่างจากที่นี่ออกไป” โยคีตอบ “อาจารย์ของข้าพเจ้าชอบคิมน้ำอันศักดิ์สิทธิ์จากน้ำพุตามธรรมชาติ ข้าพเจ้าต้องเที่ยวไปหามาให้จากที่ต่างๆ เมื่อครั้งที่แล้วข้าพเจ้าผ่านมาทางนี้ ไม่ได้เห็นพระราชวังแห่งนี้ มาวันนี้ได้เห็นปลูกใหม่แปลกใจ แต่ข้าพเจ้าจะต้องขอลาพระองค์ไปก่อนเพราะนี่ก็ชักช้ามากไปแล้ว เดี่ยวอาจารย์ท่านจะร้อนใจ ถ้าข้าพเจ้าไม่กลับไปให้ถึงที่พักก่อนค่า”

แล้วโยคีก็กล่าวขอบคุณเจ้าชายที่ทรงเอื้อเฟื้อ แต่ในขณะที่โยคีจะออกไปจากห้องบรรทมนั้นเอง เจ้าชาย

อาลίκηประจวบขึ้นมามาก โยคีก็ถามอาการครุ่นรู้เรื่อง แล้ว ก็ออกจากที่นั่นไป

เมื่อไปถึงที่พักในตอนค่ำวันนั้น โยคีก็ให้เล่าเรื่องให้ครูของตนฟัง พร้อมทั้งกล่าวถึงความโอบอ้อมอารีของเจ้าชายอาลίκηที่มีต่อคนด้วย ครูได้ฟังก็พลอยยินดีไปด้วย และเมื่อได้ยินศิษย์เล่าถึงอาการป่วยเจ็บของเจ้าชายแล้วก็ร้อนใจ ครูกล่าวว่า

“พรุ่งนี้เจ้าพาเราไปดูอาการของเจ้าชายหน่อยก็แล้วกัน ดูซิว่าเราจะช่วยอะไรพระองค์ได้บ้างไหม”

เช้าวันรุ่งขึ้น โยคีผู้ศิษย์ก็พาครูอาจารย์ของตนมายังพระราชวังเจ้าชายอาลίκη ผู้ครองดินแดนแคชเมียร์ เมื่อได้รับอนุญาตให้เข้าไปเฝ้าได้แล้ว โยคีก็กล่าวว่า “ครูของข้าพเจ้าจะมาช่วยเยียวยาคุณ ไม่ทราบจะเป็นผลหรือไม่” เจ้าชายอาลίκηตรัสแก่ครูว่า “ข้าแต่ท่านครู นับเป็นเกียรติของข้าพเจ้าอย่างยิ่งที่ท่านกรุณามารักษา ถ้าหากครูท่านรักษาข้าพเจ้าให้หายจากเจ็บป่วยนี้ได้ ข้าพเจ้าจะระลึกนึกถึงพระคุณไปตลอดชีวิตทีเดียว”

“ขอให้ข้าพเจ้าตรวจดูพระองค์สักหน่อยก่อน” ครูทูล แต่ยังไม่ทันที่เจ้าชายอาลίκηจะเลิกฉลองพระองค์ให้ตรวจดู ครูก็ถามต่อไปว่า “พระองค์เหิงเสกสมรสใช่ไหม”

เจ้าชายอาลίκηทรงรับคำทักขัตตรัสเล่าเรื่องราวที่พระองค์ได้พบเจ้าหญิงจันทน์ก่อนที่จะเสกสมรสกันให้ครูฟังอย่างย่อ ๆ

“นึกแล้วไม่ผิด” ครูกล่าวกับตัวเอง แล้วทูลเจ้าชายว่า

“การป่วยเจ็บของพระองค์คราวนี้นับว่าหนักมากอยู่ แต่ข้าพเจ้าก็พอจะช่วยรักษาเยียวยาให้ได้ ถ้าพระองค์จะทรงทำตามคำที่ข้าพเจ้าแนะนำ”

คำพูดของครูทำให้เจ้าชายอาลίκηถึงกับตกพระทัยพร้อมกันนั้นก็รีบตรัสรับคำว่าจะทรงทำตามคำแนะนำของครูทุกประการ

เย็นวันนั้นเอง เจ้าชายอาลίκηตรัสสั่งให้วิเสศผู้ทำอาหารถวายจัดทำจิหีสองอย่าง อย่างหนึ่งมีรสหวาน อีกอย่างหนึ่งมีรสเค็ม เมื่อเวลาถึงเครื่องเสวย ก็ให้วางอย่างเค็มไว้ทางเจ้าหญิง วางอย่างหวานไว้ทางเจ้าชาย ทั้งนี้ทำตามคำแนะนำของครู

เมื่อเจ้าหญิงเสวยจิหีสองจานนั้น รู้สึกว่ามีรสเค็มจัด แต่เมื่อเห็นสวามีเสวยอย่างเอร็ดอร่อยก็ไม่ตรัสว่าอะไร เสวยต่อไปเรื่อย ๆ ครั้นถึงเวลาบรรทม เจ้าชายตรัสสั่งมหาดเล็กตามคำของครูว่าให้เอาน้ำออกไปให้พ้นห้องบรรทม ประตูห้องบรรทมก็ฉีกกุญแจจากข้างนอกเสียด้วย เมื่อเจ้าหญิงตื่นบรรทมขึ้นมากลางดึก รู้สึกกระหายน้ำยิ่งนัก หาน้ำในห้องก็ไม่มี จะออกไปข้างนอก ประตูก็ติดกุญแจ เมื่อทรงเห็นเจ้าชายสวามีหลับสนิท ก็เลยกลับคืนวังเป็นๆ เลื้อยปราศออกจากห้องทางหน้าต่าง ลงไปดื่มน้ำในทะเลสาบให้สมกับความต้องการ เพียงครู่เดียวต่อมา ก็เลื้อยกลับมาทางเก่า จำแลงร่างเป็นคนอย่างเคย แล้วก็ล้มตัวลงนอนข้างเจ้าชาย ซึ่งขณะนั้นกระหนกตกใจเป็นที่สุด เพราะที่ชายาคิดว่าบรรทมหลับสนิทนั้น ที่จริงหาได้หลับไม่ เจ้าชายอาลίκηทรงเห็นเหตุการณ์โดยตลอด เลยบรรทม

* จิหี เป็นอาหารอย่างหนึ่งทำด้วยข้าวต้มกับถั่วชนิดที่เรียกว่า คาล (หรือจะต้มกับมันฝรั่งหรือสิ่งอื่นก็ได้ ทั้งนี้ตามกานอกถั่วของเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์สถานทูตปากีสถาน) จนเป็ชกเถะมีสีเหลือง เหมือนหน้าข้าวแขก ปกติมีรสเค็ม ใช้กินเป็นอาหารกาว

ไม่หลับตลอดคืน

เขารุ่งขึ้นเจ้าชายเสด็จไปรายงานครุฑคิ้ว ครุฑจึง
กล่าวว่า

“พระองค์ผู้เป็นใหญ่ในดินแดน บัดนี้พระองค์ก็
ได้ทรงเห็นด้วยพระองค์เองแล้วว่า ชายาพระองค์หาใช่
คนไม่ แต่เป็นงูจำแลงร่างมา” แล้วอธิบายต่อไปว่า
“งูเหล่านี้ถ้าในร้อยปีไม่ได้เจอมนุษย์เลยละก็ จะมี
ทองบนหัว แล้วจะได้เป็นใหญ่ในหมู่ทั้งปวง ถ้าต่อมา
อีกร้อยปีไม่ได้พบมนุษย์อีก ก็จะถูกกลายร่างเป็นมังกร
และถ้าอีกสามร้อยปีต่อมาไม่ได้พบมนุษย์เลย มันก็จะ
กลายเป็นสัตว์ครึ่งงูครึ่งคน คือท่อนบนเป็นคนท่อนล่าง
เป็นงู และสัตว์พวกนี้จะมีอิทธิฤทธิ์ จำแลงร่างเป็นอะไร
ก็ได้ตามใจ ส่วนมากมักจะจำแลงร่างเป็นผู้หญิง อย่าง
ชายาพระองค์นี่แหละ”

“ไอโฮ น่ากลัวจริง” เจ้าชายทรงอุทาน “ไม่มี
ทางหลบหนีให้หนีไปได้หรือท่านครุฑ”

“มีซีพระองค์” ครุฑทูล “แต่จะต้องระวังอย่า
ยิ่งหวดอย่าให้นางได้รู้ว่าคุณลับของนางถูกเปิดเผย
ออกแล้ว ไม่เช่นนั้นละก็ อย่าว่าแต่พระองค์เองจะต้อง
สิ้นพระชนม์เลย บ้านเมืองของพระองค์ก็ต้องพินาศ
จงทำตามที่ข้าพเจ้าทูลให้ดีกว่านี้แล้วกัน”

แล้วครุฑก็ทูลเจ้าชายอาลีให้ทรงจัดการสร้างตำหนัก
ใหม่อีกหลังหนึ่งให้ไกลไปจากพระราชวังเดิม นั้น เป็น
ตำหนักทึบม่าน ในตำหนักใหม่แต่ห้องบรรทมกับห้อง
ครัวเท่านั้น ในห้องครัวมีเตาใหญ่มีฝาปิด ต่อจากนั้น
ก็ไปบอกแพทย์หลวงให้มาทูลแนะเจ้าชายให้เสด็จย้าย

ไปอยู่ตำหนักหลังใหม่เป็นเวลา ๔๐ วัน ในระหว่างนี้
ไม่ให้ใครไปเฝ้าใกล้ชิด อนุญาตแต่ชายาองค์เดียวที่จะ
ปรนนิบัติดูแล ซึ่งเจ้าหญิงเองก็พอพระทัยที่จะได้อยู่กับ
สวามีตามลำพัง

วันหนึ่งขณะที่เจ้าหญิงกำลังปรนนิบัติเจ้าชายอาลี
อย่างมีความสุข เจ้าชายก็คร่ำครวญว่า

“นี่แน่ะนาง หมอสั่งให้กินคันทุรี” นางช่วยทำ
ให้กินหน่อยเถอะ”

“ข้าพเจ้าไม่ชอบเตาไฟเลย” เจ้าหญิงทูล

“แต่ว่าชีวิตกำลังล่อแหลม ถ้ารักกันจริง ก็ต้องทำ
ให้หน่อยซี”

เจ้าหญิงไม่มีทางเลือกจึงจำต้องไปทำให้ในครัว
ขณะที่เจ้าหญิงกำลังแกะโรตีสี่ที่ปะไว้ข้างเตาคันทุรี
เจ้าชายอาลีทรงเห็นเป็นโอกาสที่จะกำจัดชายาได้ จึง
ทรงรวบรวมกำลังผลักเจ้าหญิงลงไปในเตาไฟ แล้วรีบ
ปิดฝาเสียทันที ต่อจากนั้นก็รีบเสด็จออกมาจากตำหนัก
ให้คนจุดไฟเผาเสีย หนีไปคนเดียวตำหนักทึบม่านนั้น
ไหม้เป็นจุณไป

“ดีแล้ว” ครุฑทูลเจ้าชาย “พระองค์เสด็จกลับไป
ประทับที่พระราชวังเดิมเสียสักสองวันก่อน วันที่สาม
จึงค่อยเสด็จมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้ทอดพระเนตร
อะไรอย่างหนึ่ง”

เจ้าชายก็ทรงทำตามนั้น และก็นำแปลกที่อาการ
บ่วยเจ็บของเจ้าชายหายไปเป็นปลิดทิ้งในระหว่างสอง
วันนั้น เจ้าชายอาลีทรงแข็งแรงและร่าเริงเหมือนเมื่อ
ตอนที่พบกับเจ้าหญิงจีน ครั้นวันที่สาม เจ้าชายอาลี

* คันทุรี เป็นโรคชนิดหนึ่งใช้บั้งที่ข้างเตาคันใน ที่เรียกคันทุรี เพราะบั้งที่เคาะข้างเรียกคันทุรี เคาะอย่างนี้มีไว้แต่ตามร้านอาหาร
ไม่ได้ใช้ตามบ้าน (เคยเห็นที่ร้านอาหารอินเดียในพม่า) เป็นเคาะคันทูปร่างเหมือนโองสูงเหนือหัว เวลาใส่ถ่านร้อนจัด
ปากเตาจะร้อน เมื่อแปะแป้งโรตีสี่ไว้คันทู แป้งก็จะสุก

ได้เสด็จไปหาครู แล้วก็พากันไปยังคันทันที่เขามอดไหม้ไปแล้วนั้น ซึ่ง
ขณะนั้นไม่มีอะไรเหลือให้เห็นเลยนอกจากกองเถ้าถ่าน

“ทรงยกกองเถ้าให้ศิษย์พระองค์” ครูทูล “ในนั้นจะมีลูกหินอยู่
ลูกหนึ่ง”

เจ้าชายอาลีทรงยกกองเถ้าขึ้นดูครู่หนึ่ง ก็ได้พบลูกหินที่ครูว่า
นั้นจริงๆ จึงหยิบลูกหินนั้นให้ครูแล้วทูลว่า

“นี่ไงละท่านครู”

“ดีละ ที่นี้โปรดตรัสว่าพระองค์ทรงประสงค์ลูกหินนั้นหรือกอง
เถ้าถ่านนี้”

“ก็ลูกหินของท่าน”

“ตกลง” ครูทูลเจ้าชาย “ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าจะขอบเอามาเฝ้าไป
ให้หมดคนะ”

พูดแล้วครูก็ค่อยๆ กอบเถ้าใส่ชามพก แล้วออกเดินทางไปกับโยคี
ผู้เป็นศิษย์

ต่อมาไม่ช้า เจ้าชายอาลีก็ได้ทรงเห็นคุณของลูกหินลูกนั้น ซึ่ง
เป็นเหมือนสมบัติ ที่ไม่ว่าจะเอาไปและต้องโลหะใดๆ โลหะนั้น
ก็กลายเป็นทองไปได้ ส่วนคุณของเถ้าที่ครูกอบเอาไปนั้นยังไม่มีผู้ใคร
เพราะเจ้าชายอาลีไม่ได้ทรงพบปะครูกับศิษย์อีกเลยนับแต่นั้นมา □

* สมบัติก้อนนี้ถ้าไปและต้องโลหะใดๆ แล้ว โลหะนั้นจะกลายเป็น
ทองไป เช่นเดียวกับ philosopher's stone

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกขอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา
เล่มละ ๒.๕๐ บาท หมายเหตุหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ๓ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นศิวิ

สุภาดา อุประ

อนันต์ โธชาประเสริฐ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ฌ. วรรณง แอ๊ดส์

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิฉรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรธนประทีป ๓ วรรณง
สีห์ เตือนแดงศรี เรืองจันทร์ ศรีธำชัย
นิศาวงศ์ทองวรรณ โกศล กระจ่างวิเศษ

กองบรรณาธิการ

นวดศรี ประภาส
วิไล พูนภักดี สมบูรณ์ สรรพคุณ
ประทุม พิศมัย

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พันเอก สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.
ศุภกวี สังเกต ร.บ.
ศุภภาพ วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
น.ร.ว. ศอวงศ์โสม โรจนะบรรณ
กนก ตามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล
อุบล วรรณกุล อ.บ.
สมศรี สุขุมลนันทน์
แพทย์หญิงอนงค์ ศรีธำชัย
เสงี่ยม เพ็ญทองสุข
จำนง วิธฤกษ์ ร.บ.

สำนักงาน ๔๓/๑๖-๑๘ อาคารศรีวิชัย ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๕๐๑๖

๒๕ ธ.ค. ๒๕ ๕๖ ๒๕ ๕๖ ๒๕ ๕๖

โหม่น จีน

บรรณ พันธ์เลิศ

เต่าให้ลาภ

เรื่องเต่าให้ลาภของจีน แม้จะคล้ายกับ เรื่องอุราขีมาของญี่ปุ่น แต่ก็มีความต่างไปบ้าง ดังที่เล่าไว้ในนิทานจากจีนโบราณ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งมีชายชาวประมงคนหนึ่งชื่ออาฟ้าง อาฟ้างนี้ถึงจะยากจนข้นแค้นแต่ก็ใจดีมีเมตตา วันหนึ่ง อาฟ้างจับเต่าได้ตัวหนึ่ง เป็นเต่าตัวใหญ่เบือเรอ และมีลักษณะแปลกกว่าเต่าธรรมดาก็คือ เต่าตัวนี้มีรอยแต่น รวอยู่ตรงหัว พอถูกอาฟ้างจับได้ เต่าหัวแต่นนี้ก็ทำ เศร้างอาฟ้างว่ามันจะเอาเต่าไปทำอะไรได้ นอกจาก ค่อยๆ ปล่อยลงบนหญ้าริมแม่น้ำ แล้วก็เฝ้าดูแต่นนั้นเดิน ย้ายไปย้ายมาจนกระทั่งกลานลงไปใต้น้ำได้อย่าง ปลอดภัย

หลายปีต่อมา ขณะที่อาฟ้างกำลังเดินอยู่ตามทาง แยกขุนบนภูเขา ในวันหนึ่ง ก็ได้พบชายคนหนึ่งเดินทาง สวนมา ชายคนนี้เป็นเศรษฐีมีทรัพย์ จึงมีคนใช้ติดตาม มาด้วยหลายคน ด้วยเหตุที่หนทางนั้นแคบ ทั้งชาย เศรษฐีนั้นก็อ้วนมาก จนกระทั่งเวลาเดินคู้ยัยไม่ผิดเคา การเดินสวนกันจึงออกจะลำบาก และเมื่อชายนั้นถือว่ ตนเป็นเศรษฐีมีคนติดตามมาด้วยหลายคน จึงวางอำนาจ ร้องสั่งว่า

“หลีกไปให้พ้น”

ได้ยินถ้อยคำวางอำนาจของชายนั้น อาฟ้างโกรธ

สุดขีด คิดว่า ‘เป็นไงเป็นกัน ไม่มีวันยอมหลีกเสียละ’ คิดดังนั้นแล้ว ก็ยังยืนเฉยอยู่

ชายเศรษฐีจึงสั่งคนของตนเองว่า “ลากตัวมันไป ให้พ้น ข้าจะเดิน”

อาฟ้างได้ยินก็ร้องออกมาว่า “เชิญซิ พวกท่านมี ถึงหกคนก็จริง แต่ข้าพเจ้าจะทำให้พวกท่านต้องจำชื่อ ฟ้าง ไปจนตายเทียว”

พอได้ยินชื่อฟ้างเท่านั้น ชายเศรษฐีก็สั่งคนใช้ให้ หยุดกลางเปลี่ยนเสียงพูดทันที ที่เคยพูดวางอำนาจกับ ฟ้างก็กลับเป็นพูดอย่างอ่อนโยน ชายนั้นถามว่า

“ถ้าอย่างนั้น ท่านก็มีชื่อว่า ฟ้าง นะซี ข้าพเจ้า อยากจะตอบแทนบุญคุณที่ท่านได้เคยมีต่อข้าพเจ้า ขอ เชิญท่านมาเสปสุราอาหารกับข้าพเจ้าที่บ้านเถิด”

ฟ้างฟังแล้วแปลกใจจนพูดอะไรไม่ออก ปล่อยให้ ชายนั้นพาตนไปยังวังอันสวยงามบนภูเขา แล้วก็กิน อาหารที่เจ้าของบ้านจัดมาเลี้ยงอย่างมโหฬาร ระหว่าง ที่กินอาหารกันอยู่นั้น ชายเศรษฐีเจ้าของบ้านกล่าวว่า

“ข้าพเจ้านี้ที่จริงคือ เจ้าแห่งแม่น้ำเต้า ข้าพเจ้า ต้องให้อะไรแก่ท่านให้มากและมีค่ายิ่งกว่าอาหารเพียง มือเดียว ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าเป็นหนี้บุญคุณท่านอย่าง ใหญ่หลวง”

เจ้าแห่งแม่น้ำเต้าพูดกลางเ้ามือคบที่แขนขวาของ

ฟ้าง ฟ้างไม่ได้รับสักอะไร จนกระทั่ง
ออกจากวังมาแล้ว จึงได้สังเกตเห็น
ว่าที่แขนขวาตรงที่เจ้าแห่งแม่น้ำเคา
เอามือคบนั้น ปรากฏเป็นรูปเค่าตัว
เล็กๆ มีรอยแค้นชาวตรงหัว

ขณะที่เดินมาตามทาง ฟ้างก็
พบเพชรเม็ดเล็กๆ เม็ดหนึ่งอยู่ในดิน
ฟ้างต้องขุดดินลึกลงไปหน่อยจึงได้
เพชรเม็ดนั้นมา ครั้นมาถึงบ้าน ฟ้าง
ก็เจาะเงินอยู่ใต้พื้นบ้านเล็กๆ ของตน
พอคุ้มก้อนหินออกสองสามก้อน ก็
เจาะเงินอีกมากมาย

ด้วยเงินกับเพชรที่บังเอิญได้มา
นั้น ทำให้ฟ้างผู้แสนจะยากจน บ้าน
ก็เล็กคับแคบ กลายมาเป็นผู้มีอันจะ
กิน บ้านก็หลังใหญ่ขึ้นเพราะซื้อใหม่
พอย้ายมาอยู่บ้านใหญ่ที่ซื้อใหม่นั้น
ฟ้างก็เกิดไปพบเงินแท่งซ่อนอยู่ใต้
พื้นครัวอีก คราวนี้ฟ้างกลายเป็นคน
ร่ำรวยขึ้นมาจริงๆ

วันหนึ่งขณะที่ฟ้างเดินเล่นอยู่
ในสวน คาก็บังเอิญไปเห็นแสงอะไร
ขึ้นมาจากดิน ด้วยความอยากรู้ ฟ้าง
ยอมเสียเวลาเกือบทั้งวันขุดที่ตรงนั้น
จนเป็นหลุมลึก จึงได้เห็นว่าสิ่งที่
แสงวับนั้นเป็นกระเจกเงาบานหนึ่ง
สวยงามมาก แม้ว่าจะเก่าแล้วก็ตาม
ฟ้างเห็นแล้วชอบออกชอบใจ ค่อยๆ

(อ่านต่อหน้า 147)

บรรจรวางลงบนโต๊ะใกล้เตียงนอน และก็เฝ้าแต่เข็ดเสียวใสแจ้วคอนก่อนนอนทุกคืน

ต่อมาไม่ช้าไม่นาน เพื่อนของห้างคนหนึ่งมาบอก ว่า “นี่นะอาฟ้าง วันนี้เจ้าหญิงสาวสวยองค์หนึ่งจะเสด็จมาเที่ยวที่ภูเขาใกล้กับบ้านเพื่อน”

ฟ้างเคยได้ยินข่าวเล่าลือเรื่องความงามของเจ้าหญิงองค์นั้นมาหนักแล้ว พอรู้ข่าวเช่นนั้นก็อยากได้เห็นตัวจริงเต็มกำลัง รีบออกจากบ้าน เอากระเจกกะเจกบานนั้นไปด้วย แล้วไปซ่อนอยู่ตรงหลังก้อนหิน ช้างๆ ถนนที่เจ้าหญิงจะเสด็จผ่าน ไม่ช้าเจ้าหญิงก็เสด็จผ่านมา มีสตรีสาวสวยติดตามมาเป็นอันมาก คนเหล่านั้นมาหยุดอยู่ครู่หนึ่งตรงที่ที่ฟ้างซ่อนอยู่ ฟ้างเลยได้โอกาสจึงกระเจกออกมาส่องเพื่อจะได้ดูเงาของเจ้าหญิงในกระเจกให้เต็มตา เจ้าหญิงสวยจริงๆ พอได้เห็นฟ้างก็หลงรักทันที ฉะนั้นเมื่อเจ้าหญิงกับคณะออกจากที่นั่นไปแล้ว ฟ้างจึงอดเศร้าไม่ได้ แต่ก็จนปัญญาจะติดตามไปได้ ต้องอาศัยกระเจกบานนั้นที่เคยมีเงาของเจ้าหญิงผู้แสนสวยปรากฏอยู่ แต่ก็ช่างแปลกประหลาดมหัศจรรย์ ที่เมื่อฟ้างมองกระเจกบานนั้นในตอนเย็นฟ้างกลับได้เห็นพระพักตร์อันเจิดโสมของเจ้าหญิงปรากฏอยู่บนแผ่นกระเจกบานนั้น และภาพงามนั้นก็ติดติดตรึงอยู่ที่นั่นให้ฟ้างได้เชยชมตลอดไป

ยิ่งนับวัน ฟ้างก็ยิ่งหลงรักภาพในกระเจกนั้นอย่างจับจิตจับใจ ฟ้างมักจะถือกระเจกลงไปในสวน แล้วก็หุคกับภาพเจ้าหญิงในกระเจก เหมือนหนึ่งว่าภาพนั้นเป็นเจ้าหญิงเสด็จมาด้วยองค์เอง คนไข้แลเห็นฟ้างทำเช่นนั้นออกคิดไม่ได้ว่า ‘นายเราเห็นที่จะบ้าไปแล้ว’ แล้วก็

เที่ยวเล่าเรื่องนี้ให้ใครต่อใครฟังว่า ฟ้างคลั่งภาพเจ้าหญิงในกระเจก จนกระทั่งเรื่องไปเข้าพระกรรณจักรพรรดิซุ พระราชบิดาเจ้าหญิง จักรพรรดิทรงถามมหาดเล็กว่า “เจ้าคนที่คลั่งภาพลูกสาวเราในกระเจกนั้นมันเป็นคนอะไร”

“เป็นคนแซ่ฟ้างพะยะค่ะ”

“คนแซ่ฟ้างนี่เป็นใคร เป็นเจ้าหรือเปล่า”

“ไม่ใช่พะยะค่ะ”

“ไปเอาตัวมาหาเราหน่อยซิ”

ไม่ช้าฟ้างก็ได้มาเข้าเฝ้าจักรพรรดิ พอเห็นหน้าฟ้างเท่านั้น จักรพรรดิก็ครีวว่า

“คิดหัวเจ้าคนนี้เสียในคอนเข้าพรงนี้”

ครั้นถึงตอนเช้า ทหารก็มาพาตัวฟ้างไปตัดหัว แต่ในขณะนั้นเองเจ้าหญิงบังเอิญมาพบเข้า เพื่อทรงทราบเรื่องราว จึงรีบเสด็จไปเฝ้าจักรพรรดิทูลว่า

“ต้องปล่อยเขาพะคะ ลูกอยากจะได้แต่งงานกับเขา”

“มันต้องตาย” จักรพรรดิก็ครีวด้วยแรงพิโรธ “พ่อจะไม่ยอมให้ลูกแต่งงานกับมัน”

เจ้าหญิงซัดพระทัยก็กันแสง ครีวว่า “ถ้าไม่ปล่อยฟ้าง ลูกก็จะไม่กินข้าว”

และเจ้าหญิงไม่ยอมสวयอะไรเลยจริงๆ ตลอดเวลาสามวัน จักรพรรดิซุทรงหนุพระธิดาอีกโดยเช่นนั้นไม่ได้ ต้องยอมปล่อยตัวฟ้าง พร้อมทั้งทรงอนุญาตว่า “เจ้าอยากแต่งงานกับเจ้าคนนั้น ก็จงแต่งเถิด”

เป็นอันว่าฟ้างรอดตาย ทั้งยังได้แต่งงานกับพระธิดาอีกด้วย นับเป็นโชคสองชั้นทีเดียว ความดีใจทำให้ฟ้างตรงไปรุดหน้าห้องที่ฝังทรัพย์สมบัติไว้ แล้วก็หา

คนใช้นับเป็นร้อย ๆ ช่วยกันขนข้าวของเงินทองเข้าไปถวายจักรพรรดิใน
พระราชวัง คราวนี้จักรพรรดิถึงกับแปลกพระทัยจนตรัสอะไรไม่ออก
แต่ก็สยบพระทัยที่ได้ลูกเขยมั่งมี

เมื่อเจ้าหญิงกับพ่้างแต่งงานกันแล้ว ก็ได้แยกมาอยู่ต่างหาก พ่้างหาที่
เก็บกระจุกเงาามานนั้นไว้ในที่ที่ตนเองจะมองเห็น ได้ณัดทุก ๆ วัน และ
แม้เวลาจะล่วงไป เจ้าหญิงจะทรงชรารลง แต่ภาพเจ้าหญิงในกระจุกก็ยัง
คงเป็นภาพหญิงสาวสวยเหมือนครั้งแรกที่พ่้างได้เห็น

คนทั้งสองแต่งงานกันได้ไม่นาน ก็ปรากฏมีผู้มาเยี่ยม พ่้างพยายาม
นึกหาใครก็นึกไม่ออกว่าชายผู้มาเยี่ยมนี้เป็นใคร จนกระทั่งชาย
ผู้นั้นกล่าวขึ้นว่า "ข้าพเจ้าคือเจ้าแห่งแม่น้ำเต้อย่างไรละ ข้าพเจ้ามาที่นี่
เพื่อจะมาขอคืนสิ่งที่ข้าพเจ้าได้มอบให้แก่ท่านเมื่อนานมาแล้ว" พูดแล้ว
ก็แตะตรงแขนขวาของพ่้าง แล้วก็พูดต่อไปว่า "ข้าพเจ้าได้สดใช้ท่านหมด
แล้ว ข้าพเจ้าขอลากลับบ้านเสียที"

แล้วชายคนนั้นก็ลาจากไป พ่้างก็ลงมองดูที่แขนขวาของตนก็เห็น
ว่า ภาพเต่าหัวเด่นขาวหายไปแล้ว พ่้างเลยนึกออกทันทีว่าของที่เจ้าแห่ง
แม่น้ำเต่ามาเอาคืนนั้น คืออะไร นึกได้ดังนั้น พ่้างก็วิ่งตามไป หมายจะ
ขอบคุณ แต่ที่นอกบ้านนั้น แทนที่พ่้างจะได้เห็นชายผู้มาเยี่ยม กลับ
ได้เห็นเต่าใหญ่ตัวหนึ่งมีรอยเด่นขาวตรงหัว เต่านั้นค่อย ๆ ย้ายร่างช้า ๆ
ขณะที่กลานไปยังแม่น้ำดินของตน □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สัปดาห์

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๔ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท หมายเหตุหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจำนวนเงิน ๗ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เป็นที่รับ

ปรีชา ศรีวิชัย

ปราโมทย์ ๗ ระนอง ถ่ายภาพ

หนังสือพิมพ์สัปดาห์

บริษัทการพิมพ์สัปดาห์ จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิถวรรต ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ๗ ระนอง

ศัพท์ เนื้อหาทศวิ เซอชัน ศรีธำภ
นิตชา วงศ์ทองรวน โกสมุท กระจำรังวัน

กองบรรณาธิการ

นวดศรี ประภาส

ปริศา ทนุกกิลี สมบูรณ์ สารทอุดม
ประทุม หัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พันทศา สุประภาสณันท์ ร.บ.ร.ม.

สุกักรว สังหทะ ร.บ.

สุภาท วิเศษสุการ ร.บ. M.A.

บรรจบ พันธเมธา ร.บ. Ph. D.

บ.ร.ว. ตอังก์โสณ โรจนะบรรณณ

กนก ตามเสน วิช

แพทอหตุ้งอรรพพ คุณวิศา

อุปต กรชมกต ร.บ.

สมศรี สุขณณนทน์

แพทอหตุ้งอนงค์ สิริธานนท์

เสงี่ยม เพ้าทองสุข

จำนง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๔๔/๒๖-๒๘ อาคารศิริทศเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๙๐๒๖

22 ธันวาคม 31 ธ 2512

โน้ต ราชสถาน (อินเดีย)

บรรณ พันธ์ุณ

เจ้าหญิงฟูลัมเด

ราชสถาน เป็นแว่นแคว้นเก่าแก่แว่นแคว้นหนึ่งของอินเดีย อยู่ทางตะวันตก ปัจจุบันเรียกว่า ราชปูคานา คนพื้นถิ่นของ
แคว้นนี้มีชื่อเรียกว่า ราชปุต กล่าวว่า กษัตริย์ราชปุต บุตรแห่งราชันย์เอง ทั้งนี้เป็นเพราะคนเหล่านี้สืบเชื้อสายจากกษัตริย์
ตามธรรมเนียมจะต้องเป็นนักรบ เพราะมีหน้าที่ป้องกันบ้านเมืองแคว้นที่ตนครอบครองอยู่ บรรดาผู้ที่ขึ้นชื่อว่า เป็นราชปุต
(เรียกแบบไทยๆ ว่า ราชบุค) จึงเป็นนักรบ เป็นผู้มีใจกล้าหาญเอื้อยวีรบุรุษ นิทานเรื่องใดที่กล่าวถึงราชบุคจึงมักแสดงคุณลักษณะ
ทำนองนี้ ในแคว้นราชสถานนอกจากมีพวกราชบุคแล้ว ก็ยังมีกษัตริย์ราชสถาน มีชาวมุสลิม และอื่นๆ ซึ่งต่างจะมีนิสัยใจคอ
ความเป็นอยู่แตกต่างกันไป เราจะเห็นได้จากนิทานราชสถานเรื่องต่างๆ ที่ เอ็ด เอ็น บิรลา ได้เล่าไว้ บางเรื่องก็กล่าวถึงกับนิทาน
อินเดียแคว้นอื่นๆ มีเบาะทอดเป็นต้น บางเรื่องก็กล่าวถึงนิทานบ้านเมืองอื่น ซึ่งผู้อ่านจะเทียบดูได้เอง เรื่องแรกที่จะนำมาเล่ากันคือ
เรื่อง เจ้าหญิงฟูลัมเด

เรื่องนี้เป็นเรื่องของราชบุค ชนพื้นถิ่นของ
ราชสถานดังกล่าวมาแล้ว คนที่ขึ้นชื่อว่า เป็นราชบุค
ไม่ว่าอยู่ที่ไหนมักจะแสดงความกล้าหาญปรากฏเสมอ
ดัง เอ็ด เอ็น บิรลา เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านจาก
ราชสถานต่อไปนี้

ณ ดินแดนไกลโพ้น ยังมีพระราชองค์หนึ่ง
ครอบครองอาณาจักรอยู่ เรื่องราวของพระองค์เป็นที่
โจษจันกันไปทั่ว ก็เพราะพระธิดาของพระองค์
ทรงโฉมงามยิ่งนัก ทรงนามว่า เจ้าหญิงฟูลัมเด (ชื่อนี้
ถ้าเรียกเป็นภาษาฮินดีจะเป็น ผู้ลวดี สันสกฤตจะเป็น
ปุชปวดี มีความหมายว่า ผู้มีดอกไม้เป็นเครื่องประดับ)
แต่ว่าบรรดาเจ้าชายผู้เสด็จไปสู่ขอนับร้อยๆ องค์ ไม่เคย
ได้เสด็จกลับมาเลย ใครต่อใครจึงพากันหวั่นหวาดไม่กล้า
มาสู่ขอเจ้าหญิงอีก

ครั้นชาวนั้นแพร่ไปถึงราชบุคคนหนึ่ง ซึ่งมี
ถิ่นฐานอยู่ในอาณาจักรใกล้เคียง ชาวสื่อเลื่องความงาม

ของเจ้าหญิงทำให้ราชบุคตื่นเต้นจนไม่ได้นึกหวาดหวั่น
เรื่องอันตรายใดๆ เพราะคิดว่าถ้าจะอยู่ไปโดยไม่ได้อะไร
แต่งงานกับเจ้าหญิงผู้เลิศโฉมนี้แล้วละก็ ไปตายเสีย
ดีกว่า คิดดังนั้นแล้วก็เตรียมตัวออกเดินทางทันที

ราชบุคเดินทางมาได้ไกลโซ ราว ๑๐๐ โกล (โกล
หนึ่งราว ๒ ไมล์) ก็ได้มาพบสันยาสิค่อนักบวชใน
ศาสนาฮินดูกำลังบำเพ็ญตบะอยู่ ราชบุคเห็นเช่นนั้นก็
มิได้นิ่งเฉยผ่านไปเฉยๆ รีบลงจากหลังม้ามาปรนนิบัติ
สันยาสิค่อนั้น วันหนึ่งสันยาสิค่อนักบวชนั้น แลเห็นราชบุค
มาเฝ้าปรนนิบัติอยู่ไกลเช่นนั้นก็พอใจเป็นอย่างยิ่ง ตาม
เรื่องราวความเป็นมาของราชบุค ราชบุคจึงเล่าเรื่อง
ให้ฟัง พร้อมทั้งขอให้ช่วยตนด้วย สันยาสิค่อนั้นว่า

“เจ้าเห็นจะต้องเดินทางต่อไปอีกสักร้อยโกล
ไปหาสันยาสิคองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่นั่น สันยาสิคองค์นั้น
เก่งกว่าเรามาก คงจะช่วยเจ้าได้”

ราชบุคได้ทราบเช่นนั้น ก็ลาสันยาสิค่ออกเดินทาง

ไปในวันรุ่งขึ้น และก็ได้ปรนนิบัติ
ดูแลสนยาทั้งสองคนนั้นอยู่แค่เช้าจกคำ
ถึงเวลากลางคืนก็นั่งเฝ้าให้สนยา
ได้นอนหลับโดยไม่มีอะไรมารบกวน
ซึ่งก็เป็นที่ถูกใจสนยาทั้งสองคนยิ่งนัก
แต่เมื่อราชบุคเล่าเรื่องของตนแล้ว
ประณมมือขอความช่วยเหลือ สนยา
สีกกล่าวว่า

“เจ้าจะต้องไปหาพี่ชายของเรา
ซึ่งอยู่ไกลออกไปอีกร้อยไกล พี่เรา
คุณนี้เป็นสนยาที่เก่งที่สุดในบรรดา
สนยาที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ไป
เถอะ เราอาจจะช่วยเจ้าได้ดีกว่า
ใครๆ”

ราชบุคจึงลาสนยาขึ้นม้า
เดินทางต่อไป ไม่ช้าก็มาถึงที่ที่สนยา
องค์ที่สามอยู่ ราชบุคเห็นสนยาผู้ที่
อาจจะช่วยเหลือตนได้เช่นนั้น ก็
ดีใจรีบลงจากม้าตรงเข้าไปนอน
เหยียดยาว เป็นการทำอักษางศ
ประณาม อันเป็นการทำความเคารพ
อย่างสูงสุด (ต้องให้อวัยวะต่างๆ มี
มือ เท้า ขา อก คอ หัว สัมผัสพื้น
กล่าวว่าต้องรวมการทำความเคารพ
ด้วยวาจาและใจด้วย จึงจะครบองค์
แปด)

สนยาทั้งสองคนรู้เรื่องเจ้าหญิง
ฟุล์มเดเป็นอย่างดี - เล่าให้ราชบุค
ฟังว่า (อ่านต่อหน้า 146)

เจ้าหญิงฟูล์มเค — ต่อจากหน้า ๒๕

“ที่ใครๆไปตาย ไม่มีรอกกลับมา ก็เพราะเจ้าหญิงฟูล์มเคทรงตกอยู่ใต้อำนาจของพ่อมดคนหนึ่ง ไม่ว่าใครจะเข้าไปในพระราชวังของเจ้าหญิงจะต้องไปตีฆ้องเพื่อประกาศให้พระราชารู้ว่าตนได้มาถึงแล้ว แต่พ่อเสียงฆ้องคงกังวานไปเท่านั้นแหละ บรรดาภูษีและแมงป่องก็จะกรูกันออกมาประหารชีวิตคนคนนั้นจนตายไปในทันที เลิกคิดจะแต่งงานกับเจ้าหญิงเสียเถอะลูกเอ๋ย”

ราชบุตรีไม่ตอบว่าอะไร ได้แต่เหี่ยวคิ้วลงทำประณามแทบเท่าสนยาสี่ และนั่งอยู่อย่างนั้นไม่ยอมลุกขึ้น ซึ่งสนยาสี่ก็ทราบดีว่าราชบุตรีจะไม่ยอมเลิก

ความคิดเป็นอันขาด และจะไม่ยอมลุกขึ้นด้วย ถ้าหากสนยาสี่ไม่หาวิธีช่วยเหลือและให้พรให้สำเร็จจึงปรารถนา และด้วยเหตุที่ราชบุตรีมาฝากเนื้อฝากตัวเช่นนั้น สนยาสี่ก็อดนึกรักไม่ได้ จึงแนะนำให้ว่า

“เจ้าต้องหานุ่งเนื้อละเอียดยๆ ไปสักหลังหนึ่ง ก่อนจะไปตีฆ้องเจ้าต้องเอามันครอบตัวเจ้าไว้ ล่อให้เจ้าพวกภูษีกับแมงป่องหลงเข้ามาในมุ้ง แล้วที่นี่เจ้าก็จัดการฆ่าเจ้าสี่ตัวร้ายเหล่านั้นได้โดยง่าย”

ราชบุตรีรับคำด้วยความปีติยินดีอย่างยิ่ง รีบลาเดินทางเข้าไปในเมือง ก่อนจะเข้าไปในวังเจ้าหญิงราชบุตรีไปหาหม้อย่างเนื้อดี ค้ายเหนียวมาเตรียมไว้

พอดกเย็นก็เข้าไปในวัง หาที่ผูกมุ้งใกล้ ๆ มุ้ง ครั้น
เรียบร้อยก็จัดการตีมุ้ง พอสันเสียงมุ้ง จูฬกับแมงป่อง
ก็กรูกันเข้ามาในมุ้ง เลยมาติดอยู่ในนั้นออกไม่ได้
ราชบุคก็เลือกประหารเอาตามชอบใจจนกระทั่งสัตรีวัย
เหล่านั้นตายหมด

เมื่อพระราชาได้ยินเสียงมุ้ง ก็เสด็จออกมา
ภายนอก จึงได้ทอดพระเนตรเห็นจูฬและแมงป่องตาย
สุมกันเป็นกองใหญ่ มีชายหนุ่มรูปงามยืนอยู่ใกล้ ๆ
ไม่ตายไม่บาดเจ็บแต่อย่างใด ทั้งยังมีท่าร่าเริงและ
เป็นสุขอย่างยิ่งเสียอีก พระราชาจนปัญญาไม่อาจ
บายเบี่ยงแต่อย่างใดได้ จำต้องโปรดให้พราหมณ์ปุโรหิต
มาจัดการทำพิธีเสกสมรสเจ้าหญิงฟูลัมเคให้แก่ราชบุค

พักอยู่ในบ้านเมืองของเจ้าหญิงได้ ๒-๓ วัน ราชบุค
ก็เข้าไปทูลลาพระราชาขอกลับไปยังบ้านเมืองของตน
เพราะมารดาของตนอาจจะฆ่าตัวตายเสียแล้วก็ได้ด้วย
ความเป็นห่วง พระราชาไม่ทรงขัดข้อง แม้ที่ราชบุค
จะขอเจ้าหญิงเสด็จไปด้วย มิหนำซ้ำยังจะส่งกองทัพตาม
ไปส่งอีกด้วย แต่ราชบุคกลับปฏิเสธ ให้เหตุผลว่า ตน
เป็นเพียงคนธรรมดาสามัญจะให้เลี้ยงกองทัพทั้งกอง
เห็นจะไม่ไหว

ราชบุคกับเจ้าหญิงขึ้นม้าออกเดินทางไปในตอน
รุ่งเช้า เดินทางแต่เช้าจนจดเย็น จึงมาถึงหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ที่หมู่บ้านแห่งนี้มีพ่อมดอยู่อีกคนหนึ่ง ซึ่งรู้
ทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วยอำนาจมายากล เมื่อพ่อมดเห็น
ราชบุคพาเจ้าหญิงฟูลัมเคผู้ทรงโฉมเดินทางมาเช่นนั้น
ก็ตรงเข้าไปส่ายยาดึงความยากลำบากที่อาจจะเกิดขึ้น
เป็นต้นว่า พระราชาในประเทศของตนอาจจะหาทาง
บังคับเอาตัวเจ้าหญิงไปก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นทางที่ดีควร

จะทั้งเจ้าหญิงไว้ให้คนอารักขา และเพื่อเป็นการ
ตอบแทน ตนจะให้กระบองวิเศษอันหนึ่ง ซึ่งอาจจะสั่ง
ให้ทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ ราชบุคก็ตอบตกลง

พอได้รับกระบองจากพ่อมดนั้นแล้ว ราชบุคก็ถาม
นั้นว่า "นี่นะ เจ้ากระบอง ใครเป็นนายเจ้า" กระบอง
ตอบว่า "ก็ท่านนะซีเป็นนายของข้า" "ดีแล้ว" ราชบุค
พูด "ถ้าอย่างนั้นเจ้าจงไปหาคเจ้าพ่อมดคนนั้นเข้า" พด
ชาดคำ กระบองตรงเข้าไปตีพ่อมดเจ้าของเดิมของมัน
ตีจนหน้าใจแล้ว ราชบุคจึงสั่งให้หยุดและเรียกมาเก็บ
ไว้เสีย แล้วก็ยักพาเจ้าหญิงไปเสียด้วย

คนทั้งสองได้ออกเดินทางต่อไปแต่เช้าจนเย็น จึง
มาถึงที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่อยู่ของผู้วิเศษอีก
คนหนึ่ง คนนี้พูดกับราชบุคเหมือนอย่างคนแรก คือ
พาเจ้าหญิงไปอาจมีอันตราย ควรทิ้งไว้กับตน ถ้าราชบุค
ตกลง ตนจะให้เชือกวิเศษเส้นหนึ่ง ซึ่งอาจจะมัดคนได้
ทั้งกองทัพบ และด้วยเชือกเส้นนี้ ราชบุคอาจจะเอาชนะ
กองทัพขนาดใหญ่ว่าได้ และในที่สุดก็อาจจะได้เป็นถึง
พระราชา

ราชบุคก็ยอมตกลงเช่นคราวก่อน แต่พอได้เชือก
วิเศษนั้นมาแล้วก็จัดการส่งเชือกให้ไปมัดผู้วิเศษนั้น
ทั้งยังใช้กระบองวิเศษไปทุบตีเสียจนบอบช้ำเสียอีก
ผู้วิเศษถูกตีจนสลบเหมือด ไม่มีทางจะมาร้ายมนต์คาถา
ปราบกระบองวิเศษนั้นได้เลย ราชบุคก็เลยได้ของวิเศษ
เพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่ง ทั้งยังได้เจ้าหญิงคืนมาอีกด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้น ราชบุคก็พาเจ้าหญิงขึ้นม้าเดินทางไป
ยังหมู่บ้านของตน และก็ได้มาถึงบ้านในตอนเย็นวันนั้น
แม่ของราชบุครวมทั้งคนทุกคนในหมู่บ้านต่างพากัน
ชื่นชมยินดีที่เห็นราชบุคสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ

จนกระทั่งได้เจ้าหญิงมา และเรื่องราวชกกับเจ้าหญิงฟูลัมเค้ได้แพร่ไป
เจ้าพระกรรมพระราชในแคว้นนั้น

พระราชได้โปรดให้แม่ทัพไปนำตัวราชบุตรเข้ามาเฝ้า ให้นำตัวไปรับ
เจ้าหญิงเข้ามาด้วย ที่พระราชโปรดให้ทำเช่นนั้นก็ด้วยหวังจะเสกสมรส
เจ้าหญิงฟูลัมเค้กับเจ้าชายโอรสของพระองค์ จะได้เป็นการสมพระเกียรติ
แต่ครั้นแม่ทัพส่งทหารจับตัวราชบุตร ราชบุรุษก็ส่งกระบอกวิเศษให้คืน
เหล่านั้น และกระบอกก็มิยอมหยดจนทหารและแม่ทัพมีอาการปางตาย

ครั้นพระราชาทรงทราบเรื่องเข้า ก็โปรดให้จัดกองทัพไปล้อมบ้าน
ราชบุรุษ ยังไม่ทันที่กองทัพจะทันทำอะไร ราชบุรุษก็ส่งเชื้อกวิเศษให้
ไปมัดทหารไว้ทั้งกองทัพ แล้วก็ส่งกระบอกวิเศษให้ตีกระหน่ำใหญ่อย่าง
ไม่ปรานีเลย ทหารต่างพากันร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด พระราชา
เองก็โดนกระบอกด้วยถึงกับต้องชักม้าหนี ราชบุรุษเห็นเข้าจึงขึ้นม้า
ควบขับไปจนทันพระราช แล้วก็เลยทำสัญญาคัดตัว พระราชาจะไม่รับ
คำท้าทายอีก แต่เมื่อรับคำทำสัญญาก็ให้น้อยเดียวก็หาสู้ชนะและเรียวแรง
กำลังของราชบุรุษไม่ได้ ถึงกับพลัดตกจากหลังม้าลงมานอนแอ้งมัยอยู่กับดิน

เมื่อเห็นท่าว่าไม่มีทางจะเอาชนะราชบุรุษได้แล้ว พระราชาจึงขอ
หย่าศึก ขอมยกอาณาจักรให้ราชบุรุษครอบครองครึ่งหนึ่ง ราชบุรุษเลย
ได้เป็นพระราชปกครองไพร่บ้านพลเมืองด้วยความยุติธรรม มีความ
ร่มเย็นเป็นสุขสืบไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๒ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๒ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกนอกวันในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด ดำเนินงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ค่าอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาคัดหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจำนวนเงิน ๓ บาททำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นที่รับ

อจรร่า ปุราคม

ปราโมทย์ ๓ ระนอง อำเภอภาพ

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เกษมประภาส
บรรณาธิการ นิธวรรต บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรธนประทีป ๓ ระยอง
สีห์ เต็มหลวงศรี เชื้อขัน ศรีชาติ
นิธวรรต เกษมประภาส โกสุม กระจำวัน

กองบรรณาธิการ

นางศรี ประภาศิริ
ปรีดา ทุนภักดี สมบูรณ์ สารทอุดม
ประทุม ทวีตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พันเอก สุประภาคนันทน ร.บ.ร.บ.

สุภัทรา สงหทะ ร.บ.

สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธมรา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. ทองคำโสม โรจนะบุรานนท์

กนก ตามเสน วิธ

แพทยหญิงอรพรรณ คุณวิศา

สุบด กรมมงคล อ.บ.

สมศรี สุกฤษณ์

แพทยหญิงอนงค์ สิริยานนท์

เสงี่ยม เก้าทองสุข

จำนง วิงศ์กุล ร.บ.

สำนักงาน ๔๔/๒๒-๑๑ อาคารศิริกมล ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๑๕๐๖๖

นิทาน ญี่ปุ่น

บรรณ หันดูเมธ

ภาพในกระจก

เรื่องคนไม่เคยเห็นกระจก และคิดว่าภาพในกระจกเป็นใครต่อใครนั้น เล่ากันไปได้แปลกๆ ค้างๆ กัน เรื่องที่แอลฟาดิโอ เซอร์น เล่าไว้ในเทพนิยายญี่ปุ่นก็เป็นอีกสำนวนหนึ่งซึ่งแปลกออกไป ดังนี้

นานมาแล้ว ยังมีชายคนหนึ่งเป็นคนมีอันจะกิน อยู่นอกเมืองเกียวโตออกไป อนาคตต้องเดินคั้งวันจึงจะถึง ชายผู้นี้มีลูกคนเดียวเป็นผู้ชาย ตั้งแต่ภรรยาสิ้นชีวิตไปแล้ว สองคนพ่อลูกก็อยู่ด้วยกันมาด้วยความผาสุก โดยไม่สนใจผู้หญิงคนไหนอีกเลย แต่ว่าชีวิตอันผาสุกนั้นไม่ยั่งยืนอยู่นาน ไม่ช้าชายผู้เป็นพ่อก็รู้สึกตัวแก่ชราลง อาจจะต้องตายไฉนวันใดวันหนึ่ง คืนวันหนึ่งจึงพูดกับลูกว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าเห็นจะต้องแต่งงานเสียทีละ ถึงเวลาแล้ว”

ถึงแม้ลูกชายจะไม่เต็มใจแต่ง เพราะไม่เคยสนใจผู้หญิงมาก่อนเลย แต่ก็ไมอาจขัดขืนความประสงค์ของบิดาได้ บิดาจึงไปจัดการสู่ขอผู้หญิงสาวสวยให้คนหนึ่ง เมื่อแต่งงานกันได้ไม่นาน ผู้เป็นพ่อก็ได้ตายไป ทั้งทรัพย์สินสมบัติไว้ให้ลูกชายมากมาย จนกลายเป็นผู้มั่งคั่งที่สุดในแถบนั้น แต่ทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นหาได้ช่วยให้ชายหนุ่มคลายความเศร้าโศกถึงบิดาไม่ เข้านั่งเวียนไปที่ยังสุขของบิดาทั้งกลางวันกลางคืน ไม่เป็นอันกินอันนอน จนกระทั่งช่อบวม ภรรยาไม่ทราบจะปลอบโยน

อย่างไรสามีจึงจะหายทุกข์โศก คิดไปคิดมา ในที่สุดจึงแนะนำว่า

“เข้าไปในกรุงเกียวโตเสียสักหน่อยไม่ดีหรือ”

เมื่อสามีถามว่าไปทำไม แทนที่นางจะตอบว่าไปเที่ยว กลับตอบให้สามีเห็นสำคัญว่า “ที่จริงก็เป็นหน้าที่อย่างหนึ่ง คนที่รักบ้านรักเมืองญี่ปุ่นควรจะต้องไปให้ได้เห็นกรุงเกียวโต”

ถึงแม้สามีจะไม่ค่อยอยากไปไหนๆ ก็จำต้องยอมจำนนแก่เหตุผลของภรรยา ออกเดินทางเข้ากรุงในเช้าวันรุ่งขึ้น และด้วยเหตุที่ชายผู้นั้นไม่เคยเข้ากรุงเลย นอกจากตัวเองจะตื่นตื่นที่ได้เห็นอะไรแปลกๆ ใหม่ๆ แล้ว ก็ยังเป็นที่สะดุดตาของใครต่อใครที่นั่น ในลักษณะบ้านนอกเข้ากรุงอีกด้วย

ชายผู้นั้นเดินเรื่อยเปื่อยจนมาถึงร้านขายของแห่งหนึ่งซึ่งมีแต่กระจกขายเต็มร้านไปหมด เมื่อต้องแสงอาทิตย์ฉายแสงเป็นประกายวาววับน่าดู ถึงแม้จะไม่รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นอะไร แต่ความอยากรู้ทำให้ชายหนุ่มกล้าเข้าไปหยิบขึ้นมาดูบานหนึ่ง พอเห็นภาพในกระจก ชายผู้นั้นก็เข่าอ่อนยืนไม่อยู่ ต้องทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ใน

ร้านนั้น พรางว่าฟังว่า

“พ่อจำ พ่อมาที่นี่ทำไมนะ

พ่อไม่ได้ตายหรือ ห่อพ่อไม่ได้
ก็คืนะซี แต่พ่อก็ชอบเชียวนะ ทั้งๆที่
คุณหม่มากกว่าพ่อ พ่อเผยปากพูด แต่
ทำไมลูกไม่ได้ยินเสียงพ่อหุคละจะ
ไปเดอะพ่อ ไปบ้าน ไปอยู่ด้วยกัน
เหมือนเมื่อก่อนนี่เดอะนะ อ้อ พ่อ
ยม ก็แปลว่าตกลงใช้ไหมละ”

แล้วชายหนุ่มก็กำกระຈၢ်นั้น
ไว้นั่น ยิ่งกับเกรงว่าบิดาของตน
จะไม่ยอมกลับบ้านกับตน เมื่อคน
ชายบอกราคาที่ไม่ว่าแพงนัก ก็รีบ
จ่ายเงินให้ แล้วก็เอาใส่กล่องไม้
สีข้าว ผูกด้วยด้ายเขียว ออกจากร้าน
ไป ก่อนกลับบ้านก็ได้แวะซื้อบับ
บักผมไปฝากภรรยาของตนด้วย
ฉะนั้นเมื่อถึงบ้าน ภรรยาของชาย
นั้นจึงดีใจอย่างยิ่ง ที่นอกจาก
จะได้ของฝากแล้วยังเห็นสามีหน้าตา
เบิกบานแจ่มใสอีกด้วย แต่ไม่ซำก
อดเอะใจไม่ได้ ที่เห็นสามีไปที่ค
เสื้อผ้าบ่อยๆ หาว่าสามีได้เก็บ
กล่องกระຈၢ်ไว้นั่น และสามีไป
ที่นั่นก็เพื่อเยี่ยมบิดาที่ตนคิดว่าอยู่
ในกระຈၢ်นั้น เมื่อทนเก็บความ
อยากรู้ไว้ไม่ได้ หญิงสาวก็ถามสามี
สามีก็บอก (อ่านต่อหน้า 147)

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ปรีชาต์ - (ออกเสียงปรีชา) เจริญเต็มที่
 ปรภาณ - แสงสว่าง ความมีวิเศษมีเรื่องรอง

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

ปรีชิต - (ออกเสียงปรีชิต) ชนะแล้ว
 ปรภาพ - อำนาจ ความยิ่งใหญ่ ความเข้มแข็ง

“แดง” อยากให้คล้าย สิริชัย ชื่อเก่า (ที่ใช้ไม่ได้
 สำหรับคนเกิดวันจันทร์) แต่ให้เด่นและเป็นสิริมงคล

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)

สรวรพัช - ชัยชนะโดยเด็ดขาด
 สรวลชัย - (ออกเสียงสรวลชัย) ชัยชนะอัน
 ชาวสะอาด ตรงไปตรงมา
 สรวสชัย - ชัยชนะในอนาคต

“สิริธร” ต้องการชื่อที่ขึ้นต้นด้วย ศุ หรือ สุก ส่วนความ
 หมายถึง ขอให้ดี ๆ อะไรก็ได้ แต่ไม่เกิน ๒ พยางค์ (บิดา
 ชื่อยุทธ เกิดวันพฤหัสบดี)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

สุกทิน - วันดี มีโชคมีมงคล
 สุกก - มีโชคดี มีสิริมงคล งามสง่า
 สุกนันท์ - ความยินดีอันบริสุทธิ์งดงาม

“นง” อักษรไม่จำกัด แต่อยกวให้เป็นศรี เป็นชื่อสั้น
 และเก๋

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

นภิต - ไม่หวั่นหวาด
 นิณี - ดำเนินการสำเร็จผล
 นุดา - ได้รับคำสรรเสริญ □

ภาพในกระจก - ต่อจากหน้า ๒๕

ให้ว่า คนได้บิดากลับมาบ้าน และจัดที่ให้อาศัยอยู่ในค
 นั้น

ได้ยินเรื่องแปลกเช่นนั้น หญิงสาวผู้รยอาจคงน
 สนทนังไม่ได้ พอสามีออกจากบ้านไปทำงานในไร่ในนา
 นางก็รีบตรงไปยังตุ่มเสีย เปิดตุ่มออก แต่ก็ไม่เห็นอะไร
 สามีบอก เห็นแต่กล่องไม้สีชาวใบหนึ่งเท่านั้น เมื่อ
 กล่องออกก็เห็นกระจกฉายแสงอยู่ จึงหยิบขึ้นดู พอ

ภาพในกระจกก็ร้องออกมาลั่นด้วยแรงหึงว่า

“อ้อ ผู้หญิงคนนี่เอง เขาถึงได้เก็บเป็นความลับ
 ไม่ยอมบอก ถ้าจะเป็นผู้หญิงนางระบำในเกี้ยวโกละม้ง
 งาม หน้าหล่อแฉงเขียว ไร่ ใครจะคิดบ้างว่า เรานะ
 จะเป็นผู้หญิงที่มีเคราะห์กรรมอย่างนี้ อุตสาห์ทำกับข้าว
 ให้กิน ซ่อมเสื้อผ้าให้ใส่ ยังทำอย่างนี้ได้”

ว่าแล้วก็โยนกระจกลงไปในกล่อง ปิดตุ่มแล้วก็ไป

นอนร้องไห้สะอึกสะอื้นปานจะขาดใจ จนกระทั่งสามี
 กลับมาเห็นเข้า นึกว่าเมียของตนโกรธที่เอาผ้าซับใน
 แขนเสื้อไปรองกล่องใส่กระจก ก็ปลอมโยน ทั้งสัญญา
 ว่าจะซื้อให้ใหม่ ตอนนั้นหาอะไรไม่ได้ก็ขอยืมเอาไป
 รองตามที่นอนให้อาศัยของตน แต่แทนที่หญิงสาวจะหยุด
 ร้องไห้ กลับร้องไห้ออกมา แล้วเอ็ดตะโรว่า

“พ่อ พ่อ พุดถึงแต่พ่อ เห็นข้าเป็นเด็กทารกหรือ
 ยังไงนะ ข้าเห็นกะตาของข้านี้ว่าเป็นผู้หญิง”

“อ้าว แล้วพ่อหายไปไหนเสียล่ะ” ชายหนุ่ม
 อูทานด้วยความแปลกใจ แล้วก็วิ่งไปที่ตุ่ม หยิบกระจก
 ขึ้นมาส่อง แล้วก็พูดว่า “ไร่ ก็พ่ออยู่นี่ไงล่ะ เป็นไ
 จ๊ะ พ่อ อยู่ๆ ใจนะ อ๊ะ อย่าทำอย่างนั้นเลย ยืมมุ้ง
 ที่ข้ายืมนี้เถอะ”

หญิงสาวเห็นสามีพัวพันอย่างนั้น ก็กรากเข้าไป

จวนเอากระจกมาจากมือสามี แต่พอส่องหน้า ก็อดค้นไม่ได้อีก ถึงกับ
ขว้างกระจกไปที่มุมห้องเสียงดังเปรี้ยง จนคนใช้และคนข้างบ้านพากัน
วิ่งมาดู พอถามไถ่เรื่องราว เรื่องก็เลยไปกันใหญ่ ผัวก็ว่าคนเอาห่อของ
คนไว้ในตู้ แต่เมียว่าผัวเอาห่อหุญมาไว้ในตู้ ชาวบ้านบ้างก็เข้าข้างผู้เป็น
ผัว บ้างก็เข้าข้างเมีย แต่ไม่มีใครกล้าส่องกระจกนั้น เพราะต่างเชื่อกัน
ว่ากระจกนั้นมีผีสิง ขณะที่เรื่องกำลังจะลุกลามไปใหญ่ ก็เกิดมีคนหนึ่ง
แนะนำว่า

“ไปหาแม่ชีที่วัดคึกว่า แม่ชีฉลาด อาจจะช่วยคดสินได้”

ทุกคนก็เห็นด้วย จึงพากันไปหาแม่ชี ผู้เป็นหัวหน้าสำนักนางชี แม่ชี
ผู้เป็นพี่เลี้ยงล่อว่าเก่งในเรื่องอย่างนั้นนัก พอแม่ชียกกระจกนั้นขึ้นมาส่อง
ก็กล่าวว่า

“โฮเอ๊ย หุญของคนนี้ช่างน่าสงสารเสียจริง คอย่านึกไปแล้วว่า
เป็นหุญซัดๆ นี่คงจะมีเรื่องยุ่งวุ่นวายใจเหลือเกิน ถึงได้โกนหัวเข้าวัด
บวชเป็นชีเสียเลย อยู่ที่นี่นับว่าเหมาะสมแล้ว เราจะเอาตัวไว้ แล้วจะ
สอนให้สวดมนต์ภาวนาคือไป เอ้า ภรรยา กลับบ้านกันเสียเถอะ”

พูดแล้วแม่ชีก็เก็บกระจกบานนั้นไว้ คนอื่นๆ หืมพม่าว่า “แม่ชีเก่งจริง”
แล้วก็พากันกลับบ้าน หุญสาวผู้ภรรยาที่พูดกับสามีว่า “เป็นอันว่าที่ข้า
ว่าเป็นหุญนั้นนะ จริงใช่ไหมละ”

“จะว่าจริงก็จริง” ชายหนุ่มว่า “แต่ข้าก็อดแปลกใจไม่ได้ว่า พ่อข้า
จะไปอยู่ในสำนักแม่ชีได้อย่างไร พ่อไม่ใช่คนขี้มนะขี้มนะขี้มนะขี้มนะ” □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๒ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๔๒ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ราคาหรือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงินที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นทวีป

มูลนิธิ ประชากร

รองศาสตราจารย์ พ.ศ. ๒๕๐๐
สมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย
ส่งเสริมบรรณกิจทางภาษา
ชาติไทยและวัฒนธรรม

สมเพียร จาคิเกล ฉายาทพ
ปราวโนทัย ๗ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประดาช
บรรณาธิการ นิลาวัณย์ บณทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรธนะประทีป ๗ ระยอง
สีห์ เชื้อทองศรี เรืองจันทร์ ศรีชาภ
พิชิตา วงศ์ทองธรรม โกศล กระจ่างวัฒ

กองบรรณาธิการ

หมวดศรี ประกาศิต
ปริดา ทุมมภักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พิศมัย

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นิเทศา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.
สุจิตรา สังเกตกะ ร.บ.
สุภาภ วัฒนสุวรรณ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
ท.ร.ว. ธอวงศ์โสม โรจนะบุรณพัช

กนก ตามแดน วิธ

นพธอหญิงอรรพณ กุณวิศา

อุบล ธรรมรงค์ อ.บ.

สมศรี สุขุมพินทน์

นพธอหญิงอนงค์ สิริวิมลพัท

เสงี่ยม เพ้าทองสุข

อำนาจ วัชรวิฑู ร.บ.

สำนักงาน ๔๔/๒๖-๔๕ อาคารศรีวิฑู ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๙๐๒๖

อะไรเสียเลย" แล้วเศรษฐายาม
 ทำให้ได้อย่างน้อยเรื่อยมา จน
 กระทั่งเช้าวันหนึ่ง ช่างหม้อคน
 ช่างบ้านของเศรษฐีออกจากบ้าน
 ไปแต่เช้าเพื่อไปชนดินมาปั้นหม้อ
 เศรษฐีก็สงสัยแต่เช้าแต่ก็ยังไม่ทัน
 ช่างหม้อ เพราะพอลุกออกมา
 ปรากฏว่าช่างหม้อออกจากบ้านไป
 เสียก่อนแล้ว เศรษฐีจะคุหน้า
 ช่างหม้อแล้วก็จะไปกินข้าวอย่างที
 เคยทำทุก ๆ วัน แต่คอยเท่าไร ๆ
 ช่างหม้อก็ยังไม่กลับมา เพราะ
 วันนั้นช่างหม้อคงจะไปชนดินไกล
 กว่าเคย

เศรษฐีจนสาย ทนหิวไม่ไหว
 จึงตัดสินใจตามช่างหม้อไปยังที่ที่
 ช่างหม้อชกดิน ทั้งนี้เพียงเพื่อจะไป
 คุหน้าช่างหม้อตามที่ตนตั้งใจมั่นไว้
 ว่าจะคงได้เห็นหน้าช่างหม้อเสีย
 ก่อนถึงจะยอมกินข้าว

ขณะนั้นช่างหม้อกำลังชกดิน
 อยู่ ชกเสร็จลงไปจอบของช่างหม้อก็
 ไปกระแทบของแรง ๆ เราย่างหนึ่ง
 เมื่อคุดินออกหมดแล้ว ช่างหม้อจึง
 เห็นว่าเป็นหม้อสมบัติมีทองอยู่เต็ม

(อ่านต่อหน้า 148)

ขี้เกียจได้ลาภ - ต่อจากหน้า ๒๕

ขณะที่ช่างหม้อกำลังเดินเดินกับลาภมีहाศลอยน่อง เคียงมาถึงที่นั้นพอดี

เศษเห็นหน้าช่างหม้อแล้วตั้งแต่มองยังไม่ได้เดินเข้ามาใกล้ๆ ก็คิดว่าเห็นแก่นั่นก็พอแล้วกลับไปกินข้าวได้ จึงหันหลังกลับ ช่างฝ่ายช่างหม้อเห็นเศษหันหลังกลับ ก็คิดว่าเศษคงจะต้องแลเห็นว่าตนซุกได้หม้อทองขึ้นมาหนึ่ง แล้วคงจะไปทูลพระราชา พระราชาก็จะส่งคนมายึดเอาหม้อทองนั้นไปเสีย คิดดังนั้นแล้วช่างหม้อก็ร้องตะโกนขึ้นว่า

“กลับมาก่อน เศษ”

“ไม่ต้องหรอก เราเห็นแก่แล้ว” เศษตอบพลางรีบจำเดินจากไป ช่างหม้อก็ตะโกนเรียกอีกว่า “กลับมาก่อน เศษกลับมาก่อน”

เศษก็ยืนยันว่า “ไม่ต้องแล้ว” ช่างหม้อก็เข้าขึ้นกับเศษจนเศษทนไม่ได้จำต้องกลับไปหาช่างหม้อ จึงได้เห็นว่าตรงหน้าช่างหม้อมีหม้อใหญ่ใบหนึ่ง โอ้โฮ มีทองเต็มไปทั้งหม้อเลย ช่างหม้อกลัวจะถูกขโมยทั้งหม้อ ถ้าเศษไปทูลพระราชา จึงยอมแบ่งทองให้เศษครึ่งหนึ่ง เป็นอันเศษได้ลาภมาเปล่าๆ โดยไม่ต้องเหนื่อยยากอะไรก็เพราะความมั่งมีที่ดังไว้ว่า จะต้องได้เห็นหน้าช่างหม้อก่อนจึงจะยอมกินอะไรนั่นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกออกใบในพระนคร สมบัติ ๖๖ จังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท สมาชิกหรือเช็คไปรษณีย์ รับเงินจากเงิน ๓๓ ค่าการไปรษณีย์อัตราค่าเน้น ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นทวี

กมล อมาตยกุล

น้องใหม่คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ งานเพื่อนชานว้างคืออ่านหนังสือและเล่นกีตาร์ คงใจจะไปเรียนต่อต่างประเทศ เพื่อจบมาธรรมศาสตร์

“วีระ”

ล่าภาพ

ปาริโมท ๗ ระนอง

แชกกี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวกี เกษนประภาส
บรรณาธิการ นิตวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรธนประทีป ๗ ระนอง
สตี เชื้อแดงศรี เรืองชน ศรีธานี
ผลิตาวงค์เกษรธรรม โกศล กระจำรังวัด

กองบรรณาธิการ

นวดศรี ประภาศิริ
ปรีดา ทุมมกัลลี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นักทศา สุประภาคนันท์น ข.บ.ร.ม.
ศุภทรา ถึงทละ ข.บ.
สถาป วิเศษสุวรรณ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph.D.
ช.ร.ว. ต่อวงศ์โสม โรจนะบรรณ
กนก ตามเสน วิธ
นททอหตุจอรวรรณ กุณวิศา
อุบล คุรรมงค อ.บ.
สมศรี สุกุมณนันท
นททอหตุจอรวรรณ ธีรธานี
เสงี่ยม เพ้าทองสุข
จำนง รังทิศ ข.บ.

สำนักงาน ๑๑/๒๖-๑๕ อาคารศิริกมล ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๕๐๕๐๐๖

วิ ๒๒ คธ ๒๓ ๒/๐๖/๒๕/๒

นิทาน ฟิลิปปีนส์

บรรณ พันธ์เมธ

แหวนวิเศษ

คนฟิลิปปินส์ก็เชื่อเรื่องของวิเศษเช่นเดียวกับ
คนถิ่นอื่น ๆ นิทานเรื่องนี้คล้ายกับเรื่องเจ้าหญิง
ฟุล์มเคของราชสถานที่เล่าไปแล้ว แมกซิโม ราโมส
เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งมีเด็กกำพร้า
อนาถาคนหนึ่ง ไร้ญาติขาดผู้ช่วยเหลือ พ่อแม่ก็ตายไป
นานแล้ว จึงอยู่อย่างอดอยากยากจน วันหนึ่งเด็กผู้นี้
เที่ยวเดินเซซังมาจนถึงป่าแห่งหนึ่ง เด็กน้อยนั้นคิดว่า
“ในป่าแห่งนี้จะมีอาหารกินบ้างละมัง ถ้าหากเดินให้
ลึกเข้าไป”

คิดดังนั้นแล้ว ก็เดินเข้าป่าไปโดยมิได้มีความ
หวาดกลัวเลย เด็กน้อยเดินลึกเข้าไปในป่าจนกระทั่งมา
ถึงต้นไม้ใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งมีลูกเต็มต้น เห็นแล้วอดคิดใจ
ไม่ได้ เด็กน้อยจึงรีบปีนขึ้นไปบนต้น เก็บลูกสุกๆ กิน
เสียจนกินไม่เข้า

พอกินอิ่มก็รู้สึกง่วงนอน เด็กนั้นก็เลยคิดว่า
“นอนเสียบนต้นไม้เถอะ ผลหมากรากไม้ก็มีอุดม
อยากกินเมื่อไหร่ก็เก็บกินได้” เมื่อหาที่นอนได้เหมาะ
แล้วก็เลยนอนหลับไป ไปตื่นเอาตอนบ่าย เด็กน้อย
ชะเง้องหน้าลงมาดู แลเห็นหมู่บ้านนอนหลับอยู่ใต้ต้นไม้
นั้นหลายตัว และมีหมู่บ้านหนึ่งชาวเผือกทั้งตัว ที่ตรงมุม

หมู่บ้านนั้นมีแหวนวงหนึ่ง ล่องแสงเป็นประกายวาบวับ
ไปทั่วทั้งป่าอันร่มครึ้มนั้น

เด็กคนนี้ออกจะกล้าหาญจริงๆ เพราะถ้าไม่เช่นนั้น
แล้ว คงจะเดินเข้ามาในป่าจนมานอนหลับบนต้นไม้ใน
ป่าแต่ลำพังผู้เดียวอย่างนี้ไม่ได้ เมื่อเห็นแหวนวงนั้น
เด็กใจกล้าก็คิดว่า ‘แหวนวงนี้บางทีจะมีประโยชน์แก่
เรามากกว่าหมู่บ้านตัวนั้น ไปฉวยเอามาเป็นของเราดีกว่า’

คิดแล้วก็ค่อยๆ ไต่ลงมาจากต้นไม้เงียบๆ แล้วก็วิ่ง
ไปที่หมู่บ้านอีกตัวนั้น ฉวยแหวนที่งมได้แล้วก็วิ่งหนี
จากที่นั่นไปอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ หันโคนนั้นหมู่บ้านเผือก
ตกใจตื่นขึ้น จึงส่งเสียงร้อง จนหมู่บ้านอื่นๆ หากันตื่น
ขึ้นหมด เมื่อรู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้ว หมู่ทั้งหมดก็วิ่ง
ไล่กวาดเด็กไปติดๆ

เด็กน้อยก็วิ่งไปอย่างไม่คิดชีวิต แต่ความที่อด
อยากที่ไหนจะมีเร็วแรงวิ่งได้เร็วเท่ากับหมู่บ้าน ขณะที่
หมู่บ้านวิ่งตามมาทุกทิศทุกทางจะทันมิทันแน่ เด็กนั้นตกใจ
จนสุดขีด จึงตัดสินใจมุ่งหน้าลงทะเล เชื่อว่าพอลงน้ำ
ได้แล้วคงต้องปลอดภัย เพราะหมู่บ้านไม่กล้าลงน้ำ และ
ก็นับว่าเด็กนั้นตัดสินใจถูก เพราะพอเขี่ยหมู่บ้านจะเฉียด
มาถูกตัว เด็กน้อยก็กระโจนลงน้ำไปแล้ว และก็นำ
ประหลาดมหัศจรรย์อะไรอย่างนั้น เพราะพอกระโดด

ลงไปในน้ำ แทนที่ตัวจะจมน้ำกลับ
ขึ้นตรงอยู่ได้ เหมือนขึ้นอยู่บนบก
เห็นเช่นนั้น เด็กหัวหวาหาญก็เลยเดิน
ไปบนคลื่นห่างฝั่งไปทุกที หมูป่า
เห็นศัตรูของตนเดินไปบนน้ำอย่าง
นั้น จนปัญญาจะตามไปพิฆาตฆ่าได้
จึงพากันกลับ เป็นอันไม่ได้แหวนคืน

เด็กน้อยเอาแหวนใส่กระเป่า
แล้วก็เดินเรื่อยไปจนกระทั่งมาเจอ
เรือใบเข้าลำหนึ่ง พวกกลาสีเรือ
เห็นเจ้าอดแปลกใจไม่ได้ ถามว่า

“นี่เจ้าไปเรียนวิชาเดินบนน้ำ
มาได้ยังไงนะ เจ้าหนู”

“ไม่รู้” เด็กน้อยตอบ “ข้า
กระโจนลงไปในน้ำ แล้วก็ไม่รู้
ตัวไม่จมน้ำหรอก ข้าก็เลยเดิน
เรื่อยมาจนถึงที่นี่แหละ”

“เจ้าเห็นจะมีของวิเศษอะไร
สักอย่างหนึ่งละมัง” กลาสีพูด “เรา
ก็มีกลองวิเศษอยู่ใบหนึ่งนะ ถ้า
อยากให้เราหา ตีกลองวิเศษเจ้า
เท่านั้นเป็นสำเร็จ ถ้าเจ้ามีของวิเศษ
ที่ทำให้เดินบนน้ำได้ เอามาแลก
กับกลองของเราไหมล่ะ”

“ไม่เอาหรอก ที่จริงข้าก็ไม่มี
ของวิเศษอะไร มีแหวนอยู่วงเดียว
แล้วข้าก็อยากเก็บของข้าไว้”

(อ่านต่อหน้า 146)

แหวนวิเศษ — ต่อจากหน้า ๒๕

พอได้ยินว่าเด็กน้อยมีแหวน หวกกาสักก็ยิ่งอยาก เอากลองใบนี้ไป” พูดแล้วก็โยนกลองวิเศษลงไปบนน้ำ
ได้ พูดว่า “ข้าไม่เอาหรอก ถ้าแหวนนี้ช่วยให้ข้าเดินบนน้ำ
“เจ้ามีแหวนหรือ ขอคุณน้อยเถอะนะ” เจ้า เจ้า ได้ ข้ายังต้องเก็บเอาไว ไม่เช่นนั้นข้าจะไปไหนได้ละ

ข้าไม่มีเรื่องอย่างพวกท่านนี่”

เมื่อเห็นพฤติกรรมเด็กนั้นไม่ยอมให้แหวนแน่นแล้ว กลาสีทั้งหมดก็พากันรู้เรื่องว่า “เอาแหวนมาให้เรา” แล้วก็พากันปั่นจากเรือจะไปแย่งแหวนจากมือเด็ก พอเด็กเห็นกลาสีปั่นจากเรือลงมา ก็รีบฉวยกลองใบนั้นไว้ แล้วก็วิ่งไปบนน้ำ กลาสีเหล่านั้นจะตามไปอย่างไรก็ไม่ทัน เพราะว่ายน้ำที่ไหนจะเร็วเท่าวิ่ง

เด็กนั้นวิ่งไปๆ ไปเจอเรือเข้าอีกลำหนึ่ง คนในเรือเตาได้ว่าเด็กคงมีของวิเศษถึงได้เดินมาบนน้ำได้ จึงชวนเด็กให้เอาของวิเศษมาแลกกับของวิเศษของตน คนในเรือบอกว่า พวกตนมีเชือกวิเศษที่มีอำนาจมหัศจรรย์ได้ แต่เด็กนั้นก็ยังไม่ยอมแลก เมื่อถูกขู่เชือกก็รีบหนีไปได้ เชือกวิเศษเส้นนั้นไปเสียด้วย

เดินต่อไป เด็กนั้นไปเจอเรือเข้าอีกเป็นลำที่สาม คนในเรืออวคว่าพวกตนมีเข็มวิเศษ ถ้าปล่อยเข็มนี้ไป เข็มจะไปแทงศัตรูถึงตายได้ คนเหล่านั้นเชื่อว่าเด็กคงต้องมีของวิเศษจึงเดินบนน้ำได้ จึงชวนให้เอามาแลกกับเข็มวิเศษ เด็กก็ไม่ยอมแลก ครั้นถูกขู่เชือกก็วิ่งหนีไปได้ เข็มวิเศษไปด้วย ก่อนที่เจ้าของเข็มจะใช้ให้มาทำร้ายตน จึงเป็นอันเด็กน้อยนั้นได้ของวิเศษทั้งหลาย อย่าง ทั้งแหวนวิเศษ กลองวิเศษ เชือกวิเศษและเข็มวิเศษ

เด็กน้อยเดินข้ามทะเลมาจนกระทั่งมาถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งน่าแปลกที่ไม่แลเห็นคนตามถนนเลยแม้แต่นคนเดียว เมื่อเดินเที่ยวไปรอบๆ ไม่เห็นใคร เด็กนั้นเลยคิดเอาเองว่า คงเป็นเมืองร้าง แต่ทันใดนั้นก็ก็มีชาย

ชราคนหนึ่งแอบอยู่ตรงหน้าคาง พอเห็นเด็กมาเที่ยวเดินอยู่ ก็ค่อยๆ ออกเสียงเบาๆ ว่า

“เข้ามานี่เดอะ ลูกเอ๊ย เข้ามาเสียข้างในก่อนที่เจ้านกมันจะมาโฉบเอาเจ้าไป”

“นกอะไรกันนะ ที่ตาพุดถึงนะ”

“ก็อายนกยักษ์ไงล่ะ เจ้าไม่เคยรู้ดูที่มันหรอหรือ มันกินคนในเมืองเราไปจนเกือบหมดแล้ว เข้ามาข้างในเดอะ เดียวนกมันจะมาโฉบเอาเจ้าไปกิน”

เด็กน้อยก็ยังคงยืนอยู่นอกถนน ไม่ยอมเข้าไปข้างใน ชายชราก็เลยเล่าถึงเรื่องนกยักษ์ต่อไปอีกว่า

“เจ้านกยักษ์ตัวนี้นะ ตัวมันใหญ่มากนะ เจ้าหนูพอเที่ยงเป้งละก็มันเป็นมาทุกวันแหละ มาหาคนไป ▶

บัตรขอ ชื่อดี ใน สตรีสาร

วันเกิด จันทร์ ☐ พฤหัสบดี ☐
 อังคาร ☐ ศุกร์ ☐
 (โปรดกา / ในช่อง) พุธ ☐ เสาร์ ☐
 (เวลา.....น.) อาทิตย์ ☐

เพศ หญิง ☐ ชาย ☐

อักษรที่ต้องการให้มีอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

รายละเอียดอื่นๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดกรอกบัตรนี้ บรรจุของลงไปที่ “สตรีสาร”)

เป็นเหยื่อของมัน นี่ก็เพียงพอแล้ว เดียวมันก็คงมาหอก เข้ามาข้างใน เลี้ยวเดะน่า”

“ไม่เป็นไรหรอกจะตา ข้าขอรู้สึกเดียวเดะว่าจะจัดการปราบ เจ้านกยักษ์ตัวนี้ได้อย่างไร” เด็กน้อยนั้นตอบ และเพื่อให้มันมาเสียเร็วๆ เด็กนั้นจึงเอากลองวิเศษออกมาตี ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงกระพือปีก ฟึบๆ มาในอากาศ ห้องฟ้ามืดคลุ้มไปทั่ว ไม่ช้าก็ปรากฏว่านกยักษ์ตัวมหึมาบินโกล้งเข้ามา พอเห็นเด็กน้อยยืนอยู่ตรงถนน นกยักษ์ก็ตกลงมาทางเล็บเตรียมจะโอบเอาเด็กไปกิน เด็กนั้นรีบเอาเชือกวิเศษเหวี่ยงขึ้นไปในอากาศ เชือกวิเศษนั้นก็ไปคล้องนกยักษ์นั้นไว้ ฤทธิ์อำนาจของเชือกวิเศษทำให้นกยักษ์สั่นฤทธิ์ ตกลงมาค้นกระแฉ่วอยู่บนดิน

เด็กผู้มีชื่อวิเศษต่างๆ ก็จัดการปล่อยเชือกวิเศษออกไปทันที เชือกวิเศษก็ตรงไปห่านกยักษ์นั้น แหงที่เดียวนกก็ตายสนิท บรรดาผู้คนในเมืองที่แอบดูอยู่ในบ้าน แลเห็นเหตุการณ์โดยตลอดว่า เด็กน้อยจัดการปราบนกยักษ์อย่างไร จนนกยักษ์ตกลงมานอนดิ้น และตายไป ต่อหน้าต่อตา เห็นเช่นนั้นแล้ว ต่างก็พากันออกมาห้อมล้อมเด็กนั้น พรวาสรรเสริญความเก่งกาจอาจหาญของเด็กน้อยไม่ขาดปาก แล้วก็เอาข้าวของเงินทองมาให้เป็นการระลึกรับบุญคุณ เด็กผู้นั้นก็อยากกลับบ้านจึงกลับกลายเป็นคนมั่งมีเงินทองขึ้นมา เมื่อได้เดินทางกลับบ้านก็ได้ใช้ของวิเศษที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้คนในถิ่นที่อยู่ของตนต่อไป □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเบ็ดธรรมค่าละเล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดฉีกหรือฉีกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ๓ เท่าค่าไปรษณีย์ราคาแน่นอน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สตรีภูไทขาว แห่งบ้านเรณู จังหวัดนครพนม

“สุธรรม” ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกดี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิธวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรณะประทีป ณ ระนอง
จีที เชื้อแดงศรี เขื่อนศรีนครินทร์
จิตา วงศ์ทองธรรม โกสุม กระจำวงศ์

กองธุรการ

นวดศรี ประภาศิริ
ปริดา พูนศักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะนะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ อ.บ.ร.พ.
สุกัธรา ถึงทอง อ.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธมธ อ.บ. Ph.D.
น.ร.ว. สอนักโสม โรงเรียนบูรพา
กนก ตามแสง วิธ
แพทธีหญิงธรรมาศ กุศลวิศา
ยุบถ กรรณภค อ.บ.
สมศรี สุกุมลพันธ์
แพทธีหญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เพ้าทองสุข
จ่านง รังสิกุล อ.บ.

สำนักงาน ๘๘/๒๖-๒๘ อาคารศิริกมล ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๙๐๒๖

จ. 22 ฉบับพิมพ์ 28 ก.ค. 2512

โงทะ ลังกา

บรรณ พันธ์ไพฑูริ

นึกไม่ถึง

ผู้ที่เขลานั้นนึกไม่ถึงในเรื่องนี้ได้แก่นางนกที่
ทำไข้หล่นลงไปในโพรงหิน จึงไปขอร้องให้
ชายคนหนึ่งมาช่วย แต่ชายนั้นก็ไม่ช่วย ต้องไป
หาใครต่อใครอีกมากมาย เรื่องที่เล่าทวนซ้ำๆ
อย่างนี้มีแทบทุกถิ่น เรื่องของลังกา อี เอฟ ก็อคิด
เล่าไว้ว่า

เมื่อนางนกตัวที่กล่าวถึง ทำไข้หล่นลงไปโพรง
หิน ทำอย่างไรก็เอาไข้ขึ้นมาจากโพรงหินนั้นไม่ได้
จนปัญญาเต็มที นางนกจึงบินไปหาชายคนหนึ่ง
ชายคนนั้นทักนางนกว่า

“อ้อ นางนก นึกก่อนซิ”

“นังแล้วจะได้ประโยชน์อะไรละ” นางนกตอบ
อย่างสะบัดๆ “ไข้ของข้าหล่นไปในโพรงหินตรงนั้น
น่ะ ท่านช่วยไปเกาะเกาะโพรงนั้นออก แล้วล้วงไข้ขึ้น
มาให้ข้าด้วยเถอะ”

“ธุระอะไรจะทำได้” ชายนั้นตอบอย่างไม่เอื้อเฟื้อ
คงไม่ถูกใจสำนวนพูดของนางนก

นางนกเห็นชายนั้นไม่ทำให้จริงแล้ว จึงบินไปหา
ผู้ใหญ่นบ้านของหมู่บ้านนั้น ผู้ใหญ่นบ้านก็ทักขึ้นว่า

“อ้อ นางนก นึกก่อนซิ”

“นังแล้วจะได้ประโยชน์อะไรละ” นางนกพูด
สำนวนเดิมอย่างเคืองใจ “ไข้ของข้าหล่นลงไปโพรง

หิน ข้าขอให้คนนั้นเกาะเกาะโพรงหินนั้นให้แล้วล้วง
เอาไข้ของข้าออกมา ข้าไม่ยอมทำให้ ท่านช่วยไป
ลงโทษเขาทีซี”

“ธุระอะไรจะทำได้” ผู้ใหญ่นบ้านตอบ คงไม่ถูกใจ
นางนกเช่นเดียวกัน นางนกเห็นผู้ใหญ่นบ้านไม่ช่วย จึง
บินไปหาหมู หมูก็ทักว่า

“อ้อ นางนก นึกก่อนซิ”

“นังแล้วจะได้ประโยชน์อะไรละ” นางนกตอบ
อย่างเก่า “ไข้ของข้าหล่นไปในโพรงหิน ข้าขอให้คนนั้น
เกาะเกาะโพรงหินให้แล้วล้วงไข้ของข้าออกมา ข้าไม่
ยอมทำให้ ข้าขอให้ผู้ใหญ่นบ้านลงโทษ ผู้ใหญ่นบ้านก็ไม่
ลงโทษ ท่านช่วยไปกินข้าวในนาของผู้ใหญ่นบ้านให้หมด
ทีเถอะ”

“ธุระอะไรจะทำได้” หมูตอบ

นางนกเห็นหมูไม่ช่วย จึงไปหานายพราน นาย
พรานทักว่า

“อ้อ นางนก นึกก่อนซิ”

“นังแล้วจะได้ประโยชน์อะไรละ” นางนกพูด
“ไข้ของข้าหล่นไปในโพรงหิน ข้าขอให้คนนั้นเกาะเกาะ
โพรงหินให้แล้วล้วงไข้ของข้าออกมา ข้าไม่ยอมทำให้
ข้าไปขอให้ผู้ใหญ่นบ้านลงโทษ ผู้ใหญ่นบ้านก็ไม่ลงโทษ
ข้าขอให้หมูไปกินข้าวในนาของผู้ใหญ่นบ้าน หมูก็ไม่ไปกิน

ท่านช่วยยิงหมให้ทีเถอะ”

“อะไรจะทำให้” นาย

พรานตอบ

นางนกจึงบินไปหาคางคก
คางคกทักว่า

“อ้อ นางนก นังก่อนซิ”

“นังแล้วจะได้ประโยชน์อะไร
ละ” นางนกตอบ “ไร่ของข้าหล่นลง
ไปในโพรงหิน ข้าขอให้คนนั้นเขา
กะเทาะโพรงหิน แล้วล้วงไร่ของข้า
ออกมาให้ เขาไม่ยอมทำ ข้าไปขอ
ผู้ใหญ่บ้านลงโทษ ผู้ใหญ่บ้านก็ไม่
ลงโทษ ข้าขอให้หมู่ไปกินข้าวในนา
ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ก็ไม่ไปกิน ข้าขอให้
นายพรานไปยิงหมู นายพรานก็ไม่ยิง
ท่านช่วยเอาหนามของท่านแทงนาย
พรานทีเถอะ”

“อะไรจะทำให้” คางคก
ตอบ

นางนกจึงบินไปหาไฟ ไฟทัก
นางนกว่า

“อ้อ นางนก นังก่อนซิ”

“นังแล้วจะได้ประโยชน์อะไร
ละ” นางนกตอบ “ไร่ของข้าหล่น
ลงไปในโพรงหิน ข้าขอให้คนนั้น
กะเทาะโพรงหินแล้วล้วงไร่ออกมา
ให้ข้า เขาก็ไม่ยอมทำ ข้าขอให้
(อ่านต่อหน้า 147.)

ประณินาท - เสียงเล็กเหมือนเสียงฟ้า

ปรัชญภัทร - คีเยียมในทางสติปัญญา

“กำพ่อง” คือการอักษร น.อ.ร.ป.ค. มีความหมายว่า
แห่งกลา อองอาจ ปฏิภาณดี สุภาพเรียบร้อย

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (ชาย)

นฤชาชัย - (ออกเสียงนะริดชะยา) การชนะคน

นิปถ - ฉลาด ชำนาญ อ่อนโยน สมบูรณ์

นัยวิท - (ออกเสียงไนยะวิด) รู้เรื่องหลักเกณฑ์
ความประพฤติ การเมือง □

นึกไม่ถึง - ต่อจากหน้า ๒๕

ผู้ใหญ่บ้านลงโทษ ผู้ใหญ่บ้านก็ไม่ลงโทษ ข้าขอให้หนู
ไปกินข้าวในนาของผู้ใหญ่บ้าน หนูก็ไม่ไปกิน ข้าขอให้
นายพรานยิงหนู นายพรานก็ไม่ยิง ข้าขอให้คงหนาม
เอาหนามแทงนายพราน คงหนามก็ไม่ยอมทำ ข้าจึงขอ
ให้ท่านช่วยไปเผาคงหนามให้ไหม้หมดทีเถอะ”

“ธูระอะไรจะทำให้” ไฟตอบ

นางนกจึงไปหาศัตรูของไฟ คือน้ำ น้ำทักขึ้นว่า

“อ้อ นางนก นังก่อนซิ”

“นังแล้วจะได้ประโยชน์อะไรละ” นางนกตอบ

“ใช้ของข้าหล่นลงไปในโพรงหิน ข้าขอให้คนนั้นช่วย
กะเทาะโพรงหิน แล้วล้วงใช้ของข้าออกมาให้ เขาไม่
ยอมทำ ข้าขอให้ผู้ใหญ่บ้านลงโทษ ผู้ใหญ่บ้านก็ไม่ลงโทษ
ข้าขอให้หนูไปกินข้าวในนาของผู้ใหญ่บ้าน หนูก็ไม่ไปกิน
ข้าขอให้นายพรานยิงหนู นายพรานก็ไม่ยิง ข้าขอให้
คงหนามเอาหนามแทงนายพราน คงหนามก็ไม่ยอมทำ
ข้าขอให้ไฟเผาคงหนาม ไฟก็ไม่เผา ข้าจึงขอให้ท่าน
ช่วยไปดับไฟให้หมดไปทีเถอะ”

“ธูระอะไรจะทำให้” น้ำตอบ

นางนกมองหาผู้จะมาปราบน้ำ มองไปมองมา
ไปเห็นช้างเข้า จึงบินไปหาช้าง ช้างทักว่า

“อ้อ นางนก นังก่อนซิ”

“นังแล้วจะได้ประโยชน์อะไรละ” นางนกตอบ

“ใช้ของข้าหล่นลงไปในโพรงหิน ข้าขอให้คนนั้นเขา
กะเทาะโพรงหินแล้วล้วงใช้ของข้าออกมาให้ เขาไม่
ยอมทำ ข้าขอให้ผู้ใหญ่บ้านลงโทษ ผู้ใหญ่บ้านก็ไม่
ลงโทษ ข้าขอให้หนูไปกินข้าวในนาของผู้ใหญ่บ้าน หนู
ก็ไม่ไปกิน ข้าขอให้นายพรานไปยิงหนู นายพราน
ก็ไม่ยิง ข้าขอให้คงหนามเอาหนามแทงนายพราน
คงหนามก็ไม่ยอมทำ ข้าขอให้ไฟไปเผาคงหนาม ไฟก็
ไม่เผา ข้าขอให้ท่านไปดับไฟ น้ำก็ไม่ยอมไปดับ ข้าเลย
มาขอให้ท่านช่วยเอางวงคุณน้ำให้แห้งทีเถอะ”

“ธูระอะไรจะทำให้” ช้างตอบ

คราวนี้นางนกต้องคิดอย่างหนักว่าจะหาใครไป
ปราบช้างดี นึกไปนึกมา นึกถึงหนู จึงบินไปหาหนู หนู
ทักว่า

“อ้อ นางนก นังก่อนซิ”

“นังแล้วจะได้ประโยชน์อะไรละ” นางนกพูด

“ใช้ของข้าหล่นลงไปในโพรงหิน ข้าขอให้คนนั้นกะเทาะ
โพรงหินแล้วล้วงใช้ของข้าออกมาให้ เขาไม่ยอมทำ ข้า
ขอให้ผู้ใหญ่บ้านลงโทษ ผู้ใหญ่บ้านก็ไม่ลงโทษ ข้าขอ
ให้หนูไปกินข้าวในนาของผู้ใหญ่บ้าน หนูก็ไม่ไปกิน
ข้าขอนายพรานยิงหนู นายพรานก็ไม่ยิง ข้าขอให้
คงหนามเอาหนามแทงนายพราน คงหนามก็ไม่ยอมทำ
ข้าขอให้ไฟไปเผาคงหนาม ไฟก็ไม่เผา ข้าขอให้ท่าน

ไปดับไฟ น้ำก็ไม่ยอมดับ ข้าขอให้ช้างไปช่วยคุณน้ำให้แห้ง ช้างก็ไม่ยอมทำ ข้าจึงมาขอให้ท่านช่วยไปกัดช้างทีเถอะ”

“อะไรอะไรจะทำให้”

เมื่อหนูไม่ยอมช่วย นางนกก็ต้องคิดหาใครมาปราบหนู และก็หาได้ไม่ยากนักเพราะแมวมีอยู่มากมาย นางนกจึงบินไปหาแมวตัวหนึ่ง แมวทักว่า

“อ้อ นางนก นังก่อนซี”

นางนกก็พูดอย่างที่เคยพูดกับใครๆมาแล้วตั้งแต่ต้นและลงท้ายว่า

“ข้าจึงมาขอให้ท่านช่วยปราบหนูให้ทีเถอะ”

แมวกจะยินดีที่ได้ปราบหนู ถึงนางนกจะพูดจาไม่น่าฟังอย่างไร พวกกันปฏิเสธรไม่ยอมช่วยมาแล้ว แมวก็ยังรับปากกับนางนกว่า

“ไม่ต้องห่วงหรอก ข้าจะจัดการให้เอง”

แล้วแมวก็ไปจัดการกับหนู แต่ยังไม่ทันจะได้ลงมือช้ำย้าก หนูก็วิ่งลั่น แล้วรีบไปกัดช้าง ช้างถูกหนูกัด ก็เลยไปคุณน้ำ น้ำก็ไปดับไฟ ไฟก็ไปเผาตงหนาม ตงหนามก็ไปแทงนายพราน นายพรานก็ไปยิงหมู หมูก็ไปกินข้าวในนาผู้ใหญ่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านกลัวหมูจะกินข้าวหมดนา เลยไปลงโทษชายคนนั้น ชายนั้นกลัวถูกลงโทษ จำใจต้องไปกะเทาะโพรงหินให้นางนก แต่พอโพรงหินกะเทาะออก แทนที่นางนกจะได้ใช้ กลับคืนมาสมใจ เรื่องกลับกลายเป็นว่า ชายนั้นเอาไข่ของตนไปกินเสียดิบเป็นอันนางนกเสียแรงเปล่า ทั้งนี้ด้วยความเฉลยของตงหนามเอง นักไม่ถึงว่าไข่ของตนจะเป็นอาหารอันโอชะของนก □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สมัคร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร สมบัติ และต่างจังหวัด ตำแหน่งงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเบ็ดธรรมค่าอีกเล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดหนังสือเช็คไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ๓ ปีทำการไปรษณีย์ชำระค่าเงิน ในนามบริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เป็นหัวรับ

แบใบ กองกาญจน์

ธรรมบุญ แสงวังหิ ลำภาพ
ปราโมทย์ ๗ ระนอง แดกดี

หนังสือพิมพ์สมัคร

บริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวที เกษนประภาส
บรรณาธิการ นิธรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พาสี วรชนะประทีป ๗ ระนอง
ธีร เชื้อทองศรี เชื้อขัน ศรีธำชัย
พิชิตวงศ์ทองธรรม โกศล กระจ่างรัตน์

กองบรรณาธิการ

นวดศรี ประภาศิริ
ปรีดา ทุนนุกดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นักวิชา สุประภาคนันท์ อ.บ.ร.บ.
สุกักร ด้งหอดระ อ.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธมธ อ.บ. Ph. D.
อ.ร.ว. ธอวงศ์โสม โรจนะบุรานนท์
กนก สามเสน วิธ
พทอหุญจอรวิธ กุณวิศา
อบต ภิรมมคต อ.บ.
สมศรี สุกมณีนันท์
พทอหุญจอนงค์ นิธิยานนท์
เสงี่ยม เพ้าทองสุข
จำนง รังสิกุล อ.บ.

สำนักงาน ๘๘/๒๖-๒๘ อาคารวัดพิศนพ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๔๐๖๖

๖๒๒ ๖๖๖ ๒๕ ๖๖.๑.๒๕/๒.

นิทาน หม่า

บรรณ หันดูเลขา

กากับนกระจิบ

เรื่องนี้เป็นนิทานแบบเล่าทวนซ้ำอย่าง
นิทานลัทธิที่เล่าไปแล้ว หม่อมคินอ่องเล่าไว้ว่า
ครั้งหนึ่งกาตัวหนึ่งจับนกระจิบได้ตัวหนึ่ง
พอจับได้ก็พูดว่า

“ข้าจะกินเจ้าเสียเดี๋ยวนี้ละ”

นกระจิบได้ยินเช่นนั้นก็ร้องไห้คร่ำครวญถึงลูกว่า
“โอ ลูกเอ๋ย ลูกรักของแม่ นี่ถ้าแม่ถูกอากินตาย
ไปแล้ว ลูกจะอยู่กับใครล่ะ ใครจะดูแลลูก”

พอได้ยินนกระจิบพูดถึงลูก กากก็มาใคร่ครวญดูว่า

“โอ เนื่อนนกระจิบเห็นที่จะนุ่มลึกกว่าแม่นนกระมัง
นกแก่ๆ หนึ่งมันเหนื่อย”

คิดดังนั้นแล้ว กากจึงพูดกับนกระจิบว่า

“เจ้ามีลูกด้วยหรือ ถ้าอย่างนั้นเอาเถอะ ข้าจะ
ปล่อยเจ้าไป ถ้าเจ้ารีบปากว่า เจ้าจะส่งลูกของเจ้ามาให้
ข้ากินในอีกเจ็ดวันข้างหน้า”

“ได้ซีท่าน” นางนกระจิบรีบปากรับคำแข็งขัน
“รับรองว่าข้าจะส่งลูกมาให้ท่านแน่ๆ เลย”

แล้วนางนกระจิบก็ลาจากด้วยความปิติยินดีไม่คิด
ตายแล้วเกิดใหม่ ครั้นถึงวันกำหนดนัด กากก็มาถามหา
นางนกระจิบ ทวงถามถึงลูกนกระจิบตามสัญญา นาง
นกระจิบก็ตอบบ่ายเบี่ยงว่า

“ขออภัยเถะท่าน ตัวท่านนั้นนะกินของสกปรก

โสโครกสารพัด ปากของท่านจึงสกปรกไม่น้อยเลย แล้ว
ลูกนกของข้ามันน่าจะออกเป็นสาวสวยสะอาด ข้าจะปล่อย
ให้ตกอยู่ในปากอันสกปรกของท่านได้อย่างไร ถ้าท่าน
ไม่ล้างปากให้สะอาดก่อนหน้าข้าเสียก่อน ข้าเป็นไมยอม
ให้ลูกนกของข้าหอรก”

กากจนปัญญาจะบังคับนางนกระจิบแต่อย่างไรได้
จึงต้องพูดว่า

“ก็ได้ คอยเดี๋ยวก็นั่นแหละ เดียวข้าจะกลับมา จะ
เอาน้ำมาด้วย”

แล้วกากก็บินไปเที่ยวหาน้ำ พอจะหาน้ำ ก็พูดว่า
“น้ำจ่าน้ำ ช่วยมากับข้าหน่อยซี น้ำจะได้ล้างปาก
ข้า ข้าจะได้กินลูกนกระจิบ”

น้ำก็ตอบว่า “ถ้าไม่มีหม้อตัก เจ้าจะให้ข้าไปได้อ
อย่างไร เจ้าไปหาหม้อมาก่อนซิ”

“ตกลง” กากพูดแล้วก็บินไปเที่ยวหาหม้อตักน้ำ
หาอยู่พักหนึ่งก็ไปเจอหม้อดินเข้าใบหนึ่ง จึงพูดว่า

“หม้อจ่าน้ำ ช่วยมากับข้าหน่อยซี หม้อจะได้
ตักน้ำ น้ำจะได้ล้างปากข้า ข้าจะได้กินลูกนกระจิบ”

“ข้าก็อยากไปกับเจ้าหอรก” หม้อตอบ “แต่ว่าตรง
ข้างๆ ตัวข้าเกิดมีรูทะลุเสียแล้ว ไปหาดินเหนียวมาอุด
เสียก่อนซิ”

“ตกลง” กากพูดแล้วก็บินไปเที่ยวหาดินเหนียว

พอเจอคนเหี้ยมเข้า กากก็พูดกับ
คนเหี้ยมว่า

“คนเหี้ยมจำคนเหี้ยม ช่วย
มากับข้าหน่อยซี คนเหี้ยมจะได้
อุตุทะเลที่หม้อ หม้อจะได้ตักน้ำ น้ำ
จะได้ล้างปากข้า ข้าจะได้กินลูกนก
กระจิบ”

“ข้าก็อยากไปกับเจ้าหรอก”
คนเหี้ยมตอบ “แต่ว่าตัวข้ามันแข็ง
เหลือเกินนี่ จะอุตุทะเลเข้าไปได้
อย่างไร เจ้าไปหาควายให้มาตีแปลง
ที่นี่ก่อนซี”

“ก็ได้อ” การับคำแล้วก็บินไป
เที่ยวหาควาย พอเจอควายเข้าตัว
หนึ่งจึงตรงเข้าไปพูดกับควายว่า

“ควายจำควาย ช่วยมากับข้า
หน่อยซี ควายจะได้ตีแปลงที่ดิน
เหี้ยม คนเหี้ยมจะได้อุตุทะเล
ที่หม้อ หม้อจะได้ตักน้ำ น้ำจะได้
ล้างปากข้า ข้าจะได้กินลูกนก
กระจิบ”

“ข้าก็อยากไปกับเจ้าหรอก”
ควายตอบ “แต่ข้าหิวเหลือเกิน ตี
แปลงไม่ไหว เจ้าไปหาหญ้ามาให้กิน
ก่อนซี”

“ตกลง” กาพูดแล้วก็บินไป
เที่ยวหาหญ้า พอเจอหญ้าก็พูดกับ
หญ้าว่า (อ่านต่อหน้า 147)

จิตดา - (ออกเสียงจิตดาหรือจิตดา) ผู้ที่
สันทัดในการเรียนทุกแขนง

“ป้อมแปม” ต้องการอักษร ก.ร.ภ.ศ. มีความหมาย
เป็นสิริมงคล สง่างาม เป็นที่รัก สุนิตราแปลว่า
อะไร

มีแต่ สุนิตรา แปลว่าของขวัญ

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

กมลิกา - (ออกเสียงกอนมิกา) คล่องแคล่ว

กมลดา - ไม่เกาทอง ใช้เปรียบกับร่างอันอ่อน
ของหญิงสาว

กฤษา - สายฟ้าพระอินทร์

“ตำรวจ” ต้องการอักษร ก.ข.ค.ฆ.ง. ตัวหนึ่งควักได้

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

กมลศ - ผู้เป็นใหญ่ในคณะ

กษัตริย์ - พระอาทิตย์

เขมรจิต - ชนแล้วอย่างสะควกและปลอศภัย

“ลักณา” ต้องการอักษร ส.ล.ม.น. ขอให้ขึ้นต้นด้วย
อักษรที่เป็นศรี มีสามพยางค์ ความหมายไม่จำกัดขอให้
เป็นชื่อเก๋ๆ

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)

ลักสมณ - ที่ส่องแสงระยิบระยับ

โลจนนิภา - เหมือนดวงตา

ลักขณา - กำพุด

“ประสาธ” ต้องการอักษร ป. ช.น.ด.น. ความหมาย
ไม่จำกัด ให้คล้องกับชื่อพี่สาวว่า ปวีณรัช

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

ประกัธรา - สวยงามอย่างยิ่ง

ประศัธยา - (ออกเสียงประสัคสะยา) ดีเยี่ยม
ได้รับคำสรรเสริญ

ปรัศมา - (ออกเสียงปรัศสะมา) เจียบ สงบ □

กากับนกระจิบ - ต่อจากหน้า ๒๕

“หนูเจ้าหนู ช่วยมากับข้าหน่อยสิ หนูจะได้
เลี้ยงควาย ควายจะได้ตีแปลงที่ดินเหนียว ดินเหนียวจะ
ได้อุครุทะลุที่หม้อ หม้อจะได้ตักน้ำ น้ำจะได้ล้างปากข้า
ข้าจะได้กินลูกนกระจิบ”

“ข้าก็อยากไปกับเจ้าหรอก” หนูตอบ “แต่
ควายควมันโตเหลือเกิน กินแต่ละที่ต้องกินมากๆ เจ้าต้อง
ไปหาที่ดินให้ข้างอกมาก ๆ เสียก่อนสิ ถึงพ่อจะให้ควาย
กิน”

“ก็ได้อ” กาพูดแล้ว ก็บินไปเที่ยวหาที่ดินปลูกหญ้า

พอเจอที่ดินเข้าแห่งหนึ่ง กาก็พูดว่า

“ที่ดินเจ้าที่ดิน ช่วยมากับข้าหน่อยสิ ที่ดินจะได้
ช่วยทำให้หนูว่างอก หนูจะได้เลี้ยงควาย ควายจะได้
ตีแปลงที่ดินเหนียว ดินเหนียวจะได้อุครุทะลุที่หม้อ หม้อ
จะได้ตักน้ำ น้ำจะได้ล้างปากข้า ข้าจะได้กินลูกน
กระจิบ”

“ข้าก็อยากไปกับเจ้าหรอก” ที่ดินตอบ “แต่
คุชที่ดินของข้ามีแต่ป่าเต็มไปหมด แล้วหนูจะว่างอกได้
อย่างไร ไปกางป่าเสียก่อนสิ”

“ได้ซิ” กาพูดแล้วก็บินไป กาไปหาบ่า เจอะบ่าแล้วก็พูดว่า

“บำจ่าบ่า ช่วยไปให้หันหน้อยยี่ ที่ดินจะได้เตียนทำให้หญ้างอก
หญ้างจะได้เลี้ยงควาย ควายจะได้คั้นปลงที่คินเหนียว คินเหนียวจะได้
อุดรทุละลูที่หม้อ หม้อจะได้คักน้ำ น้ำจะได้ล้างปากร่า ร่าจะได้กินลูก
นกกระจับ”

“ ร้าก็อยากจะไปให้พ้นหรอก ” บ๊ายตอบ “ แต่ร้าไปไม่ได้นี่ รากันไม้แต่ละคันมันยึดแน่น เจ้าไปหาไฟมาเผาซักก่อนสิ ที่ดินจะได้เย็น ”

“ดีละ” กาหุดแล้วกรีบไปหาไฟ พอเจอไฟแล้วก็พูดกับไฟว่า

“ไฟจำไฟ ช่วยนาถกับจำหน้อยสิ ไฟจะได้เผาป่า ป่าจะได้ทำให้
ที่ดินเคียน ที่ดินจะได้ทำให้หญ้างอก หญ้าจะได้เลี้ยงควาย ควายจะได้
ไปตีนปลงที่ดินเหนียว ดินเหนียวจะได้ขุดรูทะเลที่หน่อ หน่อจะได้ตักน้ำ
น้ำจะได้ล้างปากข้า ข้าจะได้กินลกนกกกระจับ”

“ตกลง ข้าจะไปกับเจ้าเดี๋ยวนี้แหละ” ไฟพูดอย่างเต็มอกเต็มใจ ทำให้ภาคใจเป็นล้นพ้นที่จะได้กินลูกนกกระจิบสมดังปวารณา หาได้ทันนึกไม่ว่า ไฟเป็นของร้อน การจะคาบไฟไปให้ถึงบ้านนั้นไม่ใช่ของทำได้ง่ายๆ เพียงคาบไฟไว้ครู่เดียว ไฟก็เผาปากกาเสียไหม้ทองไปหมด จนกาหมดไม่ไหว ต้องรีบคายไฟทิ้งไป เป็นอันไม่ได้ไฟไปเผาป่า ที่ดินก็เลยไม่เคียนหญ้าก็ไม่โตอีกเลยไม่ได้เลี้ยงควาย ควายก็ไม่ได้คั้นปลงที่ดินเหนียวดินเหนียวไม่ได้ไปอุดรูทะลุที่หม้อ หม้อไม่ได้ตักน้ำ น้ำไม่ได้ล้างปากกาเลยไม่ได้กินลูกนกกระจิบ ต้องบินกลับไปรังด้วยความอับอายขายหน้าทั้งนี้ด้วยความเขลาของคนนั่นเอง □

อัตราค่าส่งมาบิกหนังสือพิมพ์ต่อครัวเรือน

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี ตลอดจนจังหวัด ด้านกิจการจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มเติมค่าส่งแบบธรรมดาคืออีกเพิ่มละ ๒.๕๐ บาท อนุญาตให้หรือเข้าไปรษณีย์ ระบุส่งจำนวน ๓ ครั้งทำการไปรษณีย์ราคาเพิ่ม ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นหรับ

มัลลย์ อนุรักษ์

อนันต์ ไชยาประเสริฐ ลำอากาพ
ปราโมทย์ วรรณทอง แอกลี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์ธนวัฒ จํากัด เจ้าขอ

คู่อาฆวนการ เหวค้ เก็ดนประภาส
บรรณาธิการ นิธวทรน บันทอง

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์ ดร. วรธน ประทีป ๓ วะทอง
 ศักดิ์ เต็มแห่งศรี เวชชน ศรีธานี
 พิศาล วงศ์ทองธรรม โกศล กระฉ่างวิเศษ

កងចក្រ

พลตรี ประกาศิต
 ยี่ดา ทนบกักดี สมบูรณ์ ธรรมคุณ
 ประทมน ทวีธรรมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

ข้าพเจ้า ขอประกาศนันทน์ อ.บ.ร.ม.

ศกัทรา สังคหกะ ๒.๖.

ס.ב. מ.א. -

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ., Ph. D.

๓.ร.ว. ตอาก์โสม โรจนบรรณานนท์

កម្ពុជា ជាមួយ វិញ

สหกรณ์จังหวัดจันทบุรี คณะวิเทศ

... **ສູນ ກຳລັງກຳ ສ.ປ.**

๒๒๖

ลพทอกรุ่งอรุณกั นิธิสถาน

นางสาว พิศาลพร พิศาลพร

จำนง รังษิกุล ช.บ.

สำนักงาน ๘๓/๑๖-๑๘ อาคารรัฐสภาตึก ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๕๐๓๖

๖๒๒ ฉบับ ๘/๗๖ 12 ๗-๑-๒๕/๒

นิทาน ฟิลิปปีนส์

บรรณ พันธ์เมธ

โง่ไม่น่าเชื่อ

คนโง่ของฟิลิปปีนส์คนนี้ชื่อปโตล มีอะไรคล้าย ๆ กับสรีรอนนซ์ของเรา ทั้งที่แมกซีโมราโมส เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งชื่อปโตล เมื่อครั้งปโตลยังเป็นเด็กอยู่นั้นปโตลเฝ้าแต่คิดว่า "คนเราทำอะไรไม่ถึงต้องทำงานอะไรต่ออะไรมากมายนัก ที่ถึงคราวจะกินก็ กลับไม่ค่อยมีอะไรจะกิน" เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ปโตลก็เลยหนีออกจากบ้านมาเที่ยวคุหรคุหร และก็ยังนับเป็น โชคดีที่เกิดมีผู้หญิงทำงานคนหนึ่งยอมแคะงานกับปโตล ซึ่งปโตลเองก็ยังอดแปลกใจไม่ได้

วันหนึ่งเมียปโตลพูดว่า "เข้านแกลอยู่บ้านคุลคุไปนะ ปโตล" ปโตลก็ร้องเอ๊ะคะไรขึ้นมาว่า "อะไรกัน ข้าเป็นผู้หญิงหรือจะได้ให้ข้าเฝ้าบ้านคุลคุ ก็ทำไมแกลไม่อยู่บ้านคุลคุล่ะ"

"ข้าจะออกไปธุระข้างนอก"

"ธุระอะไรกัน"

"ก็ธุระหาอะไรมาใส่ปากใส่ท้องนะซี เราไม่มีอะไรจะกินอยู่แล้ว หรือว่าแกลอยากจะไปหาเองล่ะ"

ได้ยินเมียว่าให้ไปหาอาหารมากินอย่างนั้น ปโตลก็เสียใจอ่อนลงพูดว่า

"ถ้าอย่างนั้นข้าอยู่บ้านคุลคุดีกว่า"

"ถ้าจะคุลคุล่ะก็ระมัดระวังให้ดีๆล่ะ" เมียปโตล

ส่งแล้วส่งอีก ก่อนจะลงบันไดเรือนไป

ครู่ต่อมาลูกของปโตลก็ร้องจ๊วออกมา ปโตลส่งลูกอย่างเฉียบขาดว่า

"นิ่งนะ"

แต่ลูกก็ยังร้องแผดเสียงดังขึ้น ๆ ปโตลจึงเอาลูกใส่เปล พูดว่า

"บอกให้มันเงื่องงทำไมมันเง"

ทารกน้อยนั้นก็ยิ่งร้องต่อไปอีก ปโตลนึกแปลกใจว่า "ลูกเรานี้มันเป็นยังเงนะมันถึงร้องไม่ยอมเง" ทันใดนั้นปโตลก็เหลือบไปเห็นนมอมของทารกนั้นขึ้นมา จึงคิดต่อไปว่า

"อ้อ อ้ายเงเอง มันคงเป็นผี เจ้าหนูมันคงจะกลัวผี ถึงได้ร้องนัก เคี้ยวเงจะคงทำให้มันหายกลัวทีเดียว"

คิดดังนั้นแล้ว ปโตลก็กอดรัดนมอมอ่อน ๆ ของเจ้าหนูลูกชายหมายจะบีบให้ผีแตก และก็ได้ผลคือเจ้าหนูเงเงียบไม่ร้องสักแอะ ปโตลก็ใจกว้างออกมาว่า "ค่อยๆ เล่าแล้วไหมล่ะ ถึงได้เงเงเงียบเหียว ดีละเราจะได้อาหารหลังสักกับหนึ่ง"

เมื่อเมียปโตลกลับมาจึงเห็นปโตลนอนหลับ พอเดินไปที่เปลลูกเท่านั้นละ เมียปโตลก็ร้องกรี๊ดออกมาว่า

ว่า

“นี่แกไปทำอะไรลูกหา ปโตล”

“ร้องอะอะไปได้” ปโตล
พูดอย่างเบือๆ “ก็ให้ลูกนอนหลับ
นะซี”

“อ้อ นี่แกนึกว่าลูกนอนหลับ
งั้นหรือ ลูกเรานะหมดลมไปแล้ว
แกไปทำอะไรมัน”

ปโตลก็เลยอธิบายให้เมียฟัง
ว่าเห็นผ้อยู่นหัวลูก ก็จัดการกจะ
ให้ผีแตก ลูกจะได้หายปวด “แล้ว
ก็หายจริง ๆ นอนหลับไม่ร้องเลย
เห็นไหมล่ะ ช้าก็เลยไปนอนบ้าง”
ปโตลกล่าวเสริม เมียยังไต่ถามผิว
เล่าอย่างนั้นยังร้องไห้หนักขึ้น ว่าพัน
ว่า “มีผิวโง่บัดซบอย่างนี้ มันช่าง
อันตรายเสียจริง”

ศวันท์หยุดร้องไห้แล้ว เมียก็พูด
กับปโตลว่า

“เราจะต้องเอาลูกไปฝัง แก
ไปเชิญนักบวชมาสักคนหนึ่งซี ให้
มาช่วยทำพิธีให้”

“ไปเชิญที่ไหนล่ะ”

“ก็ไปตามที่ที่เขาชุมนุมกัน
สวดมนตร์นั่นซี”

“แล้วจะรู้ได้ยังไงล่ะ ว่าคน
ไหนเป็นนักบวช”

“คนที่แต่งตัวขาวๆ หนวดยาวๆ
นั่นแหละ นักบวชละ” เมียปโตล
(อ่านต่อหน้า 147)

“สรวรรณ” คือการอักษร น. หรือ ร. หรือ ศ. หรือ

ให้ความหมายว่า เป็นคนมีความมานะพยายาม ฉลาด
เกิดเวลา ๑๕๕ น. คนวันจันทร์ นับเป็นวันจันทร์หรือ
อังคาร

นับเป็นวันจันทร์ อักษรที่ต้องการเขียนมาเหมือน
บ. แต่เมื่อคำอื่นๆที่เขียนแล้วเหมือน น. จึงไม่ทราบว่
อะไรแน่

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

รณีย์ - เหลลิตเหลลิตยนิค
รสจันทร์ - (ออกเสียงรสจัน) ที่มีเสน่ห์
นรญา - ให้เกียรติคน

“พรรณา” คือการอักษร อ. หรือ ก. มีความหมาย
ว่ามีอำนาจ เป็นคนจิตใจดี หรือเป็นที่รวมความรักของ
พ่อแม่ ขอให้คล้องกับนามสกุลด้วย (เด็กเกิดวันลอย

กระทิง)

ไม่ได้บอกนำว่าหญิงหรือชาย ก็ควรจะเป็นอย่าง
จึงหาหรือชายให้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

เอกจิต - มีใจเดียวกัน ร่วมกันเป็นหนึ่ง คิดถึง
สิ่งเดียวกัน
อาภาณุ - (ออกเสียงอาภา) ถึงคนเจ้าทอน
อิศวร - ที่เข้มแข็งทั้งกายและใจ

“นัทธี” คือการอักษร ณ.ร. อยากให้มีคำณ้อยด้วย
เพราะว่าชื่อคนนัทธีใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ณฐา - ที่ตั้งแห่งความรู้
ณฐิชา - อันเนื่องด้วยที่ตั้งแห่งความรู้
ณฐกุล - สกุลแห่งที่ตั้งแห่งความรู้ □

โง่ไม่น่าเบื่อ - ต่อจากหน้า ๒๕

ตอบอย่างเหลือออก “ไม่อยากจะบอกมาตรงๆดีกว่า
ไม่ต้องถามโน้นถามนี้ให้โยกโยไป คนไม่อยากจะทำงาน
มักมีปัญหาอย่างนี้เสมอ”

ตกลงเป็นอันปโตเป็นผู้ไป ขณะเดินมาตามทาง
ปโตเกิดไปเห็นพระชาวเขาค้างหนึ่งก็คิดว่า “เอ นี่
ละมังที่เมียเรว่าเป็นนักบวช เพราะหนวดก็ยาวตัวก็
ขาว” แล้วก็วิ่งไปที่พระ ถามว่า

“นี่แน่ ท่านนักบวช ช่วยมาทำพิธีฝังศพลูกให้ข้า
หน่อยเถอะ”

พระหันหน้าไปทางหนึ่งแล้วก็ร้อง แบ แบ ออกมา
ปโตนึกว่านักบวชไม่ยอมไป ก็พูดซ้ำอีก พระก็ร้องแบ
แบ ร้องมันไป ปโตรักใจจึงเอาเชือกผูกรอบคอพระ

ลากเอาไปให้เมียที่บ้าน เมียร้องถามว่า

“ปโต นันตูกเอาเจ้าตัวนั้นมาทำไม”

“ควโหนกัน”

“ก็พระนั่นไงละ”

“พระที่โหน นักบวชค้างหาก”

“พอแล้วๆ ข้าไปจัดการเองดีกว่า” เมียปโตต้อง
ไปจัดการเรื่องต่างๆเองจนการฝังศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ต่อจากนั้นอีกสองสามวัน เมียปโตบอกหัวว่า

“นี่แน่ปโต ช่วยไปซื้อเกลือมาให้หน่อยเถอะ ข้าจะ
เอามาต้มกับแจอกปากใหญ่” ปโตก็รับคำด้วยความ
ยินดี เพราะนึกถึงกับข้าวอร่อยที่ตนจะได้กินเย็นนั้น

ปโตรีบไปรีบมา เพราะเมียส่งวาทอย่างนั้น แต่

พอมถึงลำธารที่จะต้องข้ามกลับบ้าน ปโตลได้ยื่นเสียมนำไหลในลำธาร
ก็คิดว่า "เจ้าลำธารมันรอนหาไมนะ ถ้าจะหิว เอา เอาเกลือไปกินก่อน
ก็แล้วกัน" ก็ดลเกลือเกลือลงไปในน้ำ

พอถึงบ้าน เมียถามว่า "ไหนล่ะเกลือ" ปโตลก็ตอบว่า "เห็นลำธาร
มันรอนของกิน ข้าดลส่งสารไม่ได้ เลยเอาเกลือให้กินไปก่อน"

"โง่ร้ายกาจ" เมียปโตลร้องออกมา "ลำธารมันจะกินเกลือไปทำไม
เอา เฝ้าหม้อแกงนี้ไว้ ข้าจะไปซื้อเกลือเอง"

"ตกลง" ปโตลรับคำ

พอเมียออกจากบ้านไป ปโตลก็ไปคุไฟในเตา หันโคนนั้นก็แลเห็น
หวนกเงือกผลุบโผล่ๆ อยู่ในหม้อที่น้ำกำลังเดือดพล่านอยู่ ปโตลคิดว่า
นกเงือกนั้นจะออกจากหม้อมาจิกตัว จึงร้องออกมาลั่นว่า

"ข้าไม่กลัวเจ้าหน่อรอก อย่ามาทำท่าจะจิกข้าหน่อยเลย"

ไม่ช้าพอน้ำเดือดต่อไปอีก หวนกเงือกก็ผลุบลงไป ปโตลดีใจร้อง
ออกมาอีกว่า

"เจ้าเลิกจิกจะจิกข้าแล้วไซ้ไหมล่ะ ข้าเป็นใหญ่ในบ้านนี้ เจ้าทำ
อะไรข้าไม่ได้หน่อรอก"

แต่พอปโตลพูดอย่างนี้ เจ้านกเงือกก็ผลุบหัวขึ้นมาใหม่อีก ปโตลอด
โมโหไม่ได้ เลยเตะหม้อแกงเสียจนหม้อแกงกลิ้งลงมาจากเตา น้ำที่กำลัง
เดือดๆ ก็เลยลวกปโตลเข้าให้ ปโตลผู้แสนโง่จึงได้ถึงคราวอวสานด้วย
ความโง่ของตนนั่นเอง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สมัคร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๐ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๐ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๔.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๐ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และบางจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท สมาชิกรอเช็คไปรษณีย์ ระบบจ่ายเงิน ๓.๐๐ บาท
ไปรษณีย์รายค่าเพิ่ม ในนามบริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เป็นทวีป

กึ่งกาญจน์ ไชยวรินทร์

อนันต์ ไชยประเสริฐ ลาอภาพ
ปราโมทย์ ๗ ระนอง นชก

หนังสือพิมพ์สมัคร

บริษัทการพิมพ์สมัคร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิตยวรรต ปันทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรณะประทีป ๗ ระนอง
สตีเฟ่นทองศรี เชื้อขัน สุริยา
นิธิตา วงศ์ทองธรรม ไชยธรรม ธรรมารัตน์

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรณะประทีป ๗ ระนอง
สตีเฟ่นทองศรี เชื้อขัน สุริยา
นิธิตา วงศ์ทองธรรม ไชยธรรม ธรรมารัตน์

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พจน์ วรณะประทีป ๗ ระนอง
สตีเฟ่นทองศรี เชื้อขัน สุริยา
นิธิตา วงศ์ทองธรรม ไชยธรรม ธรรมารัตน์
พจน์ วรณะประทีป ๗ ระนอง
สตีเฟ่นทองศรี เชื้อขัน สุริยา
นิธิตา วงศ์ทองธรรม ไชยธรรม ธรรมารัตน์

สำนักงาน ๘๘/๒๖-๒๘ อาคารวิเทศมนตรี ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๔๐๒๖

๙๒๒ ๑๕๖ ๒๗ ๑๙๓๖ ๒๕/๒

โหม่น อินเดีย (ราชสถาน)

บรรณ พันธ์ุณ

อุบายได้เข้ากรุง

นิทานเรื่องนี้คล้ายคลึงกับนิยายเบงกอลของเสฐียรโกเศศอยู่เรื่องหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องหาซื้ออย่าง
ศรีธนชัย เรื่องอย่างนั้นคงจะเป็นเรื่องถูกใจคน จึงมีเล่าตรงกันหลายต้น เรื่องนี้แอล เอ็น บิรลา
เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่ง ชาว ชนชั้นชาวนาได้ถามมียาน คือคน
ที่เป็นมุสลิมว่า

“โอเอ นี่แน่เพื่อน เราอยากเห็นกรุงเดลีจังเลย
ทำอย่างไรนะจึงจะได้ไป”

“เอาเกือกฟาคีเเรเข้าสักคนเป็นได้ไปแน่” มียาน
ตอบ ผลก็คือชาวถอดครองทำออกมาฟาคีเเรเข้าให้
สองที มียานรีบนำความไปแจ้งตำรวจ ตำรวจจึงสั่งให้
ชาวไปหากษัตริย์ซึ่งเป็นผู้ตัดสินคดีของพวกมุสลิมที่กรุงเดลี
แทนที่ชาวจะตกใจกลับพูดว่า “ก็ดีไปเลยนะซี กำลัง
อยากอย่างนั้นอยู่แล้ว” แล้วทั้งชาวและมียานก็ออกเดิน
ทางไปยังกรุงเดลี

ขณะที่กำลังเดินทางเข้าไปในกรุงนั้น ชาวผ่าน
ร้านขายขนมแห่งหนึ่ง รู้สึกหิว จึงแวะดู ที่ร้านนั้นมี
ขนมของกินมากมายหลายชนิดซึ่งชาวไม่รู้จัก ชาวเข้าไป
ที่ขนมอย่างหนึ่งแล้วถามว่า “นี่อะไรนะ” เจ้าของร้าน
ขายขนมตอบว่า “โคธูระ” ซึ่งขนมนี้มีความหมายตรง
กับคำว่า โคธูระ ที่แปลว่า หยิบขึ้นมาสองอัน ชาวจะ
เข้าใจหรือแกล้งทำเป็นไม่เข้าใจอย่างไรก็ตาม ก็ได้หยิบ
ขนมขึ้นมาสองอัน พอหมดแล้วก็เข้าไปที่ขนมอีกอย่าง

หนึ่ง ถามว่า “นั่นอะไร” เจ้าของร้านก็ตอบว่า “ชะชะ”
ซึ่งแปลได้ว่า “กินซิ” ชาวก็สำคัญว่าเจ้าของร้านบอก
ให้กิน ก็เลยหยิบขึ้นมาอีก ๒-๓ ชิ้น พอกินเสร็จ
เจ้าของร้านมาทวงสตางค์ ชาวก็ไม่ให้ แล้วก็ออกจาก
ร้านเดินไปยังศาลาภาษี เจ้าของร้านไปฟ้องตำรวจ ตำรวจ
ก็ให้ตามไปฟ้องชาวต่อภาษี

ขณะนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งมีลูกชายเล็กๆ มาด้วยคน
หนึ่งเดินผ่านมาทางนั้น ลูกชายหญิงนั้นชนเหลือขอ
หญิงผู้เป็นแม่จึงร้องออกมาว่า “นี่แน่ท่าน ช่วยคิด
เจ้าเด็กชนคนนี้ทีเถอะ” ชาวได้ฟังไม่รังเกียจ เอามีด
มาตัดหูเด็กออกทั้งสองข้าง หญิงนั้นก็ร้องลั่นว่า “เจ้าข้า
คู่ชู้ชายคนนั้นมาตัดหูลูกข้า” แล้วเลยไปแจ้งความตำรวจ
ชาวก็ว่า “ข้าจะไปหากษัตริย์อยู่แล้ว อยากจะฟ้องอะไร
อีกก็ตามมาเถอะ”

ขบวนโจทก์ของชาวชักจะใหญ่ขึ้นๆ มาตามทาง
ชาวก็ได้เห็นผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งชื่อน้ำมันอยู่ในร้าน
ของพานิยา (คือพานิชพ่อค้า) และด้วยความพลั้งเผลอ
หญิงนั้นทำน้ำมันหก แล้วก็ร้องให้กลัวพ่อจะโกรธ
พานิยา พูดว่า

“อย่าร้องไห้ไปเลย หกไปบ้าง
ก็ดีแล้ว คาวร้ายบางดวงจะได้กลายเป็นดีไปได้เพราะน้ำมันที่หกไปนี่”

ซาฎุได้นิพนธ์นิยายหุดอย่างนั้น
ไม่ฟังอีว้าคำอีรม ตรงเข้าไปเอาไม้
หวดลงไปบนหมอน้ำมัน จนน้ำมัน
ไหลนองเต็มร้าน ซาฎุคิดว่าถ้าน้ำมัน
หกนิดหน่อยแปลว่าคาวร้ายบางดวง
จะกลายเป็นดี ถ้าอย่างนั้นทำลาย
หมอน้ำมันเสียทั้งหมดดีกว่า คาว
ร้ายทั้งหลายจะได้กลายเป็นดีไปด้วย
กันทั้งหมด พานิยาร้องออกมาด้วยความ
โกรธแค้นว่า

“เรื่องอะไร เจ้านี่จึงมาหวด
หมอน้ำมันของเราแตก”

แล้วก็เลยไปแจ้งความต่อตำรวจ
ซาฎุว่า “เราก็จะไปหากาสิโนอยู่แล้ว
พานิยาอยากจะทำอะไรก็ได้ด้วยกัน
เถอะ”

เป็นอันชวนใจทักของซาฎุ
ใหญ่จริงๆเมื่อมาหากาสิโนศาล กาศิ
หยิบเรื่องมาพิจารณาทีละเรื่องๆ เริ่ม
ต้นก็ถามซาฎุว่า “ทำไมจึงเอา
รองเท้าไปฟาดมียาน” ซาฎุก็ให้
การว่า “ขอได้โปรดเถิดท่าน ข้า
เป็นคนบ้านนอกโง่ๆ เมื่อถามมียาน
ว่า ทำอย่างไรจึงจะได้เห็นกรุงเตลีส”
(อ่านต่อหน้า 147)

ปณิชา - สนที่รับคำสั่งรวดเร็ว

ปณิ - รุ่งโรจน์ นำพิศว

“จิรา” อักษรไม่จำกัด ความหมายให้เป็นสิริมงคล
สำหรับแฝดชาย (พี่) หญิง (น้อง) ขอให้ชื่อคล้องกัน

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (ชาย)

จนิศ - ความยินดี ความพึงพอใจ

จารพ - งาม เป็นที่รัก

ชื่อคนเกิดวันอังคาร (หญิง)

จทิรา - (ออกเสียงจติรา) พระจันทร์

จารวี - งาม เป็นที่รัก

“นิศา” ต้องการอักษร ป.ส. ให้มีความหมายว่า เป็น

ที่รัก น่ารัก น่ารัก สวยงาม จะให้เป็นชื่อดอกไม้ หรือ

เหวคา หรืออะไรก็ได้ที่น่าด้วยอักษรข้างต้น

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

ปุตทวี - (ออกเสียงปุตทวี) บัวขาว

ปุษปวรรษ - (ออกเสียงปุตสะปะวัค) ดอกไม้ที่
ไปรยคุงฝน ฝนดอกไม้

ตุจิว - เหวคา ผู้มีอายุยืน

“มัทนา” ต้องการ ก.ส.ป.ร.

ป. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (หญิง)

กุตสุดา - ลูกสาวแห่งสกุล

กฤษณา - (ออกเสียงกฤษณะลา) น้ำหนัก
ทองแห่งขนาดหนึ่ง

เกศดา - (ออกเสียงเกศสะดา) ชื่อพระวิษณุ

อุปายได้เข้ากรุง - ต่อจากหน้า ๒๕

มียานก็ตอบว่า “เอาเกือกฟาคใครเข้าสักทีสองทีเป็นได้
เห็นแน่” ข้าก็อยากจะลองดู ขณะนั้นไม่มีใครอยู่ใกล้ๆ
มีแต่มียานคนเดียว ข้าก็เลยลองกับมียาน ถ้าหากท่าน
จะว่าผิด ข้าก็ขอรับผิด”

เมื่อข้าฯให้การอย่างนี้ กษัตริย์กลับไปซักมียาน ผล
ก็คือ มียานผิดเต็มประตู ค่อยไปถึงเจ้าของร้านขายขนม
ซึ่งห้องว่าข้าฯกินขนมแล้วไม่ให้สตางค์ ข้าฯก็ให้การว่า

“ท่านกษัตริย์ ขอท่านได้โปรดถามเจ้าของร้านขาย
ขนมดูเถิดว่าเขาพูดกับข้าฯอย่างไร เขาสั่งให้ข้าฯกิน
ขนมหรือเปล่า ก็เขาพูดว่า “โคอุระ” ข้าฯก็หยิบขึ้นมา

สองชิ้น สองอันถ้วนๆ ไม่ขาดไม่เกิน แล้วก็กินหมด
แล้วเขาก็บอกต่อไปอีกว่า “ชะชะ” ข้าฯก็หยิบขนมจาก
ถาดมากินอีกสองชิ้น ถ้าข้าฯจะฟังด้วยคำของเขาผิดไป
ข้าฯก็ยอมรับผิด ข้าฯเป็นคนไม่รู้อะไร แต่ข้าฯก็คิดว่าข้าฯฟัง
เขาพูดไม่ผิดหรอก”

กษัตริย์ฟังข้าฯให้การแล้วก็ตัดสินว่า

“เรื่องนี้ขอให้ยกฟ้อง เพราะใจหัดเองควรจะรู้ว่า
จำเลยเป็นคนบ้านนอก ย่อมไม่รู้จักชื่อขนมต่างๆนานา
ฉะนั้นจะปรับเอาเป็นผิดไม่ได้”

ส่วนหญิงที่ลูกชายถูกตัดใบหู ก็มาฟ้องว่าข้าฯ

ได้คักหลกชายนางออกเสียทั้งสองข้าง ชาวกู้ให้การว่า

“ท่านที่เคารพ ได้โปรดตามใจกักที่เถอะว่า นางได้ขอให้ข้าคัก หลกชายแสนชนใช้หรือไม่”

หญิงนั้นตอบว่า “ข้าเพียงจะคลุกข้าให้กลัวเท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจ จะให้ทำจริง ๆ” ชาวกู้พูดว่า “ก็ข้าเป็นคนบ้านนอก ข้าจะไปรู้อะไร ได้ยินอย่างนั้นก็นึกว่าบอกให้ทำจริง ๆ นะซี”

กาซีได้หึงคักนี้แล้วก็เลยยกห้องโจทก์เสียอีก โจทก์คนสุดท้ายได้แก่ พานिया ซึ่งกล่าวหาชาวกู้ว่า

“ท่านตุลาการกาซี เจ้าผู้ชายคนนั้นมัน หวดหมอน้ำมันของข้าแตก ข้าต้องเสียหายนึงร้อยรูปี”

ชาวกู้ให้การตามที่เป็นอย่างจริงทุกอย่าง คลอดจนที่คนแลเห็นผู้หญิงสาว ที่ทำน้ำมันหกนิดหน่อยแล้วร้องไห้ และพานियाปลอมหญิงนั้นไม่ให้ ร้องไห้ เพราะน้ำมันหก จะช่วยทำให้ดาวร้ายกลายเป็นดีขึ้นมาบ้าง กาซี จึงหันไปถามพานियाว่า ได้หุดเช่นนั้นจริงหรือไม่ พานियाก็รับว่าพูดจริง ชาวกู้หุดขึ้นว่า

“ก็ถ้าน้ำมันหกนิดหน่อยยังทำให้ดาวร้ายกลายเป็นดีขึ้นมาได้ ฉะนั้นถ้าหุดหมอน้ำมันให้น้ำมันหกให้หมด แล้วดาวร้ายทั้งหลายจะได้ กลับเป็นดีเสียทั้งหมด ข้าคิดอย่างนี้ผิดหรือ”

กาซีอดข้าชาวกู้ไม่ได้ถึงกับหัวเราะออกมา ในที่สุดเลยต้องปล่อย ชาวกู้ไป ชาวกู้เลยได้โอกาสเที่ยวชมกรุงเคลีเสียสมอยาก □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมธธรรมคอีก เดือนละ ๒.๕๐ บาท ขนาดตัวเรือเช็กไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทกาวพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ศจิมาส ลทวนิช

ครุฑเมเธอร์ในงานกีฬาภาคคันของ
ร.ร. ศรีวิทยา เมื่อ ๒๐ ธ.ค. ๒๖

สุวัตร ไตรรัตน์ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แยกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิถรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรรณะประทีป ณ ระนอง
ตี๋ เต็มแสงศรี เชื้อชื่น ศรียากซ์
นิธิตา วงศ์เที่ยงธรรม โกศล กระจำรังคัน

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริดา หนูณักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.ม.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ ร.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา ร.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. ตอวงศ์โสม โรจนะบุรานนท์
กนก ตามเสน วิธ
แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศาล
ชุต คุรธมกถ ร.บ.
สมศรี สุกมณฑน
แพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๔๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกตเทพ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๔๑๓๖

โน้ต

กะเหรี่ยง

บรรณ พินธุเณร

ยอดมูสา

คนโกหกเก่งจนคนเชื่องจนหาคนไป
เคือคร่อนล้มตายนั้น ในบ้านในเมืองหนึ่งๆคงมี
ไม่มากนัก หรือไม่ก็คนเฒ่าคนแก่ไม่อยากจะ
สนทนาก็ฟังเรื่องอย่างนั้น จึงหลอมาให้เรา
รู้จักเพียงไม่กี่คน ชื่อที่เด่นๆได้แก่ ศรีธนไชย
ศรีธนไชยเชียงเมือง ที่รู้จักกันแต่ฉายาก็มีอายุลักอาย
แหลมของไทยใหญ่ เจ้าคดเจ้าอ ของพม่า ยอดมูสาที่
โกหกเป็นที่ลือเลื่องชาวกะเหรี่ยงเผ่าปะลายซี (คัง
บันทักไว้ในหนังสือศึกษาภาษากะเหรี่ยง ของนาย
โรเบิร์ต โจนส์) ก็มีฉายาตามความหมายของเขาวา โจ้เก็ก
เรียกเป็นไทยๆเสียว่า เจ้าเก็ก เรื่องของเจ้าเก็กยอดมูสา
(คล้ายเรื่องอ้ายก่องขวัญของเมืองเหนือ) มีอยู่ว่า

เจ้าเก็กเป็นลูกโขนของผัวเมียคนหนึ่ง คนทั้งสอง
ไม่ได้อยู่ด้วยกัน พ่อเจ้าเก็กต้องไปประจำทำงานอยู่ที่
แห่งหนึ่ง ปลอมให้แม่เจ้าเก็กเลี้ยงเจ้าเก็ก ลูกผู้ชอบ
โกหกโกโล่ว อยู่กับบ้านแต่ลำพัง วันหนึ่งเจ้าเก็กนึก
อยากกินหมูต้มกำลัง คิดไปคิดมาว่าทำอะไรถึงจะได้
กินหมู ก็พอลึกๆก็อุบายได้อย่างหนึ่ง จึงหายออกจากบ้าน
ไป พอกลับเข้าบ้าน ก็ตรงเข้าไปบอกแม่ว่า

“แม่ แม่ ข้าไปเยี่ยมพ่อมา แล้ว” พูดแล้วก็ทำท่า
เศร้าโศกสะอึกสะอื้นพูดต่อไปว่า “พ่อตายเสียแล้วละ
ข้าไม่รู้อะไร” เลยจัดการฝังไปเองเรียบร้อยแล้ว

ตอนนี้เราเห็นจะต้องเข้ามาทำพิธีเช่นไหว้ตามประเพณี
นะแม่”

แม่เจ้าเก็กเชื่อสนิทกว่าสามีของตนตายจริง จึง
ยอมให้ลูกชายฆ่าหมู เป็นอันเจ้าเก็กได้กินหมูสมอยาก
แต่พอได้กินหนึ่ง ก็ยังอยากได้อีก คราวนี้เจ้า
เก็กไปหาพ่อ แล้วก็บอกพ่อ อย่างที่บอกมาแล้ว

“พ่อ พ่อ แม่ตายเสียแล้วละ ข้าจัดการฝังไปเอง
เรียบร้อยแล้ว เหลืออยู่แค่เช่นไหว้ตามประเพณีเท่านั้น
เราเห็นจะต้องฆ่าหมูสักตัวหนึ่งนะพ่อ”

พ่อเจ้าเก็กก็เชื่อสนิทอีก ยอมให้ลูกชายฆ่าหมู
เจ้าเก็กก็ได้อีกกินหมูสมดังตั้งใจอีก พอกินหมดแล้ว ก็เกิด
อยากได้อีก เจ้าเก็กตรงไปตรงมา ในที่สุดก็ไปบอก
แม่ว่า

“แม่อยู่คนเดียวอย่างนี้ ไม่ดีหรอก แต่งงานเสีย
ใหม่เถอะ ข้าไปเห็นใครไว้คนหนึ่งแล้ว หน้าตาเหมือนพ่อ
ยังกับแคะแฉะ ถ้าแม่ตกลง ข้าจะไปบอกเขาให้”

เจ้าเก็กก็มีฝีมือปากดี พูดอะไรแม่ก็เชื่อหมด แม้จะ
ให้แต่งงานใหม่กับใครก็ไม่รู้ แม่ก็ตกลงยินยอม พ่อแม่
ยินยอม เจ้าเก็กก็กลับไปพูดกับพ่ออย่างเดียวกับพูด
กับแม่ว่า

“พ่ออยู่เป็นหม้ายอย่างนี้ ไม่ดีหรอก หาแม่ใหม่ให้
ข้าดีกว่า ข้าไปเห็นผู้หญิงไว้คนหนึ่งแล้ว หน้าตาเหมือนแม่

ยังกับคนคนเดียวกันแน่นะ ถ้าพ่อ
อยากได้ ข้าจะไปบอกเขา"

พ่อเจ้าเก็กก็เชื่อลยอย่างไม่น่า
เชื่ออีก คอบตกลงทันที เจ้าเก็กก็
กลับไปหาแม่บอกว่า

"เรียบร้อยแล้วแม่ เตรียมตัว
ไว้ให้พร้อมเถอะ ผู้ชายคนนั้นเขา
ตกลงจะแต่งงานกับแม่ มา มาจัดการฆ่า
หมูเถอะ"

เสร็จธุระแล้ว เจ้าเก็กก็ไปเรียก
พ่อเข้ามา ส่วนตัวเองฉวยหมูได้
ขาหนึ่งแล้ว ก็เปิดหน้าต่างหนีออก
จากบ้านไป ไม่อยู่รอหน้าให้พ่อแม่
ลงงานเอาได้

เจ้าเก็กวิ่งตรงไปยังหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ไปเจอพวกผู้หญิงเจ้าจึง
บอกขายหมูเป็นเงินครึ่งร้อย (คงจะ
ร้อยจิคามาตราเงินของพม่าเพราะ
กะเหรี่ยงพวกนี้อยู่ในพม่า) ผู้หญิง
พวกนั้นร้องว่า

"อะไกัน หมูขาคียวรดา
ครึ่งร้อย ชื้อเขาไปไคยังงิ เดียวพ่อ
เจ้าหนูเขากลับมาได้ค้าย ไม่ชื้อ
หรอก"

"ข้ามาตามทางเจอเขาแล้ว
เขากำลังดางป่ากันอยู่" เจ้าเก็กมูสา
หน้าตาเฉย "เราสั่งให้ข้าเอามาขาย
พวกที่บ้านนี่นา (ต่อหน้า 145)

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (ชาย)
 ทักษิณ - (ออกเสียงทักษิ) เป็นที่พอใจด้วย
 ความถนัด ชำนาญ
 ทักษณ - คนผู้ได้รับเกียรติ
 ทชฤษ - (ออกเสียงทะหริศ) กล้า เข้มแข็ง
 “อาภรณ์” ต้องการอักษร ช.อ.ภ.ร.ล. สระอา ณ. ให้
 มีความหมายเป็นสิริมงคล (บิดาชื่อเชาวลิต)
 ร.ล. ใช้ไม่ได้
 ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)
 ชนาพันธุ - สหายของชนทั้งปวง

อภิชาติ - ถือกำเนิดดี ผลาดี สวย
 ชพิน - (ออกเสียงชะพิน) รวดเร็ว

“ภักธิธา” ต้องการอักษร ก.ช.จ.ม.ภ.น. ให้มีความหมาย
 ว่า ความเจริญรุ่งเรือง และอยากได้ชื่อยาวๆ (บิดาชื่อ
 สมบูรณ์)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)
 ขจิตมณี - มณีที่ประดับไว้
 กนิษฐา - ความเขี้ยวไว้วัย
 กัญจารีกา - รัศมีพระอาทิตย์

□

□

ยอดมดสา - ต่อจากหน้า ๒๕

ไม่เชื่อไปตามเขาคูก็ได้ แต่ว่าเป็นผู้หญิงเข้าไปถึงที่ที่เรา
 ถวายปากกันนั้น ไม่ได้หรอก ยืนอยู่ห่างๆ แล้วตะโกนถาม
 เขาคูได้แล้วกัน”

ผู้หญิงพวกนั้นใจจริงก็คงจะอยากกินหมู จึงจัดแจง
 ไปตามหัวของตน เจ้าเก็กเห็นเช่นนั้น ก็รีบวิ่งถือไปปัก
 หน้อยตรงชายป่าที่เขากำลังวางกันอยู่ พอพวกผู้หญิง
 ตะโกนร้องถามไป ก็ตอบมาว่า “ซื้อเถอะ” แล้วก็รีบวิ่ง
 กลับมารับหน้าพวกผู้หญิงที่หมู่บ้าน

ครั้นได้เงินร้อยหนึ่งจากผู้หญิงเหล่านั้นแล้ว เจ้าเก็ก
 ก็เดินทางต่อไป ไปพบคนเดินทาง ๔ คน ทำทางเป็นคน
 มั่งมีเดินทางมา เจ้าเก็กก็จัดการเอาเงินเหรียญทั้งร้อย
 เหรียญนั้นส่งไว้ที่ละเหรียญๆ พอคนเหล่านั้นเดินใกล้
 เข้ามา เจ้าเก็กก็เอาไม้ตะบองสั้นๆ เคาะลงไปที่หัว
 เงินไว้ แล้วพูดว่า “เงินออกมา” แล้วก็ดึงเงินเหรียญ
 ขึ้นมาเหรียญหนึ่ง เคาะที่หนึ่งก็ดึงขึ้นมาเหรียญหนึ่ง ทำ

อยู่อย่างนั้นจนคนทั้งสี่แลเห็นเข้า จึงถามว่าทำอะไร
 เจ้าเก็กก็ตอบว่า

“ตะบองของข้าอันนี้เป็นตะบองวิเศษ เคาะลงไป
 ที่ไหน เป็นได้เงินออกมาจากที่นั่น”

คนเหล่านั้นก็เกิดอยากได้ตะบองวิเศษของเจ้าเก็ก
 จึงขอซื้อ เจ้าเก็กก็ไม่ยอมขาย เมื่อถูกเข้าชักหนักเข้าก็เลย
 ทำเป็นตกลงอย่างเสียไม่ได้ว่า

“ท่านอยากได้จริง ๆ ข้าก็จะยอมขายให้ คิดเพียง
 พันเดียวเท่านั้น”

เป็นอันเจ้าเก็กเอาเงินร้อยไปแลกกับเงินพัน พอ
 ได้เงินแล้ว ก็เดินทางออกจากที่นั่น ไปยังหมู่บ้านอีก
 แห่งหนึ่ง ซึ่งเจ้าเก็กหาผู้หญิงได้คนหนึ่ง จัดการแต่งงาน
 กันแล้ว ก็เลยตั้งถิ่นฐานอยู่ ณ ที่นั้น ปลอญให้คนทั้งสี่
 หัวหัดหัวเหวี่ยงกับตะบองวิเศษอันนั้น ที่เคาะลงไปที่
 ไทน์ไม่ได้เงินออกมาสักเก็ดเดียว

เจ้าเก็กกะได้ดูว่าอย่างไรเสียคนทั้งสี่คงต้องล่าหาตัวอยู่ จึงสั่งเมียให้จัดการฆ่าเปิดฆ่าไก่แล้วทำกับข้าวไว้อย่างโอชะ สักแล้วก็คว้าน้ำไม้ไปคอยคนทั้งสี่อยู่ตามทาง ไม่ช้าคนทั้งสี่ก็มาถึง พอเห็นเจ้าเก็กก็ตรงเข้าจับตัวไว้แล้วพูดว่า

“เจ้านี่เอง ที่หลอกต้มพวกข้า ข้าหาตัวเจ้าอยู่ทีเดียว เจอะก็ตีแล้วจะต้องฆ่าเจ้าให้ได้เดี๋ยวนี้แหละ”

“ข้าทำอะไรผิดหรือ” เจ้าเก็กถามอย่างไม่รู้ไม่ชี้ “ถึงจะได้มาฆ่าข้า พวกท่านซีทำตะบองวิเศษของข้าจนสิ้นฤทธิ์ไปแล้ว ถ้าอย่างนั้นข้าไม่ขายของของข้าให้พวกท่านหรอก แต่ว่าข้าก็ยังมียังหน้าไม้วิเศษอยู่อีกคันหนึ่ง ถ้าท่านเอาไปยิงสัตว์อะไรแล้ว ท่านยังบอกสัตว์ที่ถูกยิงให้กลับไปบ้านและหุงต้มตัวมันเองให้เสร็จได้อีก ไม่เชื่อลองดูก็ได้” พูดแล้วก็ยิงหน้าไม้ไปที่นกสองสามตัว แล้วก็บอกนกว่า

“ไป ไปจัดการหุงต้มตัวเจ้าเอง”

แล้วเจ้าเก็กก็เชิญคนทั้งสี่ไปที่บ้าน เปิดหม้อให้ดู ก็เห็นมีเนื้อสัตว์อยู่ในหม้อเรียบร้อยแล้ว คนเหล่านั้นก็เชื่อเจ้าเก็กสนิท ดังกับพูดว่า

“เอาเถอะ เราไม่ฆ่าเจ้าหรอก เอาหน้าไม้มันมาให้เรากันเถอะ”

“ท่านอยากได้อีกเอาไปเถอะ” เจ้าเก็กตอบ “เอาเงินมาให้เรากันหนึ่งก็แล้วกัน เพราะข้ายังซีหอยุ่ได้ก็ด้วยหน้าไม้อันนี้แหละ”

คนเหล่านั้นยอมจ่ายเงินให้ แล้วก็ถวายหน้าไม้ออกจากบ้านไป เมื่อมาตามทางก็ทำตามที่เจ้าเก็กบอก คือเมื่อเจอสัตว์ก็เอาหน้าไม้ยิงแล้วก็บอกสัตว์นั้นๆ ให้กลับไปบ้านไปหุงต้มตัวเอง แต่ไม่เคยได้ผลอย่างเจ้าเก็ก

ว่าสักครั้ง คนทั้งสี่โกรธแค้นเจ้าเก็กอย่างสุดแสน จึงต้องจัดการล่าหาตัวเจ้าเก็กอีกครั้งหนึ่ง

เจ้าเก็กรู้ตัวอยู่แล้ว จึงเตรียมรับมือไว้พร้อม คือให้เมียลงไปนอนในเข่งมีฝาปิด เจ้าเก็กบอกเมียว่า

“ถ้าข้าหวนลงไปที่เข่งละก็ แกร้องออกมาจะว่า ‘ข้ากลับเป็นสาวแล้ว ข้ากลับเป็นสาวแล้ว’”

แล้วเจ้าเก็กก็หันไปสั่งแม่ยายว่า “ถ้าคนพวกนั้นมาถึงละก็แม่ออกมารับเขา แล้วบอกเขาว่าแม่เป็นเมียข้านะ”

ไม่ช้าคนทั้งสี่ก็มาถึงบ้านเจ้าเก็ก พอเห็นหน้าเจ้าเก็ก คนเหล่านั้นก็ว่า “คราวนี้ข้าเป็นต้องฆ่าเจ้าแน่ๆเลย มีอย่างหรือขายหน้าไม้วิเศษมาให้ ทำยังไงก็ไม่ได้จะไววิเศษอย่างเจ้าว่าเลย ถ้าไม่ฆ่าเจ้าเสีย เจ้าก็จะต้องหาทางมาหลอกต้มเราอย่างนี้อีก”

“มันไม่ใช่ความผิดของข้านี่” เจ้าเก็กแย้ง “เวลาหน้าไม้อยู่ในมือข้า ข้าสั่งให้มันทำได้ แต่ไปอยู่ในมือพวกท่าน มันไม่ยอมทำ จะให้ข้าทำอย่างไรละ แต่ว่าข้ามีสาวิเศษอีกอันหนึ่ง ถ้าท่านอยากได้อีกเอาไปเถอะ เอาเงินมาอีกพันหนึ่งก็แล้วกัน” แล้วเจ้าเก็กก็แสดง

สรรพคุณของสาวิเศษว่า “สาวิเศษอันนี้นะทำผู้หญิงแก่ให้เป็นผู้หญิงสาวได้นะ ลองให้เมียแก่ๆ ของท่านลงไปอยู่ในเข่งซี เอาฝาปิดเสีย แล้วเอาสาทุกุลงไปแรงๆ ไม่ช้าเมียของท่านก็จะกลายเป็นสาวขึ้นมาทันที”

คราวนี้คนทั้งสี่ไม่ยกหลงลมหอยุ่เลย เมื่อเจ้าเก็กเห็นหมุ่ของตนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งเช่นนั้นก็พูดต่อไปว่า

“ถ้าท่านไม่เชื่อ เดี่ยวข้าจะทำให้ดู แต่ตอนข้าเอาเมียลงไปในเข่ง ท่านอย่าดูนะ”

พูดแล้วก็ให้เมียของตนลงไปในเข่ง ส่วนแม่ยาย

ให้ออกไปซ่อนตัวอยู่ข้างนอก เรียบร้อยแล้วเจ้าเก็กก็เอา
สาทหวดลงไปที่เชิง ปากก็พูดว่า “ทำให้กลับเป็นสาว
นะ ทำให้กลับเป็นสาว” เมียที่อยู่ในเชิงก็ร้องออกมาว่า
“ข้ากลับเป็นสาวแล้ว ข้ากลับเป็นสาวแล้ว” ได้ยิน
เช่นนั้นเจ้าเก็กก็เปิดฝาเชิงออก คนทั้งสี่ที่แลเห็นเมื่อยาย
เจ้าเก็กในตอนแรก ก็กำหนดในใจว่าเมียเจ้าเก็กนั้นแก่
ครั้นเห็นเมียตัวจริงโผล่ออกมาจากเชิงเป็นผู้หญิงสาว
เช่นนั้น ก็เชื่ออย่างไม่ว่าจะเชื่ออะไรอีกว่า สาทของ
เจ้าเก็กวิเศษจริง ถึงแม้จะต้องจ่ายให้เจ้าเก็กอีกตั้งพัน
ก็ยอม เจ้าเก็กให้สาทไปแล้ว ก็อธิบายเพิ่มเติมว่า

“ท่านต้องเอาภรรยาของท่านทั้งสี่คนใส่ไว้ในเชิง
เดียวกันแล้วถึงค่อยเอาสาทหวดลงไป ถ้าผู้หญิงเหล่านั้น
กลับเป็นสาวขึ้นมา ก็จะต้องร้องออกมาเองว่า “ข้ากลับ
เป็นสาวแล้ว ข้ากลับเป็นสาวแล้ว”

คนทั้งสี่รีบเดินทางกลับบ้านแล้วทำตามที่เจ้าเก็ก
บอกทุกประการ คือเอาเมียของตนทั้งสี่คนใส่ในเชิง แล้ว
บอกเมียว่า “เราจะเอาสาทหวดไปที่เชิงนะ ถ้าเมื่อไหร่
พวกแกกลับเป็นสาวแล้วละก็ แกร้องออกมาว่า
“ข้ากลับเป็นสาวแล้ว”” สิ่งเสร็จสรรพแล้วก็เอาสาท
หวดลงไปในบับ แต่หวดเท่าไรก็ไม่ได้ยินเสียงผู้หญิง
เหล่านั้นร้องออกมาว่าอย่างไร ในที่สุดต้องเปิดเชิง
ออกดู ก็ปรากฏว่าผู้หญิงทั้งสี่คนนั้นตายหมด ถึงตอนนี้
ใครจะมาใครจะหาจะกลับใจตายเท่าคนทั้งสี่นั้นเป็น
ไม่มี ถึงกับสาบานว่าจะต้องเอาชีวิตเจ้าเก็กให้ได้

พอมาถึงบ้านเจ้าเก็ก คนทั้งสี่ก็ตรงเข้าไปเกาะกุม
ตัวเจ้าเก็กไว้กลางพูดว่า “คราวนี้ละเจ้าต้องตายแน่ๆละ
เจ้าดื่มเราแล้วดื่มเรามากจนกระทั่งเมียเรตาย เจ้ามันมี
อุปนายกองย่อนคิดจะฆ่าคนอย่างนี้ปล่อยไว้ไม่ได้ เจ้า

อย่ามาวิงวอนพวกข้าให้ไว้ชีวิตเจ้าเลย เราสาบานไว้
แล้วว่าต้องเอาชีวิตเจ้าให้จงได้”

“เออ ถ้าอยากได้ชีวิตข้าก็เอาไปเถอะ” เจ้าเก็ก
ตอบอย่างใจเย็น “ชีวิตข้าเคียดครั่นก็เพราะพวกท่าน
ทำทุกทีเดียว ตายเสียก็จะได้เป็นสุขสงบเสียที”

แล้วเจ้าเก็กก็ยอมให้คนทั้งสี่มัดตน พาไปยัง
หมู่บ้านที่อยู่ของคนเหล่านั้น พอถึงหมู่บ้านคนทั้งสี่ก็ทำ
คอกขังเจ้าเก็กไว้ที่ริมแม่น้ำ เสร็จแล้วก็ไปเลี้ยงกัน
ห่างจากคอกที่ขังเจ้าเก็กออกไป

เจ้าเก็กนั้นนอกจากจะลมปากดีแล้ว ชาติก็ยังดี
อีกด้วย เพราะในขณะนั้นเองก็ให้บังเอิญมีพม่าคนหนึ่ง
แจวเรือผ่านมา มาแลเห็นเจ้าเก็กถูกขังคอกอยู่เช่นนั้น
ก็ถามว่า “นั่นมันเรื่องอะไรนะ เจ้าจึงได้เข้าไปอยู่ใน
คอกอย่างนั้นนะ” เจ้าเก็กก็เล่าปฏิกูลสาธยายออกไปแบบ
เดียวกับศรีธนไชยไม่มีผิดว่า

“เราจะให้ข้าเป็นพระราชา ข้าไม่ยอมเป็น เขา
เลยจะฆ่าข้าเสีย”

พม่านั้นจึงพูดให้เจ้าเก็กยอมเป็นพระราชา จะได้
ไม่ถูกฆ่าตาย เจ้าเก็กก็เลยพูดว่า

“ข้าไม่ต้องการเป็นเลยจนนิดเดียว ถึงจะต้องตาย
ก็ยินดี หรือว่าท่านอยากเป็นล่ะ ถ้าอยากเป็นก็เข้ามา
เอาเสื้อผ้ามานแลกกัน”

เกิดมีคนหลงกลเจ้าเก็กอีก พม่าผู้นั้นอยากเป็น
พระราชาเต็มกำลัง ถึงกับยอมเข้าไปอยู่ในคอกแทน
เจ้าเก็ก แล้วก็แลกเสื้อผ้ามากับเจ้าเก็กด้วย ก่อนจากที่นั่น
ไป เจ้าเก็กพูดกับพม่าผู้เห็นกงจักรเป็นดอกบัวว่า

“ถ้าเขากลับมา ท่านก็บอกกับเขาก็แล้วกันว่า
ข้าจะเป็นพระราชา”

และพม่าผู้นั้นก็ทุกอย่างนั้นจริงๆเมื่อคนทั้งสี่กลับมาดู คนทั้งสี่ได้ยินว่า "ข้าจะเป็นพระราช ข้าจะเป็นพระราช" ก็เอ็ดคะโรว่า "นี่เจ้าจะบ้าหรือโงะ ข้าว่าจะฆ่าเจ้า เจ้ากลับได้ยินว่าข้าจะให้เจ้าเป็นพระราช เอ้าอยากเป็นก็ไปเป็นที่นั่นเดอะ" ว่าแล้วคนทั้งสี่ก็จับพม่าที่คนไม่ทันดูสำคัญว่าเป็นเจ้าแก้กเหวี่ยงลงไปในแม่น้ำ พม่าผู้เคราะห์ร้ายก็เลยจมน้ำตายในขณะที่เจ้าแก้กไปทำมาหากินเป็นพ่อค้าสรสขายไป

อยู่มาวันหนึ่งคนทั้งสี่บังเอิญได้มาพบเจ้าแก้ก ก็อดแปลกใจไม่ได้ จึงถามว่า "เอ๊ะ เจ้านี่ไฉนมาอยู่ที่นี่ได้ ก็ข้าเหวี่ยงเจ้าลงไปในน้ำ จมน้ำตายไปแล้วนี่นา"

"พวกท่านคิดร้ายแก่ข้าจนถึงกับจะฆ่าข้า แต่ข้าก็ยังไม่ถึงที่ตาย ข้าได้ไปถึงที่ที่พญางู ข้าที่ตายไปแล้วอยู่ แต่ข้าไม่ได้อยู่เลยหรอก ข้ากลับมาอย่างที่ท่านเห็นนี่ไงละ"

คนทั้งสี่เกิดหึงเรื่องราวที่เจ้าแก้กเล่าอีก ตามเรื่องราวดังๆ เจ้าแก้กก็กล่าวว่า "โอ๊ย สวยงาม สนุกสบายสารพัด แลเห็นคนที่ตายๆไปแล้วทั้งนั้น อยากจะอะไรก็ได้" จนคนทั้งสี่อยากไปขึ้นมาบ้าง เจ้าแก้กจึงว่า "พวกท่านอยากจะไปก็ได้ เราจะจับท่านโยนลงไปในน้ำทีละคนๆ ส่วนเราผู้หาไปจะโคตรลงไปเป็นคนสุดท้าย" คนเหล่านั้นก็ยอมให้เจ้าแก้กจับโยนน้ำทีละคนๆ จนจมน้ำตายไปหมดทุกคน เหลือแต่เจ้าแก้กอยู่อย่างสงบสุขต่อไป และเชื่อว่าถ้าไม่มีคนปัญญาอ่อนมาหลงลงแม่น้ำแก้กยอมคุมสา เจ้าแก้กก็คงไม่รู้จักไปผูกกับใครต่อไปอีก □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด ตำแหน่งงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์ตามอัตรา
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดครึ่งหรือครึ่งไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการไปรษณีย์อัตราค่าเงิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

พัชรา อรารักษ์

ไพจิตร วิเศษสมบัติ ตำบลดง
ปราโมทย์ ๗ หนอง แดง

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิถวรรณ บินทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรชนะประทีป ๗ หนอง
สีห์ เต็มแสงศรี เขื่อน ศรีธำภ
นิธิตา วงศ์เทืองธรรม โกศล กระจ่างรัตน์

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคนันทน์ ร.บ.ร.บ.
สุภัทรา สิงหลกะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. สอนงค์โตม โรจนะบรรณัท
กนก ตามเสน วิธ
แพทยหญิงอรรณพ คุณวิศา
อุบล คุรุสมงค อ.บ.
สมศรี สุกุมณันท์
แพทยหญิงอนงค์ สิริธำภ
เสงี่ยม เฝ้าทองสุข
จาง รังสิกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศรีวิเทศ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๑๙๐๓๖

โน้ต รามสถาน (อินเดีย)

บรรณ พันธ์ุเมธ

เจ้าสาวไฟเดียว

คนเจ้าปัญญาเมื่ออยู่ทั่วไป ก็จะเห็นได้จากในนิทานดินต่าง ๆ บางทีปัญญาที่พาตัวให้ได้ดี แต่บางทีก็พาให้คนอื่นเดือดร้อน ดังเรื่องที่จะเล่านี้ เรื่องนี้ แอ็ด เอ็น บิรลา เล่าถึงคนที่ใช้ปัญญาสามารถใช้เงินไฟเดียว (ราว ๓๐๐๐ บาท) บังคับให้ ไฟ ของไทยจะตรงกับไปซ์หรือไปซาของอินเดีย บังคับไปซาหนึ่งก็ราว ๓๐๐๐ บาท (เช่นเดียวกัน) หาเจ้าสาวมาแต่งงานด้วยได้ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงสาวคนหนึ่ง เป็นคนยากจน ใจเฉื่อยเฉื่อย แก่มีลูกชายอยู่คนหนึ่ง ซึ่งพอโตเป็นหนุ่มขึ้นมา ก็ปรึกษาแม่ว่า “แม่จ๋าแม่ แม่ก็แก่แล้วไม่มีใครช่วยทำงาน ลูกจะแต่งงานหาลูกสะใภ้มาช่วยแม่ทำงานดีไหม” หญิงสาวก็ตอบว่า “เราอยากจนออกอย่างนี้ จะหาเงินที่ไหนไปซื้อลูกสาวเขาละ”

“โอ๊ย ไม่ต้องมีเงินมากหรอกแม่ ให้ลูกไฟเดียวเท่านั้น ลูกจะหาลูกสะใภ้มาให้แม่ให้ได้ทีเดียว” ลูกชายตอบ

หญิงสาวอยากจะลองปัญญาความสามารถของลูก จึงให้เงินลูกชายไปไฟหนึ่งตามที่ขอ เจ้าหนุ่มลูกชายได้เงินไปไฟหนึ่ง นึกว่าจะเอาไปทำอะไร กลับเอาไปซื้อตัวควัว แล้วก็นำไปกินอยู่ริมแม่น้ำ ที่ตรงนั้นมีโบริ คนชักเครื่องทรงพระราชากำลังชักผ้าอยู่ ลูกชายโบริคนชักผ้าเห็นคนมากินอะไรอยู่ตรงหน้าก็เกิดหิว ปรพจะกินบ้าง โบริผู้ชักก็พูดกับลูกว่า

“ทนเอาหน่อยเถอะเบฏา (คำเรียกลูกชาย) เครื่องทรงพระราชาออกมาจนหายทั้งอยู่ที่นี้ จะทั้งไปหาอะไรกิน

ได้อย่างไรละ”

ลูกชายหญิงสาวได้ยินเช่นนั้นก็พูดขึ้นว่า “อย่าเป็นห่วงไปเลย จาจา (ลุง) ข้าจะเผ้าให้เอง หาลูกชายไปหาอะไรกินเสียก่อนเถอะ”

โบริก็ใจจัดการตามชื่อเสียงชานนั้นไว้ ลูกชายหญิงสาวก็ตอบว่า

“ข้าชื่อ ภัมบุลิโอ (แปลว่าได้ผู้)”

ต่อจากนั้นโบริก็พาลูกชายไปหาอาหารกิน พอโบริคล้อยหลังไปเท่านั้น ชานนั้นก็จัดการเก็บเสื้อผ้าเครื่องทรงพระราชาหนีไป ขณะที่มาตามทาง ลูกชายหญิงสาวเห็นมีคนเลี้ยงอยู่เผ้าอยู่กินที่กินอยู่กินในทุ่งนา ลูกชายเจ้าเล่ห์ของหญิงสาวก็ควักเอาตัวออกมากิน คนเลี้ยงอยู่เห็นเข้าก็หิวขึ้นมาบ้างจึงขอตัวชานนั้นกิน เจ้าของตัวจึงพูดขึ้นว่า

“จะหว่างดัวควัวนี้ไปทำไมกัน ไปหาอะไรกินให้อิ่มๆ เสียไม่ว่าหรือ อู่นี้ข้าเผ้าให้เองก็ได้ จาจากที่เท่ากับลุงของข้า”

คนเลี้ยงอยู่จึงตามชื่อไว้ ชานนั้นก็ตอบว่า

“ข้าชื่อ อุณฺณ (แปลว่าเจ้า
ของอุฐ)”

เมื่อรู้ชื่อเช่นนั้นแล้ว คนเลี้ยง
อุฐก็เข้าใจ ทั้งให้ชายนั่นเฝ้าอุฐ คน
ก็ไปหาอาหารกินที่บ้าน ส่วนลูกชาย
หญิงชราเมื่อคนเลี้ยงอุฐให้หลัง ไป
แล้ว ก็เลือกอุฐตัวที่ดีที่สุดได้ตัวหนึ่ง
เอามือผ้าบรรทุกหลังอุฐแล้วรีบขับ
อุฐหนีไป

ครั้นเดินทางมาถึงหมู่บ้านอีก
แห่งหนึ่ง ลูกชายหญิงชราแลเห็น
หญิงชราคนหนึ่งเดินทางมากับหญิง
สาวคนหนึ่ง ผู้หญิงสาวคนนั้น
เหนื่อยแทบขาดใจ ชายนั่นจึงพูด
กับหญิงชราว่า

“จ่า (ป้า) ทำไมถึงปล่อยให้
ลูกสาวเหน็ดเหนื่อยอย่างนั้น มาขึ้น
หลังอุฐของข้าไปเถอะ”

“ดีเหมือนกัน” หญิงชราพูด
“พอช่วยเอาลูกสาวข้าขึ้นหลังอุฐไป
ด้วย แล้วไปปล่อยไว้ที่หมู่บ้านข้าง
หน้าก็แล้วกันนะ” ทันใดนั้นหญิง
ชรานึกเป็นห่วงจึงถามขึ้นว่า “เออ
แต่ว่าพ่อเนะชื่ออะไร”

“ข้าชื่อ ซาไมโท (แปลว่าลูก
เขย) จ๊ะ”

พอหญิงสาวขึ้นหลังอุฐเรียบ
ร้อยแล้ว (อ่านต่อหน้า 147)

ข้อที่ - ต่อจากหน้า ๒๕

รัฐา - ที่เกี่ยวกับรัฐ
 รัฐกา - ที่อยู่ภายในรัฐ ผู้ครองรัฐ
 รัฐวรรณ - ชั้นวรรณะของคนในรัฐ

“กรณิษฐ์” ต้องการอักษร จ.ก.ส. มีความหมาย
 มีสิริมงคลมีเดช มีความหมายที่เข้มแข็งและแก่
 ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

จักษณา - รูปร่าง การพูด
 จกาส - ส่องแสง
 จารุขศ - ชื่อเสียงเป็นที่ฟังพอใจ ยศ เกียรติ
 เป็นที่ยกย่อง

“มาลี” ต้องการอักษร อ.ศ. ให้มีศรี มีเดช บรืวาร
 อายุ อุดสาหะ มีความหมายดีเป็นไปในทางเจริญรุ่งเรือง
 มีสิริมงคล และแก่

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

อัสนัธ - ความฉลาดที่มีอยู่
 อาสือธ - รวดเร็ว รวดเร็วกว่า
 อิชณย - เคลื่อนไหวรวดเร็ว

“สุวรรณ” ต้องการอักษร ส. หรือวรรณ ให้มีความ
 หมายถึงเป็นมงคล เป็นที่รัก หรืออื่นๆที่มีความหมาย
 ดีๆ เป็นนอင့်สุดท้อง อยากได้นามสกุลด้วย เพราะ
 นามสกุลเดิมไม่มีความหมาย

“พฐ” ต้องการอักษร พ.น.ร. ให้มีความหมายถึงสิ่ง
 สวยงามหรือดีงาม ถ้าเป็นไปได้ อยากให้คล้องกับพ
 ที่ตั้งให้ว่า “พัทธน์ลิน” ด้วย

ถ้าแก้ไขเป็น วรรณเศรษฐา คงจะพมีความ
 หมายถึงว่า ในชั้นวรรณอันสูงสุด

ชื่อคนเกิดวันจันทร์ (หญิง)

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (หญิง)
 พินันนรา - ผู้ที่รู้แล้ว เข้าใจแล้ว
 พินชสา - พระจันทร์
 พินคา - (ออกเสียงพินนะคา) ผู้มีความเป็น
 หิพย์

วรรณลักษณ - ลักษณะรูปร่าง สหรือผิว
 สวรรธ - มีคุณสมบัติเป็นเยี่ยม
 สวรรณัตว์ - ความเป็นพวกเดียวกันชั้นวรรณ
 เดียวกัน

เจ้าสาวไฟเขียว - ต่อจากหน้า ๒๕

ชายนั้นแทนที่จะพาหญิงสาวไปยังหมู่บ้านคามที่รับปากไว้
 กลับพาหญิงสาวกลับไปบ้าน ไปหามารดาของตน

ในขณะนั้น ไร่ก็กลับมาซึ่งชักผ้า ก็พบว่าผ้า
 หายไปหมด จึงนำความไปแจ้งตำรวจว่ามีคนขโมยผ้า
 ของตนไป แล้วก็เล่าเรื่องราวให้ตำรวจฟังโดยละเอียด

ครั้นตำรวจถามว่า ชายนั้นชื่ออะไร ไร่ก็ตอบว่า
 “เขาบอกว่าเขาชื่อ ภัมบุลิโอ”

“โอเร (คำอุทานของชาวอินเดีย) ภัมบุลิโอ มันคือ
 ใต้ฝุ่น ก็ถ้าใต้ฝุ่นพัดเอาผ้าของแกไปหมดแล้ว แกจะให้
 ตำรวจไปจับตัวใครล่ะ แกนี่เห็นจะบ้าไปแล้ว”

พูดแล้วก็ไล่โรยลงจากโรงพักแทบไม่ทัน ชายคนเลี้ยงอูฐเมื่อกลับมา
เห็นอูฐหายไปตัวหนึ่ง ก็ไปแจ้งความตำรวจเหมือนกัน แต่พอนายตำรวจ
ถามชื่อคนที่เอาอูฐของคนเลี้ยงอูฐไป และคนเลี้ยงอูฐบอกชื่อว่า
“เราชื่อ อุดมฺฐน”

นายตำรวจก็ร้องออกมาว่า “ก็อุดมฺฐนนี่คือเจ้าของอูฐ แล้วทำไม
เราจะเอาอูฐของเขาไปไม่ได้ล่ะ เจ้าโร”

พูดแล้วก็ให้คนโบยคนเลี้ยงอูฐเสียในฐานะเอาเรื่องเหลวไหลมากวน
โทโส

ส่วนหญิงชราเมื่อเดินทางมาถึงหมู่บ้านไม่เห็นลูกสาวของตนก็คึกใจ
รีบไปแจ้งความตำรวจว่า ลูกสาวตนถูกลักพาไป เมื่อนายตำรวจถามว่า
“คนที่พาไปชื่ออะไรไหม”

หญิงชราก็ตอบว่า “เราว่า เขาชื่อชาโมโท”

“โร ยายแก่เอ๊ย” นายตำรวจพูดพลางหัวเราะ “หลังจากนี้ก็
ชาโมโท ไม่ได้หมายความว่าลูกเขยหรือหริอ แล้วสำหรับผู้หญิงที่มีลูกสาวนะ
อะโรจะมานำวินิจฉัยไปกว่าที่ลูกเขยเขาเอาลูกสาวเราไปบ้าน เป็น
ไม่มีอีกแล้ว” พูดแล้วก็ไล่หญิงชราไป

หญิงชราจึงต้องเดิน คอดกกลับมา ในขณะนั้นหญิงชราอีกคนหนึ่ง
กำลังอ้อมอกอ้อมใจที่ลูกชายกลับมา มีลูกสะใภ้ตามมาด้วย ทั้งยังมีเสื้อผ้า
อย่างดีๆ พร้อมทั้งอูฐตัวใหญ่ๆ อีกตัวหนึ่ง ซึ่งคงจะทำให้มีความสุขไปได้
นาน ทั้งนี้หารู้ไม่ว่าลูกชายเจ้าเล่ห์เจ้าปัญญาของคนไปทำให้คนอื่น
เดือดร้อนอย่างไรบ้าง □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๑ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ชนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเบ็ดธรรมค่าอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดครึ่งหรือครึ่งไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

สุคนธ์ เรือนใจมัน

น้องใหม่คณะสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ได้รับเลือกเป็นนางสาวพา
วปี ๒๕๐๒ งานอภิเษกที่หอศิลปวัฒนธรรม
และอาคารรูป สะสมรูปภาพ

สุวิตร ไทรชี่น ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณ ระนอง แสงสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวัติ เทียนประภาส
บรรณาธิการ นิลาภรณ์ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ
พาสี วรชนะประทีป ณ ระนอง
สีห์ เต็มแสงศรี เรืองนัย ศรียากษ์
นิลดา วงศ์ทองธรรม - โกศล กระจำรังคัน

กองบรรณาธิการ
นวลศรี ประภาสศิริ
ปริดา หนูณภักดิ์ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ
นันทกา สุประภาสณินท์ อ.บ.ร.ม.
สุกัทร่า สิงหกละ อ.บ.
สุภาพ วิเศษสุการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. ทองคำโสม โรจนะบุรานนท์
กนก ตามเสน วิท
แพทย์หญิงอรพรรณ คุณวิศา
ยุบถ คุรุสมงกล อ.บ.
สมศรี สุขมณีนันท์
แพทย์หญิงอนงค์ ติวานนท์
เต็งยม เผ่าทองสุข
จำนง รังสีกุล อ.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกิตติ ๒
ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๔๐๓๖

แปลกใจว่า เอ๊ะ วันนั้นมาทำอะไรอยู่
ที่นี่ หรือนั่นนอูของใคร แล้วยังไม่
ทันจะทำอะไร เจ้าอู เจ้าวักจะ
กลายร่างเป็นยักษ์มาเล่นงานเจ้า
ทันที”

“บางทีนะ” คนขายแคงโมเล่า
บ้าง “เจ้าสัตว์นั้นอาจกลายร่างเป็น
เพื่อนของเจ้าคนหนึ่งคนใดก็ได้ แล้ว
ก็ซ่อนนากิน และในพริบตาเดียวนั้น
ก็จะตรงมาดุดเลียดเจ้ากินจนหมด
ตัว”

“พูดกันไปพูดกันมา” บัดวัน
ซัดขึ้นอย่างเหลือออก “พวกเจ้าเองก็
ไม่รู้ว่ เจ้าสัตว์รูปร่างหน้าตามันเป็น
อย่างไร เอาละเอาเป็นว่าข้าจะออก
เดินทางไปหุบเขาโทสะประเดียนั้น
แหละ ไข้ข้ากลับมาเสียก่อนเดอะ
พวกเจ้าจึงค่อยฟังเรื่องเจ้าผีกินศพ
ให้ละเอียดขึ้น”

“อย่าบ้าไปหน่อยเลย” คน
เหล่านั้นร้องออกมา “ที่เจ้าคิดจะไป
ลองดูหุบเขาโทสะแต่ลำพัง
นั้นนะ บ้าแน่ๆ เทียว”

แต่บัดวันไม่ยอมฟังเสียง และ
ยั้งบันดาลโทสะยิ่งขึ้นเมื่อพวกชาว
บ้านร้องออกมาว่า “เจ้าน่ะเป็นเพียง
นักมวยปล้ำเก่งพอปานกลางเท่านั้น
จะไปสู้รบกับมือกับผีได้อย่างไร”
(อ่านต่อหน้า 144)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจข้อดี โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๑๖
บรรจุบัตร พันธุมธนา ตอบตามลำดับวันที่บัตรขอมาถึงสำนักงาน
สทวิสาร (วันที่ ๑๓ ก.ย. - ๑๔ ก.ย. ๑๒) ส่วนคำตอบเกี่ยวกับ
ข้อดีไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“ศรีประภา” ต้องการชื่อที่เป็นสิริมงคล ให้คล้องกับชื่อพี่ที่ลงท้ายว่า
“วดี”

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

- ศิตกาน์ - พระจันทร์
- ศิตปาณ - พระจันทร์
- สัมนต์มณี - มณีประดับศีรษะ คียอกเยี่ยม

“คนัย” ต้องการอักษรที่เป็นเดช มีความหมายเป็นสิริมงคล เป็นที่รัก
ของพ่อแม่ ขอให้เป็นชื่อเก๋แปลก เรียงง่าย (เด็กมีผิวขาว)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

- กมนัส - (ออกเสียงกะมะนัต หรือ กะมนนัต) ชื่อพระพรหม
- พระกามเทพ
- กานคิมณี - เป็นที่รักที่ปรารถนา
- คนุชนม์ - ลูกชาย

“นงนุช” ต้องการอักษรอ.น.ให้เป็นศรีเดช กล้าหาญ และมีสิริมงคล
โชกดี รุ่งเรือง เป็นที่รักของพ่อแม่ (บิดาชื่ออัจฉรินทร์)

น. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

- อรรถพจน์ - คำเชิดเชิด
- อภิภพ - ที่มีอำนาจ
- อาเวศน์ - รัศมีรอบดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ (ต่อหน้า 144)

พลอกติ — ต่อจากหน้า ๒๕

“เดอะนะ ข้าจะทำให้ได้ทีเดียว” บัลวันตะโกนตอบ “ใจอะผีตัวไหนข้าจะเล่นคลกกับมันให้ดู” แล้วก็สบดสาบานออกมาอย่างไม่มียั้ง ก่อนจะออกเดินทางไปยังหุบเขาแห่งโทชะ บัลวันไม่มีอะไรคิดตัวไปเลยนอกจากห่อของห่อเล็กๆ ที่หญิงหม้ายคนหนึ่งยัดใส่กระเป๋าสื่อให้

เดินมาตามทาง บัลวันแกะห่อของนั้นออกดู เห็นแล้วอดขี้มไม่ได้ เพราะของที่หญิงหม้ายอุตส่าห์ห่อให้มานั้น มีเพียงเกลือก้อนหนึ่งกับไข่มุกหนึ่งเท่านั้น ไข่มุกของหญิงนั้นมีชื่อเสียงว่า ไข่มุกแดงเหมือนเลือด ทั้งนี้

เพราะหญิงนั้นให้ไก่กินพืชสีแดง มีหัวบีทรูท กับของแปลกๆ อื่นๆ ‘ที่จริงเราควรต้องขอบคุณแก่ให้มาก’ บัลวันรำพึงพลางถอนใจ ‘เพราะนอกจากแกะจะให้ของแล้ว แกยังมีลูกสาวสวยที่สุดในหมู่บ้านนี้อีกด้วย แต่ว่าคิดชั่วไปแล้ว นี่เราก็จะเข้าเขตหุบเขาโทชะอยู่แล้ว’

ทันใดนั้นบัลวันก็ได้ยินเสียงคนเรียกชื่อตนอยู่ไกลๆ ว่า “บัลวันเพื่อนรัก เพื่อนเดินทางผิดเสียแล้ว เดียวก็ได้หลงทางหรวก นี่เราคูลาละ มาทางนี้เดอะ”

ได้ยินเสียงนั้นออกชื่อคูลา สหายของตนเช่นนั้น

ก็นึกได้ว่าทันทีว่า เสียงที่เรียกนั้นต้องเป็นเสียงผีแน่ จึง
เตรียมระวังตัว แต่ก็กลับทำเป็นไม่รู้ ร้องตะโกนตอบไป
ว่า “คุณลาเพื่อนรัก เพื่อนอยู่ไหนล่ะ มีดอกอย่างนี้
รามาองไกลๆไม่เห็นหรอก เข้ามาใกล้ๆซิ จะชี้ทางให้
เราละก็”

พลับเดียว ผีที่จำแลงร่างเป็นคุณลาเพื่อนของปล้วน
ก็มายืนอยู่ข้างๆแล้ว

“อ้าว อยู่นี่เองนะแหละ” ปล้วนลือทาน “นี่นะ
เจ้าผีตัวดี ขำรู้จักเจ้าคินะ หนอย มาอวดแปลงตัวเป็น
คุณลาเพื่อนเรา แต่พูดไปก็นับว่าขำโชคคิที่เจ้ามา ขำ
กำลังอยากเจอจะอยู่ที่เดียว เจ้ารู้ไหมล่ะว่าอยากเจอ
เรื่องอะไร”

“ไม่รู้หรอก” ผีตอบอย่างงงๆที่มาเจอคนกล้าเข้า
เพราะไม่มีใครที่จะไม่กลัวตัวสันเมื่อได้ยินคำว่า“ผี” แต่
ปล้วนกลับแสดงอาการคือคิใจ ทั้งยังว่าโชคคิที่พบคน
งสัยอีก ผีพูดซ้ำอีกว่า “จริงๆนะ ไม่รู้หรอกว่าเจ้า
อยากเจอจะเข้าทำไม”

“นั่นละ แสดงว่าเจ้าช่างเป็นผีบังคินเสียเหลือ
เกิน” ปล้วนได้ท้าวสัทพ์ “ลงว่าอ่านความคิดคนไม่ออก
ละก็นับว่าสติใช้ไม่ได้ ถึงเจ้าจะเป็นผี แต่ทั้งใจทั้งสติ
อย่างนี้ก็เหมือนไม่ใช่ผี แต่เอาเถอะ เรากียินดีเจอเจ้า
เราเป็นแซมเปียนมวยปล้ำ เราเคยรักคอจะเซ็กินคน
เคยจับเต่ากินคนฟาดเสียกระดูกแหลมมานักต่อนักแล้ว
แต่พูดจริงๆนะ สักกับสังสารสัตัวเหล่านีเราออกเบ้อแล้ว
เราอยากลองสักกับสิ่งเหนือธรรมชาติอย่างพวกเจ้าบ้าง
ตอนนีรู้หรือยังล่ะว่าเรามาที่หุบเขาไท่หะนี่แต่ลำพัง
ทำไม”

ได้ยินปล้วนพูดคล่องเรื่อยเจื้อยอย่างนั้น ผีก็ออกไป

พูดไม่ออก ได้แต่พินิจพิจารณาคุเจ้าหนูนั้มนักมวยปล้ำ
ในที่สุดก็เลยพูดออกมาว่า “ที่จริงเทียบกับพวกเรา เจ้า
ก็ดูไม่แข็งแรงสักเท่าไร”

“รูปกายภายนอกชวนให้หลงผิดได้ง่าย” ปล้วน
ตอบออกมาทันควัน “แค่เจ้าไซ้ เจ้ามาปรากฏตัวในร่าง
ของคุณลา แต่ตัวก็ไม่พินเป็นผีร้ายไปได้ ที่นี้ให้เรา
มาประลองกำลังกันเถอะ เจ้าจะเห็นว่าเราแข็งแรง
แค่ไหน เฮ้า...” พูดแล้วก็ก้มลงหยิบหินขึ้นมาก้อนหนึ่ง
“เอาหินก้อนนี้ไปลองคลำคุซิ ที่จริงคุแห้งๆนะ แต่เรา
ชอบบอกว่า หินก้อนนี้มีน้ำเหลวอยู่เต็ม บิ่บคุแรงๆแล้ว
จะรู้ว่าเราพูดจริงไหม”

ผีรับเอาหินก้อนนั้นไปบิ่บคุ แต่ถึงจะบิ่บอย่างเต็ม
แรงอย่างไร ก็ไม่เห็นมีน้ำอะไรไหลออกมา หมกบิ่บดู
เข้า ผีจึงส่งก้อนหินคืนให้ปล้วน พูดว่า “ไม่เห็นมีอะไร
ออกมาเลย”

“โอ้ ของง่าย” ปล้วนคุยสัทพ์ขณะที่รับก้อนหิน
มาจากผี และพอผีผลอก็แอบเอาก้อนหินหย่อนลงไป
ในกระเป๋ แล้วกลับหยิบเอาไซ้ที่หญิงหม้ายให้ออกมา
ผลางพูดว่า “คุนี่ซิ พอเราบิ่บแรงๆ คุเลื้อยไหลออกมาจาก
ก้อนหินซิ นี่ไง เห็นไหม”

เสียงเปลือกไซ้ดังโพละเมื่อตอนปล้วนบิ่บ ทำให้
คุเหมือนก้อนหินถูกบิ่บจนแตกออกมาจริงๆ มีน้ำเข้าไซ้
สีแดงเหมือนเลือดยังไหลทราตามาตามนิ้วมือของปล้วน
เสียอีก ผีบังคินนั้นเลยตตะลึงคาถ้าง ไม่ทันได้คิด
เฉลียวใจว่าที่อยู่ในมือปล้วนนั้น ก้อนหินหรืออะไรแน่
ปล้วนก็ก้มลงหยิบหินสัค่าขึ้นมาก้อนหนึ่ง ยื่นให้ผีแล้ว
พูดว่า

“เฮ้า ที่นี้เอาใหม่ เจ้าเห็นแก่ตาแล้วไซ้ไหมล่ะ”

ว่าเราแข็งแรงแค่ไหน เราจะประลองอะไรกันอีกทีละ
สายตา คีโหม เอ้า เอานินก่อนนี้ไปดูแล้วบอกเราว่าเจ้า
เห็นอะไร”

ผีรับเอาไปค้อยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ส่งคืน บอกว่า “ถ้า
แล้ว แล้วก็มีค้อย่างนี้” คาเรมองอะไรในที่มืดไม่
เห็นหรอก” แต่ถึงจะไม่มืด ผีก็ไม่เห็นว่าจะมีอะไรอยู่
ในหินก้อนนั้น ก้อนหินก็คงเป็นก้อนหิน

“อ้อ เจ้าเป็นโรคตาฟางคอนกลางคืนหรือ” บัลวัน
เยาะเย้ย “ตอนนั้นมันมืดแล้วก็จริง แต่ก็ยังไม่มืดจนถึง
กับมองอะไรที่อยู่ในก้อนหินนั้นไม่เห็น เราบอกให้ก็
ได้ว่าในก้อนหินนั้นมีเกลี้อยู่ บัคซี แล้วจะเห็นเอง เอ้า
เอาไปลองดูไหม”

ผีรับกลับไปลองใหม่ แต่ถึงจะพลิกดูเท่าไรก็ไม่
เห็นอะไร ข้าจะพยายามบีบให้แตก ก็ยังไม่ไหว จน
ต้องสารภาพออกมาว่าทำไม่ได้ บัลวันก็ว่าผีว่า

“นำชายหน้าพิลึก เอมานี่เถอะ” แล้วก็ทับถมผี
ต่อไปว่า “แต่แรกเราคิดใจที่โรคตาได้มาเจออะไรก็สงสัยเป็นผี
อย่างเจ้า แต่มาเดี๋ยวนี้ เราไม่เห็นเป็นโรคตาอะไรแล้วที่
มาเจออะไรก็สงสัยที่ปากเบี่ยงอย่างนี้ ลองเราทำเจ้าเล่นมวย
ปล้ำสักทีในที่มืดสิ นานทีเดียวเราก็จับเจ้าฟาดฟันได้”
บัลวันพูดกลางแอบหย่อนหินก้อนนั้นลงไปในกระเป๋า
แล้วก็หยิบเอาก้อนเกลี้ออกมา บัลวันพูดว่า “เอ้า เอา
ไปลองชิมดูซิว่าใช่เกลี้อหรือไม่” บัลวันพูดกับผีขณะที่
บัลวันกลืนก้อนนั้นอยู่

ผีรับก้อนเกลี้อไปชิม พอเกลี้อและล้นก็ตระหนก
ตกใจ เพราะเกลี้อจริงๆ อย่างบัลวันว่า ‘ถ้าอย่างนั้น
จะเกิดอะไรขึ้น’ ผีถามตนเอง ‘ถ้าเจ้าหมอมวยปล้ำนี้
มันจะจัดการกับเรา จะแปลงร่างเป็นสัตว์ร้ายหลบนหิน
ไปก็คงทำไม่ได้ เพราะมันซื่อไว้ว่า ถ้าทำอะไรไม่ซื่อละก็

มันจะไม่ปรานีเราเลย มันจะฆ่าเสียทันทีทีเดียว’

“ในหมู่พวกเรา” บัลวันปรามผี “ไม่มีใครรู้จักผี
อย่างเจ้าเลย เราจึงคิดจะเอาเจ้าไปหมู่บ้านเราฐานเชลย
พวกเพื่อนเราที่ไม่เคยเห็นผีคงจะได้สนุกสนานไป แต่ว่าเรา
ก็ชอบความยุติธรรม เมื่อเจ้าว่ากลางคืนมีค้อยู่จริงอะไร
ไม่เห็น เราก็ไม่อยากจะสู้กับเจ้าในคืนวันนี้”

ผีได้ยินบัลวันพูดอย่างนั้นก็นึกดีใจ กระแผนการ
ล่อหลอกบัลวันให้คลายใจจนยอมไปนอนยังที่พักของคน
‘พอได้โอกาสนี้ก็จะจัดการขี้เสียเลย’ ผีนึกครึ้มอยู่ใน
ใจ แล้วก็เลยพูดจาเอออวกเอาใจบัลวันว่า

“ท่านที่เคารพ ข้าราชการที่เต็มใจจะถูกลงโทษด้วยปล้ำ
ผู้กล้าหาญอย่างท่านจับเป็นเชลย ข้าราชการที่คู่ควรจะเป็น
คู่ต่อสู้กับท่าน อย่างท่านนี่นะ ไม่มีความหมายอะไรควรที่
ท่านจะสนใจหรอก แต่ว่าเมื่อโรคตาได้มาพบท่านอย่าง
นี้แล้ว ข้าก็อยากจะขอเชิญท่านไปเป็นเกียรติยังที่พัก
ของข้า ซึ่งอยู่ใกล้ๆ นี้เองแหละ ท่านพักให้สบายเสีย
สักคืนหนึ่งก่อน รุ่งเช้าท่านจึงค่อยเลือกผู้ที่จับตัวกลับ
ไปบ้านด้วย จะเอาไปให้มากเท่าไรก็ได้”

“ท่านสหายผี” บัลวันตอบ “ที่ท่านเสนอมา เรา
ไม่ขัดข้องอะไร แต่ระวังนะเราเป็นคนคนเดียว เราทน
ถ้อยคำที่ไม่แสดงความเคารพนับถือเราไม่ได้หรอก ยิ่ง
กว่านั้นก็คือ เราอ่านความคิดของคนออกและอ่านได้
ชัดเจน อย่างเราเห็นเกลี้อเห็นเลือดในก้อนหินยังงี้
ยังงั้นแหละ ฉะนั้นจะระวังอย่าเล่นไม่ซื่อกับเรา หรือ
พูดจาหยาบคายต่อหน้าเรา”

ผีนั่นก็สยดส่ายโดยอ้างเอาหัวหน้าผีของตน
เป็นที่ตั้งว่าจะปฏิบัติตาม แล้วก็นำบัลวันเดินไปตามทาง
อันคดเคี้ยวและซอกเขาแคบๆ ตั้งหลายต่อหลายแห่ง จึง
มาถึงถ้ำใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งเรืองรองไปด้วยเพชรพลอยมาก

มายเหลือคนนา ถึงแม้ตรงปากด้าจะแคบและไม่มีอะไร
สะดวก แต่ภายในมีห้องใหญ่ๆ มีทั้งข้าวทั้งสินค้ายานา
ชนิด บรรดาที่ผียึดมาได้จากพ่อค้ากองเกวียน ทั้งยังมี
กองกระดุกข้าว บอกให้ปล้วนรู้ว่าผืนกินศพของคน
เดินทางที่หลงทาง และถูกลากเอาตัวมาไว้ในด้าแห่งนี้

“ข้าวแค่นี้จะพอสำหรับอาหารมือเย็นของท่านหรือ
ไม” ผิดามปล้วนขณะที่ยกถุงข้าวโตเท่าลำเรือมาให้ดู
“คนมีเรี่ยวแรงกำลังเท่าท่านคงต้องกินจุสมส่วนกัน”

“จริงละ” ปล้วนตอบ “แต่เราเป็นนักมวยปล้ำ
อาชีพ ครูเราสอนให้เรากินอาหารแต่พอคี่ๆ วันหนึ่งๆ
เรากินอาหารมือเดียว มือหนึ่งๆเรากินแค่ตัวหนึ่ง กับ
ข้าวถุงหนึ่งโตขนาดที่ท่านยกให้ดูนั่นแหละ และเมื่อ
ตอนก่อนออกเดินทาง เรากินมาแล้ว กินนี้เราจึงไม่ต้อง
กินอีก แต่ถ้าท่านอยากจะต้อนรับเรา เราก็คงกินเพียง
กำมือเดียว กำมือเดียวเท่านั้นละ”

“ก็ได้ แต่ข้าจะต้องหุงให้ท่านก่อน เพราะท่านคง
กินอาหารดิบๆอย่างข้าไม่ได้เอา นี่แน่ะหม้อ” ผีไปเลือก
หาหม้อจากกองสมบัติมาให้ “เดี๋ยวข้าจะไปหาหินมา
คิดไฟในครีว ตอนนั้นท่านไปตักน้ำก็ได้ เอาถุงนี้ไป”
พูดแล้วก็ไปที่ถุงหนึ่งสำหรับตักน้ำ เป็นถุงใบมิดีมาไซ้
หนังวัวทั้ง ๘ ตัวเย็บติดกัน (ปกติถุงอย่างนี้เขาใช้
หนังแพะตัวหนึ่งเท่านั้นทำ)

ปล้วนคอยจนกระทั่งผีเจ้าของถ้ำออกไปพ้นแล้ว
จึงพยายามลากถุงใส่เข้าไปยังน้ำพุตรงมุมด้า เมื่อ
ลากไปถึงใกล้ไปใกล้หลอดๆ ปล้วนก็มาคิดว่าเพียงถุงเปล่าๆ
ยังหนักถึงเพียงนี้ ถ้าใส่น้ำเต็มแล้ว ต้องใช้คนขนาดตน
ถึงร้อยคนถึงจะลากไหว เมื่อเป็นเช่นนั้นลองดูร่องน้ำ
ให้ไหลไปถึงครีวเองจะสะดวกกว่า คิดได้ดังนั้นแล้ว ก็

ฉวยเอาจอมมีเพชรคมอยู่ตรงปลาย ความคิดของปล้วน
ก็ไม่เลวหรอก เครื่องมือที่คมพอจะตัดหินได้ แต่ว่า
งานอย่างนี้เป็นงานกินเวลา ระยะทางถึง ๑๐๐ ฟุต เมื่อ
ไรจะเสร็จ ปล้วนเสียเวลาไปครึ่งชั่วโมงจริงๆได้เพียง ๒ ฟุต
เท่านั้น

“นั่นท่านทำอะไรนะ” ผีเจ้าของบ้านร้องถาม “ข้า
ขอให้ท่านเอาน้ำมาไว้หุงข้าวเพียงหยดเดียวเท่านั้น
ทำไมท่านไปนานครึ่งชั่วโมงยุคน ท่านเอาน้ำใส่ถุงหนัง
ไม่ไหวหรือ”

“ไหวซิ” ปล้วนแจ้งใจตอบ “อย่าว่าแต่ถุงเดียว
เลย คือให้ตั้งไหลด้วยถ้าเราอยากจะใช้กำลังพลังของ
เราให้ท่านดู แต่ว่าเราอยากจะทำอะไรไว้ให้ท่านสักอย่าง
เป็นอนุสรณ์ ร่องน้ำนี้ถึงจะเล็กแค่นี้ก็นำมาส่งถึงครีว
ท่านทีเดียว ไม่ต้องลำบากแบกถุงหนังนั้นไปมา ฉะนั้น
ปล่อยข้าไว้ลำพังเถอะ ถ้าไม่เสร็จ ข้าจะทำให้ตลอดกิน
ทีเดียว”

“โอ๊ะ ไม่ได้ ทำอย่างนั้นก็มีศีลธรรมนิยมของเจ้าของ
บ้านนะซิ” ผีพูดอย่างอดรนทนไม่ได้ พลังหยิบดู
หนังไปตักน้ำ “เออะ ข้าแบกถุงน้ำไปเอง ท่านไปกิน
อาหารเสียก่อนแล้วก็ไปนอน ส่วนร่องน้ำนี้ถ้าท่านอยาก
ทำก็ไว้ทำพรุ่งนี้”

ปล้วนดีใจที่เอาตัวรอดมาได้ รีบตามผีเจ้าของบ้าน
ไปนอนครีว กินข้าวจนอิ่มแล้วก็ไปนอนบนที่นอนอัน
สุขสบาย แต่ถึงที่นอนจะสบายอย่างไร ปล้วนก็หาหลับ
ตาลงได้ไม่ ทั้งนี้เพราะความหิวคดแล้วและห้วงกังวล

ส่วนผีนั่น เมื่อล้มตัวลงนอนก็หลับผล็อย และ
ประเดี๋ยวเดียวก็กรนดังสนั่นหวั่นไหว ปล้วนเห็นเช่นนั้น
จึงค่อยๆลุกขึ้น เอาหมอนใบยาวเหมือนหมอนข้างมาวาง

ไว้ตรงกลางเตียงทำที่เหมือนคนนอนอยู่ แล้วก็ออกไปแอบหลังม่านคอยดู
พฤติกรรมของผีต่อไป ผีหลับไปพักใหญ่ก็สะดุ้งตื่น นึกขึ้นได้ว่าตนจะ
ต้องขยันทันห้วยปล้ำให้แหลกไปคามือ จึงค่อยๆ ย่องไปที่เตียงของปล้ำวัน
เอาไม้ใหญ่ขนาดเสากระโงกเรือฟาดลงไปบนเตียงเต็มเหนี่ยวครั้งที่หกกว่า
จะต้องเป็นหัวของปล้ำวันแน่ๆ ฟาดลงไปแล้วไม่ได้ยินเสียงร้องสักระยะ ผี
ก็ขมกระหนึบใจว่ากำจัดปล้ำวันได้เรียบร้อยแล้ว แต่เพื่อให้แน่ใจว่าตายสนิท
จริงๆ ผีคนนั้นก็เอาไม้ฟาดลงไปเตียงอีกตั้ง ๕-๖ ที แต่ละทีแรงไม่แพ้
ทีแรก เสร็จธุระแล้วก็กลับไปนอนคลุมโปงต่อไป

ตอนนั้นปล้ำวันค่อยๆ ลานออกจากที่ซ่อนขึ้นเตียงบิดเอามอนไวยาว
นั้นไปเสียแล้วร้องเรียกผีว่า "พ่อผีเอ๊ย นี่ท่านเลี้ยงตัวผมอะไรไว้ในถ้ำ
นี่ มันมากกระพือปีกถึกตัวจางจนข้าต้องตื่นถึงหกเจ็ดหนแน่ะ ถึงมันจะไม่
ได้คอยไม่ได้ก่อกองอะไร ข้าก็อดรำคาญไม่ได้"

ได้ยินเสียงปล้ำวันบ่นออกมาอย่างนั้น ผีตกใจ ขนหัวลุกชัน คิดอยู่
ในใจว่า เจ้านี่มันช่างเก่งกระไร เราเอาไม้ฟาดมันไปเต็มเหนี่ยว มันยัง
ว่าเป็นแมงกระพือปีก อยู่ใกล้ๆ คนเรียวแรงขำสรวลอย่างนี้ เห็นทีไม่
ปลอดภัยแน่' คิดแล้วก็ไม่พูดจาว่ากระไร เฝื่อนแนบหนือออกจากถ้ำไป
ปล่อยให้ปล้ำวันผู้หลอกผีได้สำเร็จ หัวเราะงอหายอยู่คนเดียว ทั้งยังได้
เป็นเจ้าของสมบัติมหาศาลของผี ต้องจำจอร์นาขนคั่งหลายเที่ยวกว่าจะหมด
จะว่าปล้ำวันฉลาดกว่าผี ต้มผีได้ หรือผีใจกว่าปล้ำวัน ปล่อยให้ปล้ำวันต้มได้
ก็คงจะถูกทั้งสองประการ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางไปรษณีย์อีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดครึ่งหรือครึ่งไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นคู่รับ

สุจิตรา แสงเดือน

น้องใหม่คณะนิสิตสาคร พหาวชิราวุธ
ธรรมศาสตร์ งานชามว่าคือทองคำ
หรืออำพันนิยา

สุจิตรา ไตรรัตน์ ตำบอภาพ
ปราโมทย์ ธรรมทอง แดกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เวกดี เกษนประภาส
บรรณาธิการ นิกรวรรณ บันทอง

กองบรรณาธิการ

พจน์ วรชนะประทีป ณ ระนอง
สัทธ เตชะแสงศรี เชื้อชื่น ศรีชาภัย
นิศา วงศ์เกษมธรรม โสภณ กระจำรังคัน

กองธุรการ

นวลศรี ประภาศิริ
ปริศา หนูนกคี่ สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีตะมะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

นันทกา สุประภาคะนันทน์ ร.บ.ร.บ.
- สุจิตรา สิงห์ตะ ร.บ.
สุภาพ วิเศษสุรการ อ.บ. M.A.
บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.
ม.ร.ว. ดอกคำโตม โรจนะบุรานนท์
กนก ตามเสน วิธ
แพทยหญิงอรุณวรรณ คุณวิศา
ชุกต คุรุเมธก อ.บ.
สมศรี สุขภณนันทน์
แพทยหญิงอนงค์ สิริยานนท์
เสงี่ยม เม้าทองสุข
จำนง รังสีกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารศิริกตเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพมหานคร ๒

โทร. ๔๑๙๑๓๖

๖๖๖ ๓๖ 31 16 ม.ค. ๒๕๒๕

โน้ตหนัง ฟลิปปินส์

บรรณ พันธ์เพ็ญ

พ่นเอาดี

เรื่องที่เป็นกันควยเล็กควยกลนั้น มีทั้งเรื่องของคนและของสัตว์ ถ้าเป็นเรื่องของสัตว์ มักเล่าไว้คล้ายๆกันในแต่ละท้องถิ่น จะต่างกันก็เพียงสัตว์สำคัญในเรื่องและเล่าที่สถานที่เท่านั้น ดังเรื่องนี้ที่แมกซ์ โบราโมส เล่าไว้ว่า

วันหนึ่ง ขณะที่กวางควนกำลังกินนํ้าอยู่ที่ลำธาร ตกก็เลื้อยไป น้ะหอยโข่งตัวหนึ่ง กลานกระดิกอยู่บนพื้นทรายแล้วลื่นลื่น กวางเลเห็นหอยโข่งค่อยๆคืบคลานอย่างนั้นมาขึ้นใกล้ ถึงกับหัวเราะออกมา แล้วก็อุทานออกมาว่า

“โฮ่ หอยโข่งเอ๊ย เราดีใจจังที่ไม่ได้เกิดมาเป็นหอยโข่ง”

“พอที่เดอะ เจ้าใหญ่ เจ้าไซ้โม” เสียงหอยโข่งร้องตอบว่า “เราก็ดีใจที่ไม่ได้เกิดมาเป็นกวาง”

“หอยเอ๊ย เจ้าบ๊องอะไรอย่างนั้นเขี้ยวหรือ” กวางถามอย่างเคืองๆ

“หอยอย่างนั้นแหละ แล้วจะพูดอีกว่า เราดีใจจังที่ไม่ได้เกิดมาเป็นกวาง”

กวางไม่รู้ว่าไปทำอะไรหอยโข่งได้ เพราะหอยโข่งอยู่ในน้ำ จึงสะกดกลิ้งความโกรธไว้ หุ้กับหอยโข่งต่อไปว่า

“นี่ถ้าเจ้ารู้จักเรามาก่อนแล้วละก็ เจ้าคงไม่พูดอย่างนั้นหรอก เจ้าคงอิจฉาเราอันแน่เป็นทั้งสวยงามของเราใช้ไหมล่ะ หรือจะอิจฉาเราอันเป็นมันเลื่อมของเรา

หรือบางทีจะอิจฉาตีนอันรวดเร็วว่องไวของเราละมัง แต่ส่วนตัวเจ้าเอ๊ะนะ เรามองดูท่าไรๆ เราก็ไม่รู้จักอิจฉาเจ้าด้วยเรื่องอะไร เพราะไม่เห็นมีอะไรดีที่เรายากได้”

“ไม่อยากจะความอ่อนน้อมถ่อมตัวของหอยโข่งบ้างหรอกหรือ” หอยโข่งยั่วกวาง

“เราจะอยากได้ไปทำไม ที่พวกเจ้าถ่อมตัวก็เพราะเจ้าไม่มีตีน”

หอยโข่งถูกกวางสบประมาทอย่างนั้น ให้อึดใจใจไม่มีอะไรเปรียบ จึงว่ากวางบ้างว่า

“หอย อวดฝีมือกันว่าวิ่งเร็ว พอได้ยินเสียงหมาเห่าที่ไร ไหวถึงได้วิ่งเปิดแน่บ ไม่คิดชีวิตชีวาที่นั่นล่ะ แล้วถึงจะวิ่งออกก่อนเจ้าพวกหมานั้นก็จริง แต่ทำไมไม่เข้าเจ้าหมาเป็นไล่จับกันทุกทีล่ะ”

ตอนนี้ ถึงตาที่กวางแค้นใจเพราะถูกหอยโข่งเยาะเย้ยบ้างละ ถึงกับร้องตะโกนออกมาลั่นว่า “ไปเอาเจ้าหมามาสิ ข้าจะวิ่งให้ดู”

หอยโข่งฟังแล้ว คิดอยู่ครู่หนึ่ง ก็คิดอุบายได้อย่างหนึ่ง จึงตอบกวางว่า

“ก็รู้ะอะไรข้าจะต้องไปเที่ยวหาหมามาให้มัน

ลำบาก เอาช้างนี้แหละ มา ช้างขอทำ
เจ้าวิ่งแข่งกัน”

พอได้ยินหอยโข่งทำวิ่งแข่ง
กว้างหัวเราะแทบขาดใจ ร้องตอบว่า

“หุหุโขเอ๊ย เจ้าหอยโข่ง ถ้าช้าง
แข่งกับเจ้า ก็คงเป็นหลานแข่งกัน
นะสิ จะเป็นวิ่งแข่งกันได้อย่างไร
ไม่เอาละ ช้างไม่รับทำหรอก”

“ช้างหมายถึงวิ่งแข่งจริงๆสินะ”
หอยโข่งยืนยัน “เป็นแต่ว่าเจ้าวิ่งอยู่
บนบก ส่วนช้างจะวิ่งอยู่ในน้ำ”

“นี่เจ้าจะทำช้างแข่งจริงๆหรือ”
กว้างถามอย่างไม่แน่ใจ

“จริงๆ นะสิ ว่าแต่เจ้าจะเอา
อะไรเป็นเดิมพันล่ะ”

“เดิมพันนี่” กว้างทำเสียงเยาะๆ
“เจ้าอยากได้อะไรล่ะ ชนของเรา
หรือ หรือว่าเรา หรือว่าชาอันยาว
เรียวของเรา”

“เราจะเอาไปทำไม ไข่
ประโยชน์อะไรได้เมื่อไหร่ล่ะ” หอย
โข่งตอบแสดงอาการไม่ไยดี “เอาดี
ของเจ้าเป็นเดิมพันก็แล้วกัน ถ้าเจ้า
แพ้ต้องเอาดีมาให้เรา”

ได้ยินหอยโข่งพูดแปลกๆ กว้าง
ยิ่งสนใจ หูว่า “จะเอาดีของเรา
หรือ ขอดถามหน่อยเถอะว่าจะเอา
ไข่ทำไม ถ้าเราแพ้ เราก็ไม่เสียตาย

(อ่านต่อหน้า 147)

พนันเอาดี - ต่อจากหน้า ๓๐

หрокที่จะเสียให้แก่เจ้า แต่ว่ามันขมจะบอกให้”

“ขมหรือไม่ขมไม่สำคัญ เราต้องการดีของเจ้าก็แล้วกัน ว่าแล้วเจ้าอยากให้เราเอาอะไรเป็นเดิมพันล่ะ”

กวางชี้ไม้หัวเราะยกใหญ่อีก เมื่อนึกถึงเดิมพันที่หอยโข่งจะให้ได้ กวางตอบหอยโข่งว่า

“ข้าไม่ต้องการอยากได้อะไรจากเจ้าหрок เพราะข้ารู้ดีว่าถึงยังไงเจ้าไม่วันชนะ ที่เรารับคำท้าของเจ้านักเพียงเพื่อจะโชว์ให้เจ้าดูเท่านั้นละ ว่าพวกเรากวาววิ่งได้รวดเร็วประเปรียวอย่างไร”

“หยุดโม้เสียทีเถอะนะ เจ้ากวาง ว่าแต่ตอนนั้นเจ้าพร้อมจะวิ่งแข่งกับข้าหรือยังล่ะ”

“ให้อาณัติสัญญาณได้เลย”

ขณะนั้นทั้งกวางและหอยโข่ง ต่างหันหน้าไปทางปากแม่น้ำ พอหอยโข่งให้อาณัติสัญญาณ ก็เป็นอันเริ่มแข่งขันโดยกวางวิ่งอยู่บนบก หอยโข่งคลานอยู่ในน้ำ แล้วล้าธารนั้นเป็นที่อยู่ของญาติพี่น้องลูกหลานของหอยโข่ง นับตั้งแต่ต้นน้ำจากภูเขาลงมาจนถึงปากแม่น้ำที่จะออกไปสู่ทะเล รวมแล้วนับเป็นพันๆ ตัว แต่ละตัวล้วนมีหน้าตาเหมือนหอยโข่งตัวที่ท้าวิ่งแข่งกับกวางทั้งนั้น

กวางวิ่งไปได้ไกลพอๆ ก็ร้องถามหอยโข่งว่า “วู้ หอยโข่ง อยู่ที่ไหนนะ พ่อแซมเปียนเออ”

“อยู่นี่” เสียงหอยโข่งชานตอบมา แต่ว่าไม่ใช่หอยโข่งตัวนั้นหрокที่ร้องตอบกวาง เป็นหอยโข่งอีกตัวหนึ่งซึ่งอยู่ไกลออกไปหน่อย

กวางได้ยินเสียงหอยโข่งชานตอบมาจากที่ที่แสดงว่าขึ้นหน้าตนไปแล้ว ก็อดแปลกใจไม่ได้ นึกอยู่ในใจว่า “ถ้าเป็นจริงอย่างนั้นละก็นับว่าแปลกสันติ มีอย่างหรือที่หอยโข่งจะวิ่งขึ้นหน้าเราได้”

คิดคำนึงแล้ว กวาก็เร่งฝีเท้าวิ่งให้เร็วขึ้น วิ่งไปๆ ใจก็นึกว่า ตอนนี้นั่นคงทิ้งหอยโข่งไปมากแล้ว จึงชะลอฝีเท้าลง แล้วร้องเรียกหอยโข่งด้วยเสียงเยาะๆ ว่า “วู้ หอยโข่ง อยู่ไหนนะ พ่อแซมเปียน”

“อยู่นี่” มีเสียงหอยโข่งชานรับออกมาอีก คราวนี้ขึ้นหน้ากวางไปไกล

กวางก็อดแปลกใจไม่ได้อีก นึกว่า “มันช่างแปลกจริงนะ มันจะเป็นไปได้อย่างที่หอยโข่ง จะวิ่งเร็วกว่ากวาง เป็นไปไม่ได้มัน”

คิดแล้วก็วิ่งอย่างสุดแรงเกิด จนกระทั่งมาถึงปากแม่น้ำ พอดีกวาก็ร้องถามหอยโข่งว่า “วู้ หอยโข่งอยู่ไหนนะ”

“อยู่นี่” เสียงหอยโข่งชานรับอย่างเก่าอีก แสดงว่าหอยโข่งถึงหลักชัยคือปากแม่น้ำก่อนกวาง ทั้งๆที่กวาววิ่งอย่างเต็มฝีเท้าจนสิ้นห้อย เมื่อเป็นเช่นนั้น กวางจำต้องยอมแพ้ แล้วลุยน้ำไปพบกับหอยโข่งตัวแรกที่พบว่า

“เอ้า สหายหอยโข่ง เป็นอันว่าเจ้าชนะแล้วจะเอาดีของเราจะมาเอาไปซี”

แต่ว่าหอยโข่งตัวนั้น ไม่ใช่ตัวที่ท้าพนันกับกวาง จึงไม่รู้เรื่องอะไรเลยถามว่า

“ชนะอะไรกัน”

“ก็ชนะวิ่งแข่งนะซี ลืมเสียแล้วหรือ”

“แข่งอะไรกันนะ แล้วจะเอาดีของเจ้ามาให้ข้าทำไมกันล่ะ” หอยโข่งตัวนั้นตอบอย่างงงๆ

“เอ เพื่อนนี่ เร็วแต่ผิดต้นหрок แต่ความจำแย่มากก็เราพนันกันเอาดีของข้าเป็นเดิมพันไปละ ถ้าข้าแพ้จะต้องให้ดีแก่เจ้า ตอนนั้นข้าก็แพ้แล้ว เจ้าจะเอากลับมาเอา”

“ก็ยังไม่รู้เรื่องอยู่คินะแหละ” หอยโข่งตัวนั้นตอบ

“ไม่รู้เรื่องก็อย่ารู้เลย เอ้า มาเอาดีไปเสีย ข้าจะได้กลับไปพักผ่อน”

“อยากให้นึก ก็เอามา เผื่อจะเอาไปใช้ประโยชน์ในภายหลังได้
แต่ข้าก็ไม่ได้ทำได้ทั้งหมดหรอก เอาครึ่งเดียวก็พอ”

“ขอบใจละเพื่อน” กวางพูด “ที่อุตสาหะเหลือคี่ให้ข้าครึ่งหนึ่ง”

“ข้าก็ขอบใจเพื่อนเหมือนกันที่อุตสาหะเอาดีของเจ้ามาให้ข้า ทั้งๆที่
เจ้าไม่ได้ทำอะไรให้สักหน่อย”

แล้วกวางกับหอยโข่งต่างก็ลาจากกันไป ค่ำมาอีกตั้งหลายวันหอยโข่ง
ตัวที่หัววิ่งแข่งกับกวาง จึงได้มาถึงปากแม่น้ำอันเป็นหลักชัย เมื่อได้พบ
กับหอยโข่งตัวที่ชานรับกวางคอนมาถึงหลักชัย จนกวางยอมแพ้ยกคี่ของ
คนให้ครึ่งหนึ่ง หอยโข่งตัวแรกรู้เรื่องจากหอยโข่งตัวหลังแล้ว ก็จัดการ
เรียกหอยโข่งมารวมกันทั้งหมด แล้วก็แบ่งคี่กวางให้ไปคนละนิตละหน่อย
หอยโข่งเหล่านั้นพากันถามว่า

“เราจะเอาคี่นี้ไปทำอะไรได้”

“เก็บเอาไว้ในตัวเถอะ” หอยโข่งตัวแรกตอบ “เนื้อของพวกเรา
จะได้ชม คนเราเห็นเนื้อเราชม เราจะได้ไม่จับเอาเราไปกิน ขอให้สืบ
ความขมนไปจนถึงลูกถึงหลานหลานของเราด้วย ถึงแม้เราจะไม่ใช่สัตว์
วิ่งเร็วกับใครเขา พวกเราก็จะยังคงอยู่ได้ ไม่สูญพันธุ์ไปจากโลก”

หอยโข่งทุกตัวก็รับคำ คนฟิลิปปินส์เขาจึงว่า เป็นเพราะเหตุนี้
เนื้อหอยโข่งจึงขมนับแต่นั้นมา □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๓ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๖ เล่มหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกบอกรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเบ็ดเสร็จรวมค่าอีก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท อนาคตหรือเลิกไปรษณีย์ ระบุส่งชำระเงิน ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์อัตราค่าแถม ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นผู้รับ

ผานิต กันตามระ

อนันต์ โสธาทะเสวีร์ ถ่ายภาพ
ปราโมทย์ ณะระนอง ออกสี

หนังสือพิมพ์สตรีสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เกื้อนประกาศ
บรรณาธิการ นิตวรรณ ปิ่นทอง

กองบรรณาธิการ

พาณิชย์ วรชนะประทีป ณะ ระนอง
ศัพท์ เฉื้อแหลงศร เชื้อชื่น ศรีชาติ
นิตชาวงศ์ทองธรรม โสธม กระจำรังคย์

กองธุรการ

นวดศรี ประกาศิต
ปริศา หนูนภักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม พัวตะมะ

ทปรีกษาทางวิชาการ

ฉันทกา สุประกาศะนันท์ ร.บ.ร.บ.
สุภัทรา สีหฤทะ ร.บ.

สุภาพ วเศษสุการ อ.บ. M.A.

บรรจบ พันธุเมธา อ.บ. Ph. D.

ม.ร.ว. สอวงศ์โสม โรจนะบุรานนท์

กนก ตามเสน วัด

แพทยหญิงอรพรรณ กุณวิศาล

อุบล คุรุเมงกกล อ.บ.

สมศรี สุขุมถนันทน์

แพทยหญิงอนงค์ สิริธานนท์

เตงอัม เผ่าทองสุข

จำนง รังติกุล ร.บ.

สำนักงาน ๘๓/๒๖-๒๘ อาคารครกทศเทพ ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๔๐๕๐๓๖

222 มชพ/๗ 23 พ.ย 25/2

โน้ต ลังกา

บรรณ หันดูเมธ

ราชสีห์กับเต่า

ที่จริงราชสีห์กับเต่า ไม่ใช่ศัตรูคู่แค้นกัน ไม่ว่า จะเป็นเรื่องพนันขันแข่งหรือเรื่องใดๆ แต่เต่าลังกา บังเอิญมาเจอกับราชสีห์ ไม่มีทางใดเถียงได้ จำต้อง ไล่เลื้อยเพทุบายเอาตัวรอด แล้วยังชนะราชสีห์เสียอีก คิงที่ อี เอฟ คอคคัลเล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่ง ราชสีห์ตัวหนึ่งนอนหลับอยู่ในป่า เต่า เพราะหิวตัวหนึ่งบังเอิญเดินเฉียดเข้าไปใกล้ ราชสีห์ ตกใจตื่น กอซๆ สันตนาขึ้นดู เมื่อเห็นผู้บังอาจจกรายมา ใกล้ตนเป็นเต่าจึงคิดว่า

‘คิดละ เจ้าเต่า เจ้าเดินมาจนถึงปากซำก็ตื่นแล้ว ข้า จะกินเจ้าเสียเดี๋ยวนี้ละ ยิ่งหิวๆ อยู่ด้วย’

คิดแล้วก็ตรงเข้าไปจับเต่าจะกินเสียให้หายหิว แต่เต่าร้องขอชีวิตเสียงสั่นว่า

“ได้โปรดเกิดเจ้าข้า ท่านราชสีห์ อย่ากินข้า เสียเลย”

“ทำไมข้าจึงจะไม่กินเจ้า” ราชสีห์พูด “ข้าเป็น ราชาในหมู่สัตว์ในป่านี้ ข้าอยากทำอะไรข้า ก็ทำได้”

“นี่บังเอิญข้าหลงกระเซอะกระเซิงขึ้นมาบนบกนี้ เอง ท่านจึงได้จับข้าได้ ถ้าข้าอยู่ในน้ำ จังท่านก็จับ

ข้าไม่ได้ เพราะข้าว่ายน้ำเป็น” เต่าคุยอวด ในใจจะนึก อะไรมุกๆ ไม่มีใครว่า

“ข้าก็ว่ายน้ำเป็น” ราชสีห์ตอบ

“ถ้าฉันเรามาว่ายน้ำแข่งกันไหมเล่า” เต่าท้าราชสีห์ “ถ้าท่านว่ายน้ำเก่งเท่าข้า ข้าจะยอมให้ท่านกิน แต่ถ้า ท่านว่ายน้ำสู้ข้าไม่ได้ละก็ ท่านต้องปล่อยข้าไปนะ”

“ตกลง” ราชสีห์ตอบโดยคิดว่าเป็นเรื่องง่าย ๆ แล้วทั้งราชสีห์กับเต่าก็ตรงไปยังสระน้ำแห่งหนึ่ง

เมื่อถึงสระน้ำ ราชสีห์ก็กระโดดน้ำเสียก่อน เพราะ เดินมาเหนื่อย เต่าได้โอกาสจึงแอบไปกระซิบบอกเต่า อีกตัวหนึ่งซึ่งอยู่ในสระนั้นว่า

“นี่แน่ะ พี่ชาย เรากำลังจะว่ายน้ำแข่งกับราชสีห์ ถ้าเราแพ้ราชสีห์จะกินเราเสีย เพราะฉะนั้นพี่ชายต้อง ช่วยเรานะ”

แน่นอน เต่าตัวนั้นต้องช่วยพวกของตน แต่เพื่อให้ สำเร็จตามแผนที่คิดกันไว้ เต่าแต่ละตัวจะต้องคาบดอกไม้ แดงไว้ เต่าตัวหนึ่งจะอยู่ที่สระฟากข้างหนึ่ง ส่วนอีก ตัวหนึ่งจะอยู่ที่อีกฟากหนึ่ง เตรียมการเสร็จเรียบร้อยแล้ว เต่ากับราชสีห์ก็เริ่มว่ายน้ำแข่งกัน

ราชสีห์ว่ายน้ำได้เร็วมากอย่างไม่น่าเชื่อ แต่พอ

ข้ามไปถึงฟากข้างโน้นราชสีห์ก็คอง
คกคะลึง เมื่อเห็นเต่าโผล่หัวขึ้นมา
จากน้ำ ร้องว่า “ร่ายนัแล้ว”

เต่าตัวนั้นคาบคอกไม้แดง แต่
ราชสีห์ไม่ได้เฉลียวใจอะไร รู้แต่ว่า
คนว่ายน้ำสู้เต่าไม่ได้ ทั้งๆที่คนว่าย
ออกรวดเร็วอย่างนั้น ยังมาถึงฝั่งช้า
กว่าเต่าเสียอีก แต่เพื่อให้แน่ใจว่า
เต่าว่ายเร็วกว่าคนแน่ๆ ราชสีห์จึง
ทำเต่าให้ว่ายกลับไปฟากข้างโน้น
อีกเที่ยวหนึ่ง เต่าก็รับคำทำ

ราชสีห์ได้พยายามอย่างยิ่งที่
จะว่ายน้ำอย่างเต็มกำลัง เพื่อให้ถึงฝั่ง
ก่อนเต่า แต่พอถึงฝั่งก็ปรากฏว่า
เต่าตัวแรกโผล่หัวขึ้นมาจากน้ำก่อน
แล้วปากก็คาบคอกไม้แดงไว้ เต่า
ร้องบอกราชสีห์ว่า “ร่ายนัแล้ว”

ราชสีห์ก็คองไม่ได้ว่าทำไมเต่า
จึงว่ายน้ำได้เร็วนัก จึงทำเต่าอีก
ครั้งหนึ่งให้ว่ายกลับไปฟากข้างโน้น
ใหม่ เต่าก็ยอมรับคำทำ

คราวนี้เป็นครั้งสุดท้าย ราชสีห์
ทุ่มเทแรงกำลังทั้งหมดว่ายน้ำข้ามไป
ยังสระฟากข้างโน้น แต่จะว่าย
อย่างไรก็ตาม (อ่านต่อหน้า 128)

ราชสีห์กับเต่า - ต่อจากหน้า ๒๑

เมื่อถึงฝั่งก็ปรากฏเต่าคาบดอกไม้แดง โผล่หัวออกมาจาก
น้ำ ร้องบอกว่า "ร่ายมนต์แล้ว" มันชนะเราแล้ว ก็ต้องปล่อยมันไป ช่างมัน ไป
หาของอื่นกินก็ได้
ราชสีห์ทั้งเหนื่อยทั้งโมโห เห็นไม่มีทางจะทำ อย่างกรั่นเครงก่อนจะจมหายลงไปในสระ นับแต่นั้นมา
อะไรเต่าได้ จึงคิดว่า ราชสีห์ก็ไม่เคยมากรายมาแฉวนนี้อีกเลย □

ในหก

“ที่เจ้าหุคนั้นจริงทีเดียว”

จะกวาดหุค “ถ้าราชณะไคล้นเจ้าไป
ละก็เป็นการพิสูจน์ได้ทีเดียวนะ ว่า
เจ้าโกหก”

“ถ้าเจ้าแพ้เช่นเดียวกัน”

จะเร่หุค “ตกลงพรุ่งนี้เจ้าต้องมาที่
แม่น้ำตรงนั้นนะ ถ้าเจ้าไม่มาเราจะ
ไปตามเจ้าเอง”

เช้าวันรุ่งขึ้น จะเร่และจะกวาด
มาตามนัดแต่หัว ตั้งแต่ตะวันเพิ่งจะ
ขึ้น เมื่อได้ถามกันจนแน่ใจว่าต่าง
ฝ่ายต่างเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วทั้ง
จะเร่และจะกวาดก็กลานไปยังฝั่งน้ำ
สุดลมหายใจจนเต็มปอดแล้ว ต่างก็
คำลงไปในน้ำ

พอเริ่มคำลงไป จะกวาดก็รู้ตัว
ที่ว่าคนค้ำน้ำไม่ได้นานเท่าจะเร่
เมื่อเอาชนะจะเร่ซึ่งๆหน้าไม่ได้
จะกวาดก็ต้องหาทางเอาชนะด้วย
เล่ห์กล เพราะถึงอย่างไรจะกวาดก็
ยังไม่อยากเสียล้นของคนให้จะเร่

จะกวาดคิดหาอุบายอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วก็ว่ายน้ำห่างออกไปจากที่ที่ตน
และจะเร่ค้ำน้ำลงไปในตอนแรก
เห็นหางจะเร่พอสมควรแล้ว
(อ่านต่อหน้า 148)

ข้อดี

ท่านผู้อ่านที่สนใจขอชื่อ โปรดใช้บัตรในหน้า ๑๔๗
บรรจบ พันธุเมธา คอบตามลำดับวันที่บัตรขอชื่อมาถึงสำนักงาน
สทวิสาร (วันที่ ๒๕ ก.ย. - ๓๑ ก.ค. ๑๒) ส่วนคำขอเกี่ยวกับ
ชื่อไม่ได้เรียงตามลำดับวันที่

“บรรลือ” ต้องการอักษร บ.ส.น. ความหมายไม่จำกัดขอให้เป็นศรี
และสิริมงคลเท่านั้น

ส. ใช้ไม่ได้

ชื่อคนเกิดวันอาทิตย์ (หญิง)

บงกชโลจน์ - ดวงเหมือนมีลูกบัว

เบญจลักษณ์ - งามทุกทิศ

บุณยชลา - น้าบริสุทธิ์

“น้อย” อักษรและความหมายไม่จำกัด

ชื่อคนเกิดวันพุธกลางคืน (หญิง)

นุชชา - ที่ได้รับการสรรเสริญ

นิลดา - (ออกเสียงนิลตะยา) ความเป็นผู้นำ

นิยดา - ถ้อยคำที่ร้อยกรอง โคลงกลอน

“สมศรี” อักษรและความหมายไม่จำกัด ขอให้เป็นมงคล ชื่อที่ใช้
อยู่คือ วนิพรรณ เหมาะหรือไม่สำหรับคนเกิดวันพุธกลางคืน

พ. ใช้ไม่ได้ แก้ให้เป็น วนิวรรณ เสียก็ได้

“วิมล” ต้องการอักษร ว. ให้มีความหมายเป็นสิริมงคล (คนโตชื่อ
วรวิมล) (อ่านต่อหน้า 147)

จระเข้กับจะกวอด — ต่อจากหน้า ๒๕

จะกวอดก็ค่อยๆ ไส่ขึ้นมาเหนือน้ำ หายใจเสียจนคุ้มกับที่ต้องกลืนใจอยู่ในน้ำคังนาน ส่วนตัวก็ค่อยจับจ้องจระเข้

ไม่ช้าจะกวอดก็เห็นน้ำตรงที่จระเข้ดำ เป็นฟองปุดๆ ขึ้นมา แสดงว่าจระเข้จะไส่ขึ้นมาเหนือน้ำแล้ว จะกวอดก็รีบดำน้ำลงไปอย่างเงียบกริบเพื่อไม่ให้จระเข้รู้และเห็นว่าคนทะเล่ขึ้นมาเหนือน้ำก่อน

ฝ่ายจระเข้เมื่อไม่เห็นจะกวอดไส่ขึ้นมาเหนือน้ำ ก็คิดว่าจะกวอดคงจะทะเล่ขึ้นมาก่อน และวิ่งหนีไปเสียแล้ว แต่ในขณะที่จระเข้กำลังคิดอยู่ว่าจะไปตามหาจะกวอดที่ถื่นที่อยู่ดีหรือไม่ ก็แลเห็นจะกวอดค่อยๆ ไส่ขึ้นมาจากน้ำ พอจะกวอดเห็นจระเข้ไส่ขึ้นมามาก่อน ก็หัวเราะว่าร้องว่า

“ฮะ ฮะ ฮะ ไหนว่าคำเก่งใจละ ทำไมถึงทะเล่ขึ้นมาก่อนข้าละเอามา เอาเงินของเจ้านมาให้ข้าเสียดีกว่า เจ้าแพ้แล้ว”

จระเข้หารู้ไม่ว่าจะกวอดโก่งตัว คิดว่าตัวดำน้ำสู่จะกวอดไม่ได้ ให้รู้สึกอับอายขายหน้ายิ่งนัก หุคเสียงอ่อยๆ ว่า

“เมื่อเจ้าดำน้ำเก่งกว่าข้าก็มาเอาเงินข้าไปซี”

ด้วยเหตุนี้เองจระเข้ตัวนั้นสับสนมาถึงลูก หลาน เหลน โหลนจระเข้ทุกวันนี้จึงไม่มีสัน ส่วนจะกวอดตัวนั้นตลอดมาจนถึงจะกวอดชั้นลูกหลานเหลน โหลน จึงมีสันสองอัน (เราว่ามีสันสองแฉก) เหตุเพราะไปโกงจระเข้คอนำน้ำแข่งกันนี้เอง □

๘๘๗

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

ค่าบำรุงระยะ ๓ เดือน (๓๐ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๖ เดือน (๖๐ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๘๕.๐๐ บาท
ค่าบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๑๒๐ เดือนหนังสือ)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สมาชิกขอรับในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะส่งให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเห็นค่าส่งทางไปรษณีย์อีกเดือนละ ๒.๕๐ บาท ราคาคือหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจ่ายเงิน ๕ ที่ทำการไปรษณีย์ราชดำเนิน ในนามบริษัทการพิมพ์สตรีสาร จำกัด เป็นหรับ

โน้ต อื่นคือ บรรณ พันธ์เพชร

รุกขเทวดาต้นสาละ

คนอินเดียเชื่ออย่างเดียวกับเราว่า ต้นไม้ใหญ่ๆ มักจะต้องมีรุกขเทวดาสงสถิตย์อยู่แทบทั้งนั้น เพราะฉะนั้นถ้าไม้จำเป็นแม้จะเด็ดดอกเด็ดใบจากต้นไม้ใหญ่ๆ เขาก็ไม่กล้าทำ เรื่องที่อี เอฟ คอดด์ นำมาเล่าให้นิพนธ์ให้เห็นได้ชัด เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่ง ยังมีพระราชาองค์หนึ่งครองกรุงพาราณสี วันหนึ่งพระราชาทรงรำพึงว่า “อะไรๆ เราก็มีหมดแล้ว จะอยากได้อะไรอีกดี” เมื่อทรงครึกครองไปมาอยู่ครู่หนึ่ง ก็อุทานออกมาว่า “โอ นึกออกแล้ว สร้างพระราชวังใหม่อีกสักหลังหนึ่งดีกว่า แต่ว่า...” พระราชาทรงรำพึงต่อไปว่า “จะสร้างอย่างไรดีล่ะ ถึงจะแปลกไม่เหมือนของใครๆ ในโลกนี้”

ในที่สุดพระราชาที่ดำริที่จะสร้างพระราชวังที่เชื่อว่าจะต้องแปลกที่สุดในโลกสมัยนั้น ก็พระราชวังเสาเดียว เมื่อดำริเช่นนั้นแล้ว ก็โปรดให้สถาปนิกตลอดจนช่างก่อสร้าง ช่างไม้ทั้งหลายเข้ามาเฝ้า ตรัสสั่งว่า

“นี่นะพวกเจ้าทั้งหลาย เราคิดจะสร้างพระราชวังให้แปลกที่สุดในโลกทีเดียว นั่นคือพระราชวังหลังให้ไว้เสาเพียงเสาเดียว พวกเจ้าจงเข้าไปในป่า ไปเลือกหาต้นไม้ใหญ่ที่สุดที่เจ้าจะหาได้มาสร้างพระราชวังเสาเดียวให้เรา”

คนเหล่านั้น รวมทั้งคนตัดไม้ในป่าได้พยายามเข้า

ไปหาต้นไม้ที่ใหญ่ที่สุดในป่าหลายต่อหลายแห่ง ไม่ช้าก็กลับมากราบทูลพระราชาว่า

“วาระ พวกข้าเจ้าได้ไปพบต้นไม้ใหญ่ๆ ได้ขนาดตามต้องการแล้วหะยะคะ แต่ไม่ทราบว่าจะนำต้นไม้ใหญ่นานคนนั้นออกจากป่าได้อย่างไร”

“ถ้าอย่างนั้น จะทำอย่างไรดีล่ะ” พระราชาตรัสถามอย่างร้อน พระทัยเกรงจะไม่ได้ต้นไม้ ใหญ่มาสร้างพระราชวังเสาเดียวตามประสงค์

“เห็นจะต้องลองหาคุในบริเวณพระราชวังนี้แหละหะยะคะ” คนเหล่านั้นทูล

“ถ้าหาได้ก็ดี แล้วรีบโก่นมาทันทีที่เดียวนะ” พระราชาทรงกำชับ

คนตัดไม้ไปเลือกหาแถบพระราชวังอยู่ไม่นาน ก็ไปพบต้นสาละ (ว่ากันว่าคือต้นรัง) ใหญ่เข้าต้นหนึ่ง อยู่ไม่ไกลพระราชวังนัก ไม้สาละต้นนี้เป็นไม้เก่าแก่ มีคนหัวทึงแผ่นดินมากกราบไหว้บูชากันอยู่เรื่อยมานับเป็นพันๆ ปี เพราะต่างเชื่อว่า เป็นต้นไม้ที่มีรุกขเทวดาสงสถิตย์อยู่ บรรดาผู้คนพลเมืองเห็นคนตัดไม้เตรียมจะโก่นต้นสาละ ก็ตกใจร้องห้ามว่า

“นี่อะไรกันล่ะ จะมาตัดต้นสาละของเราทำไมกันไม่รู้หรือหรือว่า ที่นี้แหละ เป็นที่สถิตย์ของรุกขเทวดา ถ้าตัดเสียแล้ว ท่านจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ”

“เราจะไปรู้ได้อย่างไร พระ
ราชาทรงมีโองการมาให้พวกเราหา
ต้นไม้ใหญ่ไปสร้างพระราชวังเสา
เดียว เรามาเห็นต้นสาละนี้ใหญ่พอ
จะทำเสารองรับหน้าหน้าพระราชวัง
ทั้งหลังได้ เราถึงจะมาโค่นเอาไป
ถวายพระราช”

ได้ยินว่าเป็นโองการพระราช
ผู้คนที่ไหนจะขัดขึ้นได้ จำต้องยอม
โดยคุณ แต่แต่ละคนก็มีอาการ
เศร้าสร้อย ค้างไปหาดอกไม้ พวง
มาลัย และประทีป (จานดินเล็กๆ ใส่
น้ำมันเนย มีไส้ไขจุดตรงกลาง) มา
จุดบูชารุกขเทวดาต้นสาละ แล้วก็
ยืนรำล้อมต้นสาละร้องเพลงสวด
สรรเสริญคุณรุกขเทวดา พร้อมกัน
นั้นก็ทูลรุกขเทวดาให้ทรงทราบด้วย
เสียงสั่นเครือว่า “ข้าแต่ท่านรุกข
เทวดา บัดนี้เราจะมาโค่นต้นสาละ
ที่สังสัคย์ของท่านแล้ว ขอท่านได้
โปรดหาที่สังสัคย์ใหม่เถิดเจ้าข้า”

สันเสียงของชาวบ้าน กังสาละ
ก็ก้อมลง มีเสียงใบสาละเสียดสีกัน
ชาวบ้านเหล่านั้นก็รู้ได้ทันทีว่า รุกข
เทวดาทรงทราบเรื่องราวแล้ว ทั้ง
ยังทรงตอบรับคำสรรเสริญนั้นให้
เห็นเสียอีก จนเป็นอันวางใจได้ว่า
รุกขเทวดาจะไม่ให้โรยโรยกริ้ว

(อ่านต่อหน้า 147)

ศัณษี - ที่มีอำนาจ เริ่มแรง
 ศิรสต์ - ที่เด่น หัวหน้า ผู้นำ

“สมศักดิ์” คือการอักษร ส. มีความหมายว่ายิ่งใหญ่
 ก่อปรด้วยเมตตาธรรม เป็นชื่อ ๒-๓ พยางค์ (ถามมาใหม่
 ว่า พลาวัลย์ ใช้ได้หรือไม่ และเกิด ๑.๔๔ น. ตอน
 กลางคืนถือเป็นวันพุธกลางคืนหรือวันพฤหัสบดี)

ถือเป็นวันพุธกลางคืน พลาวัลย์จึงใช้ได้

ชื่อคนเกิดวันพฤหัสบดี (ชาย)

สรรพวี - (ออกเสียงสันพะวี) ที่เป็นวีบุรุษ
 สรุขสม์ - (ออกเสียงสุระขค) เสมอคง
 อาทศย์
 สมฤณ - (ออกเสียงสะกิน) ด้วยความเมตตา
 สงสาร □

รูกษเทวดาคันสาละ - ต่อจากหน้า ๒๕

ถึงรูกษเทวดาจะไม่ได้แสดงอาการทุกข์ร้อนอื่นใด
 ให้เห็น แต่คันสาละอดเป็นทุกข์แทนไม่ได้ คินนันท
 คิน ในสาละต่างกระซิบกระซาบกันด้วยเสียงเศร้าว่า

“นี่เราจะทำอย่างไรกัน เราจะทำอย่างไรกันดี ถ้า
 เราถูกโค่น รูกษเทวดาของเราจะต้องตาย เพราะถ้าไม่
 ได้อยู่ที่นี้ท่านก็ไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหนได้ ชั่วชีวิตที่ถูกโค่น
 ก็ยังจะไปทำลายคันสาละอ่อนๆ ที่เพิ่งจะงอกขึ้นมารอบๆ
 โคนต้นเสียอีก เออ เราจะทำอย่างไรกัน เราจะทำ
 อย่างไรกันดี”

ฝ่ายรูกษเทวดาคันสาละ ก็ทรงรำพึงว่า ‘เรื่อง
 เห็นจะต้องไปขอร้องพระราชาเองจะดีกว่า’ ดังนั้นใน
 คืนต่อมา ขณะที่พระราชากำลังบรรทมหลับสนิท ก็ทรง
 มีพระสุบินนิมิตฝันไปว่า มีร่างร่างหนึ่งงามเป็นแสง
 เรืองรอง มาทูลพระองค์ มีเสียงเหมือนใบไม้เสียดสีกัน
 ความว่า

“ราชะ เราคือรูกษเทวดาคันสาละ มานี้ก็เพื่อ
 จะทูลขอร้องพระองค์ว่า อย่าได้โค่นต้นสาละของ
 เราเลย”

“ก็คันสาละของท่านเป็นต้นไม้ใหญ่ต้นเดียวในสวน

ของเราที่แข็งแรงพอจะรับน้ำหนักพระราชวังหลังใหม่
 ของเราได้” พระราชาตรัส “เพราะฉะนั้นเราถึงจะโค่น
 เอามาใช้”

“ที่จริงพวกชาวบ้านชาวเมืองเขาพากันมารายไหว
 บูชาเราอยู่ช้านานแล้ว นับเป็นพันๆ ปี” รูกษเทวดาตรัส
 ต่อไป “แล้วเราก็คือคนเหล่านั้น เราได้ช่วยเขาเสมอ
 มา นกพากันมาทำรังบนต้นของเรา เราก็ไม่ว่าอะไร
 ทั้งคนทั้งสัตว์ต่างมาขอพึ่งร่มเงาของเราเป็นที่พักผ่อน
 เราก็นึกดี”

“ก็จริงอยู่หรอก” พระราชาตรัส “แต่เราต้อง
 การคืนของท่านนี้ท่านรูกษเทวดา จะทำอย่างไรได้”

ถึงตอนนี้ รูกษเทวดาก็เหมือนจะสิ้นวิสัยไปทีเดียว
 ได้แต่ก้มพระเศียรคร่ำครวญอย่างเศร้าสร้อยว่า

“ราชะ ถ้าพระองค์จะโค่นให้ได้ละก็ เราขอ
 อดเสียอย่างหนึ่งจะได้หรือไม่ ก็คือ ถ้าจะโค่นเรา
 ละก็โค่นทีละตอนๆ เป็นสามตอนได้ไหม ตอนแรกโค่น
 ตอนยอดสุดเสียก่อน ตอนที่สองโค่นตอนกลางตัว ที่มี
 กิ่งก้านใหญ่ๆ เปรียบเหมือนมือแขนอันแข็งแรงของเรา
 ตอนที่สามจึงค่อยโค่นลำต้นที่เหลือไปจนสุดโคน”

นิทาน อินโดนีเซีย

บรรณ พันธ์บุณ

ทำไมจระเข้จึงเกลียดคน

ที่จริงจระเข้กับคนไม่น่าจะเกี่ยวข้องกันใกล้ชิด ถึงกับรักกันซึ้งกันได้ แต่ชาวอินโดนีเซียเชื่อว่าจระเข้ในทะเลสาบคราคีหรือทะเลสาบจระเข้เมื่อนานมาแล้วนั้นใกล้ชิดสนิทสนมกับคนมาก แต่เหตุที่จระเข้จะเกิดไม่ถูกใจถึงกับประกาศตนเป็นศัตรูกับคนนั้นอะเคล เคอลิว เล่าไว้ว่า

เมื่อก่อนนับเป็นร้อยๆปีมาแล้วนั้น ยังมีทะเลสาบแห่งหนึ่งทางตะวันออกเฉียงเหนือของภูเขาเตงเคอร์ทะเลสาบนั้นมีชื่อว่าคราคี ซึ่งควรจะเรียกได้ว่าทะเลสาบจระเข้ ทั้งนี้เพราะมีจระเข้มากมาย ไม่มีใครรู้ว่าจระเข้เหล่านั้นมาอยู่ในทะเลสาบนี้ได้อย่างไร แต่อยู่ต่อมาปรากฏว่าจระเข้พากันหายไปหมดอย่างลึกลับ มีแต่ปลาเลเลห์ ซึ่งคือปลาคูก มาอยู่แทนที่เต็มไปทั้งทะเลสาบ และเชื่อว่าปลาพวกนี้แหละที่ทำให้จระเข้เกลียดคน

คอนแรทที่มีจระเข้อยู่ในทะเลสาบนี้ จระเข้ยังไม่ไว้อะไรกับผู้คนในหมู่บ้านแถบทะเลสาบ ต่างยังดีต่อกันอยู่ ทั้งนี้เพราะคนเหล่านั้นล้วนเป็นคนอยู่ง่าย ใจดี มีเมตตากรุณา ในบรรดาจระเข้ทั้งหมด มีจระเข้เผ่าสองตัว นับว่าซื่อที่สุด เป็นทวดของทวดของทวดของจระเข้เล็ก ๆ ใดๆ เลยพากันเรียกว่า พ่อเผ่าบัวยา แม่เผ่าบัวยา คือพ่อเผ่าจระเข้ แม่เผ่าจระเข้ (บัวยาคือจระเข้)

เชื่อว่าจระเข้พวกนี้มากแล้วอาจจำแลงร่างเป็นคนได้

บัวยาเผ่าทั้งสองก็จำแลงร่างเป็นคน ได้เช่นกัน พอถึงเวลาโพลเพลจระเข้ทั้งสองก็จะจำแลงร่างเป็นคน และพอตะวันตกดินจระเข้ทั้งสองก็กลายเป็นจระเข้ดังเดิม นอกจากนั้นจระเข้ทั้งสองยังมีสมบัติอันมีค่าอีกอย่างหนึ่ง เป็นเครื่องดนตรีคาเมอลัน ซึ่งเป็นพิณพาทย์มีระนาด กลองฆ้อง และฉาบเข้าชุดกัน บัวยาเผ่าทั้งสองได้ซ่อนของมีค่านี้ไว้อย่างมิดชิดถึงกันทะเลสาบ แต่แม้กระนั้นคนแถบนั้นก็ยังไม่รู้เข้าจนได้ และด้วยเหตุที่เครื่องดนตรีคาเมอลันนี้เขาถือว่าเป็นเครื่องดนตรีที่บรรเลงเพลงได้เพราะนัก ไม่ว่าใครจะแต่งงานหรือทำพิธีฉลองข้าวใหม่เป็นต้องไปขอยืมมาจากจระเข้ทั้งสองทุกครั้งไป การขอยืมนั้นก็ต้องทำพิธีรีตองอย่างสมเกียรติของจระเข้เผ่าผู้เป็นเจ้าของ คือคนที่ขอยืมคาเมอลันจะต้องแห่เล็ก ๆ ลอยไปตรงที่ที่บัวยาทั้งสองลอยขึ้นมาทุกวัน และบนแพล้นจะจุดธูปไว้ มีเบ็ดหรือไก่อ้วน ๆ วางไว้ด้วยตัวหนึ่ง พอจระเข้ทั้งสองโผล่ขึ้นมา คนก็จะร้องบอกว่า

“พ่อเผ่าบัวยา แม่เผ่าบัวยา ลูกสาวเราจะแต่งงาน” หรือไม่ก็บอกว่า “เราจะเลี้ยงฉลองข้าวใหม่กัน ข้าวของเราสุกแล้ว เราอยากขอยืมคาเมอลันสักหน่อยได้ไหม และเราหวังว่าท่านจะมากินเลี้ยงกับเราด้วยนะ”

พอได้ยินคนร้องบอกอย่างนี้ จระเข้ทั้งสองก็จะดำดิ่งลงไปลึกจนถึงกันทะเลสาบ และไม่นานนักก็จะปรากฏ

คาเมอลันอยู่บนแพ และแพนั้นลอย
กลับมาติดที่ชายฝั่ง

ครั้นถึงเวลาก่อนเที่ยงคืน
สักหน่อย ขณะทำงานฉลองกำลัง
ดำเนินอยู่ มีเสียงดนตรีคาเมอลันอัน
ไพเราะดังกังวานไปทั่วทะเลสาบ
บ๊วยทั้งสองก็จะปรากฏตัวขึ้นในร่าง
มนุษย์ มาร่วมสนุกในงานฉลองนั้น
ด้วย แล้วก็จะอยู่ในงานนั้นจน
กระทั่งใกล้รุ่ง จวนตะวันตกดินจึงจะ
รีบกลับไป ที่จริงจะเข้าเฝ้าทั้งสอง
อยากจะอยู่ให้นานกว่านั้นอีก แต่
กลัวว่าร่างของตนจะกลายเป็นจระเข้
ไปเสียก่อน ผู้คนจะพากันตกอก
ตกใจไปเสียเปล่าๆ

เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นครั้ง
แล้วครั้งเล่าอยู่เป็นเวลาหลายปี คน
ก็หมั่นยืมคาเมอลันของจระเข้ทั้งสอง
อยู่เรื่อยๆ ของที่เอาไปก้านลจระเข้
ทั้งสองเป็นการตอบแทนก็มีตั้งแต่
เบ็ด ไม้ ไปจนถึงหมูป่าและควาง ซึ่ง
ทำให้เป็นที่สບอารมณ์ของบ๊วย
ทั้งสองนั้นยิ่งนัก ความสนิทสนม
ระหว่างจระเข้กับคนจึงมีมากขึ้นๆ
เป็นลำดับ และคงจะไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลง ถ้าหากไม่มีผู้หญิงที่
ชื่อเลเลห์มาอยู่ที่หมู่บ้านใกล้ๆ นั้น

(อ่านต่อหน้า 146)

ทำไมจระเข้จึงเกลียดคน — ต่อจากหน้า ๒๕

เลเลห์เป็นผู้หญิงร้ายคนหนึ่ง คนพูดกันว่าเลเลห์ เป็นแม่มด มีเวทมนตร์คาถาเรียกผีร้ายได้ เพราะอย่าง นั้นถึงได้ถูกขับออกมาจากหมู่บ้านดั้งเดิมอันเป็นบ้านเกิด ของคน บางคนยังว่ากันว่าเลเลห์มีเวทมนตร์ทำให้กลายเป็น เสือได้ด้วยซ้ำไป แต่เรื่องนี้เห็นจะไม่จริง แต่

แม้กระนั้นใครๆ ก็รู้กันว่ายายเลเลห์คนนี้เป็นคนแปด เหลี่ยมสิบสองคม แดมยังเป็นขโมยเสียอีกด้วย เคย ขโมยไก่ขโมยไข่ของพวกชาวบ้าน แล้วก็ไล่เบ็ดขี้มา ไข่ตามชายฝั่งทะเลสาบจนหนีไปหมด แต่อะไรไม่ร้าย เท่ายายเลเลห์แกลไปเล่นแกล้งจระเข้เข้า และแกล้งจระเข้

ตัวไหนก็ไม่เท่ากับกล้วยผู้เฒ่าทั้งสองนั้น

ที่จริงก็นับว่ายายเลเลห์แก่กล้าหาญชาญชัยมากที่ไปล้วงก็จริงจะเชียวอย่างนั้น วิธีที่แก่เล่นกล้วยจะเซ้ทั้งสองนั้นคือ แก่ทำเป็นเหมือนจะเอาเบ็ดใส่แหมาก้านลจะเซ้เฒ่าอย่างคนอื่นๆเขาทำกัน แต่ที่เซ้เบ็ดตัววันนั้นแก่เอาเชือกผูกไว้แน่น แล้วแก่ก็ถือปลายเชือกไว้ เสร็จแล้วแก่ก็ตะโกนร้องเรียกว่า “พ่อเฒ่าบวยา แม่เฒ่าบวยา ข้าหาของกินอร่อยๆมาให้ท่าน ไล่ขึ้นมากลุมชีว่าอะไร อยู่บนแพเรียบร้อยแล้ว”

และยังไม่ทันที่หัวจะเซ้จะไล่พันผิวน้ำ แล้วก็มองไปครุรอบๆอย่างเคย ยายเลเลห์ก็ค่อยๆดึงเชือกลากเบ็ดที่อยู่บนแพนั้นกลับคืนมายังฝั่ง แล้วก็พูดอย่างขันๆอย่างเขาะว่า “ที่จริงข้าก็ชอบของกินอร่อยๆเหมือนกัน แก่ไปหาอะไรกินของแกเองเถอะ เจ้าจะเซ้เฒ่า” ว่าแล้วก็คิดไปอย่างเบ็ดจนเหลืองคิส่งกลิ่นหอมกระลบไปทั่ว เสร็จแล้วก็นั่งลงกินเบ็ดนั้นหมดทั้งตัวแม้กระทั่งเศษๆที่ติดกับกระดูกก็ไม่ยอมทิ้ง

ยายเลเลห์ทำอย่างนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า จนบวยาทั้งสองออกรู้สึกเอือมระอา แต่จะเซ้ทั้งสองก็ได้ปริปากบ่นให้ใครฟัง คงคิดกันอยู่ในหมุกกันเองว่า ยายเลเลห์เห็นจะต้องถูกลงโทษเสียแน่แล้ว และควรจะเร็วขึ้นด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อยายเลเลห์เอาเบ็ดใส่แหแล้วตะโกนร้องเรียกจะเซ้ทั้งสองอย่างเก่าว่า “ข้าเอาของกินอร่อยๆมาให้ท่านแล้ว” พ่อเฒ่าบวยาก็ร้องตอบไปว่า

“เลือกแพมาใกล้ๆข้าอีกหน่อยซี เลเลห์ แม่เฒ่าบวยาเมียข้าเจ็บ ข้าหังไปไกลไม่ได้”

ยายเลเลห์จึงเลือกแพให้ใกล้เฒ่าบวยาเข้าไปอีก พาย้อมกันนั้นก็พยายามดึงเบ็ดออก แต่ยังไม่วันทียาย

เลเลห์จะดึงเบ็ดไป จะเริ่มมากมายก็ไล่มาจากน้ำทุกทิศทุกทาง มีเฒ่าบวยาเป็นผู้นำ จัดการคาบควายเลเลห์ลากลงไปยังกันทะเลสาบ แต่เฒ่าบวยาก็ไม่ได้ช่วยยายเลเลห์หรือ กลับสาบให้แก่เป็นปลาคูอย่างที่เขาอินโคโนเซียเรียกว่าอินกันเลเลห์ แล้วก็มอบหมายหน้าที่ให้ยายเลเลห์เป็นผู้ดูแลลูกหลานเหลนโหลนของคน

ยายเลเลห์พยายามทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มกำลัง แต่ว่าลูกหลานจะเซ้แต่ละตัวร้ายไม่ใช่เล่น ช่วยกันกัดยายเลเลห์เสียจนครีบก้อนไปหมด เขาว่านับแต่นั้นมาปลาชนิดนี้ก็ได้กลายเป็นปลาครีบก้อน แก่เลยคิดจะหนีไปอยู่ที่อื่น แต่ว่ายังไม่ไปไม่ได้ เพราะลูกหลานปลาเลเลห์ได้พายายเลเลห์ไปไว้ที่ชอกหินแคบๆ

บัตรขอ ชื่อ คี โบ สตรีสาร

วันเกิด จันทร์ ☐ พฤหัสบดี ☐
 อังคาร ☐ ศุกร์ ☐
 (โปรดกา / ในช่อง) พุธ ☐ เสาร์ ☐
 (เวลา.....น.) อาทิตย์ ☐

เพศ หญิง ☐ ชาย ☐

อักษรที่ต้องการให้มียอยู่ในชื่อ คือ.....

ความหมายที่ต้องการ.....

รายละเอียดอื่น ๆ.....

ลงชื่อผู้ขอ.....

วันที่...../...../.....

(โปรดกรอกบันทึก บรรจุของกล่องใบที่ "สตรีสาร")

มละบังก็บ่ให้อยู่ที่นั่น ไหว้เจ้าลูกหลานเหลนของปลาเสเลห์ก็เพิ่มจำนวน
ทวีขึ้นทุกทีๆ จนมีปลาเสเลห์มากกว่าจะเร่เสียอีก บัวยาเล่าทั้งสองจึง
ต้องไปขอจ้างให้พวกชาวบ้านช่วยกันกำจัดปลาเสเลห์

พวกชาวบ้านก็ยินดีช่วยอย่างเต็มที่ ไปตกปลาทั้งกลางวันกลางคืน
ทอดแหเอาก็มี แต่ว่ายิ่งจับก็ดูเหมือนปลาเลเลห์ในทะเลสาบจะยิ่งเพิ่มมา
ขึ้น จนทำให้จะเข้ทั้งสองคิดสงสัยว่าชาวบ้านเห็นจะแอบไปญาติกับ
ปลาเลเลห์แน่ ๆ ที่เดียว ไปทำเป็นจับปลา แต่หลังจากนั้นก็กลับปล่อย
ปลาลงทะเลสาบไปใหม่ จะเข้ทั้งสองและ จะเข้ลูกหลานอื่นๆจึงพากัน
ถกกันเคืองกันยิ่งนัก ถึงกับสาบานว่าจะต้องจองเวรกับคนตลอดไป เฒ่า
บัวยาเองก็ได้ประกาศว่า ถ้าเจอคนเมื่อใดเป็นต้องฆ่าเสียให้ได้เมื่อ
นั้นที่ที่เดียว

ต่อจากนั้นวันหนึ่ง เมื่อนำในทะเลสาบขึ้นมากล็ดปกติ บัวยาทังสอง
และจะเข้าทั้งหลายนึกพากันละที่อยู่ที่เคยอยู่อย่างแสนสุขก่อนที่ย้ายเลเลห์
จะมาอยู่แถบนั้น จะเข้าอพยพกันไปเจียบๆ และไปกันอย่างไรไม่มีใคร
ได้สังเกตเห็นเช่นเดียวกับเมื่อตอนมา มารู้ว่าไม่มีจะเข้าเลอยู่เลยก็
คือเมื่อคนเหล่านั้นลงมาที่ทะเลสาบในวันรุ่งขึ้นร้องเรียกจะเข้าทั้งสอง
แต่ว่าจะเรียกอย่างไรก็ไม่ปรากฏร่างของบัวยาทังสองหรือจะเข้าอื่นใดให้
เห็นเลย จะเข้าพากันไปหมดแล้ว แล้วก็ไม่กลับมายังทะเลสาบนั้นอีกเลย
จนกระทั่งทุกวันนี้ □

อัตราค่าสมาชิกหนังสือพิมพ์สตรีสาร

คำบำรุงระยะ ๓ เดือน (๑๓ เดือนจนถึง)	เป็นเงิน ๔๕.๐๐ บาท
คำบำรุงระยะ ๖ เดือน (๒๖ เดือนจนถึง)	เป็นเงิน ๗๕.๐๐ บาท
คำบำรุงระยะ ๑๒ เดือน (๕๒ เดือนจนถึง)	เป็นเงิน ๑๕๕.๐๐ บาท

สามารถยกย่องในพระนคร ธนบุรี และต่างจังหวัด สำนักงานจะตั้ง
ให้ทางไปรษณีย์เท่านั้น สมาชิกต่างประเทศเพิ่มค่าส่งทางเมย์รรมคาออก
เล่มละ ๒.๕๐ บาท ขนาดเล็กหรือเรียกไปรษณีย์ ระบุส่งจำนวน ๗ ทำการ
ไปรษณีย์ราคาเดิม ในนามบริษัทการพิมพ์ศตวรรษ จำกัด เป็นหีบ

นัคคา วิชะภาณูจน์

พลศึกษาคนกลางาษาปัจจุบัน ร.ร. นพิต
พิทย สาขาวางสอนเล่นแบบคณินันท์ นลธ
เขียนจดหมาย คงใจจดไปเรียนวิชา
บริหารธุรกิจคนในต่างประเทศ

"วิระ"	ตำรวจ
ปราชญ์ ๗ ระนอง	นกก

หนังสือพิมพ์สมัครสาร

บริษัทการพิมพ์สตรีธาร จำกัด เจ้าของ

ผู้อำนวยการ เรวดี เกษนประภาส
บรรณาธิการ ศิวารรณ ปิ่นทอง

ทองบรณสาร

พาดิ วรธนประทีป ๓ ระนอง
 ๕๓๓ เขื่อนหลวงศรี เขื่อนศรีวิสัย
 ๕๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐ ๑๐๐๑ ๑๐๐๒ ๑๐๐๓ ๑๐๐๔ ๑๐๐๕ ๑๐๐๖ ๑๐๐๗ ๑๐๐๘ ๑๐๐๙ ๑๐๑๐ ๑๐๑๑ ๑๐๑๒ ๑๐๑๓ ๑๐๑๔ ๑๐๑๕ ๑๐๑๖ ๑๐๑๗ ๑๐๑๘ ๑๐๑๙ ๑๐๒๐ ๑๐๒๑ ๑๐๒๒ ๑๐๒๓ ๑๐๒๔ ๑๐๒๕ ๑๐๒๖ ๑๐๒๗ ๑๐๒๘ ๑๐๒๙ ๑๐๓๐ ๑๐๓๑ ๑๐๓๒ ๑๐๓๓ ๑๐๓๔ ๑๐๓๕ ๑๐๓๖ ๑๐๓๗ ๑๐๓๘ ๑๐๓๙ ๑๐๔๐ ๑๐๔๑ ๑๐๔๒ ๑๐๔๓ ๑๐๔๔ ๑๐๔๕ ๑๐๔๖ ๑๐๔๗ ๑๐๔๘ ๑๐๔๙ ๑๐๕๐ ๑๐๕๑ ๑๐๕๒ ๑๐๕๓ ๑๐๕๔ ๑๐๕๕ ๑๐๕๖ ๑๐๕๗ ๑๐๕๘ ๑๐๕๙ ๑๐๖๐ ๑๐๖๑ ๑๐๖๒ ๑๐๖๓ ๑๐๖๔ ๑๐๖๕ ๑๐๖๖ ๑๐๖๗ ๑๐๖๘ ๑๐๖๙ ๑๐๗๐ ๑๐๗๑ ๑๐๗๒ ๑๐๗๓ ๑๐๗๔ ๑๐๗๕ ๑๐๗๖ ๑๐๗๗ ๑๐๗๘ ๑๐๗๙ ๑๐๘๐ ๑๐๘๑ ๑๐๘๒ ๑๐๘๓ ๑๐๘๔ ๑๐๘๕ ๑๐๘๖ ๑๐๘๗ ๑๐๘๘ ๑๐๘๙ ๑๐๙๐ ๑๐๙๑ ๑๐๙๒ ๑๐๙๓ ๑๐๙๔ ๑๐๙๕ ๑๐๙๖ ๑๐๙๗ ๑๐๙๘ ๑๐๙๙ ๑๑๐๐ ๑๑๐๑ ๑๑๐๒ ๑๑๐๓ ๑๑๐๔ ๑๑๐๕ ๑๑๐๖ ๑๑๐๗ ๑๑๐๘ ๑๑๐๙ ๑๑๑๐ ๑๑๑๑ ๑๑๑๒ ๑๑๑๓ ๑๑๑๔ ๑๑๑๕ ๑๑๑๖ ๑๑๑๗ ๑๑๑๘ ๑๑๑๙ ๑๑๒๐ ๑๑๒๑ ๑๑๒๒ ๑๑๒๓ ๑๑๒๔ ๑๑๒๕ ๑๑๒๖ ๑๑๒๗ ๑๑๒๘ ๑๑๒๙ ๑๑๓๐ ๑๑๓๑ ๑๑๓๒ ๑๑๓๓ ๑๑๓๔ ๑๑๓๕ ๑๑๓๖ ๑๑๓๗ ๑๑๓๘ ๑๑๓๙ ๑๑๔๐ ๑๑๔๑ ๑๑๔๒ ๑๑๔๓ ๑๑๔๔ ๑๑๔๕ ๑๑๔๖ ๑๑๔๗ ๑๑๔๘ ๑๑๔๙ ๑๑๕๐ ๑๑๕๑ ๑๑๕๒ ๑๑๕๓ ๑๑๕๔ ๑๑๕๕ ๑๑๕๖ ๑๑๕๗ ๑๑๕๘ ๑๑๕๙ ๑๑๖๐ ๑๑๖๑ ๑๑๖๒ ๑๑๖๓ ๑๑๖๔ ๑๑๖๕

កម្មវិធីស្រាវជ្រាវ

พวคสรี ประภาส
ปรีดา ทนุภักดี สมบูรณ์ สรรพอุดม
ประทุม ทวีคณะ

ที่ปรึกษาทางวิชาการ

พัชกร ฐประภาชนะนันท์ อ.บ.ว.ช.

สมุทรสาคร ๑๖๖๖

מרת' רחל מרת' מ.א. מ.א.

บรรณ ทันรเมธา อ.บ. Ph. D.

๓. ดอกไม้ ไร่

סל מעוערס חנה

มทกษัตริย์อรรคราช กษัตริย์

ס.נ. חתומה חתום

สมศรี สุกมณีนทน์

ณพทศกฤษณ์ อนันต์ สิริธานนท์

เสงอม เล่าทองสุข

จำนง รังสิกุล ม.บ.

สำนักงาน ๘๓/๓๖-๓๘ อาคารวิเทศ ๒

ถนนประชาธิปไตย กรุงเทพฯ ๒

โทร. ๘๐๕๐๓๖

๖๖ ฉบับ ๑๗๖ ๒ / ๘.๑.๒๕/๒
 โฉมหน้า ฟลิปปีนส์
 - บรรณ พันธ์เพียร

ควายกับนกกระยาง

คนฟลิปปีนส์เขาเชื่อว่า นกกระยางกับควาย อยู่ด้วยกันตลอดเวลา และทำไมควายจึงยอมให้ นกกระยางเกาะอยู่บนหลังได้นั้น เป็นเพราะควาย ไปแพ้นนกกกระยางเข้า เรื่องหนึ่งขึ้นแข่งขันกัน อย่างนี้ มีมากมายหลายเรื่องในนิทานฟลิปปีนส์ ดังที่ แมกซีโม ราโมส เล่าไว้ตามนิทานเก่าแก่ ของชาวโมโรว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว นานแต่ครั้งโลกเพิ่งสร้าง ใหม่ ๆ ควายที่เขาเรียกว่ากะละเบา กับนกกระยางเกิดมี เรื่องเป็นปากเป็นเสียงกัน ต่างฝ่ายต่างเถียงกันอย่าง รุนแรง แต่เรื่องก็ยุติลงไม่ได้ จนในที่สุดกะละเบา ก็พูดขึ้นว่า

“เมื่อไม่มีทางใดตกลงกันได้แล้ว เรามาตีหน้าแข่ง กันดีไหม ไปที่แม่น้ำด้วยกัน ใครตีหน้าได้มากกว่า ผู้ชนะนะ และผู้ชนะจะได้เป็นนาย ใครแพ้ต้องเป็น บ่าว”

“อ้าว แล้วจะรู้ได้อย่างไรล่ะว่าใครเป็นผู้ตีหน้าได้ มากกว่า” นกกระยางท้วง

“ใครทำให้น้ำขึ้นและแห้งงวดได้ ผู้นั้นก็เป็นผู้ตี หน้าได้มากกว่านะสิ” กะละเบาตอบ

นกกระยางก็ตอบผู้หนึ่งแล้วก็พูดว่า

“อ้าว ถ้าอย่างนั้น เจ้าก็ต้องชนะเราวันยังค่ำ

เพราะท้องเจ้าใหญ่ออกอย่างนั้น ที่จริงที่ข้ารับคำท้า ก็ เพราะรำลึกว่า ข้าเป็นฝ่ายถูกในเรื่องที่เราได้เถียงกัน ข้า นานหรอก”

“ลองไปที่แม่น้ำก่อนไหมล่ะ” กะละเบาชวน

“อย่ารีบนักเลย” นกกระยางท้วงอีก “เรายังไม่ได้ ตั้งให้ใครเป็นผู้ตัดสินเลย รอจนถึงพรุ่งนี้เดอะ ข้าจะ เชิญให้นกทั้งหลายมาเป็นกระลาการ ส่วนเจ้าก็ไปหา สัตว์สี่เท้ามาเป็นกระลาการก็แล้วกัน”

“ทีละ ถ้าอย่างนั้น พบกันที่แม่น้ำพรุ่งนี้นะ”

กะละเบาเข้าใจแน่ใจ

“ตกลง”

พอแยกกันไปแล้ว นกกระยางผู้รอบคอบก็บินไป ซ่อนตัวอยู่ในต้นไม้ใหญ่ใกล้แม่น้ำ แล้วก็เฝ้าดูน้ำใน แม่น้ำอยู่ช้านาน จนพอใจแล้วจึงบินไปเที่ยวตามนกที่ หากินอยู่ตามท้องทุ่งรอบๆนั้น เชิญให้มาเป็นกระลาการ ในวันรุ่งขึ้น

เช้าวันนั้น ทั้งสัตว์เคี้ยวตีน สัตว์บินบนฟ้าต่าง พากันมายังแม่น้ำอันเป็นที่แข่งขัน ตามคำเชิญของสัตว์ ทั้งสองคือกะละเบา กับนกกระยาง

กระลาการต่างเรียงรายกันอยู่บนตลิ่ง แล้วให้อาณัติ สัญญาณเริ่มการแข่งขัน

“เจ้าไปค้ำก่อนสิ นกกระยาง” กะละเบาพูด

“เจ้าไปดื่มก่อนซิ ทะละเบา”

นกกะยางพูด “เพราะเจ้าเป็นผู้แนะให้แข่งกันอย่างนี้”

“ถ้าเราคิมจนน้ำแม่น้ำแห้งงวดไปแล้ว เจ้าจะเอาน้ำที่ไหนมาคิมล่ะ” ทะละเบาพูด “ถ้าอย่างนั้นก็เป้นอันไม่ต้องแข่งกัน”

“อย่ามั่นใจนักเลยนะ ทะละเบา” นกกะยางท้วงด้วยความหมั่นไส้ แล้วก็หันไปทางตระลาการถามว่า

“ท่านผู้มีเกียรติ ท่านเห็นว่าใครจะเป็นผู้คิมน้ำก่อน แต่อย่าลืมนะว่าทะละเบาเป็นผู้เสนอความคิดให้เราคิมน้ำแข่งกัน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ทะละเบาต้องคิมก่อน” ตระลาการส่ง

ทะละเบาจึงจำต้องจุ่มปากลงในน้ำ แล้วตักน้ำตักคาคิมมา คิมเอายกคิมจนกระทั่งตระลาการทั้งหลายคิดว่าทะละเบาจะคิมน้ำไม่ยอมหยุด

แต่น้ำแปลกแท้ทีเดียว ที่ทะละเบาขังคิมน้ำมากเท่าไร น้ำยิ่งเอ่อขึ้นมามากเท่านั้น ฉะนั้นแทนที่จะเห็นน้ำงวดลงไปกว่าคอนเวมแข่ง กลับเห็นน้ำขึ้นมากขึ้น จนทะละเบายืนไม่ถึง เพราะน้ำลึกกว่าเดิม ต้องว่ายน้ำกลับมายังตลิ่ง มีเสียง

(อ่านต่อหน้า 147)

นิทาน จีน

บรรณ พันธ์เพียร

ไก่ทำไมจึงกินหนอน

นิทานประเภททำไม เล่าได้มากมายหลายเรื่อง แต่แต่ไก่ไทยจะประดิษฐ์คิดเล่าขึ้นตามความเชื่อของคน เรื่องนี้คนจีนเขาเล่าของเขาไปตามเชื่อของเขาว่า แต่ดั้งเดิมมานั้น ไก่ของเขามีเขาอย่างเดียวกับมังกร แต่มาเดี๋ยวนี้ทำไมไก่จึงไม่มีเขา แล้วก็ถึงหน้าตักกินแต่หนอนนั้น มีเรื่องราวดังที่เลสลีย์ บอนเน็ต เล่าไว้ดังนี้

ในสมัยโบราณนานมาแล้ว ไก่ตัวผู้ที่เป็นบรรพบุรุษของไก่ทั้งหลายนั้น มีขนสีดำปนคราม หงอนสีแดงแซด แล้วก็มีเขา ทำทางหัวหาญ เดินอวดสง่าไปมาอยู่ในท้องทุ่ง

วันหนึ่งมีมังกรตัวหนึ่งเหาะลงมาจากฟ้า ค่อยๆ ร่อนลงมาตรงที่ที่ไก่ตัวผู้ผู้นั้นยืนอยู่ ไก่ได้เห็นเช่นนั้น ก็ตกใจแทบจะหนีเพราะมังกรนั้นตัวใหญ่จริง หางวิถียาว หัวอยู่ทางนี้แต่หางพาดไปจดฟ้าทางด้านโน้น ตลอดทั้งตัวมีเกล็ดสีเขียวอยู่ทั่ว ริมเกล็ดแต่ละเกล็ดมีสีแดงเรืองเรืองออกมา ที่จมูกมังกรตอนนั้นไม่มีไฟพุ่งออกมาแล้ว แต่ก็ยังมีควันบางๆ ลอยออกมา พอถูกลมพัดควันก็ลอยไปเสียทางหนึ่ง แต่ถึงมังกรจะมีรูปร่างใหญ่โตเหาะได้ และอะไรอีกหลายอย่างที่ไม่ได้มี แต่ไก่ก็ยังอดหิวนั่นในใจไม่ได้ที่มังกรนั้นหาได้มีเขาอันงามสง่าอย่างตนไม่ มังกรทักไกว่า

“สวัสดิ์ ท่านไก่ สบายดีหรือ”

“สบายดี ท่านมังกรผู้สูงศักดิ์”

“ก็นับว่าดีแล้ว” มังกรพูดพลางถอนใจ แล้วก็พ้นควันออกมาระหว่างที่ใช้ความคิด

“ส่วนท่านล่ะ ท่านมังกร” ไก่ค่อยๆ ตาม พยายามไม่ให้ดูเป็นการไม่สุภาพและไม่มีการระแกว่ามังกรผู้สูงศักดิ์ “ท่านอยู่ดีมีสุขหรืออย่างไร”

“ดีอยู่ดี สบายดี” มังกรตอบ

“ถ้าอย่างนั้นก็ดี” ไก่ตอบ

แล้วค้างฝ่ายต่างก็นิ่งกันไป ไก่นิ่งเพราะกำลังคิดถึงตามตัวเองว่า มังกรมาที่นี้ทำไม ส่วนมังกรนั้นนิ่งเพราะกำลังคิดหาทางบอกไก่ให้เหาะว่าตนมาที่นี้ทำไม ในที่สุดมังกรก็พูดขึ้นก่อนว่า

“นี่แน่ะ ท่านไก่ เราอยากจะขึ้นไปเที่ยวแดนสวรรค์เหลือเกิน อยากไปเยี่ยมกำนันของท่านพวกเทวดาผู้ใหญ่ยิ่ง...”

“ก็นับว่าดีดี” ไก่พูดอย่างไม่เข้าใจว่า มังกรมาบอกตนทำไม

“แต่ว่า จะขึ้นไปได้อย่างไรเล่า” มังกรพูดแล้วก็ถอนใจ

“เอ๊ะ ทำไมถึงขึ้นไปไม่ได้” ไก่ถาม ใจให้คิดสงสัยเป็นทวีคูณ

“ก็เพราะเราไม่มีเขาน่ะซี”

มังกรพูด ไก่ก็เลยมีรู้สึกภาคภูมิใจมากขึ้น เมื่อพิจารณาคุ่มังกรเห็น มังกรไม่มีเขา สัตว์ก็ไม่ได้ แต่ก็ยังไม่เข้าใจอยู่นั่นเองว่า เขาไปเกี่ยวอะไรกับการไปเมืองสวรรค์ จึงถามว่า

“ก็แล้วเขามันสำคัญอย่างไรล่ะ”

“ถ้าไม่มีเขา เราจะไปแดนสวรรค์ได้อย่างไรล่ะ” มังกรร้องตอบออกมาอย่างเคืองๆ “เขาจะได้หัวเราะเยาะเย้ยหยันเราเอาน่ะซี”

ไก่ทำเสียงก๊อก ๆ อย่างเห็นใจ แต่ยังไม่ทันจะพูดอะไร มังกรก็หุ้ขึ้นว่า

“เราถึงได้มานี่ไงล่ะ ตั้งใจว่าจะขอยืมเขาของท่าน ไปใช้สักหน่อย”

พอได้ยินมังกรพูดว่าจะขอยืมเขาของตน ไก่ก็ง้อ เอาปากจิกดินเล่นด้วยความอึดอัดใจอยู่ครู่หนึ่ง จึงพูดอย่างเฉยชาว่า

“แล้วข้าพเจ้าจะเชื่อได้อย่างไรล่ะว่าจะได้เขาของข้าพเจ้าคืน”

“นี่แล้วเหียว” มังกรร้องออกมา “ถ้าท่านไม่เชื่อข้าพเจ้าจะเอาหนอน (อ่านต่อหน้า 147)

นัก สวรรค์ ตรีณะ ตรีณะ แปลได้ว่า ที่พึ่ง ที่
คุ้มครอง

ลองแต่งเองก็แล้วกัน

“แสงทอง” ต้องการซื้อให้คล้องกับวิติมา (พี่สาว)

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (หญิง)

สาธุชา - ที่มีน้องชายตามมา

ตัญญา - เกิดมาด้วยกัน

สุยามม - พระจันทร์

“ชงขุทธ” ต้องการอักษร ก.ข.ค.ฃ.ง.ศ.ษ.ส. ให้มี
ความหมายเป็นเดช อำนาจ เจริญรุ่งเรือง ก้าวหน้า ขอ
ให้เป็นชื่อเก๋ๆและเพราะ

ชื่อคนเกิดวันศุกร์ (ชาย)

ศกคิคว - ความมีอำนาจ

กษมศักดิ์ - อำนาจความสามารถ

กษิต - ที่ครอบครองไว้

“อักษรวาสุ” ต้องการ ก. นำหน้า และชื่อหนึ่งขอให้
กานต์ลงท้ายด้วยมีความหมายว่า คิงาม รุ่งเรือง เป็นที่
รักหรืออะไรก็ได้

ชื่อคนเกิดพุธกลางคืน (หญิง)

ชนัยกานต์ - เป็นที่รักของบิดา

กัณเณตต์ - มีค่าเป็นประกาย

กัณฐดดา - สวยขจร

“แสงทอง” ต้องการซื้อให้คล้องกับพี่สาวทั้งสอง

ชื่อคนเกิดวันเสาร์ (ชาย)

สุทานิน - ใจกว้างยิ่ง

สาธุภูต - เป็นที่พึงพอใจ ให้ความอนุเคราะห์

ตัญชอา - ที่มีชัยชนะ

□

□

ทำไมจึงกินนอน - ต่อจากหน้า ๒๕

เป็นประกันก็ได้ นอนกับท่านก็คุ้นเคยกันดี คงจะรับ
แทนเราได้หรือว่าอย่างไรเสียเราต้องกินเราอันงามสง่า
ของท่านให้ท่านแน่นอน มาเราไปถามกันดูเถิด

แล้วทั้งมังกรทั้งไก่ต่างก็กระหิบบิน ไม่ช้านอนก็
โผล่ออกมาจากคิน เมื่อรู้ว่ามังกรจะขอให้คนเป็นผู้ค้า
ประกัน นอนก็รับรองแข็งขัน พูดกับไก่ว่า

“ท่านมังกรนั้นเป็นผู้มีเกียรติ ย่อมจะต้องมีศีล
มีสัตย์ เพราะฉะนั้นคงจะต้องกินให้ท่านแน่ๆทีเดียว”

ได้นอนเป็นนายประกันอย่างนี้ ไก่คิดว่าเห็นจะ

พอใจใจได้ ทั้งจึงไต่เตงก็ออกจะสนใจการไปเยี่ยม
แดนสวรรค์ของมังกรอยู่เหมือนกัน เมื่อมังกรกลับลงมา
จะได้ถามไต่คุ้งบ้างว่าเป็นอย่างไร เหมือนอะไร ถ้า
วันหนึ่งตนได้ไปสวรรค์เองละก็ จะนับว่าวิเศษทีเดียว
ก็อยู่หลายตลบ ดังนั้นแล้ว ไก่ก็ยอมให้เขาของตนไป
โดยดี พอได้เขาของไก่ไปสวมนหัวมังกรก็รีบทางปีกทยาน
ขึ้นสู่ท้องฟ้าอันสูงลิบลัว ไก่กับนอนก็ได้แต่เหงงก้อ
คั่งบ่าคู่มังกร แล้วก็รอเวลาที่มังกรจะนำเขามาคืนให้ไก่
เช้าวันรุ่งขึ้น ไก่ก็คิดถึงเขาของตนเต็มที่ จึงรีบลุก